

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

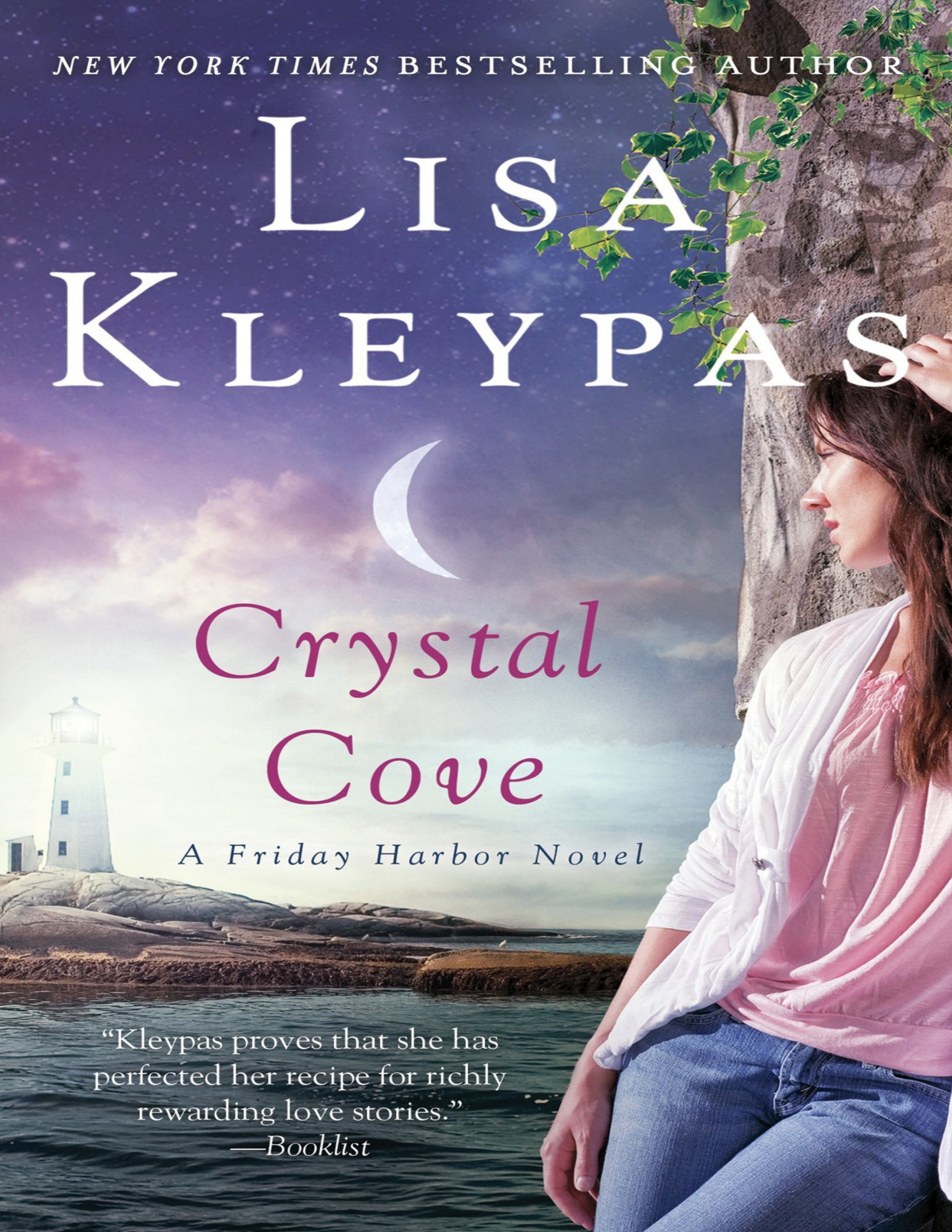
LISA
KLEYPAS

*Crystal
Cove*

A Friday Harbor Novel

“Kleypas proves that she has
perfected her recipe for richly
rewarding love stories.”

—*Booklist*

Vĩnh pha lê

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[PROLOGUE.](#)

[CHƯƠNG 1.](#)

[CHƯƠNG HAI.](#)

[CHƯƠNG BA.](#)

[CHƯƠNG BỐN.](#)

[CHƯƠNG NĂM.](#)

[CHƯƠNG SÁU.](#)

[CHƯƠNG BẢY.](#)

[CHƯƠNG TÁM.](#)

[CHƯƠNG CHÍN.](#)

[CHƯƠNG 10.](#)

[CHƯƠNG 11.](#)

[CHƯƠNG 12.](#)

[CHƯƠNG 13.](#)

[CHƯƠNG 14.](#)

[CHƯƠNG 15.](#)

[CHƯƠNG 16.](#)

[CHƯƠNG 17.](#)

[CHƯƠNG 18.](#)

[CHƯƠNG 19.](#)

[CHƯƠNG 20.](#)

[CHƯƠNG 21.](#)

[CHƯƠNG 22.](#)

[CHƯƠNG 23.](#)

[CHƯƠNG 24.](#)

[CHƯƠNG 25.](#)

Review :

Một cô gái mang lời nguyện không bao giờ tìm thấy tình yêu...

Một chàng trai không có linh hồn, khao khát cô nhiều hơn cả cuộc sống...

Họ gặp nhau trên một hòn đảo nhỏ phía Tây bắc Thái Bình Dương, nơi những điều kỳ diệu bàng bạc trong không gian, và định mệnh là một quyền năng quá mạnh mẽ để thách thức...

Khi Justine Hofmann được sinh ra, mẹ cô đã thả một lời nguyện để bảo vệ cô tránh khỏi những thương tổn của tình yêu, và như mong đợi, cô không có khả năng rơi vào tình yêu. Cuối cùng, tính hiếu kỳ không thể nén được của Justine – và ao ước của cô về một cuộc sống bình thường – đã tạo nên điều tốt hơn cho cô, và cô đã tìm ra cách tạm thời vô hiệu bùa chú. Tuy vậy, khi Justine gặp Jason Black thần bí, cô đột ngột phóng thích một cơn bão khao khát và nguy hiểm đến mức đe dọa mọi thứ cô yêu quý...

... và cùng nhau, Justine và Jason khám phá ra rằng tình yêu là một phép thuật có sức mạnh vượt trên tất cả mọi thứ...

Mở đầu.

Chương 1 – Chương 2 – Chương 3

Chương 4 – Chương 5 – Chương 6 – Chương 7

Chương 8 – Chương 9 – Chương 10 – Chương 11 – Chương 12

Chương 13 – Chương 14 – Chương 15 – Chương 16 – Chương 17

Chương 18 – Chương 19 – Chương 20 – Chương 21

Chương 22 – Chương 23 – Chương 24

Chương 25

Hết

PROLOGUE.

“Chúc mừng sinh nhật,” Marigold Hofmann nói, đặt một vật đồ sộ bọc bằng vải lanh trên bàn.

Cô con gái mười sáu tuổi của bà, Justine, nhìn chăm chăm vào món quà với đôi mắt nâu mở lớn. “Đó có phải là thứ con nghĩ không vậy?”

Mẹ cô cười và ra hiệu cô mở chúng ra.

Khi Justine mở lớp vải lanh, một hương thơm tuyệt diệu uốn éo vươn lên cao, mùi của mật ngọt, của thảo mộc xanh lục, meo oải hương, sáp thơm. Mảnh vải bọc, với đường viền đã sòn và hằn đầy những dấu tay xưa cũ, rơi khỏi món quà để lộ một quyển sách bọc da với những trang giấy không xén mép tả tơi. Lớp bọc da loé sáng yếu ớt trông như những trái mận và cherry màu đen. Dấu hiệu của của một mặt đồng hồ được dập nổi trên bìa trước, với một miếng lỗ khoá nhỏ ở trung tâm.

Hơi thở của Justine bị nén lại. “Mẹ tặng quyển sách ước cho con sao?” Ngạc nhiên và sửng sốt, cô lần tay những chữ chạm nổi trên gáy sách : Triodecade. Đó là một từ chỉ nhóm Thập-Tam, một con số nhân bội vô số những số khác thành một thể thống nhất. Quyển sách cổ xưa điền đầy những câu thần chú, nghi lễ, và những bí quyết phép thuật. Justine chỉ được cho phép thấy nó đôi lần, vì một quyển sách bùa chú thì rất nguy hiểm trong tay một đứa trẻ. Và Triodecade, ít nhất cũng ba trăm tuổi đời, là thứ nguy hiểm nhất.

Thông thường, một quyển sách ước sẽ bị thiêu huỷ cùng cái chết của chủ nhân, nhưng một vài quyển quá quyền năng để bị phá huỷ. Những quyển sách hiếm có và quý báu đó sẽ qua tay nhiều thế hệ. Vì sách ước thích tồn tại cùng với người sở hữu, nên nó gần như không thể có khả năng bị mất cắp. Nhưng ngay cả khi bạn có thể xoay sở được một kỳ công như thế, bạn sẽ không bao giờ có thể mở nó ra được mà không có chìa khoá.

Marigold tháo sợi dây chuyền dài trên cổ bà. Một chiếc chìa khoá kiểu cổ sáng lấp lánh vướng vào dải tóc màu vàng dâu loăn xoăn của bà. “Đây. Đã đến lúc con bắt đầu học hô thần chú rồi. Hãy đọc quyển sách ước và uỷ thác vào chúng nhiều ký ức nhất mà con có thể làm được.”

Justine khép chặt tay quanh chiếc chìa khoá, để sức nóng trong lòng bàn tay cô truyền qua chất kim loại lạnh lẽo. Cô muốn hỏi về phán quyết của mẹ cô, hoặc thậm chí về tính đúng mực của bà. Có nhiều Tradition* cho phép con gái họ đọc sách ước, nhưng không ai tặng một quyển sách ước cho cô gái mười sáu tuổi như một món quà công khai. “Mẹ sẽ làm gì khi không có nó?”

*(*Tradition : Truyền thống, nhưng LK dùng như một danh từ riêng, ý muốn ám chỉ người có năng lực pháp thuật được di truyền từ tổ tiên có pháp thuật, Sẽ quyết định giữ nguyên như thế.)*

Marigold trông có vẻ hết sức hài lòng với bản thân. “Mẹ đã scan quyển sách vào trong máy tính của mẹ rồi.”

“Một quyển sách ước kỹ thuật số ư? Mẹ có chắc điều đó an toàn không?”

“Dữ liệu đã được mã hoá. Và nó sẽ tự huỷ nếu như ai đó dùng sai mật khẩu ba lần liên tiếp.” Marigold vuốt ve mái tóc của Justine bằng một bàn tay dịu dàng. “Bây giờ Triodecade đã là của con rồi. Hãy bảo đảm là con sẽ giữ nó trong khăn bọc cùng với những chiếc lá xô thơm trắng, và thỉnh thoảng lau chùi bìa sách bằng vài giọt dầu bảo vệ nhé.”

“Điều đó có đủ để giữ cho người ta khỏi ăn cắp nó không?”

“Sẽ không ai có thể lấy nó khỏi con, trừ phi con muốn như thế.”

Sau khi mở khoá quyển sách, Justine trượt sợi dây chuyền qua đầu, và giữ chiếc chìa khoá bên dưới lớp áo len màu xám.

“Chúng ta phải làm gì đó về quần áo của con,” Marigold nói. “Mẹ định đốt cái áo len đó. Đã đến lúc con bắt đầu ăn mặc có phong cách một chút, Justine. Tất cả những gì mẹ từng thấy là hình ảnh con trong chiếc quần jeans và những chiếc áo thun luộm thuộm. Mẹ sẽ cho con vài thứ của mẹ - Bây giờ, chúng ta gần như có cùng chiều cao.”

“Cám ơn.” Justine nói một cách thăm nã. “Nhưng những thứ quần áo đó không bao giờ hợp với con.”

Tủ quần áo của Marigold gồm những chiếc váy nhung nhàu nhĩ và những chiếc nón đính đầy hoa hoặc lông vũ, những chiếc áo cánh bằng lụa đi cùng với áo khoác macrames, quần da, những chiếc áo được may từ vải sa mỏng tang và đính ren, áo khoác kimono bằng lụa, đám túi xách gắn đinh vít, giày ống có gót cao và nhọn. Và cho dù Justine có không phải là một phù thủy thiên bẩm, thì đám quần áo đồng bóng thời kỳ Phục Hưng ấy cũng đủ để khiến cô trông y như bọn họ.

Có một điều chắc chắn về những phù thủy được di truyền sẵn trong gen – kiểu của Stevie Nick – đó là xúc cảm quyến rũ, một vẻ bên ngoài sáng chói và lôi cuốn. Bạn có thể thấy điều đó trong những người con gái của họ, và thậm chí bạn còn có thể thấy được điều đó qua những kẻ ma mị già hơn như Rosemary và Sage, một cặp được nuông chiều sống trên đảo Cauldron gần đó. Justine, mặt khác, chỉ trông và nghe có vẻ... tầm thường. Cô có một mái tóc nâu thẳng, làn da đẹp, và đôi mắt nâu.

Trong quá trình trưởng thành, Justine thường xuyên nghe lời bình luận “Cậu ắt hẳn là một Cowan” từ những đứa trẻ khác ở Trại hè Hạ Chí hoặc trong những lễ hội của các Tradition. Đó là một từ để chỉ phù thủy không có phép thuật, được phát biểu thường xuyên đi kèm một cái nhăn mũi như thể họ vừa đi ngang qua chiếc hộp nhỏ chứa phân mèo.

Justine đã trở nên quá quen thuộc đến nỗi những lời đó không dừng lại đủ lâu để quấy rầy cô. Nhưng bất cứ khi nào Marigold nghe phong phanh về chúng, bà cắt ngang đầy giận dữ. “Gọi con gái ta bằng tên đó một lần nữa xem,” bà rít lên với đám trẻ, “và ta sẽ rửa sạch lưỡi tụi bay bằng xà bông” Lời đe dọa tàn ác rất đặc biệt, vì thực hiện như một hình thức tra tấn bắt nguồn từ thế kỷ mười bảy.

“Đừng giận mà, Mommy.” Justine bảo bà. “Con không bận tâm những lời đó đâu.”

“Mẹ quan tâm đến chúng vì lợi ích của con.” Marigold khuyu gối xuống, giữ lấy vai Justine và nhìn cô chăm chăm theo cách khiến cô thấy bồn chồn không thoải mái. “Bây giờ chúng có thể gọi con như thế, nhưng ngày nào đó, con sẽ quyền năng hơn tất cả bọn chúng. Ngày nào

đó con sẽ có Triodecade.”

Bây giờ, có vẻ như ngày đó đã đến.

Justine lật những trang sách đánh số bằng những ký hiệu khó hiểu, những hình phác họa và những lời nguyên phải mất cả đời để nghiên cứu. Những sắc thái rực rỡ của màu mực được sử dụng trên những trang giấy tả tơi cổ kính... màu vàng hoa hướng dương, màu xanh lông công, màu đỏ kiểu Trung cổ, màu đen của muội than, màu lục sâu thăm thẳm.

Gáy quyển sách cong vòng theo cách khiến nó tự lật đến trang mười ba. Không giống phần còn lại của cuốn sách, trang đó trống trơn. Nhưng dưới ánh mắt soi mói của Justine, chữ bắt đầu thành hình trên...

“Không.” Marigold chạy tới gập quyển sách lại thật dứt khoát, cau mày vào chúng. “Đừng hư thế chứ.” Bà mắng mỏ nó, rồi quay lại Justine với vẻ mặt buồn phiền. “Có vài thứ con cần phải hứa với mẹ... không bao giờ đọc trang mười ba. Triodecade sẽ cố trưng ra cho con thấy hết lần này đến lần khác, nhưng con phải kháng cự lại”

“Okay. Nhưng có gì trên trang mười ba vậy?”

“Mọi thứ và bất kỳ thứ gì.” Marigold nói một cách đáng ngại.

“Huh?”

“Trang mười ba khác biệt với mỗi người. Nó sẽ cho con thấy làm sao để biến những giấc mơ sâu thẳm nhất của con thành sự thật.”

“Có gì quá tệ với điều đó sao?”

“Nó luôn đến cùng các rắc rối đủ để bảo đảm sẽ chuyển giấc mơ của con trở thành những ác mộng tồi tệ nhất.”

“Luôn luôn sao?” Justine hỏi. “Không có ngoại lệ ư?”

“Không có ngoại lệ.”

“Jezz.” Justine nhìn xuống quyển sách ước với nụ cười toe toét đầy khiển trách và hích vào nó với vẻ đùa vui. “Mày sẽ không làm điều đó với tao đâu, đúng không? Mày sẽ không đẩy tao vào rắc rối.”

Cô cảm thấy bìa của Triodecade lún xuống như thể nó đang cười đáp lại cô.

Thỉnh thoảng vào ban đêm, Justine có thể cảm nhận sự hiện diện của quyển sách ước. Nó được nhét an toàn bên dưới giường cô, đang tỏa ra thứ gì đó dễ chịu không tên, khiến cho không gian mát lạnh và tích điện. Bất cứ khi nào cô đọc quyển sách, nó phát ra một vẻ hài lòng, nhắc nhở Justine về tiếng kêu rừ rừ của một chú mèo. Nhưng dường như nó muốn được quan tâm nhiều hơn Justine dự định, và kết quả là thỉnh thoảng nó trở nên gắt gỏng. Những trang sách có thể biến thành giấy trắng hoặc dính lại cùng nhau. Đôi khi ở trang ba, khu vực herbology, rỉ ra chất nhựa màu xanh lục dính dính trên tay cô.

“Cư xử cho phải phép nào.” Cô thì thầm với quyển sách, “Hoặc tao sẽ hiến tặng mày cho Goodwill*.” Và nó sẽ ngả ra lật mở vài trang màu sắc rực rỡ, như thể dỗ ngọt cô.

**Goodwill : Một tổ chức từ thiện của Mỹ, được mục sư Edgar J. Helms sáng lập năm 1890 tại Boston. Thời kỳ này rất khó khăn cho người dân Mỹ. Tổ chức này nhận các món đồ hiến tặng (không mua - kể cả bây giờ), sau đó sửa chữa, phân loại, đưa đến*

với người nghèo có nhu cầu bằng giá rất rẻ, gần như cho không. Mục đích của tổ chức là tạo công việc cho người thất nghiệp và giúp đỡ người nghèo. Hiện nay tổ chức này đã vươn ra cả thế giới, rất nhiều cửa hàng và rất mạnh. Quen thuộc đến nỗi, khi nói đến từ Goodwill, người ta sẽ nghĩ đến tổ chức này trước khi nghĩ đến ngữ nghĩa nguyên thủy của nó là lợi thế thương mại-thuật ngữ kế toán; hay thiện ý - trong ngôn ngữ thường dùng.)

Một trong những phân đoạn mười ba của nó liên quan mật thiết đến những phép thuật về tình yêu, chứa đựng những lời chỉ dẫn, bùa mê, yêu được, bấy yêu, chi phối mù quáng. Nhưng không có một thần chú nào dành cho một phù thủy với một trái tim trống rỗng. Không có điều gì dành cho một cô gái trẻ khao khát điều gì đó đặc biệt, và hoàn toàn bình thường, như Tình Yêu.

CHƯƠNG 1.

Đúng là một vụ cá cược vững bền, Justine Hoffman ủ rũ nghĩ, rằng sau bùa chú tình yêu thứ chín mươi chín bị thất bại, bùa thứ một trăm sẽ chẳng hiệu quả hơn gì phần còn lại.

Tốt. Tôi bỏ cuộc.

Cô sẽ không bao giờ vướng vào tình yêu. Cô sẽ không bao giờ hiểu được hoặc trải nghiệm những thứ ảo diệu như sự hợp nhất một tâm hồn với một tâm hồn khác. Trong tận sâu thẳm lòng mình, đó là thứ cô sẽ luôn hoài nghi, nhưng cô đã giữ bản thân quá sức bận rộn để khỏi dấn sâu thêm. Tuy vậy, rắc rối trong việc khiến cho mình bận rộn là sớm hay muộn gì thì bạn cũng sẽ hết chuyện để làm, và rồi thứ mà bạn đang ráng hết sức để không nghĩ đến sẽ trở thành thứ duy nhất bạn có thể nghĩ đến.

Justine đã ước với những vì sao và đám nển sinh nhật, ném những đồng xu vào đài phun nước, tách những đoá bồ công anh để thổi những hạt giống ước lên trời trên những đám lông vũ hình dù tí hon. Với mỗi lời ước, cô thì thầm những lời thần chú triệu tập... Những lời xin cho biết về số mệnh của cô... *Đừng ngại nghĩ trong lúc tôi chờ đợi... Định mệnh phải tìm thấy anh... tình yêu sẽ hướng về anh... Đến với em.*

Nhưng người tri kỷ của cô không bao giờ xuất hiện.

Cô đã nghiền ngẫm mọi trang trong quyển sách ước mà mẹ cô đã trao cho cô khi cô mười sáu tuổi. Nhưng chẳng có một nghi thức hay thần chú nào dành cho một phù thủy với trái tim trống rỗng. Không có gì cho một phụ nữ trẻ đang khao khát một điều đặc biệt nhưng lại hoàn toàn bình thường như tình yêu.

Justine đã cố giả vờ với tất cả mọi người, thậm chí ngay cả với bản thân, rằng cô không quan tâm. Cô đã tuyên bố cô không muốn bị ràng buộc, không cần đến bất kỳ ai. Nhưng trong những giờ phút riêng tư, khi cô nhìn chằm chằm vào vòng xoáy nước nhỏ bé đang hút cạn bồn tắm, hoặc vào bóng tối dày đặc trong góc phòng ngủ, cô đã nghĩ, tôi muốn được cảm nhận tình yêu, một lần thôi trong đời.

Cô muốn loại tình yêu sẽ đưa cô vượt qua cuộc đời hiện tại của cô. Cô mơ về một người

có thể mở được trái tim khoá chặt của cô. Một người sẽ gỡ bỏ hàng rào phòng thủ của cô, kéo chúng ra khỏi cô giống như cởi bỏ lớp quần áo lụa cho đến khi cô đầu hàng hoàn toàn. Có lẽ sau đó thế giới sẽ không có vẻ quá nhỏ bé nữa, hoặc đêm không còn quá dài. Có lẽ rồi đây ước nguyện chính của cô sẽ là đêm không bao giờ kết thúc.

Cuộc điều hành thê lương của các ý tưởng bị cắt ngang khi em họ cô, Zoe, bước vào bếp.

“Buổi sáng tốt lành” Zoe vui vẻ nói. “Tớ mang cho cậu quyển sách mà cậu yêu cầu nè.”

“Tớ không cần nó nữa.” Justine nói, nhìn xuống tách café của cô. Cô đang ngồi bên chiếc bàn làm việc bằng gỗ, tựa cằm trên bàn tay. “Nhưng dù sao cũng cảm ơn.”

Cơn gió nhẹ của buổi sáng tháng Chín thổi vào quán trọ, không khí thoang thoảng muối biển và phảng phất mùi dầu tàu từ bến cảng gần đó của Friday Harbor. Quang cảnh dễ chịu và thân thuộc, nhưng chúng không cải thiện được tâm trạng của Justine. Cô đã không ngủ tốt trong vài đêm vừa qua, và xem chừng chất cafein chẳng có tác dụng gì.

“Không có thời gian để đọc sao?” Zoe hỏi đầy cảm thông. “Cứ giữ đi. Tớ đã đọc quá nhiều lần, gần như thuộc luôn rồi.” Những lọn tóc xoăn vàng cuộn lại trên vai cô khi cô đẩy quyển tiểu thuyết trữ tình bìa mềm đến trước mặt Justine. Những trang sách đã sờn và ố vàng vì năm tháng, một số trang gần long khỏi gáy sách. Một phụ nữ mặc váy dạ hội màu ánh kim nằm uể oải trên trang bìa.

“Tại sao phải đọc thứ gì đó lặp đi lặp lại khi cậu đã biết kết cục rồi chứ?” Justine hỏi.

“Bởi vì một cái kết hạnh-phúc-mãi-mãi tuyệt vời rất đáng bỏ công để đọc thêm lần nữa.” Zoe cật tap dề và khéo léo cột tóc bằng một chiếc kẹp nhựa..

Justine cười gượng và chà xát đôi mắt mỏi mệt, thầm nghĩ, không ai khác xứng đáng có hạnh-phúc-mãi-mãi nhiều hơn Zoe. Mặc dù họ là chị em họ xa, và chỉ gặp nhau vào những kỳ nghỉ hiếm hoi trong thời thơ ấu, họ đã trở nên thân thiết như hai chị em ruột.

Đã hơn hai năm, kể từ khi Justine đề nghị với Zoe, một bếp trưởng tài năng, đến làm việc tại nhà trọ phục vụ điểm tâm của cô tại Friday Harbor, quán trọ Artist’s Point. Justine đảm đương mặt kinh doanh, bao gồm công việc văn phòng, dọn phòng, và bảo dưỡng toà nhà trong khi Zoe trông coi hàng tồn kho, mua thực phẩm và nấu nướng. Zoe và kỹ năng nấu nướng của cô ấy là yếu tố thiết yếu cho sự thành công của quán trọ đến nỗi Justine đã đề nghị cô ấy cùng chia sẻ việc sở hữu.

Liên kết của họ là một sự cân bằng hoàn hảo – Bản tính bộc trực, bốc đồng của Justine bị kiềm toả bởi tài ngoại giao và tính kiên nhẫn của Zoe. Họ cùng sẻ chia mỗi giao kết mạnh mẽ của lòng trung thành, dựa vào nhau trong những lúc tồi tệ nhất, tâm sự với nhau về những giấc mơ, nỗi sợ hãi và sự bất an. Nhưng phần tốt đẹp nhất của mối quan hệ không phải là tất cả những thứ họ đồng ý với nhau, mà là khi họ bất đồng, khi họ giúp nhau nhìn vấn đề trong một cách mới mẻ.

Cùng nhau, họ đã tạo nên thành công của Artist’s Point, nơi đã trở nên nổi tiếng với cả du khách lẫn dân địa phương. Họ tổ chức tiệc cưới và những tiệc riêng tư, và duy trì những sự kiện hàng tháng như là những lớp dạy nấu ăn và thử rượu vang. Trong suốt mùa du lịch của đảo, quán trọ gần như kín chỗ, và thậm chí trong những mùa khác, tỉ lệ thuê phòng bình quân

cũng không dưới ba mươi lăm phần trăm.

Chẳng có sự tương đồng rõ ràng nào giữa những người là anh chị em họ - Justine cao và mảnh dẻ, với mái tóc nâu và đôi mắt nâu, ngược lại, Zoe là một quả bom quyến rũ tóc vàng, thường khiến cho đàn ông hành động y như những nhân vật hoạt hình cũ... những kẻ rút tròng mắt ra ngoài, lưỡi thè lòng thông, và khói xì ra hai lỗ tai. Vẻ lôi cuốn luôn thu hút đám đàn ông của Zoe đã gây bao nỗi kinh hoàng cho cô ấy và đối xử như thể cô có chỉ số IQ ngang bằng với đám cây cối trồng trong nhà.

Đẩy quyển tiểu thuyết lại gần Justine, Zoe cười động viên, “Thử vài trang đi. Cậu sẽ bị cuốn vào truyện, cậu sẽ cảm thấy như là cậu đang ở trong một thời gian khác, một không gian khác. Và người hùng thật kỳ diệu.” Cô dừng lại với tiếng thở dài mơ màng. “Anh đưa nàng vào một cuộc phiêu lưu ngang qua sa mạc, tìm kiếm thành phố cổ đã mất, và anh cực kỳ bảo vệ, cực kỳ quyến rũ và ấp ủ...”

“Tớ sợ rằng khi đọc về những người đàn ông kỳ ảo sẽ khiến tớ gia tăng sự khắc khoải trong lúc tớ đang cần phải giảm bớt đi.”

“Đừng có diễn giải điều này ra như thế , nhưng mà tớ chưa bao giờ nghĩ cậu bắt đầu mong ngóng đàn ông ở mức đó.”

“Oh, có, tớ đã. Trong quá khứ, tớ chỉ hẹn hò với một anh chàng nếu anh ta có phẩm cách tốt, hình thể thơm tất, và có việc làm. Bây giờ, tớ hài lòng có được một người hiện vẫn chưa kết hôn hoặc ở tù.”

“Đọc về những người đàn ông kỳ diệu sẽ không làm gia tăng sự trông chờ của cậu. Đó chỉ là thoát ly thực tại.”

“Và dĩ nhiên cậu cần một cuộc đào thoát,” Justine điều cốt, “khỏi vị hôn phu quỷ lùn gớm guốc của cậu.”

Zoe cười vang. Alex Nolan, một thần xây dựng địa phương, có thể được gọi hết sức phù hợp bằng nhiều thứ, nhưng “quỷ lùn gớm ghiếc” không nằm trong số đó. Anh là một người đàn ông hấp dẫn phi thường, mái tóc sẫm và mỏng với dáng vóc săn chắc hoàn hảo và đôi mắt màu xanh của sông băng.

Không ai có thể ghép đôi một Alex yếm thế, say sấn với một người thiện lương bẩm sinh như Zoe. Nhưng trong quá trình sửa chữa ngôi nhà gỗ bên Hồ Mộng của Zoe trong suốt mùa hè, Alex đã làm mọi người kinh ngạc, bao gồm cả bản thân anh, bằng việc vướng vào tình yêu sâu sắc với cô ấy. Anh đã ngừng uống rượu và sửa chữa lại cuộc đời anh. Thật hiển nhiên với mọi người rằng, Zoe đã xoay anh quay quanh ngón tay cô. Cô có thể quản lý anh trong vẻ ngọt ngào đến mức dường như anh không nhận ra – hoặc quan tâm – rằng anh đang bị điều khiển. *(Muốn biết chuyện tình của Zoe và Alex, hãy đọc Dream Lake, Sẻ đã dịch trước đây rồi.)*

Dù Justine chưa bao giờ trải qua một tình yêu thực sự, cô nhận ra khi cô nhìn thấy chúng. Khi Zoe và Alex ở bên nhau, dù họ cố tỏ ra bình thường, nhưng cảm xúc vẫn quá mới mẻ và chân thực với họ để có thể thoải mái với chúng. Cảm nhận mãnh liệt của họ về nhau bằng bạc trong không khí, bất kể họ đã thận trọng như thế nào. Đôi khi chúng thậm chí còn đọng trong giọng nói của họ, như thể tình yêu đã điền đầy họ cho đến khi họ phải tự nhắc nhở bản thân cần phải thở.

Cô có thể cảm thấy nỗi cô đơn đáng sợ khi bị vây quanh bởi kiểu tình yêu đó.

Thôi ngay, Justine tự nhủ một cách nghiêm khắc. Mà có một cuộc sống tuyệt hảo. Mà có mọi thứ mà cần rồi cơ mà.

Phần lớn những thứ Justine luôn ao ước, rốt cuộc cũng đã đến với cô. Những người bạn ân cần... một mái ấm... một khu vườn... một hàng hiên trước với những cây thủy tiên trồng trong chậu và đám dây leo cỏ roi ngựa. Trong khoảng một năm, cô thậm chí còn có cả một người bạn trai, Duane, một người ưa thích xe mô-tô với những hình xăm và tóc mai dài cùng giọng cười thoải mái.

Nhưng Duane vừa đổ vỡ với cô cách đây vài tuần, và giờ đây, mỗi khi họ tình cờ chạm mặt nhau, anh ta như một người xa lạ, ánh mắt anh ta không bao giờ gặp mắt cô. Họ chia tay khi cô vô tình dọa anh ta sợ chết khiếp.

Ánh mắt cô hạ thấp xuống bìa của quyển tiểu thuyết. Cô hích quyển sách ra xa vài inches, giống như một bữa tối no say từ chối ăn thêm một mẫu bánh ngọt.

“Cám ơn đã mang sách đến,” Cô nói, trong lúc Zoe bật lò nướng và đi rót thêm cho mình ít café. “Nhưng tớ không thật sự có ý định đọc nó đâu.”

Zoe ném một cái liếc trêu chọc qua vai. “Cậu dự định làm gì với nó?”

Một dấu hiệu thích thú nhạo báng kéo quăn góc miệng Justine khi cô thú nhận. “Đốt nó và mua cho cậu một bản mới.”

Zoe lóng ngóng với chiếc muỗng khi cô khuấy kem vào café. Quay nhìn Justine, cô hỏi thẳng thừng, “Tại sao cậu muốn đốt quyển tiểu thuyết của tớ thế?”

“Ôi, tớ không định đốt cháy toàn bộ, chỉ một trang thôi.” Nhìn vẻ bối rối của người chị họ, Justine nhún vai ngượng ngập. “Tớ dự định đại loại như là... ờ, gọi một lời nguyện. Và nó sẽ triệu hồi lửa đông kết trên ‘những từ ngữ yêu đương khắc trên giấy da’. Vì thế tớ cho rằng một trang của quyển tiểu thuyết trữ tình sẽ làm được một cú lừa.”

“Cậu định ám lời nguyện lên ai vậy?”

“Tớ.”

Xét từ biểu hiện của Zoe, một toà án dị giáo có thể sắp bắt đầu. “Cậu hẳn là có vài thứ cần nấu nướng,” Justine hấp tấp nói. “Và tớ cần lăn chiếc xe đẩy phục vụ café này ra hành lang...”

“Xe đẩy café có thể đợi được.” Lời đáp dịu dàng nhưng không lay chuyển được vang lên.

Justine thở dài và ngồi xuống trở lại ghế. Lặng lẽ, cô ngẫm nghĩ, mặc dù cô luôn được biết đến như là chủ doanh nghiệp và một người em họ cứng đầu, Zoe mới là người có được tiếng nói thường xuyên hơn theo cách của cô ấy. Cô chỉ tình cờ im lặng về điều đó.

“Cậu đã đề cập điều gì đó về những lời nguyện trước đây rồi.” Zoe nói. “Và tớ nhớ khi tớ gặp rắc rối với Alex, cậu đã đề xuất đặt một tai ương vào anh ấy. Tớ nghĩ cậu chỉ đùa thôi, cố làm tớ cảm thấy tốt hơn. Bây giờ tớ đang có cảm tưởng là cậu không đùa chút nào.”

Không, Justine không hề đùa.

Cô chưa bao giờ giữ bí mật về việc cô được nuôi dưỡng trong một truyền thống dị giáo. Những gì cô không công khai thừa nhận đó là cô, cũng như mẹ cô, Marigold, là một phù thủy bẩm sinh.

Rất nhiều loại ma thuật tồn tại mà bản thân từ ngữ gần như vô nghĩa vượt khỏi tính hợp cách. Có những ma thuật cổ điển, ma thuật chiết trung, ma thuật đơn thuyết, kiểu Gardnerian, kiểu Go-tic, kiểu Wiccan vân vân... Nhưng phép thuật truyền đời của gia tộc là loại hiếm có, truyền nhiều thế kỷ của những phù thủy bẩm sinh ... những người chất chứa phép thần thông từ trong gen di truyền của họ.

Suốt thời thơ ấu của Justine, mẹ cô đã đào tạo cô theo những cách của Tradition. Bà đã đưa Justine đến những lễ hội, những trại hè, những lớp học, họ di chuyển thường xuyên, chẳng thêm quan tâm đến thời khoá biểu của trường học. Một năm họ sống ở Oregon, và năm kế tiếp họ ở cùng cộng đồng dị giáo ở Sacramento... rồi vài tháng ở New Mexico... Alaska... Colorado... Justine không thể nhớ hết những nơi họ đã ở, nhưng họ quay về Friday Harbour gần như thường xuyên, nơi gần giống với nhà nhất mà Justine biết.

Nếu những hoạ tiết bằng bồ hóng bên trong giá nến thuỷ tinh trông giống một trái tim bị xẻ ra bằng gươm, Marigold sẽ nói đã đến lúc rời đi lần nữa. Bà tìm thấy dấu hiệu trong những dấu chân, từ hình dạng của một đám mây, đường đi của một con nhện, màu sắc của mặt trăng...

Justine không thể nhớ chính xác khi nào cô bắt đầu cảm thấy bức bối với hình thái du cư trong cuộc sống của họ. Cô chỉ biết rằng, vào lúc nào đó, cô cảm thấy phiền muộn với việc họ có thể đóng gói mọi thứ họ sở hữu trong vòng một phần tư giờ. “Thật vui khi đến một nơi mới.” Marigold đã bảo cô. “Chúng ta tự do như những chú chim, Justine. Tất cả những gì chúng ta thiếu là một đôi cánh.” Nhưng ngay cả những con chim cổ đỏ và những con sáo đá cũng còn ở trong tổ của chúng lâu hơn Justine và mẹ cô.

Nhiều thứ hẳn đã khác, nếu như cha của Justine, Liam, vẫn còn sống, nhưng ông đã chết khi cô còn bé xíu. Từ những điều nhỏ nhoi Marigold đã kể với cô, Justine biết rằng Liam là một nông dân – một người làm vườn – ông trồng táo, đào và cherry. Marigold đã gặp ông khi bà mua táo để ăn mừng ngày lễ Thu phân. Một khăn rằn màu đỏ được cột ngang qua trán ông để giữ cho những lọn tóc sẫm dài không phủ qua mắt. Ông bóc vỏ táo bằng một thiết bị dài, và khi vỏ táo rơi xuống mặt đất, chúng tạo thành hình dạng chữ cái đầu của Marigold, bà đã cho đó là một dấu hiệu.

Họ đã cưới nhau ngay sau đó. Liam chết trước khi một năm qua đi. Toàn bộ mối quan hệ của họ ngắn ngủi và dữ dội như một cơn lốc nhỏ. Marigold không lưu giữ tấm hình nào của ông. Bà không muốn băng ghi hình đám cưới, hoặc con dao bỏ túi của ông, cũng như cây đàn guitar mà ông hay chơi. Vườn cây ăn trái của ông bị đem bán, và những thứ ông sở hữu bị đem đi phân phát. Justine là bằng chứng duy nhất cho thấy Liam từng hiện hữu. Cô có mái tóc dày sẫm màu và đôi mắt nâu, và theo lời mẹ cô, cô có nụ cười của ông.

Mỗi khi Justine hỏi về ông, Marigold lắc đầu và giải thích rằng, khi ai đó mà bạn yêu thương đã không còn nữa, tất cả những ký ức sẽ chôn dấu ở một nơi bí mật trong trái tim bạn. Bạn có thể lấy chúng ra và nhìn ngắm chúng khi bạn sẵn sàng. Rốt cuộc, Justine đã nhận ra rằng, Marigold sẽ chẳng bao giờ sẵn sàng. Tất cả những gì Marigold muốn nhớ về người chồng quá cố đó là: Tình yêu là điều tồi tệ nhất có thể tình cờ đến với bạn. Nó sẽ khiến bạn căm ghét những ngọn gió xuân, tiếng đàn guitar và hương vị của những trái táo.

Ngẫm nghĩ về những năm tháng liên tục biến động đó, Justine cho rằng, cô thấu hiểu lý

do mẹ cô không bao giờ ở yên một chỗ. Nếu bạn ở yên một chỗ đủ lâu, tình yêu hẳn sẽ tìm thấy bạn, và giữ bạn chặt đến nỗi bạn không thể nào thoát ra được.

Và đó là những gì Justine muốn, với tất cả sức mạnh của khao khát.

“Chúng ta có thể quên toàn bộ những thứ này không?” Justine hỏi Zoe, chà sát đôi mắt mệt mỏi. “Bởi vì cậu không tin những thứ này, và nếu tớ cố giải thích, tớ sẽ chỉ kết thúc bằng chuyện nghe có vẻ điên khùng.”

“Không quan trọng tớ tin gì. Quan trọng là cậu tin kìa.” Giọng người chị họ chuyển sang dễ ngọt. “Nói cho tớ nghe loại lời nguyện nào cậu muốn làm cho bản thân cậu.”

Justine cau có và đứng đưa bàn chân, rồi thì thầm điều gì đó bên dưới hơi thở.

“Gì cơ?” Zoe hỏi.

Justine lập lại, lần này rõ ràng hơn. “Một bùa yêu.” Cô bắn một cái liếc sang người chị họ, mong đợi một vẻ chế nhạo hoặc thích thú. Nhưng đây là Zoe. Cô chỉ có vẻ ân cần và quan tâm.

“Đó là vì đổ vỡ với Duane sao?” Zoe dịu dàng hỏi.

“Không thực sự như vậy. Nhiều hơn là... Ôi, tớ không biết nữa. Chỉ là bây giờ Lucy đã có Sam, và cậu đính hôn với Alex, và... ờ, tớ chưa từng yêu.”

“Chuyện đó có thể mất nhiều thời gian hơn với vài người,” Zoe nói. “Cậu vẫn nhỏ hơn tớ một tuổi, cậu biết đấy. Có lẽ vào mùa hè tới...”

“Zoe, vấn đề không phải là tớ chưa yêu. Vấn đề là tớ không thể yêu.”

“Sao cậu lại chắc chắn như thế?”

“Tớ chỉ biết vậy thôi.”

“Nhưng cậu là người rất đáng yêu.”

“Trong quan hệ bạn bè, phải. Nhưng khi trở nên lãng mạn hơn thì... Tớ không bao giờ cảm thấy được kiểu tình yêu đó. Điều đó giống như cố gắng hiểu đại dương là gì qua việc giữ một mảnh vỏ ốc ở bên tai vậy.” Cô rầu rĩ liếc nhìn quyển tiểu thuyết trên tay Zoe. “Phần ưa thích nhất của cậu trong quyển sách đó là gì vậy? Trang mà cậu khuyên tớ đặt lời nguyện vào ấy.”

Zoe lắc đầu, bắt đầu lật những trang sách. “Cậu đang bỡn cợt tớ.”

“Tớ không bỡn cợt cậu”

Trang sách cố định ở vị trí dễ dàng cho thấy chúng được đọc rất nhiều lần. Zoe trao quyển sách đã được mở cho cô, đôi má cô ửng hồng. “Đừng đọc thành lời nhé.”

“Tớ thậm chí sẽ không máy môi cơ.” Justine nói. Ánh mắt cô trượt qua trang sách trong lúc Zoe bận rộn tại một trong những quầy bếp, đo lường các thành phần vào trong một chiếc tô dùng để phối trộn.

“Nàng” anh thì thầm, “là kho báu Salomon của ta, là đế chế chưa thám hiểm của ta. Nàng*

là mái nhà duy nhất ta cần biết, là chuyến du hành duy nhất ta muốn lấy, là báu vật duy nhất ta có thể chết để có được. Nàng là sự khác lạ, là sự quen thuộc, là lương tâm hà khắc, là cám dỗ ngọt ngào...”

*(*Salomon : vị vua thứ ba và cũng là vị vua cuối cùng của United Monarchy (970-931 trước CN) trước khi bị chia thành vương quốc Israel (phía Bắc) và vương quốc Judas (Phía Nam). Ông là người xây dựng nên thành Jerusalem, và được xem là một nhà tiên tri có nhiều quyền năng.)*

Câu chuyện tiếp tục với sự leo thang của niềm đam mê thắm đẫm trên những trang giấy, thúc ép trong những vần điệu trữ tình không chút ngưng ngập. Justine muốn đọc thêm nữa. “Cảm xúc có thể nào giống như thế không?” Cô hỏi. “Ý tớ muốn nói, cho dù cậu và Alex đang yêu nhau...” Cô ra hiệu về cuốn sách “Cuộc đời thực đâu thể nào như thế, đúng không?”

Gương mặt Zoe ửng hồng khi cô đáp “Đôi khi cuộc đời thực thậm chí còn tốt hơn. Bởi vì tình yêu đâu chỉ có ở trong những khoảnh khắc cực kỳ lãng mạn đó, mà còn ở trong những điều nhỏ nhặt. Cách anh ấy chạm vào gương mặt cậu, hoặc bao bọc cậu bằng một tấm chăn khi cậu ngủ quên, hay dán một mảnh giấy ghi chú nhỏ trên tủ lạnh để nhắc cậu nhớ cuộc hẹn với nha sĩ. Tớ nghĩ những thứ đó gắn kết mối quan hệ với nhau thậm chí còn nhiều hơn cả tình dục tuyệt hảo.”

Justine nhìn cô ủ ê. “Cậu thật không thể chịu đựng được, Zoe.” Cô lầm bầm.

Một nụ cười kéo quăn góc môi của người chị họ. “Một ngày nào đó nó sẽ như thế đối với cậu.” Cô ấy nói, “Chỉ là cậu chưa gặp đúng người thôi.”

“Có lẽ tớ đã gặp rồi.” Justine nói. “Có lẽ tớ đã gặp và bỏ lỡ anh ấy mà không biết.”

Nụ cười của Zoe nhạt đi. “Tớ chưa từng thấy cậu như thế này. Tớ chưa bao giờ nghĩ điều đó quan trọng với cậu nhiều đến thế. Cậu dường như không bao giờ tỏ ra quan tâm đến việc cậu có yêu hay không.”

“Tớ đã cố khiến mình tin rằng điều đó không quan trọng. Thỉnh thoảng, tớ gần như đã xoay sở để tự thuyết phục được” Justine gục trán trên đôi cánh tay khoanh lại. “Zo,” Cô hỏi bằng một giọng bị bóp nghẹt, “Nếu cậu có thể có thêm được mười năm cuộc đời, nhưng cái giá phải trả là cậu không bao giờ có thể yêu một ai đó theo cách cậu có với Alex, cậu có làm không?”

Zoe đáp không chút lưỡng lự. “Không.”

“Sao không?”

“Nó giống với việc cố diễn tả về một màu sắc mà cậu chưa từng nhìn thấy trước đây. Ngôn từ không thể làm cậu hiểu được tình yêu thực sự như thế nào. Nhưng nếu cậu chưa cảm nhận được tình yêu... thì cậu chưa thật sự được sống.”

Justine im lặng một hồi lâu. Cô nuốt xuống cục nghẹn đang ứ đầy cổ họng cô.

“Ngày nào đó chắc chắn cậu sẽ tìm thấy tình yêu thực sự mà.” Cô nghe thấy Zoe nói.

Mình chắc chắn rằng mình sẽ không có, Justine nghĩ, trừ phi mình làm điều gì đó.

Một ý tưởng chợt đến với cô... một ý tưởng ngu ngốc, nguy hiểm. Cô cố không nghĩ về nó nữa.

Nhưng cho dù như thế, cô có thể cảm thấy quyển sách ước, được dấu an toàn bên dưới giường cô, đang gọi cô.

Ta sẽ giúp người, nó nói, ta sẽ chỉ cho người làm thế nào.

CHƯƠNG HAI.

Khi dọn dẹp những bàn ăn điểm tâm, Justine dừng lại chuyện vãn với vài người khách trọ. Có một đôi luống tuổi đến từ Victoria, một cặp trẻ măng từ Wyoming, và một gia đình bốn người từ Airzona.

Gia đình có hai cậu con trai nhỏ đang ngấu nghiến bánh pancake bí ngô của Zoe. Hai cậu bé là một cặp liên tiếp cách nhau chừng một tuổi, cả hai là những con lốc nhỏ chờ đợi được thả rông.

“Bữa sáng thế nào?” Justine hỏi đám nhóc.

“Tuyệt.” Cậu bé lớn hơn nói.

Cậu bé nhỏ hơn trả lời với một miệng đầy bánh. “Sy-rô có hương vị phi thường.”

Cậu đã đổ đầy đĩa của mình đến nỗi bánh pancake gần như nổi lênh phềnh. Một lọn tóc dính keo phủ ở trước mặt, và một nhúm khác ở bên cạnh đầu.

Justine cười. “Chắc chắn rồi, vì nó là đồ thật mà. Phần lớn si-rô pancake được mua từ các cửa hàng không phải từ cây thích. Chúng là thứ si-rô bắp và hương liệu.”

“Em thích thứ đó hơn.” Cậu bé nói với cái miệng đầy bánh.

“Hudson,” Mẹ cậu bé khiển trách, “coi cách cư xử của con kìa.” Bà ngược nhìn Justine với vẻ xin lỗi. “Nó thật lộn xộn quá.”

“Không có vấn đề gì đâu.” Justine nói và ra hiệu về chiếc đĩa trống. “Tôi có thể mang chúng đi không?”

“Vâng, cảm ơn.” Người phụ nữ hướng sự chú ý trở lại với các cậu bé trong lúc Justine mang những chiếc đĩa và ly đi. Cha của các cậu bé đang nói chuyện trong cellphone, ngừng ngang cuộc điện đàm đủ lâu để nói với Justine. “Lấy của tôi luôn. Và mang cho tôi ít trà nhé. Loại Earl Grey, với sữa không béo. Làm nhanh nhé – Chúng tôi phải đi ngay.”

“Được ạ” Justine nói với vẻ dễ thương. “Tôi có nên dùng loại ly mang đi không ạ?”

Ông ta đáp bằng cái gật nhẹ và ậm ừ, rồi quay trở lại cuộc điện đàm.

Khi Justine vào bếp cùng những chiếc đĩa, ai đó tiến vào ngưỡng cửa phòng ăn tối.

“Xin thứ lỗi.” Người vừa nói là một phụ nữ trẻ trong bộ váy đen ôm sát và đôi giày nhảy đế cao trung bình bắt mắt, mái tóc màu đồng đỏ cắt kiểu chấm vai hoàn hảo. Chị có thân hình đẹp và đôi mắt màu xanh rục rỡ. Chị không mang nữ trang ngoại trừ một sợi dây chuyền vàng

xinh xắn vòng quanh cổ. Vẻ ngoài của chị khiến Justine nghĩ đến trọng âm rin rít kiểu Anh. Thay vì thế, chị nói giọng vùng Tây Virginia lè nhè như được lọc qua lớp dầu nhờn. “Tôi đến để làm thủ tục nhận phòng, nhưng không có ai trong văn phòng.”

“Xin lỗi nhé.” Justine nói. “Chúng ta chỉ hý hoáy một lát là xong ngay ấy mà. Sáng nay tôi bận giúp phục vụ điểm tâm. Vậy chị cùng nhóm của chị định đến trong hôm nay sao?”

Một cái gật đầu thận trọng. “Tập đoàn Inari. Tôi là Priscilla Fiveash.”

Justine nhận ra cái tên. Chị ấy là trợ lý hành chính, người đảm đương việc làm thủ tục sớm cho Jason Black và tùy tùng của anh ta. “Tôi sẽ xong trong khoảng mười phút nữa. Chị có muốn một tách cafe trong lúc đợi không?”

“Không. Cám ơn.” Người phụ nữ trẻ có vẻ cảnh giác nhiều hơn thân thiện, cảm xúc của chị thắt chặt thành một cái gút đôi. “Có chỗ nào để tôi có thể gọi vài cuộc gọi riêng tư không?”

“Chắc chắn rồi. Chị có thể sử dụng văn phòng của tôi. Nó không khoá.”

“Cám ơn.”

Cha các cậu bé cúi kính hỏi từ bàn điểm tâm. “Trà của tôi đâu?”

“Đến ngay.” Justine cam đoan với ông ta. Nhưng trước khi cô rời khỏi phòng, cô ngừng lại để nói với người phụ nữ. “Fiveash... Đó là một cái họ không thông dụng. Người Anh, Ai-len?”

“Tôi sẽ nói nó có nguồn gốc Anh. Một ngôi làng không thể tìm thấy nữa, với năm cây tần bì ở giữa làng.” (*Five-ash : năm cây tần bì.*)

Nghe có vẻ giống một cái họ Tradition. Cây tần bì (*Ask*) cao lớn mạnh mẽ gần như cây sồi (*Oak*). Và Five là con số hết sức đặc biệt trong cộng đồng pháp thuật, dấu hiệu đặc trưng của họ là ngôi sao năm cánh chứa trong một vòng tròn. Cho dù Justine bị cảm dỗ muốn hỏi thêm, cô chỉ cười và tiến về khu bếp.

Một lúc sau, Cô nghe tiếng chuông báo hiệu từ phòng ăn tối. Người mẹ đang la khóc, tiếng loảng xoảng từ những chiếc đĩa và dao nĩa, tiếng một chiếc ghế bị đổ nhào. Ngay lập tức xoay người, Justine vội vã quay lại và dồn đống những mảnh đĩa vỡ lên trên bàn.

Cậu bé nhỏ hơn đang bị mắc nghẹn. Đôi mắt cậu mở rộng và trắng dã với nỗi sợ, đôi tay cào vào cổ họng. Người mẹ vỗ vỗ lưng cậu với vẻ bất lực.

Priscilla vươn tay ôm lấy cậu bé. Khoá cánh tay quanh cậu từ phía sau, chị đẩy mạnh nắm tay hướng lên trên và vào trong bằng một động tác đột ngột. Trình tự đó được lặp lại ba lần, nhưng vật gây tắc nghẽn không bị trục ra. Khuôn mặt cậu bé tái xám, môi cậu co cứng.

“Cô đang làm đau cháu.” Bà mẹ khóc. “Dừng lại... Cô ấy đang làm đau nó...”

“Nó đang bị mắc nghẹn.” Cha cậu bé cúi kính. Nắm tay ông cuộn lại khi ông quan sát Priscilla. “Cô có biết cô đang làm quái quỷ gì không vậy?”

Priscilla không trả lời. Miệng chị mím chặt, gương mặt trắng bợt ngoại trừ hai mảnh màu đỏ trên gò má. Ánh mắt chị bắt gặp mắt của Justine. “Không được rồi.” Chị ấy nói. “Hắn là bị mắc kẹt suốt chiều dài thực quản.”

“Gọi 911 đi.”

Trong lúc Priscilla chộp lấy chiếc túi xách ở gần đó và lục lọi tìm điện thoại. Justine thể

chỗ chị ở phía sau thân hình nặng nề của cậu bé. Cô thử làm vài cú xóc góc độ sâu hướng lên trên từ bụng trên của cậu bé, và lầm rầm vài từ khe khẽ. “Sylph của không khí, ta triệu người, hãy giúp cậu bé thở. Chuyện nhỏ như con thỏ.”

Nút nghẹn bằng thức ăn đột ngột bật ra. Cậu bé ngừng quần quai và bắt đầu kéo vào những hơi thở sâu. Cả hai cha mẹ chạy xô đến và kéo cậu vào lòng, người mẹ nức nở với vẻ biết ơn.

Justine vuốt lại túm tóc ra sau và thả nó xuống trong một túm đuôi ngựa. Cô buông ra một hơi thở không đều, cố làm im lặng nhịp điệu đang khua lách cách trong trái tim cô.

Đôi giày nhảy màu đen bằng da của Priscilla tiến vào phạm vi tầm nhìn của cô. Justine ngược nhìn lên với nụ cười yếu ớt. Sự cứu viện đã hút cạn sức mạnh của cô cho đến khi cô mềm oặt như chiếc vỏ gối trên dây phơi.

Đôi mắt xanh màu đá mặt trăng nhìn cô chăm chú. “Cô có cách thật vui nhộn trong thao tác cấp cứu Heimlich* đấy nhỉ.” Priscilla nói.

*(*The Heimlich : Một kỹ thuật xóc vào bụng để ngăn chặn nghẹt thở, được một bác sĩ chuyên phẫu thuật lồng ngực của Mỹ công bố năm 1974, bác sĩ Henry Heimlich, nên sau đó pp này được đặt tên theo tên ông. – Ct của Sẻ)*

Sau khi cuộc chấn động đã yên ổn và bữa sáng đã được dọn dẹp, Justine ngồi cùng Priscilla trong văn phòng nhỏ. Toàn bộ nhà trọ được thuê trọn trong năm ngày kế tiếp cho nửa tá nhân viên và đồng sự của Tập đoàn Inary Gaming, một nhóm chuyên viên làm việc tại gia của công ty phần mềm trọng điểm. Phần còn lại của quán trọ sẽ để trống, dù cho chúng đã được trả tiền.

“Jason thích sự riêng tư.” Priscilla giải thích về một điều hầu như chẳng có gì phải ngạc nhiên. Jason Black, người đã lập ra một trò chơi siêu tưởng trên video thành công nhất từng được biết, rõ ràng là một người hay lảng tránh. Anh không bao giờ có mặt trong những sự kiện quảng bá. Anh đã bác bỏ hầu hết những yêu cầu phỏng vấn của giới truyền thông, và chỉ thỉnh thoảng đồng ý cho phỏng vấn báo giấy với quy định không thảo luận về đời sống cá nhân và không cho phép đưa hình ảnh của anh.

Sự thực là, Justine, Zoe, và hai phụ nữ giúp dọn dẹp quán trọ, đã bị yêu cầu phải ký kết giao kèo không tiết lộ trước đó. Kết quả là, họ bị cấm để lộ những chi tiết về Jason Black theo luật pháp. Chỉ cần họ tiết lộ về màu sắc đôi vớ của anh thôi, họ sẽ bị kiện ra toà cho đến thế kỷ kế tiếp.

Sau khi gõ tên anh vào vài trình duyệt tìm kiếm trên internet, Justine tìm thấy hàng đồng thứ về công ty trò chơi và những thành tựu của nó, nhưng chỉ có lơ thơ một nhúm sự kiện về bản thân anh. Anh sinh trưởng ở California và theo học tại USC* nhờ học bổng bóng bầu dục. Vào giữa năm học thứ hai, anh rời khỏi trường và biến mất tăm, ở nơi quái quỷ nào đó, rồi sống tại thiền viện Zen gần khu bảo tồn rừng quốc gia Los Padres. Anh biến khỏi radar trong đôi năm và không bao giờ quay lại trường. Cuối cùng anh nộp đơn xin việc tại bộ phận phát triển game của một công ty phần mềm. Sau vài thành công, anh nhận một công việc khác trong

Inary, đứng đầu bộ phận thiết kế trò chơi điện tử của công ty, và anh trở thành trưởng dự án phát triển series trò chơi bán chạy nhất mọi thời đại.

(* USC : University of Southern California, Đại học nam California – Ct của Sẻ)

Trong chừng mực được hé lộ về đời sống cá nhân của Jason Black, có vài mối quan hệ kín đáo, nhưng anh chưa bao giờ đính ước hoặc kết hôn. Có vài tấm ảnh chụp lén của anh trên Net, đang bước ra và vào xe, hộ tống ai đó đến buổi hội họp mang tính xã hội, nhưng gương mặt anh ngoảnh đi trong phần lớn các bức ảnh đó, vẻ chán ghét của anh trước ống kính thật rõ ràng. Cú bấm máy tốt nhất về anh lại bị nhòa.

“Sao anh ấy lại e ngại sự công khai đến thế?” Justine hỏi Priscella.

“Cô có thể hỏi, nhưng tôi không thể nói.”

“Anh ấy có tốt không?”

“Quá nhiều về những thứ tốt đẹp mà anh ấy sở hữu.” Priscilla nói với vẻ ảm đạm.

Chân mày của Justine nhướng lên. “Chị có tình ý với anh ấy sao?”

Cơn giận ngăn ngui trong tiếng bật cười của Priscilla chẳng có gì thú vị. “Không bao giờ. Công việc của tôi quá quan trọng đối với tôi... Tôi không bao giờ mạo hiểm chúng vì bất kỳ thứ gì. Hơn nữa anh ấy và tôi không hợp nhau.”

“Tại sao không?”

Priscilla bắt đầu đánh dấu các lý do trên những ngón tay. “Anh ấy quá chuyên quyền. Và cơ bản thì tôi không tin anh ấy vừa với giày trái của tôi.” (*hehehe nàng lọ lem Cinderell thử giày bằng chân trái sao? – Sẻ*) Chị kéo chiếc máy tính bảng ra khỏi cặp hồ sơ và tìm một tập tin. “Đây là danh sách cập nhật cho phòng của Jason. Chúng ta hãy cùng thông qua nó.”

“Chúng đã được quan tâm rồi. Chị đã e-mail danh sách cập nhật này cho tôi cách đây vài ngày.”

“Đây là danh sách cập nhật đã được cập nhật.”

Jason Black yêu cầu một phòng tầng hai nhìn ra hướng tây có nhiệt độ 68 độ (*là độ F nhé, tương đương 20 độ C – Sẻ*). Một chiếc giường cỡ đại với khăn trải giường ren rua kiểu quý tộc, gối lông ngỗng không dùng lông vũ. Hai chai nước suối lạnh mang đến phòng mỗi buổi sáng, cùng với sữa trứng lắc tốt cho sức khỏe. Anh cũng yêu cầu hai chiếc khăn tắm màu trắng mỗi ngày. Xà bông tắm và dầu gội không mùi. Một chiếc đèn LED để bàn, truy cập wireless, một bình hoa màu trắng, và một gối đựng đồ bịt tai bằng foam trên bàn đầu giường. Trái cây tuyển chọn không nhưng sắp được trồng hữu cơ. Không báo hoặc tạp chí – anh thích hình thức điện tử hơn. Và vào 9 giờ mỗi đêm, hai shot* rượu vodka ướp lạnh được mang đến phòng cho anh.

(*Shot : đơn vị tính cho một lượt rót rượu mạnh vào một chiếc ly nhỏ và cao có dung tích khoảng 2oz, chẳng biết dịch thế nào, vì dân mình đâu có uống rượu kiểu này đâu – Ct của Sẻ)

“Tại sao là hai?” Justine hỏi.

Priscilla nhún vai. “Tôi không thường hỏi Jason tại sao anh ta muốn thứ gì đó. Nó khiến anh ấy khó chịu, và dù sao thì anh ta cũng chẳng bao giờ giải thích.”

“Thật tốt để biết.” Justine quay sự chú ý trở lại bản danh sách. “Tôi nghĩ tôi làm được mọi thứ trong bảng danh sách này. Ngoại trừ khoản hoa. Loại hoa màu trắng nào đây? Cúc? Lily?”

“Điều đó tùy cô. Dù vậy, đừng dùng loại có hương nồng nhé.”

“Tôi có thêm một câu hỏi. Chị có biết mỗi phòng trong quán trọ này được trang trí để tỏ lòng kính trọng một nghệ sĩ khác nhau không? Có hai phòng ở tầng hai nhìn ra hướng tây. Một là phòng Roy Lichtenstein, và phòng kia là Gustav Klimt. Chị nghĩ Mr. Black sẽ thích phòng nào hơn?”

Nhét lọn tóc màu đồng đỏ ra sau tai, Priscilla cân nhắc câu hỏi. “Với tôi, chúng nghe có vẻ như cô đang nói về mấy thứ thuốc kháng sinh ấy.” Chị nói. “Cô có thể nói rõ hơn không? Tôi biết về nghệ thuật cũng ngang với nước sôi táo.”

Justine thích tính ngay thẳng của chị. “Roy Lichtenstein là một nghệ sĩ theo trường phái pop-art của Mỹ. Những bức hoạ nổi tiếng nhất của ông trông giống như tranh biếm hoạ, với chữ viết và những quả bóng ý tưởng. Tác phẩm của ông thiên về châm biếm nhiều hơn là cảm xúc. Klimt, đối nghịch lại, có thiên hướng về nhục dục. Ông ấy là một hoạ sĩ người Áo từ những năm 1800s, và phong cách của ông được gọi là Art Nouveau, với những nét vẽ ngẫu hứng về đường kẻ và đường cong theo như những hoa văn gỗ lát sàn của người Nhật. Bức hoạ nổi tiếng nhất của ông là bức Nụ Hôn – có một bản in được treo trong phòng. Vậy... phòng nào sẽ phù hợp ngài Black đây? Lichtenstein hay Klimt?”

Priscilla cau mày.

Justine kiên nhẫn đợi.

“Klimt.” Cuối cùng, người phụ nữ nói, mắt chị nheo lại. “Nhưng không được nói bất cứ điều gì về việc đó.”

“Tôi đã ký bản hợp đồng không tiết lộ rồi.” Justine nhắc chị. “Nhưng cho dù không có bản hợp đồng đó, chị cũng không cần thiết phải lo lắng. Tôi rất giỏi với việc giữ bí mật.”

“Tôi cũng hình dung như thế.” Sau khoảng dừng cân nhắc, Priscilla bắn thẳng vào cô cái nhìn trực diện và hỏi. “Nhân tiện, Sylph là gì vậy?”

Vậy ra chị ấy đã nghe thấy câu thần chú. Justine trả lời bất chợt. “Một tinh thần siêu nhiên đại diện cho không khí. Có một vị khác đại diện cho đất, một vị khác nữa cho nước, vân vân...”

“Cô là một trong những loại ô-m-gốc-cây đó sao?”

Justine cười. “Tôi không bao giờ ô-m một cái cây nào theo đúng ngữ nghĩa, nhưng tôi phát hiện ra chúng là những thánh giả tuyệt vời. Niềm tin của chị là gì?”

“Tôi được nuôi dưỡng bởi những thiên thần của giáo đoàn lửa.”

“Tôi không quen thuộc với kiểu đó.”

“Họ thuyết giáo về việc kiêng khem tình dục và ngày tận thế. Và các mục sư của chúng tôi tin rằng quỷ Satan đã đặt khủng long hoá thạch vào trong đất cho đám loài người đáng thương.” Không chút kiêu hãnh, Priscilla nói thêm, “Tôi đã bị yểm trừ hai lần trước khi tôi lên mười lăm.”

“Thật sao? Vì cái gì?”

“Tôi bị bắt quả tang đang nghe nhạc rock.”

“Cả hai lần sao?”

“Lần đầu tiên không tính.” Priscilla ngừng lại khi tiếng chuông điện thoại vang lên sâu bên trong túi xách. “Thứ lỗi.” Chị kéo phone ra và nhìn xuống màn hình nhỏ xíu. “Tôi có vài e-mail và tin nhắn cần phải quan tâm.”

“Cứ ở lại văn phòng đi, nếu chị thích. Tôi sẽ chuẩn bị một phòng sẵn sàng cho chị.”

“Cám ơn. Nếu cô không phiền, tôi muốn nhận chìa khoá của tất cả các phòng một lượt khi chúng sẵn sàng.”

“Được. Thông thường thì tôi sẽ hướng dẫn khách đến phòng của họ khi họ đến.”

“Jason muốn tôi quan tâm đến điều đó. Anh ấy không thích chuyện trò nhiều.”

“Không sao. Tôi sẽ tránh đường khi họ đến đây.”

“Cám ơn.” Đầu của Priscilla cúi xuống trên chiếc điện thoại khi chị bắt đầu nhắn tin. “Cô định dành phòng nào cho tôi thế?” Chị ấy hỏi mà không nhìn lên.

“Phòng Degas” Justine nói. “Một họa sĩ theo trường phái ấn tượng người Pháp đã vẽ bức Múa Ballet. Đó không phải là phòng lớn nhất, nhưng là phòng xinh xắn nhất. Rất nhiều ren trắng và hoa hồng màu hồng nhạt, và một ngọn chúc đài pha lê.”

Priscilla vẫn không ngừng nhắn tin. “Điều gì khiến cô nghĩ tôi sẽ thích căn phòng nữ tính đó?”

“Bởi vì tôi đã nhìn thấy hình nền trên máy tính bảng của chị.” Justine nhướn chân mày thành đôi vòng cung trên chọc. “Một hàng mèo con kitty đang ngồi trên cây đàn piano? Đúng không?”

Khi ánh mắt chững hững của người phụ nữ gặp ánh mắt cô, Justine bật cười lặng lẽ. “Đừng lo, tôi sẽ không nói ra đâu.”

CHƯƠNG BA.

Vào buổi chiều sau đó, Justine ngồi trong bếp và uống trà bạc hà, trong lúc Zoe đang kiểm tra hàng hoá dự trữ trong tủ đông và chạn bếp.

“Cậu đã có mọi thứ cần thiết cho sáng mai chưa?” Justine hỏi. “Tớ đã dọn phòng xong rồi nên tớ rảnh để chạy các việc vặt.”

“Chúng ta đã tích trữ đủ rồi.” Zoe mang một thùng carton đến chỗ cô. “Nhìn vào đây xem – Nông trại ở dưới đường đã thêm vào một cặp gà mái Araucana* vào đàn.”

*(*Araucana chicks : Một giống gà xuất phát từ Chile, để trứng có màu xanh, màu lông có đủ sắc độ từ trắng đến nâu và vằn, chùm lông ở hai bên má mọc dài và vểnh ra rất đặc biệt – Ct của Sé)*

Ba cái trứng màu ngọc lam nhạt nằm lẫn trong đám trứng màu kem nâu.

“Những trái trứng đó thật không tưởng.” Justine tuyên bố. “Zoe à, chúng ta phải bắt đầu giữ những con gà con đi thôi.”

“Không. Chúng ta không nuôi chúng đâu.”

“Hãy nghĩ về ba cái trứng đó đi.”

“Nghĩ đến mùi hôi và tiếng ầm ĩ thì có. Chúng ta sẽ phải đóng một cái chuồng gà. Phí tổn để nuôi những con gà con sẽ làm nản lòng bất cứ số tiền nào mà chúng ta tiết kiệm được từ những quả trứng.”

“Một con gà con. Nghe giống một con vật cưng đấy nhỉ.”

“Nó sẽ thấy cô đơn.”

“OK, vậy thì hai con. Tớ có thể gọi chúng là Thelma và Louise*...”

(Bộ Film cùng tên của Hollywood về hai người bạn gái thân thiết dù có tính cách trái ngược. Thất vọng về cuộc sống gia đình, một ngày, hai người bạn rủ nhau bỏ nhà ra đi và dấn thân vào cuộc phiêu lưu đầy kịch tính với những pha bắn súng rùng rợn... Phim tình cảm hài và mang tính ủng hộ nữ quyền thời kỳ đầu XX)*

“Chúng ta sẽ không nuôi gà.” Zoe nói, giọng cô êm ái nhưng không thể lay chuyển. “Cậu đã đủ nhiều việc loanh quanh ở đây rồi. Cậu còn chẳng có thời gian cho khu vườn nữa là. Và tớ không nghĩ cậu cần một con thú cưng. Như cậu vẫn thường nói với tớ trước khi tớ gặp Alex... Cậu cần một người bạn trai.”

Justine gục đầu xuống mặt bàn. “Chẳng nghĩa lý gì cả.” Cô nói với vẻ buồn thảm. Hơi thở ẩm hương bạc hà của cô tụ tập trong không gian giữa mặt gỗ trầy xước và cằm cô. “Rồi nó cũng sẽ kết thúc theo cách tương tự như với Duane thôi. Từ giờ trở đi, tớ sẽ từ bỏ đàn ông. Có lẽ tớ nên trở thành một bà xơ.”

“Cậu có theo đạo Thiên Chúa đâu.”

“Tớ sẽ cải đạo.” Justine nói với chiếc bàn. Cô thở dài khi một ý tưởng chợt đến với cô. “Nhưng tớ hẳn phải mặc cái cổ áo thầy tu mất. Và một chiếc nón mềm bé tí xíu nữa.” *(cổ tròn trắng và nón nhỏ trên đỉnh đầu là của các ông giám mục của đạo Thiên Chúa, còn mấy bà xơ thì trùm khăn đen thui..., nàng nói lộn xộn rùi...)*

“Khăn trùm đầu chứ.” Zoe nói. “Và đừng quên, cậu sẽ phải sống trong tu viện kín đậy nhé. Tất cả đều là nữ và rất nhiều công việc vườn tược.”

Mình hẳn cũng sẽ kết hợp chung họ với tổ chức phù thủy luôn. Justine rầu rĩ nghĩ.

Vào thời điểm này trong cuộc đời cô, Justine đã được mong đợi để kết nạp vào Circle của Crystal Cove. Mẹ cô, Marigold, là thành viên của tổ chức, và phần còn lại của tổ chức đều là những họ hàng danh nghĩa – phần lớn đã quen thuộc với Justine trong suốt cuộc đời cô. Tuy vậy, cũng nhiều như Justine yêu các thành viên của cộng đồng pháp thuật, cô không bao giờ muốn trở thành một trong số họ. Cô thích thả những lời nguyện không thường xuyên hoặc thỉnh thoảng pha chế mê dược, nhưng ý tưởng về việc hiến dâng toàn bộ cuộc đời cô loanh quanh với việc nghiên cứu và thực hành pháp thuật không có chút hấp dẫn nào đối với cô.

Thật không may, sự miễn cưỡng của Justine đã gây ra mối bất hoà với Marigold, sự bất hoà kéo dài ít nhất đã bốn năm và vẫn chưa có dấu hiệu hàn gắn nào. Cùng thời gian đó, Justine

đã đón nhận sự ủng hộ của Rosemary và Sage, một cặp có năng lực siêu nhiên lớn tuổi, những người gần với gia đình nhất mà Justine có, không kể Zoe. Hai người phụ nữ sống cùng nhau trong một ngọn hải đăng trên đảo Cauldron, nơi người chồng quá cố của Sage đã phục vụ như người canh giữ đèn biển.

Cô ngồi thẳng lên khi nghe âm thanh của những người đang đi vào quán trọ... những giọng nói, tiếng lách cách của những bánh xe hành lý.

“Khách trọ đã đến rồi.” Zoe nói “Tớ sẽ đi cùng cậu để gặp họ.”

“Không. Chúng ta được cho là phải giữ khoảng cách. Priscilla sẽ hướng dẫn phòng cho họ. Chị ấy có chìa khoá.”

Zoe trông có vẻ bối rối. “Chúng ta được dặn là không chào đón họ sao?”

Justine lắc đầu. “Mr.Black là tất cả vấn đề. Anh ta không muốn bị làm phiền bởi những người tầm thường thích nói “hello”, thích bắt tay và nói chuyện dông dài. Một nhóm sẽ xuống ăn điểm tâm vào buổi sáng, nhưng anh ta yêu cầu sữa lắc tốt cho sức khoẻ mang đến phòng anh ta vào lúc sáu giờ. Priscilla nói chị ấy đã e-mail cho cậu những lời chỉ dẫn.”

Zoe cầm điện thoại của cô lên từ quầy bếp để kiểm tra e-mail. “Phải. Nó đây rồi.” Cô có vẻ hoài nghi khi cô đọc e-mail. “Thứ này hẳn có gì sai rồi.”

“Sao?”

“Rau bi-na... Bột protein... bơ đậu phộng... sữa đậu nành... Tớ sẽ không nói phần còn lại đâu, vì dạ dày cậu sẽ đảo lộn lên đấy.”

Justine cười toe toét trước vẻ kinh hoàng của Zoe. “Thứ đó nghe giống một biến thể cho kẻ dẻo mồm Quái Vật Xanh. Duane uống thứ đó suốt mà.”

“Món này sẽ nhìn giống như thứ bùn đầm lầy khuấy mất thôi.”

“Tớ cho rằng mục đích là chế tạo nó bổ dưỡng và kinh tởm như có thể làm.”

“Đó không phải là vấn đề.” Zoe nhăn mũi khi cô nhìn vào công thức chế biến. “Tớ đã nghĩ tớ nên gặp Mr.Black vì cuộc đàm phán của anh ta và Alex. Bây giờ, tớ thậm chí không dám chắc là tớ có còn muốn gặp anh ta hay không nữa.”

“Zoe, nếu thương vụ này được thông qua, cậu và Alex sẽ có rất nhiều tiền đến nỗi cậu sẽ muốn đặt tên đứa nhóc đầu tiên của các cậu theo tên anh ta đấy.”

Mục đích chuyến viếng thăm hòn đảo của Jason Black là để nhìn thấy mảnh đất rộng hai mươi arce bao quanh Hồ Mộng, (*khoảng 80.000 m² – Ct của Sê*), nơi trước đây Alex đã mua để phát triển một khu dân cư. Mặc dù sự đổ sụp của thị trường bất động sản đã vét sạch tài chính của anh, Alex đã xoay sở để giữ lại được mảnh đất này.

Mùa hè vừa qua, một người môi giới địa ốc đã gặp Alex với một đề nghị cho dự án Hồ Mộng. Có vẻ như Jason Black có kế hoạch kiến lập một cộng đồng ẩn dật dành cho giáo dục, cách tân và tìm cảm hứng sáng tạo. Sự phát triển được đề cử bao gồm vài building và những khu tiện ích, tất cả đều phải có ảnh hưởng thấp đến môi trường. Alex có chứng nhận LEED*, nghĩa là anh có thể xây dựng theo những quy định nghiêm ngặt về môi trường và năng lượng. Vì thế, cuộc đàm phán bao gồm những điều khoản đó cùng với việc bán khu đất, Alex sẽ được thuê như một nhà thầu quản trị của người ẩn danh.

(*Leadership in Energy and Environmental Design (LEED) là một tập hợp các hệ thống đánh giá cho việc thiết kế, xây dựng, vận hành và bảo dưỡng các công trình xanh, nhà cửa và các vùng lân cận. Phát triển bởi Hội đồng Công trình xanh Mỹ (US Green Building Council - USGBC), LEED được thiết kế để giúp các chủ thầu xây dựng và khai thác có trách nhiệm với môi trường và sử dụng tài nguyên hiệu quả. – theo Wikipedia, Ct của Sẻ.)

Justine hy vọng thoả thuận sẽ được thông qua, vì lợi ích của Alex và đặc biệt là của Zoe. Sau thời giam cam go mà Zoe đã trải qua, bao gồm cái chết mới đây của người bà yêu thương, cô ấy xứng đáng có được vài may mắn.

Và Justine cũng có chút hứng thú cá nhân từ thương vụ đó : Vào mùa hè, cô đã mua và nâng cấp ngôi nhà nhỏ bên hồ trên phố Dream Lake. Ngôi nhà đã bong ván và suy tàn qua hàng thập kỷ bị bỏ bê. Zoe muốn sống ở đó với bà nội, người vừa mắc chứng mất trí do mạch máu. Để giúp đỡ, Justine đã mua ngôi nhà và trả tiền sửa chữa, rồi để Zoe và bà nội cô ấy sống ở đó miễn phí.

Nếu vùng đất bên Hồ Mộng rốt cuộc trở thành cộng đồng ẩn cư sang trọng và trung tâm nghiên cứu, thì giá trị của căn nhà gỗ nhỏ của Justine, nơi bị bao quanh bởi khu điền sản, sẽ thực sự tăng giá. Chiến thắng đồng đều cho mỗi người.

“Tớ đã bảo với Alex rằng, Mr.Black hẳn là một người rất tử tế,” Zoe kể với Justine. “Vì ý tưởng tạo ra một học viện là một mục tiêu rất cao thượng.”

Justine trao cho cô ấy nụ cười triu mến. “Và Alex nói gì?”

“Anh ấy nói, chẳng có gì cao thượng trong việc đó hết... rằng Mr.Black làm chúng chỉ vì muốn được miễn thuế. Nhưng tớ vẫn cố nói anh ấy không nên nghĩ như thế khi còn chưa rõ chuyện.”

Justine bật cười. “Tớ đoán có khả năng là Jason Black đang thực hiện vài loại chuộc lỗi gì đó chẳng. Dù vậy, tớ sẽ không nín thở khi nói như thế đâu.” Cô nuốt nhanh phần trà còn lại, đứng lên, và mang chiếc tách bỏ vào máy rửa chén. “Tớ sẽ đặt ít rượu vang và bánh snacks vào khu vực phòng chờ.”

“Không. Tớ sẽ làm. Hôm nay cậu đã đủ bận rộn rồi, dọn dẹp tất cả các phòng chỉ với Annette giúp đỡ. Sao cậu tìm ra có gì đó không ổn với Nita sớm vậy? Đó là bệnh cúm hai mươi bốn giờ à?”

“Điều đó không hoàn toàn tạm thời đâu,” Justine nói với một nụ cười. “Chị ấy nhắn tin cho tớ cách đây một lúc. Đó là cơn ốm ghen buổi sáng.”

“Chị ấy có thai sao? Ôi, Thật tuyệt vời! Chúng ta sẽ tặng cô ấy một vôi tắm trẻ em. Cậu nghĩ xem chúng ta có cần thuê người làm thay khi chị ấy phải trải qua 3 tháng đầu tiên của thai kỳ không?”

“Không, chúng ta sắp vào mùa đông rồi, nên việc kinh doanh sẽ chậm lại. Và tớ dễ dàng lấp vào chỗ khuyết.” Justine buột ra một tiếng thở dài. “Thật đáng chán là tớ chẳng có cuộc sống cá nhân nào khác ngoài công việc.”

“Về căn nhà gỗ và thư giãn đi. Và mang những thứ này theo cùng.” Zoe đi đến chạn bếp và lục tìm chiếc hộp nhựa chứa đầy những món thết đãi còn lại từ bữa tiệc trà chiều hôm trước : một góc bánh cookie lạnh khảm trái nam việt quất, những núm hoa dây mùi bơ của bánh quy dòn, mật đường sẫm màu và lạo xạo vòng quanh, và bánh sandwich mì ống kiểu Pháp với

những lớp mút marionberry tự làm. Thật kỳ lạ khi còn thừa bất cứ thứ gì – bánh cookies của Zoe ngon đến nỗi khách của buổi trà chiều trong quán trọ chẳng hề tỏ ra chút hối tiếc nào khi trượt những miếng bánh cookie vào trong túi xách và túi áo. Ngay đến Justine cũng nhìn thấy một người đàn ông đổ đầy chiếc nón thể thao của ông ta với nửa tá bánh nụ bơ đậu phộng.

Cô giơ chiếc hộp như thể chúng chứa tặng phẩm của cơ quan cứu tế. “Loại rượu vang nào đi cùng bánh cookie?”

Zoe đi đến tủ lạnh và kéo ra một chai Gewurztraiminer*. “Đừng uống quá nhiều. Hãy nhớ, tối nay cậu còn phải mang rượu vodka cho Mr.Black vào lúc 9 giờ.”

(*Gewurztraiminer : một loại vang trắng nổi tiếng, có hương thơm và được làm từ giống nho đặc biệt, thích hợp với khí hậu lạnh.)

“Chắc là anh ta sẽ muốn Priscilla làm điều đó. Nhưng tớ sẽ không uống nhiều để phòng hờ.”

Zoe nhìn cô với nét cau có triu mến. “Tớ có thể nói rằng, cậu đã tích đầy trong trí óc cậu về những điều cậu không thể làm, và những gì cậu sẽ không bao giờ có... Nhưng cậu không thể bỏ cuộc. Khi không còn lý do gì để hy vọng, đó chính là khi cậu cần phải làm điều đó nhất.”

“Được rồi. Thừa vù Mary Poppins.” Cô trao cho Zoe một cái ôm nhanh trước khi tiến ra cửa sau.

(Mary Poppins : Bà vú nuôi màu nhiệm, bà tiên đỡ đầu của những đứa trẻ mồ côi, nhân vật chính trong truyện của P.L.Travers và hãng Walt Disney chuyển thể thành film cùng tên, được đánh giá là bộ film gia đình hay nhất, đoạt 5 giải Oscar vào năm 1965; năm 2013, film được chuyển thể lần nữa bởi đạo diễn gạo cội Steven Spielberg mang tên Save Mr.Banks, với các diễn viên lừng danh 2 lần đoạt giải Oscar, Tom Hank và Emma Thompson.- Ct của Sẻ)

Cô đi bộ ngang qua sân sau, vượt qua mảnh vườn trồng thảo mộc đã chia tách căn nhà gỗ cách biệt khỏi nhà chính. Đó là một sáng tạo để phù hợp với sự ẩn cư của một nhà văn vào thời kỳ quán trọ còn là một dinh thự riêng. Hiện giờ, Justine sống trong nơi cư trú bé tí xiu với hai phòng ngủ đó.

“Có thừa chỗ cho một cái chuồng gà.” Justine nói cho dù Zoe không thể nghe thấy.

Chiều đã buông sâu và tròn vẹn. Ánh nắng vàng tươi chiếu xiên xuyên qua những nhánh màu đỏ sứt sẹo của cây mandro đơn độc và mạ vàng trên những bẹ hoa đuôi sóc. Hương thơm gắt đầy sức sống của mảnh vườn thảo mộc bốc lên xuyên qua tấm chắn của hàng đậu ngăn vật gây hại.

Justine đã lưu luyến toà nhà cũ kỹ trên đỉnh đồi ngay khi cô nhìn thấy nó, và đã lén lút mua lại. Khi cô sơn lại những căn phòng và trang trí từng phòng theo phong cách những họa sĩ khác nhau như là Van Gogh hoặc Da Vinci, cô có cảm giác như thể cô đang sáng tạo thế giới cho riêng mình. Một nơi yên tĩnh, chào đón, nơi người ta có thể thư giãn, ngủ yên, và ăn ngon.

Sau tuổi thơ không ngừng phiêu dạt, sức nặng và cảm giác về một tổ ấm đã được thoả mãn sâu sắc. Justine quen biết hầu hết mọi người trên đảo. Cuộc sống của cô được điền đầy với các kiểu tình yêu... Cô yêu những người bạn của cô, hòn đảo, những cuộc đi bộ xuyên qua đám rừng dày đặc những cây thông, những bụi kiếm-dương xỉ, và nho Oregon. Cô yêu khuynh hướng hoàng hôn ở Friday Harbor dường như thơm nồng mùi biển. Với tất cả những thứ đó, cô hẳn không có quyền đòi hỏi thêm bất kỳ thứ gì khác nữa.

Ngừng chân trước tam cấp của căn nhà gỗ, môi cô nhếch lên khi bắt gặp hình ảnh đầy vẻ thất vọng của chú thỏ nâu, đang nhìn chăm chăm xuyên qua mắt lưới kim loại vào đám cây trồng mà nó không thể lại gần. “Rất tiếc, anh bạn. Nhưng sau những gì mà mày đã làm với đám mùi tây của tao vào tháng sáu vừa qua, mày không thể đổ lỗi cho tao được.”

Cô với tay đến nắm cửa, nhưng cô lưỡng lự khi thoáng thấy có thứ gì đó chạm đến cảm giác của cô. Có ai đó đang quan sát cô.

Một cái liếc nhanh qua vai cho thấy không có ai hết.

Sự chú ý của cô bị kéo lên một trong những ô cửa sổ của tầng hai, đến bóng hình thanh mảnh, tối sẫm của một người đàn ông. Ngay lập tức cô nhận ra anh ta là ai.

Có vẻ gì đó cướp bóc trong hình dáng bất động của anh, một vẻ kiên nhẫn chẳng lành. Cổ chai rượu vang ảm ướt mát lạnh ngưng tụ ướt sũng những ngón tay đang siết chặt của cô. Với một nỗ lực, cô rũ bỏ những cảm giác và xua chúng đi. Chú thỏ đã rời chỗ núp, chạy vụt qua để vào trong hang.

Justine đi vào trong căn nhà gỗ và đóng cửa trước lại, chúng được sơn màu xanh da trời ở cả hai mặt. Đồ nội thất thoải mái với những lớp sơn đã mòn, loé sáng qua những chỗ trầy. Lớp bọc bằng vải lanh in những họa tiết trang trí hoa nho. Một tấm thảm dày màu hồng và be che phủ lớp sàn bằng gỗ.

Đặt chai rượu vang và hộp đựng bánh cookie trên chiếc bàn trà nhỏ, Justine đi vào phòng ngủ. Cô ngồi trên sàn cạnh giường, kéo quyển sách ước ra, và ôm chúng trong lòng. Một hơi thở chậm, bất an buột ra khỏi cô.

Có gì sai với mình thế này?

Cô đã cảm thấy cơn đau này trước đây, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt đến thế.

Khi Justine tháo lớp vải lanh, một mùi hương kỳ diệu uốn éo vươn lên cao, hương mật ong ngọt ngào, mùi thảo mộc hăng hắc, mùi meo hoa oải hương, sáp nến. Mảnh vải bọc, với lớp viền đã mòn xơ và hằn đầy dấu vân tay cổ xưa, rơi xuống để lộ ra một quyển sách bìa da với những trang giấy không xén biên lởm chởm. Lớp bìa da loé sáng yếu ớt trông như những trái mận và cherry đen. Hình của của một mặt đồng hồ được dập nổi trên bìa trước, với một miếng lỗ khoá nhỏ ở trung tâm.

Cô lần tay theo những ký tự đơn giản khắc nổi trên gáy sách : Triodecad. Đó là một từ biểu trưng cho nhóm mười ba, một con số ràng buộc nhiều thành tố thành một thể thống nhất. Quyển sách cổ xưa, nhiều hơn hai trăm tuổi, điền đầy những câu thần chú, những nghi lễ pháp thuật và những điều bí hiểm.

Thông thường một Grimoire như thế sẽ bốc cháy cùng với cái chết của chủ nhân, nhưng một vài quyển, giống như Triodecad, quá nhiều quyền năng để bị tiêu huỷ. Quyển sách hiếm có và tôn kính như thế được truyền qua nhiều thế hệ. Vì grimoire thích ở cùng người gìn giữ chúng nên hầu như không thể bị ăn cắp. Nhưng cho dù có ai đó xoay sở được một kỳ tích như thế, anh ta hoặc chị ta không bao giờ có thể mở quyển sách mà không có chìa khoá.

“Không bao giờ đọc trang mười ba.” Mẹ cô đã cảnh báo như thế vào ngày bà trao quyển sách cho Justine.

“Có gì ở trang mười ba?”

“Nó khác biệt đối với mỗi người. Nó sẽ chỉ cho con làm sao để giành được những khao khát trong trái tim con.”

“Có gì xấu về điều đó sao?”

“Sự việc diễn ra không bao giờ theo cách mà con mong đợi.” Marigold nói. “Trang mười ba chỉ răn dạy một bài học duy nhất : Hãy cẩn trọng với ước muốn của con.”

Justine đã nhìn xuống quyển grimoire với nụ cười toe toét khiến trách và đẩy nó với vẻ trêu chọc, “Mày sẽ không đưa tao vào rắc rối, đúng không?”

Và cô có cảm giác bìa của Triodecad uốn cong như thể nó đang cười đáp lại cô.

Lúc này, khi cô nhìn chằm chằm với vẻ có lỗi vào quyển sách ước, cô biết rằng những gì cô đang nghĩ đến là sai. Nhưng cô đâu có cố làm tổn thương ai. Cô không yêu cầu bất kỳ thứ gì đặc biệt. Có đáng để phải sợ hãi như thế chỉ vì muốn thay đổi trái tim của riêng cô ?

Mình nên ở lại với nỗi cô đơn. Cô bút rút nghĩ.

Ngoại trừ rằng, ở lại với nỗi cô đơn là lựa chọn duy nhất chỉ khi có nhiều thứ thật sự đủ tốt. Trong trường hợp của Justine, chúng không như thế. Và nếu cô không làm gì đó, chúng sẽ không thay đổi.

Cô với tay vào dưới cổ áo và kéo ra chiếc chìa khoá trên sợi dây chuyền đeo cổ. Nghiêng người trở trước, cô mở Triodecad.

Ngay lập tức quyển sách xào xạc và lật theo ý muốn của riêng nó, thúc giục cô với hương thơm nhừa nhựa của giấy da và mực. Những trang giấy thô mộc hé mở như cầu vồng lơ lửng những tranh minh hoạ... màu vàng của hoa hướng dương, màu xanh lông công, màu đỏ thời Trung Cổ, màu đen của muội than, màu ngọc lam sâu thẳm nhất.

Gáy của quyển sách sụp xuống đột ngột khi nó dừng lại ở trang mười ba. Không giống như phần còn lại của cuốn sách, trang này trống trơn. Nhưng dưới ánh mắt hiếu kỳ của Justine, những ký hiệu xuất hiện ở những vị trí ngẫu nhiên giống như bong bóng nổi lên bề mặt của rượu champagne. Một câu thần chú được định hình. Justine nhìn chằm chằm vào trang sách, nhịp mạch của cô đập dữ dội vào đáy cổ họng cô.

Hàng đầu tiên, được viết với kiểu chữ cổ xưa và chau chuốt, làm cô bối rối : PHÁ VỠ MỘT GEAS.

Justine biết chút ít về geas, ngoại trừ rằng nó phát âm nghe giống như “guest” (khách) với âm sh thay vì a-t. Geas là một lời nguyền suốt đời, phần lớn thường là tai hoạ. Nỗ lực để phá vỡ một geas khó khăn và nguy hiểm đến mức kết quả thậm chí có khả năng còn tồi tệ hơn tai ương nguyên thủy.

“Điều này không thể nào đúng được.” Justine nói trong vẻ hoang mang. “Đây không phải để sửa chữa những rắc rối của tôi. Một geas thì làm được gì chứ?”

Trang sách rì rầm thật sự, như thể đang nói, nhìn vào tôi này. Chậm chậm, nó hé lộ cho cô : ĐÂY LÀ CÂU TRẢ LỜI.

Từ ngữ chơi đùa trong trí óc cô với những biến tấu nhấn nhá kỳ lạ ... *đây là câu trả lời...*

đây là câu trả lời...

“Tôi bị nguyên rửa sao?” Cô hỏi sau một lúc lâu, trong sự yên lặng phòng vệ. “Điều đó là không thể.”

Nhưng nó đã như thế.

Ai đó đã nguyên rửa cô suốt đời cô độc. Người nào lại làm một điều như thế đối với cô? Và tại sao? Cô chưa từng làm tổn thương ai. Cô không đáng bị như thế. Không ai đáng hết.

Quá nhiều cảm xúc đang cùng lúc ồa đến với cô. Lòng ngực của cô quá nhỏ để có thể chứa hết chúng, nhấn chúng xuống xương sườn cô. Cô run rẩy, thở, chờ đợi, cho đến khi cú shock và cơn đau chày bồng thành một lõi cực nóng của cơn giận.

Phải có một kỹ năng và sức mạnh đáng kể để có thể hô một lời nguyên kéo dài suốt đời. Người phù thủy sẽ phải hiến tế thường xuyên một sự phân chia năng lực của bà ta, thứ có đủ thẩm quyền ngăn trở để tạo nên một thần chú thực sự hiếm có như một geas.

Tất cả những điều đó có nghĩa là, để ám một lời nguyên như thế lên Justine, ai đó hẳn phải rất thù ghét cô.

Nhưng một geas thì không thể phá vỡ được. Không thứ gì từng làm. Và bất chấp tất cả, Justine sẽ làm được.

CHƯƠNG BỐN.

Justine không thể ước định được thứ chết tiệt nào cô sẽ phải trả để tổng khứ một geas. Cô sẽ làm bất cứ thứ gì để làm được điều đó. Chuyện nhỏ như con thỏ. Một ngọn lửa ấm ức điền đầy cô. Cô đã lãng phí vài năm vừa qua chờ đợi và mong mỗi một thứ sẽ không bao giờ xảy ra. Bởi vì lựa chọn đó đã áp đặt cho cô rồi, chẳng thêm đếm xỉa đến những gì cô đã ao ước hoặc mơ đến.

Cô sẽ tìm ra ai là người chịu trách nhiệm. Cô sẽ biến geas trở về đúng nơi của nó. Cô sẽ...

Kế hoạch trả thù của cô nhạt đi khi cô chớp mắt để gạt đi những bóng mờ mặn chát. Cô tỳ lòng tay vào mắt. Một cơn đau đầu gõ nhịp đằng sau, đằng trước và hai bên hộp sọ của cô, loại đau đớn không một loại thuốc nào có thể làm giảm được. Cô thoáng nghĩ đến việc gọi cho mẹ cô, cho dù cô và Marigold đã ghẻ lạnh nhau trong bốn năm qua. Cho dù biết rằng điều đó là không tốt, Marigold cũng sẽ không cảm thông, và thậm chí nếu bà biết điều gì đó về geas, bà cũng sẽ không chịu thừa nhận.

Một vài phụ nữ trao tặng cho những đứa trẻ của họ tình yêu vô điều kiện. Marigold, tuy vậy, bày tỏ cảm giác yêu mến đối với Justine chẳng khác gì một kỷ vật trưng bày đắt giá, từ chối chúng bất cứ khi nào Justine bất đồng với bà. Vì giáo dục truyền thống chẳng gây hứng

thứ gì cho Marigold, bà đã làm mọi thứ có thể để làm nản lòng Justine khỏi việc đi học đại học. Bà đã chế diễu và chỉ trích công việc của Justine như là thư ký bàn giấy khách sạn. Tuy vậy, cộng rơm cuối cùng đã tác động đến quyết định mua quán trọ của Justine.

“Tại sao con luôn làm những điều bất khả thi thế?” Marigold đã hỏi gặng. “Con không bao giờ muốn làm thứ mà con sẽ làm giỏi. Và thật sự con đang nói với mẹ là giấc mơ lớn nhất trong đời con là tự mình làm công việc nhà à? Chùi rửa nhà vệ sinh và dọn giấy dơ sao?”

“Con rất tiếc.” Justine nói, “Con biết sẽ dễ dàng cho chúng ta biết bao nếu con sống theo cách mà con được mong đợi. Con không thuộc về nơi nào hết... không thuộc về thế giới pháp thuật và cũng không phải thế giới thường. Nhưng đâu đó giữa hai thế giới, việc này khiến con thấy hạnh phúc hơn. Con thích chăm sóc người khác. Con không phiền phải dọn dẹp cho họ. Và con muốn một nơi hoàn toàn của riêng mình, để rồi sẽ không bao giờ phải di chuyển nữa.”

“Có nhiều thứ đáng để quan tâm hơn những gì con muốn.” Marigold bắn trả. “Circle của chúng ta là một tổ chức phù thủy dòng dõi cổ xưa nhất vùng Bờ Tây. Ngay khi con được kết nạp, chúng ta sẽ có tổng số mười ba người. Con biết điều đó mang ý nghĩa gì mà.”

Phải, Justine biết. Mười ba phù thủy trong một cộng đồng pháp thuật sẽ có quyền năng lớn hơn tổng số những thành phần cộng lại. Và cô có cảm giác mình ích kỷ kinh khủng khi không muốn gia nhập, khi đặt những nhu cầu của riêng cô lên trên của họ. Nhưng cô biết rằng bất luận cô cố gắng thế nào, cô sẽ không bao giờ giống họ. Suốt đời sẽ là một khoảng thời gian hết sức dài để sống trong nỗi khổ.

“Vấn đề là” Justine nói, “con không hứng thú trong việc nghiên cứu về phép thuật huyền bí nhiều hơn những gì con đã biết.”

Điều đó đã kiểm tra cho cô một ánh mắt khinh miệt. “Con hài lòng với việc biết được một nhúm thần chú đóng chai và dấu hiệu pha lê sao? Với việc có đôi chút năng lực phép thuật chỉ vừa đủ để chiêu đãi đám trẻ con trong bữa tiệc sinh nhật sao?”

“Đừng quên, con cũng làm những con thú nhồi nữa.” Justine nói, hy vọng dỗ ngọt được một nụ cười từ bà.

Nhưng gương mặt Marigold vẫn rắn đanh. “Mẹ sẽ không bao giờ sinh ra con, nếu mẹ nghĩ có một cơ hội con không phải là thành viên của cộng đồng pháp thuật. Mẹ thậm chí chưa bao giờ nghe đến một phù thủy bẩm sinh nào lại ngoảnh mặt quay lưng trước pháp thuật huyền bí.”

Ngõ cụt thật vô vọng. Marigold tin rằng kế hoạch mà bà đã lập cho cuộc đời của Justine thì tốt hơn nhiều so với bất kỳ thứ gì mà Justine tìm được. Justine đã cố làm cho bà hiểu rằng mọi người đều có quyền đưa ra quyết định cho bản thân, nhưng rốt cuộc cô nhận ra, nếu như Marigold có khả năng hiểu được giá trị đó, thì bà đã chẳng bao giờ kiểm soát đến thế.

Và nếu như Marigold không thể có được kiểu con gái mà bà muốn, bà sẽ không muốn có người con gái nào hết.

Thế nên, Justine đã phát triển mối quan hệ nước đôi với pháp thuật, thứ vốn dĩ được tuyên bố là hoặc tất cả, hoặc không có gì hết. Việc cố duy trì một thứ pháp thuật không chuyên giống như đang trong tình trạng thai nghén đáng thương vậy.

Cô đọc câu thần chú một lần nữa. Nếu cô đọc đúng, nghi thức phải được thực hiện dưới một vầng trăng khuyết tròn vẹn (*waning-moon*) vào lúc nửa đêm. Điều đó có nghĩa : Tuần trăng cuối cùng trước khi bắt đầu kỳ trăng non (*new-moon*) là thời gian lý tưởng cho việc trục xuất, phóng thích, và đảo nghịch. Để thành công trong việc phá vỡ một lời nguyền đầy quyền năng như một geas, tốt nhất không nên bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Đứng lên, Justine đi đến chiếc bàn viết cổ xưa bên cạnh cửa sổ để tra cứu về những website về tuần trăng trên laptop của cô.

May mắn làm sao, đêm nay là đêm cuối cùng mảnh trăng lưỡi liềm sẽ khuyết tròn vẹn (*đêm ba mươi theo kiểu nói VN – Sê*). Nếu bây giờ cô không vô hiệu geas, cô sẽ phải đợi tròn một tháng nữa để có thể tiến hành một nghi lễ khác. Justine chắc chắn rằng, cô không thể đợi thêm. Mọi tế bào trong cô đang la hét phải hành động. Cô cảm nhận được sự biến động, giống như một ngôi sao chổi muốn thoát khỏi quỹ đạo mặt trời và bay vút vào không gian.

Cô nên gọi cho Rosemary và Sage để xin lời khuyên, nhưng họ hẳn sẽ cố bảo cô đừng làm, hoặc ít nhất cũng bảo cô chờ, và Justine không muốn đổi ý vì bất kỳ lý do gì. Cho dù là lý do tốt. Geas sẽ phải bị vô hiệu hôm nay.

Phần còn lại của buổi tối, Justine nghiên cứu thần chú và mãi mê nghiên ngẫm Triodecad. Nếu cô định làm điều này, nó phải hoàn thành theo cách đúng đắn. Nhiều yếu tố phân lớp trong nghệ thuật của pháp thuật. Nếu bất kỳ bước nào của thần chú bị dẫn lối bởi những cách thức bừa bãi, nếu từ ngữ bị phát âm sai hoặc bỏ sót, nếu sự tập trung của người thực hiện pháp thuật dao động, nếu những dẫn chất pháp thuật của cô có chất lượng xấu, thần chú sẽ không có kết quả. Hoặc bị phản đòn, hoặc không đúng người. Một sai lầm có vẻ không quan trọng như là sử dụng một cây nến làm bằng paraffin thay vì sáp ong có thể dẫn đến một kết quả thảm khốc.

Justine tập trung vào việc nghiên cứu Triodecad chăm chú đến nỗi âm thanh của chiếc điện thoại khiến cô giật mình. Cô vươn tay lấy nó với trái tim đang chạy đua gấp gáp, và đọc tên người gọi.

“Hi, Priscilla,” Cô nói. “Thế nào rồi?”

“Mọi thứ tuyệt. Mọi người đã nhận phòng, sau đó họ đi bộ đến quán Downrigger để dùng bữa tối. Phần lớn đã trở lại. Tôi gọi để nhắc cô mang vodka đến phòng của Jason trong mười lăm phút nữa.”

“Ồi.” Justine nhìn xuống quần Jeans và áo thun của cô vẫn chưa thay từ khi dọn phòng lúc sớm trong ngày. Cô bốc mùi ammomnia và sáp đánh bóng sàn nhà. Vùng đầu gối của chiếc quần jeans thì bẩn thỉu, và tóc cô sổ khỏi dây cột. “Tôi đã nghĩ anh ấy muốn chị làm điều đó.” Cô nói đầy hy vọng.

“Không đâu. Anh ấy muốn cô.”

Justine thở dài khe khẽ. “Tôi sẽ đến.”

“Đúng chín giờ nhé.” Priscilla nhắc cô. “Anh ấy không cư xử tốt với người đến trễ đâu.”

“Tôi sẽ đến đó. Bye.”

Kết thúc cuộc gọi, Justine lao vào nhà tắm, giật vôi quần áo ra, và nhảy vào vòi sen. Sau sự chà sát nhanh nhưng tròn vẹn, cô trở ra và lau khô tóc.

Cô lục lọi tủ quần áo cho đến khi lôi ra một cái váy dệt kim không tay với dây buộc ở thắt lưng, và đôi sandal đế thấp. Kéo tóc ra sau cho một túm đuôi ngựa thấp, Cô quét vôi ít son bóng và chuốt vài nhát mascara lên mi mắt.

Khi Justine sai bước ngang qua khoảnh sân nhỏ, cô đánh liều một cái liếc lên ô cửa sổ tầng hai, nhưng nó trống trơn. Cô phải thú nhận rằng : Cô đã tò mò về Jason Black, người đã giữ kín sự riêng tư của mình dưới sự kiểm soát chặt chẽ.

Bước vào cửa sau của gian bếp, cô kéo một chai Stoli* khỏi tủ lạnh. Cô lường hai shot vodka lạnh vào trong những chiếc ly, và đặt chúng vào trong một khay bạc nhỏ có thành cao chứa đầy đá dăm. Cẩn thận, cô mang chiếc khay lên lầu.

*(*Stoli hay Stolichnaya là một loại rượu vodka nổi tiếng của Nga được làm từ lúa mì và hạt lúa mạch đen, sau khi lên men, được chưng cất đến 4 lần để đạt tới độ tinh khiết 96-97%, sau đó mới pha loãng thêm nước cất để đạt độ rượu vừa uống 46%. Khác với phần lớn Vodka khác được làm từ khoai tây, Stoli cao cấp hơn nhiều – Ct của Sẻ)*

Sự tĩnh lặng của quán trọ phỉ phá vỡ bởi những âm thanh dè dặt : tiếng mở và đóng ngăn kéo, tiếng rung rì rầm của điện thoại. Khi Justine tiến đến phòng Klimt, cô nghe giọng đàn ông bên trong. Âm thanh giống như anh đang ở giữa một cuộc điện đàm. Cô có nên gõ cửa không? Cô không muốn cắt ngang cuộc trò chuyện, nhưng đã chín giờ rồi. Việc giáo dục ở trường lớp đã ghi khắc trong cô một phong cách lịch thiệp, Justine gõ nhẹ khóp ngón tay cô trên cánh cửa.

Tiếng bước chân tiến đến ngưỡng cửa.

Cánh cửa mở ra. Justine thoáng có cảm giác choáng váng trước một đôi mắt có màu nửa đêm, một dáng vẻ rần rỏi, và một mái tóc ngắn màu đen với vẻ lộn xộn quyến rũ. Anh ra hiệu cô vào trong phòng, ngừng cuộc trò chuyện đủ lâu để nói với Justine, “Đừng đi ngay.” Anh nhìn trực tiếp vào cô.

Ánh mắt đọng lại chỉ chừng nửa giây, nhưng vừa đủ để đánh bật Justine lùi ra sau. Đôi mắt không thể dò thấu – dữ dội và tăm tối như mặt đường đen – có thể thuộc về chính Lucifer*.

*(*Lucifer : Một trong những tổng lãnh thiên thần đầy quyền năng của Thiên Đường, sau này phản lại Chúa và bị đuổi khỏi vườn địa đàng trở thành quỷ Satan. – Ct của Sẻ)*

Justine đáp lại bằng cái gật đầu sững sờ và xoay sở để đặt chiếc khay lên bàn mà không làm đổ. Trong trạng thái bị khuấy động, cô mất một phút mới nhận ra anh đang nói chuyện bằng tiếng Nhật. Giọng anh mê hoặc, một giọng nam trung hoàn hảo được vây bọc bằng bóng đêm.

Không có gì để làm, cô đi đến một trong những cửa sổ và nhìn ra bên ngoài. Vệt sáng có màu đỏ dưa húng ở vùng chân trời, bóng tối đã phủ màu mận đen lên đến đỉnh đầu. Vết nứt của vầng trăng lưỡi liềm loé lên màu trắng trong suốt giống như một chiếc móng vuốt trên bầu trời.

Một đêm để thực hiện pháp thuật.

Sự chú ý của cô quay trở lại với Jason, đang sai bước chậm rãi khi anh nói. Anh là một người đàn ông cao lớn, gầy một cách tao nhã, vẻ thể thao thoải mái trong mỗi chuyển động của anh gợi lên những đường nét rõ rệt của những bó cơ bên dưới chiếc áo sơ mi cài kín cổ nhăn nhoe và quần khaki. Nghiêng người xuống bàn, anh nguệch ngoạc vài chữ trên giấy ghi chú.

Một chiếc đồng hồ quân đội của Thụy Sĩ bằng thép không rỉ sáng lấp lánh trên cổ tay anh.

Gương mặt anh như được tạc từ hổ phách, xương gò má đồ dốc. Quầng thâm bên góc mắt anh tố cáo bằng chứng của nhiều đêm mất ngủ và những ngày thiếu nghỉ ngơi. Dù miệng anh in hằn những lần khắc nghiệt, bờ môi trông có vẻ mềm mại, như thể sự dịu dàng gọi tình được trộn lẫn trên gương mặt anh.

“Dung thứ cho tôi nhé.” Anh nói, tắt điện thoại khi anh tiến gần Justine. “Tokyo chỉ mới mười sáu giờ đi trước chúng ta. Tôi phải nhận cuộc gọi cuối cùng.”

Lối cư xử của anh nhẹ nhàng, nhưng Justine phải đấu tranh với bản năng muốn bước lùi xa khỏi anh. Mặc dù cô biết anh không tỏ ra điều gì đe dọa cô, cô có cảm giác anh là một sinh vật nguy hiểm, một con hổ sau một bức tường bằng thủy tinh mỏng manh.

“Hẳn rồi.” Cô nói, “Stoli của anh đã sẵn sàng.”

“Cám ơn.” Ánh mắt anh không rời khỏi cô. Anh giơ một bàn tay ra. “Jason.”

“Justine.” Những ngón tay cô bị nuốt chửng trong cái bắt tay, gởi một cái giạt nồng ấm đến khuỷu tay cô. “Tôi hy vọng rằng căn phòng này vừa ý anh.”

“Vâng, tuy nhiên...” Buông tay cô, anh nói, “Tôi hiếu kỳ về vài thứ.” Anh hất đầu về hướng một bình hoa bằng đất nung trắng men trên bàn. Nó chứa một giò lan hồ điệp hai nhánh bông, Mỗi nhánh đơm đầy những bông hoa trắng muốt. “Tôi yêu cầu trang trí hoa màu trắng. Nhưng thứ này...”

“Anh không thích nó sao? Tôi rất tiếc. Điều đầu tiên vào buổi sáng, tôi sẽ mang cho anh một bình hoa kh...”

“Không, tôi...”

“Không vấn đề gì đâu....”

“Justine.” Anh nhắc tay lên trong một cửa chỉ dứt khoát của một người đàn ông không thường bị cắt ngang. Ngay lập tức cô rơi vào im lặng. “Tôi thích hoa lan.” Anh nói. “Tôi muốn biết tại sao em chọn nó?”

“Oh, sẽ tuyệt hơn nếu có một cây đang sống, đang thở trong phòng thay vì những bông hoa bị cắt. Và tôi đã nghĩ một chậu lan sẽ hợp với minh hoạ về Klimt.”

“Nó rất hợp. Tinh khiết, tao nhã...” Một thoáng ngừng khó nhận thấy, “gọi tình”

Justine gượng cười. Đoá hoa lan, với những chiếc cánh dài các trông giống như bờ môi, những nếp gấp của đài hoa và độ mở rộng thanh nhã chẳng có vẻ gì gọi dục. “Nếu không còn gì khác,” Cô nói, “Tôi sẽ đi ngay.”

“Em phải đi đến nơi nào đó sao?”

Cô liếc nhìn lên anh trong vẻ bối rối. “Không thật sự.”

“Vậy thì ở lại.”

Justine chớp mắt và đan những ngón tay lại với nhau. “Tôi được dặn là anh không hay chuyện văn.”

“Không phải là chuyện văn nếu đó là người mà tôi muốn nói chuyện.”

Cô trao cho anh một nụ cười trung lập thận trọng. “Nhưng anh hẳn đã mệt rồi.”

“Tôi luôn luôn mệt.” Jasom túm lấy lưng của một chiếc ghế, nhắc nó lên chỉ bằng một tay và đặt gần giường. Anh ngồi xuống trên một cạnh tấm nệm, và vẫy ta ra hiệu về chiếc ghế, “Ngồi đi.”

Một lệnh khác. Justine nửa thích thú, nửa bực mình, nghĩ rằng rõ ràng anh quá thường xuyên bảo người khác phải làm gì. Tại sao anh lại muốn nói chuyện với cô? Anh hy vọng sẽ tìm được gì đó về Zoe và Alex từ cô, thứ mà anh sẽ sử dụng trong suốt cuộc thương thuyết về dự án phát triển Hồ Mộng sao?

“Chỉ vài phút thôi.” Cô nói, ngồi xuống ghế.. “Hôm nay là một ngày dài.” Khép gối lại và cuộn đôi bàn tay đặt trên lòng, cô nhìn anh với vẻ chờ đợi.

Jason Black có một vẻ đẹp tầm tối, quá gây ấn tượng trong thái độ tự tin lãnh đạm đến nỗi anh dường như giống một nhân vật huyền ảo hơn là một con người bình thường. Anh có vẻ như đang chớm tuổi ba mươi, được vây bọc trong một lớp không khí xua tan ảo mộng giống như lớp áo chống đạn. “Quá đẹp trai đối với vẻ đẹp riêng của anh.” Là cách Priscilla đã diễn tả... nhưng chính xác hơn nên nói là anh ta quá đẹp trai đối với vẻ đẹp của bất kỳ ai.

“Tại sao anh lại ở lại đây?” Cô hỏi thẳng thừng. “Anh có thể thuê một chiếc du thuyền lộng lẫy và neo chúng ở bến cảng. Hoặc chọn một căn penthouse* ở Seattle và bay đến đây trong ngày.”

*(*Penthouse : Biệt thự trên cao. VN mình không có những căn hộ kiểu này nên chẳng biết dịch sao cho tương đương. Đó là những căn biệt thự sang trọng, biệt lập, được xây dựng trên tầng thượng của những toà toà building lớn ở trung tâm thành phố, có đầy đủ sân vườn và tầm nhìn rất đẹp trên một không gian ấn tượng, có thang máy đi riêng và đôi khi còn mang được cả xe hơi lên cùng và có garage lưu trữ xe... Mỗi căn giá từ vài triệu đến vài chục triệu USD...)*

“Tôi không thích loại du thuyền lộng lẫy. Và quán trọ trông có vẻ giống một nơi đúng đắn cho một kỳ nghỉ trong lúc chúng tôi thương thảo các điều khoản về dự án Hồ Mộng.”

Justine mỉm cười khi nghe điều đó. “Anh không ở trong một kỳ nghỉ.”

Một chân mày sẫm màu nhướng nhẹ. “Tôi không ư?”

“Không, một kỳ nghỉ là khi anh trải qua toàn bộ ngày làm những việc chẳng có gì hữu ích. Anh chụp ảnh phong cảnh, mua những món đồ anh không cần, ăn uống quá nhiều, và ngủ muộn.”

“Điều đó nghe có vẻ...” Anh dừng lời để lựa chọn từ ngữ, “phi lý.”

“Anh không muốn thư giãn,” Cô khẳng định nhiều hơn là hỏi.

“Tôi không thấy nó có ý nghĩa gì.”

“Có lẽ ý nghĩa là, thỉnh thoảng anh nên nghỉ ngơi, để nhìn lại và thích thú về những gì anh đã hoàn thành.”

“Tôi không hoàn thành đủ để có thể thích thú về chúng.”

“Anh là người đứng đầu một công ty lớn, và là tỉ-tỉ-tỉ phú. Phần lớn người ta không phàn nàn về điều đó đâu.”

“Những gì tôi muốn nói,” anh nói đều đều, “là tôi không vơ hết vào mình sự khen ngợi về

thành công của công ty. Tôi có một đội tuyệt vời. Và chúng tôi có được vài may mắn.” Anh vươn tay lấy một trong hai ly vodka đẩy chiếc khay bạc về phía cô. “Đây.”

Justine chớp mắt. “Anh đang yêu cầu tôi uống cùng anh sao?”

“Phải.”

Cô bật ra một tiếng cười bối rối.

Mắt anh hẹp lại. “Điều đó có gì vui sao?”

“Thông thường khi anh mời ai làm điều gì đó, anh không nên ra lệnh. ‘Ngồi đi, làm cái này, lấy cái kia...’”

“Em muốn tôi nói điều đó như thế nào?”

“Anh nên thử thứ gì đó như ‘Em có muốn dùng một ít vodka không?’”

“Nhưng nếu tôi hỏi em theo cách đó, em hẳn sẽ từ chối tôi rồi.”

“Anh chưa từng bị từ chối bao giờ sao?” Cô hỏi với vẻ hoài nghi.

“Nó đã từng xảy ra rồi.”

“Thật khó để tin điều đó. Dù vậy, tôi không tốt với việc nghe lệnh. Tôi muốn được hỏi hơn.”

Ánh mắt của Jason kiên định và chăm chú nhìn vào mắt cô. Sau một thoáng, anh hỏi. “Em có muốn uống một chút cùng anh không?”

Sức nóng trườn lên trên gò má cô, da cô có cảm giác căng ra và cháy bỏng. “Vâng. Cảm ơn.” Cô với tay lấy ly vodka. “Anh có thường uống cả hai ly không?”

“Thỉnh thoảng anh chỉ cần một. Nó giúp anh thư giãn vào cuối ngày. Nếu sau đó vẫn không ngủ được, anh sẽ uống ly thứ hai.”

“Anh có từng thử uống trà thảo mộc bao giờ chưa? Tắm nước nóng?”

“Anh đã thử mọi thứ. Thuốc ngủ, biện pháp nói lỏng lữ tiễn, âm nhạc dỗ giấc ngủ, sách về chơi golf. Anh đã đếm cừu cho đến khi những con cừu thậm chí không thể thức dậy.”

“Anh đã bị chứng mất ngủ bao lâu rồi?”

“Từ khi mới sinh.” Vẻ thích thú mong manh chơi đùa trên khoé môi anh. “Nhưng cũng có những lợi ích. Anh là nhà vô địch trong việc đào bới online. Và anh đã có vài buổi bình minh tuyệt vời.”

“Có lẽ anh sẽ may mắn có được giấc ngủ ngon trong những ngày anh lưu lại đây. Hòn đảo rất yên tĩnh, đặc biệt vào ban đêm.”

“Anh hy vọng thế.” Nhưng anh có vẻ không mấy tin tưởng. Không phải tác nhân bên ngoài khiến anh mất ngủ.

Nâng chiếc ly nhỏ lên mũi, Justine thận trọng hít vào và phát hiện một mùi hương êm dịu ngọt ngào giống như mùi cỏ mới cắt. “Tôi chưa bao giờ uống vodka nguyên chất trước đây.” Một hóp nhỏ thăm dò của thứ chất lỏng lạnh băng như khiến môi cô chạm vào lửa. “Wow, chúng cháy bỏng.”

“Đừng nhấm nháp. Hãy nuốt một ngụm.”

“Tôi không thể.” Cô phản đối.

“Có, em có thể. Thở ra. Uống một hớp, và đợi mười đến mười lăm giây trước khi hít vào. Điều đó giữ nó không có cảm giác thiêu đốt.” Để chứng minh, anh làm giảm ly rượu của anh xuống một cách hiệu quả. Cô có thể thấy sự chuyển động của động tác nuốt phía trước cổ họng anh, nơi có làn da mượt mà và được tráng men bởi ánh mặt trời.

Tách ánh mắt ra nơi khác, Justine tập trung vào chiếc ly nhỏ trong tay cô. “Thứ này chẳng có gì phải sợ.” Cô nói, và nín thở. Khi đang nuốt vodka, cô cố nhin, nhưng phổi của cô co thắt như thể chúng muốn bùng nổ. Bỏ cuộc, cô lấy một hơi thở sâu gấp gáp và ngay lập tức hối tiếc, khi cổ họng cô cháy xém với ngọn lửa lạnh. Cô nghẹt thở, mắt đầy nước.

“Em thở quá sớm.” Jason nói.

Một tiếng ho bật cười thoát khỏi cô trước khi cô có thể đáp. “Tôi có thói quen cần lấy Oxygen vào những lúc thông thường.” Cô lắc đầu, chùi những vệt ẩm bên dưới khoé mắt. “Tại sao là vodka? Rượu vang tuyệt hơn nhiều.”

“Vodka có hiệu quả ngay. Rượu vang mất quá lâu.”

“Anh nói đúng.” Justine nói. “Tệ thật, vang từ nho cabernet không có hiệu quả ư – Tôi không thể tin là suốt thời gian qua tôi đã lãng phí với nó.”

Anh tiếp tục như thể không nghe cô nói. “Vodka cũng làm cho thức ăn có hương vị tốt hơn.”

“Nghiêm túc chứ? Bằng cách nào?”

“Ethyl alcohol là một dung môi cho những chất tạo mùi thơm. Nếu em ăn thứ gì đó ngay sau khi nhấp một hớp vodka, hương thơm sẽ mạnh hơn và kéo dài lâu hơn trên những nụ vị giác.”

Justine có vẻ thích thú. “Tôi muốn thử điều đó.”

“Nó có hiệu quả tốt nhất với thức ăn tẩm gia vị hoặc ướp muối. Những thứ như là Caviar* hoặc cá hồi xông khói.”

*(*Caviar : Trứng cá muối, một món ăn cao cấp được làm từ trứng còn tươi của cá hồi hoặc cá tầm sống. Trứng cá hồi có kích thước lớn hơn và có màu cam đỏ, trứng cá tầm nhỏ hơn và có màu đen. Hiện có bốn loại Caviar là Beluga , Sterlet, Ossetra , and Sevruga, trong đó hiếm nhất và mắc tiền nhất là Beluga, trứng cá tầm của vùng biển Caspian, còn được gọi là ngọc đen, giá bán khoảng vài ngàn USD cho một hộp có trọng lượng 1 pound. – Ct của Sẻ)*

“Chúng tôi không có Caviar. Nhưng chúng tôi hầu như luôn có thể tìm ra vài thứ đặt cùng nhau trên một cái đĩa lạnh.” Justine nghiêng cứu gương mặt bí hiểm của anh. “Anh đã không đi ra ngoài ăn tối cùng những người khác, đúng không? Tôi dám cá là anh đã ở lại trong phòng và gọi điện thoại.”

“Anh đã ở đây.” Anh thú nhận.

“Anh có đói không?”

Câu hỏi dường như đáng để cân nhắc. “Tôi có thể ăn.” Cuối cùng anh nói.

Không nghi ngờ gì, anh là người cảnh giác nhất mà cô từng biết. Anh chưa bao giờ thư

giãn và thả lỏng sao? Điều đó thật khó để hình dung. Cô tự hỏi anh sẽ trông như thế nào khi anh cười?

“Này.” Cô nói nhẹ nhàng, sau một phút bốc đồng. “Lần cuối anh đột kích một cái chạn bếp là khi nào?”

“Anh không nhớ.”

“Tại sao anh không xuống dưới lầu cùng với tôi nhỉ? Tôi cũng đang đói. Chúng ta sẽ tìm thấy gì đó để ăn. Hơn nữa tôi nợ anh một shot vodka.”

Với sự ngạc nhiên của cô – không nghi ngờ gì cũng là cả của anh nữa – Anh đồng ý.

CHƯƠNG NĂM.

Jason ngồi bên chiếc bàn gỗ sứt sẹo và nhìn quanh gian bếp. Đó là một căn phòng rộng rãi và đẹp mắt với những kệ tủ sơn, giấy dán tường in cherry kiểu hoài cổ, và những quầy bếp có mặt bằng đá mềm. Một cái chạn bếp khổng lồ đầy những nguyên liệu làm bánh được chứa trong những vại kẹo đồng xu, và thực phẩm đóng hộp chồng chất trên ba và bốn hàng kệ sâu.

Anh quan sát cô đào bới những vại Mason thuỷ tinh chứa đầy các loại rau củ ngâm chua và mang chúng đến bàn.

Kéo ra chai Stolichnaya từ tủ lạnh, cô đặt chúng xuống trước mặt Jason cùng với hai chiếc ly. “Anh rót đi.” Cô nói, và đi để cắt một ổ bánh mì baguette thành những lát hình oval thanh nhã. Anh chỉ vừa vịn tách ánh mắt anh khỏi cô đủ lâu để tuân theo.

Trong chứng mực quen biết của họ, Justine Hoffman đã trêu chọc và chế diễu anh theo cách không ai dám. Cô chẳng hề có ý tưởng gì về việc anh đã trao cho cô bao nhiêu quyền hạn, rằng anh có thể nghiền nát cô dễ dàng như thế nào. Nhưng sự thật là, cô đã làm anh thích thú nhiều hơn bất kỳ ai đã làm trong một thời gian dài.

Cô là một người phụ nữ xinh đẹp, với thân hình mảnh mai, mái tóc sẫm, làn da đẹp và gương mặt góc cạnh sắc sảo. Cô cư xử y như cô nói. Cứ như có một tấm bảng gắn trước mặt cô, nó có thể tẩy xoá vài lần khi này khi khác. Anh nên cảm thấy khó chịu với điều đó, ngoại trừ rằng anh không thể ngừng tưởng tượng ra những cách kéo cô nằm xuống bằng miệng anh, bằng tay, và thân thể anh.

Tấm bảng đó đã tiết lộ về một người phụ nữ không cho phép bất kỳ kiểu vượt quá giới hạn nào. Cô đã lớn lên mà không có cha, điều này khiến cô có khả năng có những vấn đề về hành vi, bỏ học, lạm dụng rượu hoặc ma túy. Nhưng chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào về những rắc

rối. Không có vấn đề tín dụng. Không có nhiều lịch sử tình dục, chỉ một vài mối quan hệ êm ả, chẳng cái nào kéo dài quá một năm. Không có báo cáo bị bắt giữ nào, những rắc rối do thuốc hoặc nghiện. Chỉ một vé phạt về đậu xe từ bảo vệ khu học xá trường đại học của cô. Xem ra những thứ thông thường vẫn điều khiển nhịp sống của con người – thèm khát, tham lam, sợ hãi – dường như không thứ nào áp dụng được với Justine Hoffman.

Nhưng, mọi người đều có thứ gì đó phải che giấu. Và ai cũng muốn thứ gì đó mà họ không có.

Trong trường hợp của Justine, anh biết thứ đầu tiên là gì. Tuy vậy, cái thứ hai thì... Đó là một câu hỏi đáng ghi điểm.

Đứng bên cạnh bàn, Justine sắp đặt thức ăn trên một cái đĩa lớn. “Anh là người ăn chay, đúng không?”

“Khi điều đó có thể được.”

“Anh bắt đầu ăn uống theo cách đó khi anh đến ở tại thiền viện Zen à?”

“Sao em biết về thiền viện?”

“Chúng ở trong trang Wikipedia về anh.”

Anh cau mày. “Anh đã cố tống khứ những trang đó. Những nhà quản lý đã liên tục đánh đổ và phá bỏ. Hình như quyền của con người về sự riêng tư chẳng làm phiền gì đến họ.”

“Những người bình thường cũng phải khá khó khăn để có sự riêng tư trong những ngày này. Điều đó hẳn là không thể, đối với ai đó giống như anh.” Justine mở gói một miếng cheese hình nêm và đặt chúng trên thớt. Cô bắt đầu xắt chúng thành những lát mỏng trong mờ. “Vậy anh trở thành người ăn chay vì lý do nghiệp chướng à? Anh thấy lo lắng về việc sẽ phải đầu thai là gà con hay thứ gì đó sao?”

“Không. Đó là những món ăn được phục vụ ở thiền viện mà. Và anh thích chúng.”

Giơ một quả trứng đã được luộc kỹ lên, Justine hỏi. “Trứng và các sản phẩm được làm từ sữa có OK không?”

“Chúng ổn.”

Justine chất lên đĩa những hạt đậu sáp vàng ngâm chua, hạt hạnh nhân Marcona rang muối, trái olive xanh Spanish phủ bơ, những miếng óng ánh như san hô của cá hồi muối tại nhà, Trứng gà nông trại luộc chín, những lát phô mai Manchelo hình tam giác, một hình nêm ít béo của cream Brie ba màu, vài quả vả khô tròn trĩnh. Chiếc đĩa đi kèm với một giỏ bánh mì baguette cắt lát và bánh quy mặn, giòn, có vị lá hương thảo.

“Bon appétit*” Cô nói một cách vui vẻ và ngồi xuống bên cạnh anh. (*Chúc ngon miệng – Tiếng Pháp)

Khi họ ăn và nói chuyện, Jason nhận thấy bản thân anh thích thú với sự bầu bạn của Justine. Cô quyến rũ, dễ cười, kiểu phụ nữ sẽ thẳng thắn với bạn. Gương mặt cô dễ đọc như một bài thơ Haiku*, đôi mắt nâu mượt như nhung, khuôn miệng lộng lẫy và hồng tươi như một nụ hoa anh đào. Nhưng có thứ gì đó kêu gọi trí tò mò không mang tính nhục dục về cô, một vẻ lạnh nhạt xa cách rất tinh tế. Chúng khiến anh muốn thiêu rụi cái vẻ lãnh đạm thuần khiết đó.

*(*Haiku : Một thể thơ của Nhật, do thi sĩ lỗi lạc Matsuo Basho sáng tạo ra, mới đầu mang tính trào phúng sau chuyển dần và hiện nay hoàn toàn mang thiên hướng Thiền. Là thể thơ ngắn nhất và giản lược nhất thế giới. Thường chỉ có 17 âm tiết trong vốn vẹn 3 câu, 5+7+5, đôi khi tăng hoặc giảm vài âm. Bài thơ thường không ghi lại cảm xúc, chỉ ghi nhận sự việc xảy ra trước mắt; chỉ ‘gợi’ chứ không ‘tả’, vì thế, cảm nhận và hình ảnh sau khi đọc thơ tùy vào người đọc. Ví dụ : Kareeda ni / Trên cành khô - Karasu no tomarikeri / Quạ đậu - Aki no kure / Chiều thu – Ct của Sẻ - Theo Wikipedia.)*

“Tại sao em quyết định điều hành một quán trọ có phục vụ điểm tâm?” Anh hỏi, tập trung vào lát củ cải trên miếng bánh quy tròn tẩm bơ. “Chúng không có vẻ là thứ mà một phụ nữ đơn thân trong cỡ tuổi của em muốn làm.”

“Tại sao không?”

“Nó là một cuộc sống tĩnh lặng,” Anh nói. “Bị cách ly. Em sống trên một hòn đảo không nhiều hơn tám ngàn cư dân. Em hẳn sẽ thấy chán.”

“Không bao giờ. Suốt thời thơ ấu em đã phải chuyển đi hết nơi này đến nơi khác. Em có một bà mẹ đơn thân không thể ở yên một chỗ. Em yêu sự thoải mái của những thứ quen thuộc... những người bạn mà em gặp hàng ngày, những chiếc gối cho cảm giác vừa vặn bên dưới đầu em, khu vườn thảo mộc của em, những chuyến đạp xe qua núi. Em thích chạy trên những con đường tương tự và đi bộ trên những bãi biển tương tự cho đến khi em có thể nói về bất cứ chỗ nào có thay đổi nhỏ nhất. Em yêu việc được gắn bó với một nơi như nơi này.”

“Anh hiểu.”

“Anh ư?”

“Phải. Người Nhật tin rằng em không chọn chỗ ở mà chỗ ở chọn em.”

“Nơi nào được chọn cho anh?”

“Chưa xảy ra.”

Vào lúc này, những nơi đó không thích hợp nữa. Anh sở hữu một căn condo* ở vịnh San Francisco, một căn apartment* ở New York, và một nhà nghỉ ở hồ Tahoe. Mỗi thứ trong chúng đều đẹp, nhưng không căn nào từng cho anh cảm giác anh thuộc về nơi đó khi anh đi qua cửa trước.

*(*Condo và apartment đều là dạng căn hộ nằm trong một toà nhà cao tầng, nhưng condo thường ở những nơi có cảnh đẹp, vùng du lịch và được mua bán, làm chủ riêng từng căn hộ, còn apartment thường ở các vùng trung tâm thành phố và chỉ được thuê lại từ chủ của cả toà building. Ct của Sẻ.)*

Justine nhìn anh chăm chăm với vẻ suy đoán. “Tại sao anh lại đến thiền viện Zen?”

“Anh cần câu trả lời cho một câu hỏi.”

“Anh có nhận được chúng không?”

Điều đó mang đến một nụ cười héo úa trên môi anh. “Anh tìm thấy câu trả lời. Nhưng vẫn còn nhiều câu hỏi khác.”

“Anh đi đâu sau đó?”

Jason nhướn mày thành vòng cung chế diễu. “Điều đó không có ghi trong trang Wikipedia về anh sao?”

“Không. Cuộc đời anh có một khoảng trống lớn trong đôi năm. Vậy, anh đã làm gì?”

Jason lưỡng lự. Thói quen bảo vệ sự riêng tư của anh không dễ đặt sang một bên, ngay cả khi anh muốn.

“Em đã ký cái thoả thuận bảo mật kinh khủng đó rồi.” Justine bảo anh. “Anh có thể moi gan ruột của anh ra và em sẽ không nói một lời nào.”

“Điều gì xảy ra nếu em phá vỡ giao kèo?” Anh hỏi. “Đi tù? Hay bồi thường bằng tiền?”

“Em không biết. Đó là hợp đồng của anh mà.”

“Chúng ta có ba phiên bản với những ấn bản tuyệt hảo khác nhau. Anh muốn biết Priscilla đã đưa cho em cái nào?”

Justine nhún vai và cười toe toét. “Em không bao giờ đọc những ấn bản tuyệt hảo. Chúng luôn là những tin xấu.”

Nụ cười thiếu thận trọng của cô thấm qua anh giống như một ánh chớp chuyển động chậm.

Anh đã không mong đợi cô gây ảnh hưởng trên anh. Anh chưa bao giờ cảm thấy bất kỳ điều gì như thế trước đây. Thứ gì đó về cô đã đặt thần kinh của anh trên những ngòi nổ, những cảm giác chưa từng được biết đến thật sự đang nổ tung. Thận trọng, anh khép những ngón tay quanh ly vodka thứ hai của anh và uống nó bằng một động tác nuốt đầy kinh nghiệm.

Justine nghiêng đầu, nghiên cứu anh. “Tại sao anh dẫn thân vào lĩnh vực kinh doanh trò chơi điện tử?”

“Anh khởi sự là một người thử trò chơi khi anh tốt nghiệp và đã viết vài trò chơi 2-D đơn giản. Sau đó, bạn của một người bạn đang thiết lập một studio và cần người giúp về thiết kế và viết chương trình. Cuối cùng, anh được thuê để khởi đầu bộ phận game tại Inary.”

“Điều đó giải thích bằng cách nào anh tiến hành công việc đó,” Justine nói. “Nhưng em muốn biết lý do tại sao cơ. Điều gì đó về video-game ấy?”

“Anh thích đua tranh.” Anh thú nhận. “Anh thích khía cạnh mỹ học của một game được thiết kế tỉ mỉ. Anh thích việc xây dựng thế giới, đặt ra những thách thức, những cạm bẫy...” Anh ngừng lại. “Em có thích chơi game không?”

Cô lắc đầu. “Không phải thứ yêu thích của em. Một vài game em đã chơi thử thì rất phức tạp và bạo lực, và em thật sự không thích tính phân biệt giới tính của chúng.”

“Không, trong trò chơi mà anh sản xuất. Anh không cho phép đường lối câu chuyện bao gồm mãi dâm, hãm hiếp, ngôn từ mất phẩm giá hướng đến phụ nữ.”

Justine dường như không mấy ấn tượng. “Em đã thấy vài tranh quảng cáo cho Skyrebel – đó là game của anh, đúng không? – và phần lớn nhân vật nữ ăn mặc như những ả điểm không gian. Tại sao họ cần mặc váy ngắn bằng da và mang giày ống gót cao năm inches để đẩy lùi cuộc tấn công của những chiến binh mang giáp sắt?”

Cô đã ghi điểm. “Đám nhóc vị thành niên thích điều đó.” Jason thừa nhận.

“Cũng nghĩ thế.” Cô nói.

“Nhưng bất luận họ ăn mặc ra sao, những nhân vật nữ mạnh mẽ y như nam giới mà.”

“Phân biệt giới tính bao gồm cả sự phô bày, âm thanh cũng như hành động.”

“Em theo chủ nghĩa nữ quyền à?”

“Nếu anh định nghĩa nữ quyền là việc ai đó muốn được đối xử bình đẳng và được tôn trọng, phải. Nhưng vài người có khuynh hướng nghĩ nữ quyền là giận dữ thì em không phải.”

“Anh sẽ nổi giận nếu ai đó gởi anh vào cuộc chiến trong đôi giày boot cao năm inches và váy ngắn da.”

Justine bùng nổ tiếng cười và rót thêm vodka. Cô nhấp một ngụm và nhắm nháp trái olive xanh đen. Khi Jason quan sát chuyển động của miệng cô, nhìn môi cô mím quanh thứ trái cây tròn trĩnh, anh cảm thấy một cái gặt sâu khuấy đảo hưởng ứng.

“Anh có từng chơi Thật hay Thách chưa?” Justine hỏi, đặt hột olive sang bên.

“Không, kể từ khi học trung học,” Anh nói. “Anh có thể nói là anh đã bỏ lỡ trò đó.”

“Em cũng không. Tuy nhiên... muốn chơi vài vòng không?”

Dựa lưng vào ghế, Jason nhìn cô ước lượng. Không nghi ngờ gì, cô nghĩ điều đó sẽ tước vũ khí của anh, ép buộc được đôi ba câu trả lời mà anh sẽ không trao cho cô trong những tình huống khác. Nhưng điều đó sẽ có hiệu quả với cả hai bên. “Anh không bao giờ chọn Thách hết.” Anh nói.

“OK, vậy với anh tất cả sẽ là Thật. Bây giờ, về giới hạn, em nghĩ chúng ta nên...”

“Không có giới hạn. Không đáng để chơi như thế.”

“Không giới hạn,” Justine đồng ý, giọng cô có vẻ khàng khác và yếu ớt. “Về hình phạt thì thế nào?”

“Bất kỳ ai mất một vòng chơi phải cởi bỏ một món đồ trên người.” Anh hài lòng khi thấy đôi mắt mở rộng của Justine.

“Okay.” Cô nói. “Em bắt đầu : Nói cho em suy nghĩ của anh về hạnh phúc thực.”

Anh vờ tay lấy một mảnh khăn giấy nhỏ và gấp nó theo đường chéo, dùng cạnh của ngón tay cái để làm bén nếp gấp. “Anh không tin vào hạnh phúc.” Lật mảnh khăn lên, anh gấp nó thành một hình vuông nhỏ. “Người ta cho rằng, họ thấy hạnh phúc khi có thứ gì đó như là một hộp bánh doughnut, thắng một cuộc tranh giải Lakers nổi tiếng, hoặc một tư thế sex với một cái tên Latin gây ra một chất hoá học xác định để tấn công vào các thụ quan trong não, kích thích những xung động điện tử trong các neutron thần kinh. Dù vậy, điều đó không kéo dài. Chúng không phải cảm xúc dài hạn. Chúng không thật.”

“Nghe như thuốc giảm đau ấy.” Justine nói, bật cười.

“Em hỏi.” Anh xếp cạnh của chiếc khăn ăn vào phía trong thành một hình tam giác bị đè nén. “Vòng kế tiếp : Thật hay Thách?”

“Thật.” Cô đáp mau mắn, quan sát chuyển động của bàn tay anh một cách thận trọng, cân nhắc.

“Tại sao em chia tay bạn trai ?” Anh bắt đầu xếp và gấp nếp những chiếc cánh của hình tam giác.

Một làn sóng màu hồng tràn qua đến tận chân tóc cô. “Nó chỉ ... không đi đến đâu.”

“Đó không phải câu trả lời. Nói cho anh lý do.”

“Đôi khi chẳng có nguyên do gì trong chuyện người ta tan vỡ.”

Anh ngừng lại giữa chừng việc xếp những đỉnh của hình thể bằng giấy và trao cho cô ánh mắt chế diễu. “Luôn có một lý do.”

“Vậy thì em không biết đó là gì.”

“Em biết đó là gì. Em chỉ không muốn thú nhận điều đó thôi. Như vậy có nghĩa là em bị mất lượt.” Anh nhìn cô đầy mong đợi.

Nhấn mặt, Justine vặn vẹo tuốt chân ra khỏi một chiếc sandal màu trắng thanh nhã và đẩy nó về hướng chiếc ghế của anh.

Đôi chân trần của cô, xinh xắn với ngón chân dài, móng sơn màu xanh nhạt lấp lánh, thu hút sự chú ý của Jason.

“Đến lượt anh.” Anh nghe cô nói, anh kéo ánh mắt lên khuôn mặt cô một cách miễn cưỡng. “Anh đã làm gì trong suốt hai năm rời khỏi thiền viện?”

Anh bóc các cạnh của mảnh khăn giấy khỏi các cách đã xếp cho đến khi chúng tương tự những cánh hoa. “Anh đến ở với những người họ hàng ở Okinawa. Mẹ anh có nửa dòng máu Nhật. Anh chưa bao giờ gặp họ hàng của bà, nhưng anh đã luôn muốn. Anh nghĩ điều đó sẽ giúp anh cảm thấy gần gũi với bà hơn.” Trước khi Justine có thể đáp, anh trao cho cô một hình origami* đã hoàn tất.

*(*Origami : Trong tiếng Nhật : Ori/xếp; gami/giấy. Là một loại hình nghệ thuật xuất xứ từ Nhật, sáng tạo ra những tác phẩm mang hình hoa, thú, cảnh vật...từ đơn giản đến phức tạp từ một hay nhiều mảnh giấy.)*

Cô nhìn nó do dự, đôi mắt cô đảo vòng và kinh ngạc. “Một bông hoa lily.”

“Yuri.” Anh thì thầm. “Một cái tên Nhật mô tả cách những bông hoa di chuyển trong gió. Thật hay thách?”

Cô chớp mắt, bất chợt cảnh giác. “Thật.”

“Điều gì gây ra đổ vỡ với người bạn trai mới đây của em?”

Miệng Justine quên cả mở ra. “Anh đã hỏi câu đó rồi.”

“Vẫn không định trả lời sao?”

“Không.”

“Vậy phải bỏ một món đồ khác.”

Phẫn nộ, Justine tháo chiếc sandal còn lại và tung qua cho anh. “Anh định tiếp tục hỏi mãi một câu hỏi tương tự, đúng không?”

Anh gật đầu. “Cho đến khi em trả lời. Hoặc em phải khoả thân.”

“Anh không thể nghĩ ra còn thứ gì khác mà anh muốn biết về em sao?”

“E rằng không.” Anh cố ra vẻ ăn năn. “Anh có khuynh hướng hay tập trung thái quá. Kiểu suy nghĩ một lối mòn.”

Justine trao cho anh một cái liếc toé lửa. “Vòng kế tiếp. Anh nói anh đi đến thiền viện Zen để tìm câu trả lời về thứ gì đó. Anh đã tìm thấy gì?”

“Anh đã phát hiện ra,” Anh nói chậm rãi, “anh không có linh hồn*.”

*(*Soul :linh hồn, cũng có nghĩa điệu nhạc soul nhịp 2/4 – Ct của Sẻ)*

CHƯƠNG SÁU.

Justine nhìn chăm chăm vào anh với vẻ kinh ngạc. “Ý anh muốn nói... anh không phải là người khiêu vũ tốt à?”

“Không, nếu vậy thì anh sẽ nói anh không tốt với nhịp điệu. Thứ đó cũng đúng. Nhưng anh muốn nói điều đó theo nghĩa đen – Anh không có linh hồn.”

“Nếu anh không có, anh không thể ngồi ở đây và nói chuyện với em được. Anh sẽ không còn sống.”

“Em nghĩ linh hồn là gì?”

“Thứ khiến trái tim anh đập, khiến trí óc anh làm việc, và làm cho thân thể anh di chuyển.”

“Thật ra, thân thể con người vận hành nhờ vào năng lượng nhiệt điện. Khoảng một trăm watt – tương đương với một bóng đèn tiêu chuẩn.”

“Vâng, em biết điều đó.” Cô nói. “Nhưng em luôn nghĩ về linh hồn như là một nguồn năng lượng.”

“Không, linh hồn là thứ gì đó tách biệt.”

Trông cô có vẻ hoang mang và bối rối khi nhìn cô nhìn vào Jason, lơ đãng nhịp nhịp ngón tay vào đỉnh mũi. Bất thành lời, cô hỏi, “Người Phật tử tin như thế nào về linh hồn?”

“Những ước đoán vô dụng... rằng khi em tập trung vào ý tưởng về bản ngã, và thoả mãn với việc bản thân được ở trên thiên đường, điều đó sẽ khoá tầm nhìn của em về sự thật và sự trường tồn.”

“Ồ.” Trán cô dãn ra. “Vậy thì với tất cả những gì anh biết, anh hẳn phải có một linh hồn.”

Anh trao cho cô một vẻ trung lập và không đáp

“Anh là một chàng trai thú vị.” Justine nói, trong cách thức dường như còn rất xa mới giống một lời khen.

“Lượt của em. Em biết câu hỏi rồi đấy.”

Cô bắt đầu trông có vẻ bị chọc giận, bứt rứt. “Anh định hỏi em câu hỏi tương tự về bạn trai của em lần nữa à?”

“Em có thể nói dối mà.” Anh gọi ý.

“Em là người nói dối rất tệ. Hỏi em thứ gì khác đi.”

Anh lắc đầu.

“Vậy cho em chọn Thách nhé.” Cô ngừng lại và nói thêm với vẻ khó khăn. “Làm ơn đi.”

Một cái lắc từ chối khác. Và anh quan sát mỗi inch có thể thấy được trên làn da ửng hồng của cô.

“Tại sao điều đó lại khó trả lời đến thế?” anh hỏi.

Dù anh khá chắc chắn là anh đã biết.

Justine đứng lên và đến gần kệ bếp, kéo ra một cuộn màng nhựa bọc thức ăn. Cô xé một khúc màng dài với những động tác kích động, và bọc đĩa thức ăn lạnh lại. “Câu hỏi của anh động chạm đến thứ mà em ghét nói đến, do đó, tất nhiên là em phải miễn cưỡng rồi.”

“Nó còn nhiều hơn sự miễn cưỡng đơn thuần,” anh nói, với tay vào bên dưới mảnh giấy bọc để lấy cặp một quả olive cuối cùng. “Nó có vẻ giống với thứ gì đó mà em không thể nói đến hơn.”

Justine cầm chiếc đĩa mang đến tủ lạnh và đẩy nó vào ngăn tủ. “Em sẽ trở về căn nhà gỗ. Em phải dậy sớm, và đêm nay em vẫn còn vài việc phải làm.”

“Như là?”

“Không phải việc của anh.” Cô nói sảng. “Hãy rời khỏi bếp, làm ơn đi, để em có thể tắt đèn.”

Jason đứng lên, mang chai vodka và chiếc ly đến quầy bếp. “Em định đầu hàng trước khi trò chơi kết thúc sao? Em nợ anh một câu trả lời... hoặc em phải chịu án phạt.”

“Tốt, em không thể trả lời. Và vì em không mặc nhiều lớp quần áo và anh đã có đôi giày của em rồi. Em không thể thực hiện án phạt. Đó không phải là tình huống chiến thắng đâu.”

Cả hai đều biết cô muốn anh cho cô một cái phao. Một quý ông sẽ làm thế.

“Chúng ta đã thoả thuận về các điều luật rồi.” Anh nhắc cô.

“Phải, nhưng ý nghĩa của chúng là để biết được điều gì đó về nhau, và... giết thời gian theo một cách thân hữu...”

“Anh nên hỏi em điều gì? Anh quan tâm những thứ khiến em không thoải mái.”

“Vào lúc này, thứ đó là anh đấy.”

Jason tiến lại gần cô, ánh mắt anh lướt qua mạch đập có thể nhìn thấy được ở vùng chân cổ của cô. Lặng lẽ anh nói, “Nếu em không cho anh câu trả lời, thanh toán cá cược đi.”

Justine đối mặt với anh, tỳ lưng vào quầy bếp như thể cô cần chúng để giữ thăng bằng. Đôi mắt cô mở rộng, tận cùng của những vòng cuộn xoáy nâu mượt trong hai sắc thái chocolate đắng và ngọt với sự khiếp đảm và hiếu kỳ. Khi anh đứng gần, anh cảm nhận được sự run rẩy của cô.

“Chạm vào em, và em sẽ kiện anh.” Cô nói khàn khàn.

“Anh không định lấy đi váy của em.” Chậm rãi, Jason nhấc tay và chải những ngón tay dọc theo cạnh cổ cô. Làn da cô mượt mà và đẹp không thể tưởng. Anh đặt ngón tay cái chìm vào hõm phía trước cổ cô, nơi nổi hoảng loạn đang gõ nhịp.

Justine cứng người, gương mặt cô nhuộm đầy màu sắc nổi loạn. “Tôi sẽ làm điều đó.” Cô thì thào, rõ ràng đã đi đến kết luận nào đó. Với tay vào bên dưới chiếc váy không tay, cô móc ngón tay cái quanh sợi dây áo lót thanh mảnh màu trắng và kéo nó ra. Với một cú vặn người gấp gáp, cô kéo giật khuỷu tay ra khỏi sợi dây áo lót. Sau khi lập lại tiến trình với bên còn lại, cô moi bên dưới đường viền cổ của chiếc váy, tháo khoá móc phía trước và kéo ra một chiếc áo lót màu trắng.

“Đây.” Cô nói. Một vẻ thách thức loé sáng trong mắt cô khi cô trao cho anh chiếc áo lót. “Trò chơi kết thúc.”

Jason cầm chúng một cách máy móc, bàn tay anh khép chặt quanh làn vải co giãn không nếp nhăn, những sợi dây đóng đưa bên dưới ngón tay anh. Lớp vải vẫn còn toả ra hơi ấm của thân thể cô.

Anh không thể kềm ánh mắt xa khỏi tà váy trước của cô, nơi đầu ngực của cô tỳ sát rõ rệt vào lớp vải cotton mỏng. Hành động nhỏ trong việc lấy đi một thứ rất riêng tư, giữ một vật phẩm của trang phục vừa kéo căng mật thiết quanh cô, đã khuấy đảo những ý tưởng trần tục nhất trong anh. Anh muốn chạm vào cô, trêu chọc cô. Anh muốn cô bên dưới anh, đổ bừa và phần khích. Sự khuấy động làm dẫn nổ các tĩnh mạch của anh, khiến vật đàn ông của anh căng lên. Nó sẽ trở nên rõ ràng trong vài giây, nếu như anh không đặt dấu chấm hết cho điều này.

Anh đến bên chiếc bàn gỗ, khom người nhặt lên đôi sandal bị bỏ lại của cô, và mang chúng trở lại cho cô, cùng với chiếc áo lót và bông hoa origami.

“Anh chỉ định tháo tóc em xuống,” Anh nói dịu dàng, điều đó là sự thật, và cô trao cho anh một cái liếc ảm đạm, đôi gò má hồng rực.

“Chúc ngủ ngon.” Cô chỉ vào cánh cửa dẫn ra hành lang. “Anh sẽ tự tìm thấy phòng.”

Anh kèm lại một nụ cười toe toét, thích thú với sự bức dọc của cô. “Em có định sẽ mang sữa lắc đến cho anh vào sáng mai không?”

“Không, em sẽ để việc đó cho Priscilla.” Cô ngừng lại trước cửa sau, bàn tay con tự do của cô ve vẩy gần công tắc đèn. “Đi thôi.”

Sẵn lòng, anh tiến về khung cửa đối diện. “Ngủ ngon nhé.” Anh nói, ngay khi đèn tắt và cửa sau đóng lại đầy kiên quyết.

Jason đi lên lầu với những bước chậm rãi, trí óc anh choán đầy những phát hiện về Justine Hoffman.

Anh đã biết về cô nhiều hơn cô có thể đoán được, chắc chắn nhiều hơn cô định bày tỏ. Thật dễ dàng để tìm ra những thông tin cơ bản : Ngày sinh, những nơi cư trú đã qua – chúng là rất nhiều nơi. Trình độ học vấn – Một bằng cấp về quản lý khách sạn tại trường cao đẳng cộng đồng. Tình trạng tài chính – cực kỳ khiêm tốn và được quản lý thận trọng.

Nhưng khung sườn của những thông tin xác thực đó về cô không thể truyền tải được về tính độc nhất vô nhị của một phụ nữ như Justine. Mạnh mẽ, sinh động, với tinh thần phóng

khoảng của một nhà thám hiểm. Và vẫn còn có thứ gì đó chìm khuất trong cô đầy thú vị... Cô đã tìm thấy nơi dành cho cô trên thế giới này, và hạnh phúc với chúng.

Hạnh phúc, nhưng không hẳn là toại nguyện. Anh muốn, trong mức độ bản năng nhất, điền đầy khoảng không gian đó giữa những gì cô có và những gì cô cần.

Lực hút thúc ép này với cô, thật là một rắc rối không mong muốn. Chúng sẽ khiến anh hối tiếc nhu cầu phải sử dụng cô, chiếm đoạt những gì cô coi trọng nhất.

Nhưng anh cần pháp thuật trong những ý nghĩa xác đáng nhất, và điều đó chỉ có thể đến từ một phù thủy, một quyển sách ước, và một chiếc chìa khoá.

Justine cảm thấy run rẩy và trống rỗng khi cô bước vào căn nhà gỗ. Cô không hoàn toàn chắc chắn những gì vừa xảy ra, cô chỉ bắt đầu một trò chơi thông thường và Jason biến chúng thành thứ gì đó đe dọa. Thứ gì đó nhục dục.

Ánh mắt cô chạm vào chiếc đồng hồ trên tường. Còn mười lăm phút là đến nửa đêm.

Justine đủ thời gian để chuẩn bị cho một câu thần chú.

Tất cả những suy nghĩ về Jason Black bị xua khỏi trí óc khi cô nhìn vào vùng sẫm tối bên dưới giường, nơi Triodecad đang đợi.

Mình thật sự sẽ làm điều này sao?

Cô phải thử. Không có lựa chọn nào, bây giờ cô đã biết về geas, cô sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi nó bị bẻ gãy.

Cô đi đến tủ âm tường và lấy ra một chiếc chổi xể với tay cầm làm bằng cây tuyết tùng. Mùi hương quế lan toả nồng nàn, khi cô bắt đầu quét sàn theo chiều ngược kim đồng hồ. Nghịch đảo là cách nói của cộng đồng pháp thuật. Nghi thức quét bằng chổi sẽ xua đuổi các năng lượng tiêu cực.

Sau vài phút quét hăng hái, Justine đặt lại chiếc chổi vào trong tủ và đứng nhón trên ngón chân để với tới chiếc kệ cao nhất. Cô lấy xuống một bình Mason bằng thủy tinh chứa đầy hỗn hợp đá và pha lê... thạch anh, đá calcid, đá pyrite, đá vỏ chai, ngọc mã não, ngọc lam, và những loại đá khác được đổ vòng quanh một ngọn nến đặt giữa trung tâm. Sau khi thắp nến, Justine đặt chiếc vại trên sàn. Thành tố cuối cùng cần thiết cho việc hô thần chú là tạo ra một khu vực được bảo vệ. Cô đã thu thập một bó sợi thừng bằng cây gai dầu mềm từ tủ đồ và tháo ra đủ để tạo ra hình thể của một vòng tròn lớn trên sàn nhà.

Cô tìm quyển Triodecad từ bên dưới giường. Quyển sách dường như ấm áp và run run trong tay cô. Tháo quyển sách khỏi lớp vải lạnh bao bọc quanh nó, cô mang nó đến trung tâm của vòng tròn và ngồi xuống với quyển sách đặt trên lòng.

Cô túm lấy sợi dây chuyền xinh xắn quanh cổ, kéo chiếc chìa khoá từ bên dưới cổ áo, và mở khoá quyển sách ước. Nó mở ra ngay lập tức đến trang mười ba. Justine lướt ngón tay ngang qua lớp giấy da khi chữ bắt đầu xuất hiện. Cô đã luôn thắc mắc, tại sao ai đó hô một câu

thần chú đã định trước lại kết thúc trong thảm họa, lúc này cô đã hiểu : Đôi khi bạn ao ước thứ gì đó nhiều đến nỗi bạn sẽ không quan tâm đến hậu quả.

Cô tập trung vào ánh nến, sự đu đưa của ngọn lửa xanh quanh tâm điểm của nó, vào màu vàng rực rỡ của lớp bên ngoài, vào sắc trắng nhảy múa của đỉnh ngọn lửa. Miệng cô khô khốc. Cô rất sợ hãi. Không phải vì cô sợ sự yếm trừ bị thất bại, nhưng vì cô biết chúng sẽ có kết quả. Và không điều gì còn tương tự sau đó.

Cô đọc nghi thức yếm trừ một lần... hai lần... ba lần.

Nhưng điều đó vẫn không đủ. Trái tim cô vẫn là một nút buộc chặt chẽ. Không có gì thay đổi.

Cần thứ gì đó nhiều hơn nữa.

Một giọt lệ lăn xuống gò má khi cô ôm quyển sách ước vào lòng. Cô nhớ Marigold đã thực hiện rất nhiều lần những cử chỉ khéo léo khi hô thần chú. “Đây là nền tảng của phép thuật,” Marigold đã từng bảo cô như thế trước đây khi bà sàng lọc một nhúm các khoáng chất và pha lê trong một cái tô. “Mọi thứ nhận được từ trái đất - đá, sợi cây và rễ cây - tất cả đều là công cụ của nghệ thuật pháp thuật của chúng ta. Hãy để cho năng lượng của chúng dẫn đường cho con. Khi một câu thần chú không hoạt động. Điều đó rõ ràng mang ý nghĩa là con chưa tập trung đủ vào mục tiêu. Hãy sử dụng đá pha lê như những thần linh chỉ dẫn.”

Theo bản năng, Justine thổi tắt ngọn nến, đổ vại đá khoáng và pha lê thành một đồng trên sàn, và sục những ngón tay cô xuyên qua chúng. Cô nhắm mắt và nhặt ra một viên có vẻ rung động một cách đặc biệt, năng lượng của chúng đang ca hát bên trong cô.

Một viên đá quặng sắt hematite, bề mặt của chúng óng ánh và láng mượt như chất lỏng. Một viên đá từ tính hoá dễ dàng, tốt cho việc cải thiện tuần hoàn máu và chuyển những năng lượng tiêu cực thành tình yêu.

Cô tỳ viên đá vào ngực, ngay trên trái tim. Cô che phủ nó chặt chẽ trong lòng bàn tay. “Hãy giúp tôi, hỡi các thần linh.” Cô nói một cách khiêm nhường, nuốt xuống cục nghẹn trên cổ. “Tôi cần yêu một ai đó. Thậm chí dù nó không kéo dài. Bởi vì, thà có được một ngày với thứ gì đó tuyệt vời thì vẫn tốt hơn mãi mãi không có thứ gì đặc biệt.”

Chậm rãi, một ánh sáng trắng lấp lánh tụ tập bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng. Chúng vỡ thành những đường kẻ song song, những sợi bạc mỏng manh đang vươn xuyên qua ô kính, kéo lê trên tường và trải dọc trên sàn nhà. Ánh sáng di chuyển hướng đến cô giống như những ngón tay bị kéo dài, trượt xuyên qua vòng tròn.

Justine cảm thấy choáng váng, không thể giữ vững được nhịp đập của trái tim mình. Suy nghĩ của cô phóng ra khỏi tầm với, trái tim cô đập nhanh như chú chim ruồi. Cô nhắm mắt chống lại cảm giác như đang rơi chậm, và ngã nhào vào trong những đám mây nửa đêm cùng những giấc mơ êm đềm.

Nhiều phút hoặc nhiều giờ đã trôi qua khi cô nằm ở đó. Cuối cùng ánh trăng đã đánh thức cô, quấy rầy mí mắt đóng chặt của cô, chơi đùa với hàng mi của cô cho đến khi cô nhúc nhích. Cô nhận ra cô đang nằm trên cạnh bên của xương sườn, trên sàn nhà, đầu cô gối trên quyển sách ước. Những trang giấy mượt mà bên dưới má cô, thoang thoảng mùi đinh hương

nồng nàn. Cô thấy lạnh, nhưng đó là một cảm giác thoải mái, giống như được hít thở một luồng không khí trong lành sau khi bị bẫy bên dưới một tấm chăn ngọt ngào. Cô cảm thấy yếu đuối. Cô cảm thấy... tự do.

Duỗi những ngón tay, cô nhìn chăm chăm vào viên đá hematite óng ánh trong lòng bàn tay cô.

Một lời nguyện chứa đựng bên trong viên đá.

CHƯƠNG BẢY

Justine bắt đầu một ngày mới bằng cách đi bộ xuống cầu cảng phố Spring. Sương mù buổi sáng khuyếch tán mặt trời thành những lớp màu hồng và màu đào. Những con sóng uể oải xô bờ, nước như bị ghìm chặt bởi ảnh phản chiếu của những cây cột buồm. Một con tàu chở đầy những giỏ cua tiến ra khỏi cảng, theo sau là một cặp mòng biển đang chẻ dọc không gian với những tiếng kêu inh tai.

Justine đi ra đến con tàu xa nhất, trượt viên đá hematite trong tay. Cô vung tay ra phía sau và quăng viên đá đi xa nhất có thể. Khi nó biến mất bên dưới mặt nước mang theo lời nguyện geas đi cùng, cô hít một hơi thở sâu và từ từ thở ra.

Giờ đây không còn gì để biện hộ nữa. Không còn gì đứng chắn giữa bất cứ thứ gì mà cuộc đời sẽ ném vào cô nữa.

Cô cảm thấy như cô có thể nhảy biến vào trong buổi bình minh và bị bắt bởi một đám mây. Cô cảm thấy yếu ớt và non trẻ. Mới sinh ra đời.

Một ngọn gió ngoan cố không biết đến từ nơi nào, mang theo lời hứa hẹn về những cơn mưa. Nheo mắt để chống lại cơn lạnh đang xô tới, cô nhận thấy bầu trời đã tối sầm ở đường chân trời. Những con sóng vỗ vào cọc chân cầu lách chách như con chó táp vào cái tô thức ăn của chúng.

Vào lúc Justine đi vào gian bếp của Artist's Point, Zoe đã đến và đang chuẩn bị bữa điểm tâm. Không khí như được bao bọc trong hương cafe và mùi thơm của bơ nâu và những chiếc lò nướng.

"Buổi sáng tốt lành." Justine hồ hởi nói. "Chúng ta có gì nào?"

"Bánh mì ngọt kiểu Pháp với mứt berry."

"Yum! (*ngon tuyệt*)" Sự chú ý của Justine bị thu hút bởi hình ảnh chiếc máy xay sinh tố gần đó, đầy phân nửa bởi chất bùn đặc màu xanh lá cây sặc sỡ.

"Sữa lắc tốt cho sức khỏe của Mr.Black." Zoe nói với một cái nhún vai.

Justine đổ một ít ra ly và nếm thử. Hương vị tươi mới và ngọt ngào, kết cấu xốp nhẹ.

“Cậu có nhớ cho vào bột protein từ cây gai dầu không?”

“Có. Tại sao?”

“Bởi vì quái vật dẻo mềm Xanh được cho là có mặt trong một thứ thức ăn lỏng sền sệt như keo... và thứ này ngon đấy chứ.”

“Có lẽ tớ đã điều chỉnh lại các thành phần đôi chút,” Zoe nói. Cô cau mày khi trông thấy phản ứng của Justine. “Tớ biết. Nhưng nó quá sức ghê.”

Justine cười toe toét. “Nó được cho là thế mà. Priscilla đã mang một ly lên cho Jason rồi à?”

“Phải.” Zoe bắt đầu cắt lát những chiếc bánh mì ngọt hình tròn tẹt làm có màu vàng và giống bánh cake với đỉnh hơi phồng lên. “Tớ chưa từng thấy ai đa nhiệm theo cách Priscilla làm. Chị ấy vừa uống một ly espresso lớn gấp ba lần bình thường và chuyện trò với hai chiếc điện thoại trong lúc nhắn tin trên chiếc thứ ba. Cùng lúc nhé.”

“Theo lời Jason, tất cả bọn họ đang trong một kỳ nghỉ,” Justine nói với vẻ chế diễu. “Điều đó khiến cậu tự hỏi, không biết những ngày được cho là bình thường của họ thì sẽ như thế nào?”

“Alex và luật sư của anh ấy sẽ trải qua gần như cả ngày hôm nay cùng anh ta.”

“Điều đó thật thú vị.” Justine nói. “Tớ thích nghe thấy Alex thách đố anh ta.”

“Cậu đã gặp anh ta tối qua à? Cậu nghĩ sao?”

“Ấn tượng đầu tiên của tớ là anh ta chảnh choẹ, hiểu rõ bản thân, hấp dẫn, tự yêu chính mình, với kết cấu xương gò má đẹp đẽ.”

Cả hai giật mình khi một giọng nói mới góp vào cuộc trò chuyện. “Tôi đồng ý.” Priscilla nói, đi vào trong bếp, mang theo một ly sữa lắc sủi bọt màu xanh lục.

Justine trao cho chị một ánh mắt hối lỗi, nhưng trước khi cô có thể nói lời xin lỗi, Priscilla tiếp tục. “Ngay khi các cô biết về anh ấy, xương gò má là thứ duy nhất trên trung bình một chút.”

Zoe tiến đến để nhận chiếc ly đầy trên tay chị ấy. “Anh ấy không thích nó sao?” Cô hỏi với vẻ ân cần.

Priscilla lắc đầu, mái tóc màu đồng của chị đu đưa. “Anh ấy nói nó có hương vị quá tốt.” Chị ấy nói. “Tôi thề, anh ta phàn nàn như thể ai đó treo anh ta lên một sợi thừng.”

“Tôi đã mạn phép tạo một công thức mới.” Zoe thú nhận một cách ngượng ngùng. “Tôi xin lỗi. Tôi sẽ làm thứ khác.”

“Tôi sẽ làm.” Priscilla bắt đầu, nhưng buộc phải ngừng lại khi tiếng chuông điện thoại của chị ngân lên – “Xin thứ lỗi.” Chị lui vào một góc bếp, thì thầm mãnh liệt vào trong điện thoại. “Toby,” Một thoáng ngừng, “Thậm chí đừng cố thử. Anh thật sự mong tôi sẽ trao lời bào chữa đáng tiếc đó cho Jason sao? Phân khúc phần mềm mà chúng tôi gửi đi để sửa chữa vấn đề tỉ lệ cấu trúc đã khiến cho mọi thứ sai lạc và bây giờ người ta đang bùng phát những lý do chết tiệt về chuyện họ có được những thứ vũ khí sai chức năng và những con rồng thì bay giạt lùi. Tốt hơn anh nên trưng ra được vài loại phân khúc mới toanh để sửa chữa nó, hoặc... giữ máy

nhé...” Một chiếc điện thoại khác reng, và chị lôi nó ra khỏi chiếc túi đeo lưng lủng lẳng trên vai. “Yeah” Chị nói vào chiếc điện thoại thứ hai. “Tôi có cái đồ chết dẫm trên một cuộc gọi khác, đang cố thuyết phục tôi mọi thứ đều là bánh nướng mặt trắng và đậu phộng tẩm muối.”

Justine khiến chị chú ý, ra hiệu về cái máy xay sinh tố, và thì thầm “Tôi sẽ quan tâm đến chúng.”

Priscilla gật đầu và tiếp tục cuộc gọi với vẻ tàn bạo.

Zoe mang một rổ lá spinach tươi đã được rửa sạch đến chỗ máy xay sinh tố. “Tớ sẽ thử làm lại.” Cô nói, buông một tiếng thở dài.

“Không. Để tớ.” Justine nói. “Cậu cần làm bữa sáng cho những người khác nữa. Công thức đâu?”

“Tớ đã in nó ra.” Cô ấy nói, đẩy một mẫu giấy cho cô.

Trong gần năm phút, Justine đã xay các thành phần thành một thứ dẻo dính gần giống màu sắc của trái bơ đã bị oxy-hoá, và đổ chúng vào một chiếc ly. Nhìn Priscilla vẫn đang nói chuyện và tạo ra những âm sắc giận dữ, cô nói. “Tôi sẽ mang thứ này lên cho anh ấy.”

Người trợ lý gọi cho cô một ánh mắt biết ơn và tiếp tục gặm gù vào chiếc điện thoại. “Oh, thật à? Nguyên nhân một triệu gã lập dị đã e-mail về phiên bản PS3 đã gây kẹt cứng mỗi mười hoặc mười lăm phút. Đây là một ý tưởng – Tại sao chúng ta không có được dadgum game ngay trước khi ta bắt đầu bán nó?”

Justine lặng lẽ rời khỏi bếp và mang món sữa khuấy lên lầu. Trên đường đi, cô vượt qua một cặp thanh niên đang đi xuống tầng dưới. “Buổi sáng tốt lành.” Cô nói. “Xe phục vụ coffee ở trong hành lang.”

“Tuyệt.” Một trong họ nói, ánh mắt thân thiện sau cặp kính cận gọng kim loại thanh mảnh. “Tôi có thể dùng một ít chất caffein.”

Người kia, một người to con và trung niên, trao cho Justine một ánh mắt kiểm tra nhanh rõ ràng và nói “Tôi có thể sử dụng một vài dịch vụ phòng.”

Cả hai cười lục cục.

Justine đang ở trong tâm trạng tốt nên cô chỉ mỉm cười và nói. “Tin tôi đi, các vị sẽ thích ăn sáng ở dưới tầng hơn cho xem.”

Đi tiếp đến phòng Klimt, cô thấy cửa phòng chỉ khép hờ. Cô gõ vào rầm cửa.

“Priscilla.” Giọng nói cộc lốc vọng ra. “Tôi cần báo cáo từ nhóm những thị trường mới nổi. Và tôi muốn biết chúng ta sẽ gọi ai đến cuộc triển lãm E3. Ngoài ra, lấy cho tôi danh sách chi tiết những người tham gia triển lãm và sơ đồ mặt bằng trưng bày...”

“Để dành hơi thở của anh đi.” Justine nói. “Là tôi. Tôi mang đến sữa lắc điểm tâm của anh.”

Một thoáng yên lặng. “Em vào trong chứ?”

“Anh có tề chỉnh không vậy?”

Cánh cửa phòng mở rộng để lộ một Jason mặc quần jeans và áo thun in logo của Inary,

chữ I trong hình thái một con rồng được cách điệu. “Anh đã mặc đồ rồi.” Anh nói. “còn có tề chỉnh hay không thì phải mở một cuộc tranh cãi.”

Mái tóc đen của anh ẩm ướt vì vừa mới tắm, gương mặt đã được cạo sạch sẽ. Tập trung bản thân để nhìn vào trong đôi mắt nâu sẫm tuyệt đẹp đó, Justine cảm thấy như trái tim cô mắc kẹt giữa những rẻo xương sườn đến nỗi mỗi cú đập là một cơn đau buốt nhẹ. Cho dù cô chỉ nhìn anh, cô vẫn cảm nhận mọi chi tiết của anh, vành môi chất chứa nhục dục, thân hình khoẻ mạnh thuần dài tuyệt hảo. Sự đe dọa không thể định nghĩa được vẫn ở đó, dựng dậy những cọng lông tơ trên cánh tay và trên cổ cô... thứ gì đó mang vẻ thể chất, thứ gì đó đầy bóng tối...

Thứ gì đó gợi tình.

Cô trao thức uống đó cho anh, cẩn thận không để những ngón tay của họ chạm vào nhau.

“Ai làm thứ này?” Jason hỏi.

“Tôi làm.” Cô cười khi thấy biểu hiện ngờ vực của anh.

Hóp một hóp nhỏ món sữa lắc, anh gật đầu ưng thuận “Đúng cách anh thích.”

“Thật nhẹ nhõm.” Cô nói. “Bởi vì nếu tôi phải mang món này lên lần thứ ba, tôi hẳn sẽ thêm vào một ít cây cần độc.”

“Em sẽ không đầu độc tôi đâu.” Anh nói, uống một hóp nữa.

“Anh khá tin tưởng vào tính chính trực của tôi đấy nhỉ?”

“Không. Chỉ là em sẽ gặp khá nhiều rắc rối khi kéo anh ra ngoài và chôn trong sân sau thôi mà.”

Justine cười toe toét đầy miễn cưỡng.

Jason nhìn cô chăm chú theo cái cách gây bối rối mà anh luôn có, nói rõ từng âm tiết. “Tối qua, anh đã khiến em không thoải mái.” Anh nói

Nụ cười của cô tắt ngay lập tức. “Có tổn hại gì đâu mà.”

“VẬY... bây giờ chúng ta đã dễ chịu rồi à.”

“Không. Tôi vẫn không thích anh.”

Một ánh lấp lánh hóm hỉnh loé lên trong mắt anh. “Justine, em phải thừa nhận...” Anh ngừng lại, có vẻ suy nghĩ kỹ lưỡng hơn về những gì anh định nói.

“Gì cơ?”

Jason đặt ly sữa lắc lên bàn cạnh chiếc laptop của anh. “Em là người gợi ý chơi trò Thật Hay Thách Mà.”

“Và anh là người biến nó thành trò chơi mèo và chuột.”

Anh không bận tâm đến việc cãi lại cô. Cả hai đều biết rằng cô đúng. Và anh không tỏ ra ănnăn dù chỉ một chút. “Anh nên cảnh báo em rằng anh không phải là bạn chơi tốt.”

“Phải, bây giờ thì em đã thông suốt điều đó rồi.” Justine lầm bầm, quay người. “Hãy cho Priscilla biết nếu như anh muốn phần còn lại của món sinh tố. Chúa biết là chẳng ai khác muốn

chạm vào chúng đầu.”

“Đội đã.” Anh nói khi cô bắt đầu rời khỏi.

Cô quay lại với anh đầy vẻ miễn cưỡng. “Vâng?”

Jason tiến lại chậm rãi, ánh mắt anh bắt giữ ánh mắt cô. Nhịp đập bản năng thức dậy trong mọi nơi dễ tổn thương của thân thể cô. Tất cả những gì cô có thể làm là đứng ở đó một cách vô dụng, tự hỏi miệng anh sẽ có cảm giác như thế nào trên miệng cô, liệu nụ hôn của anh sẽ dữ dội hay mềm mại, liệu đôi tay anh sẽ nóng hay dịu dàng. Lấy một hơi thở sâu, cô dán ánh mắt vào hình logo in trên áo anh. Cô không thể ngăn việc bắn khoăn điều đó sẽ như thế nào, với một người đàn ông như vậy. Cứ như cô bị hút dính vào anh trong khi cô chưa bao giờ như thế dù với Duann hay bất kỳ ai khác. Anh sẽ yêu cầu đầu hàng hoàn toàn...

“Em sẽ ra ngoài dùng bữa với anh tối nay nhé?”

Trong trạng thái mất thăng bằng, Justine nhìn chăm chăm vào anh một cách ngây ngô. “Chỉ hai chúng ta sao?”

Jason gật đầu nhẹ, vẻ mặt anh thật khó hiểu.

Cô không nên. Có một sự phức tạp trong anh nằm ngoài khả năng gỡ rối của cô. Những bí mật chất chứa giống như một vài vật chất bất định hình. Nếu cô đủ ngu ngốc để dính dáng với anh, cô hẳn sẽ xứng đáng với bất cứ thứ gì cô đạt được.

“Không. Cám ơn.” Cô run rẩy nói. “Nhưng nếu anh muốn sự bầu bạn, tôi biết vài người phụ nữ tuyệt vời có thể giới thiệu cho anh.”

“Tôi không muốn người nào khác. Tôi muốn em.”

“Anh không thể luôn có mọi thứ anh muốn được.”

“Thật ra, anh luôn như thế.” Anh bảo cô.

Điều đó lôi ra được một nụ cười miễn cưỡng từ cô. “Tôi có thể thấy điều đó hoàn thiện những điều kỳ diệu cho tính cách của anh. Bạn gái của anh thì sao? Họ có phải cố thỏa mãn anh và để anh có được những điều anh muốn không?”

“Những người được sủng ái của tôi đã làm thế.”

Nụ cười của Justine chuyển thành trầm nã. “Về câu hỏi mà anh đã hỏi tôi đêm qua... Nhiều nhất tôi có thể kể với anh là chúng tôi đã ở bên nhau gần một năm. Anh ấy là một chàng trai tốt. Tôi may mắn khi được ở bên anh ấy. Nhưng chúng tôi chia tay bởi vì... Tôi không tốt với những chàng trai tử tế.”

“Tốt.” Anh nói vội. “Vậy thì em có thể đi chơi với anh.”

Cô lắc đầu.

“Justine.” Anh khiển trách, một ánh lấp lánh phát cáu trong đôi mắt sẫm đó. “Điều gì có thể làm mềm lòng em được đây?”

“Em rất tiếc. Thật sự. Bất kỳ cô gái nào cũng sẽ run lên với ý tưởng ra ngoài ăn tối cùng anh. Nhưng anh và em không chỉ đến từ những thế giới khác biệt, chúng ta còn ở trong những thực tại khác biệt.”

“Trong chủ đề này, anh học được rằng không có yếu tố thực tại nào.” Anh nói. “Chúng rất là giới hạn.”

“Toàn bộ điều này chẳng có ý nghĩa gì. Em không ở trong một kỳ nghỉ hay một buổi họp mặt tự phát, và em không có bất kỳ một ảo tưởng Cinderella nào về gã nào đó đang tìm kiếm bàn chân của em. Cám ơn vì đã hỏi, nhưng em nghĩ, sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta nếu em từ chối anh.” *(Cinderella : Cô bé lọ lem và chiếc giày thủy tinh, truyện cổ tích thiếu nhi có lẽ ai cũng biết rồi.)*

“Tất cả những gì anh muốn là có chút thời gian bên em.” Anh nói dịu dàng. “Không gì hết. Chúng ta có thể nói về bất kỳ điều gì em muốn. Hoặc không nói gì hết. Chỉ em và anh trong một nơi yên bình với một chai rượu vang và có lẽ một vài ngọn nến.” Đọc được biểu hiện thiếu chắc chắn trong ánh mắt cô, anh thêm vào bằng giọng khàn khàn. “Đừng nói không. Bởi vì điều này chưa từng xảy ra với anh trước đây.”

“Điều gì chưa xảy ra cơ?”

Jason cười trước gương mặt bối rối của cô, một nụ cười quyến rũ, chân thành và không mong đợi. “Anh vẫn chưa đặt được đúng từ cho nó. Nhưng có lẽ nó cũng gần như là anh chưa từng có được một linh hồn.”

CHƯƠNG TÁM.

Ngay sau đó, Justine đồng ý đi ăn tối với Jason, cô biết đó là một sai lầm. Lẽ ra cô không nên hứa, tuy vậy, không thể quay lui được nữa rồi. “Có lẽ điều đó cũng gần như chuyện anh chưa từng có được một linh hồn.” Làm sao cô có thể từ chối anh sau điều đó được chứ?

Sau khi dọn dẹp những chiếc đĩa ăn điểm tâm và mang chúng vào bếp, cô mang một xô chất tẩy rửa lên lầu. Annette và Nita, hai phụ nữ địa phương phụ giúp việc dọn dẹp nhà nghỉ đang bận rộn tháo bỏ những tấm trải giường.

“Nita, chỉ cảm thấy thế nào?” Justine hỏi, bước vào phòng Degas và đặt chiếc xô trên sàn nhà.

Một phụ nữ trẻ xinh xắn, di sản vùng duyên hải Salish của cô rành rành trên mái tóc đen lấp lánh và làn da màu nâu vàng mượt mà, mỉm cười và vỗ nhẹ vào vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô. “Khá tốt. Tôi sẽ tốt hơn nếu như tôi không phải uống mấy viên vitamin to đùng đó.”

“Hãy chắc chắn là không làm quá sức hôm nay nhé, Nita.” Justine nói. “Cứ nghỉ giải lao bất cứ khi nào chị cần.”

“Annette và tôi đã tính toán đâu vào đấy rồi. Chị ấy sẽ nâng nhắc thứ nặng, và tôi sẽ đối phó với đám bụi.”

Annette cười toe toét và kể với Justine. “Nita đã quyết định đến làm việc hôm nay bất

luận thế nào. Chị ấy muốn nhìn thấy Jason Black.”

“Phải không vậy?” Justine hỏi.

Nita gật đầu, vẻ mặt của cô ấy trở nên mơ màng. “Cung ơi cung, viện kẹo ngọt ngào.”

“Anh ấy khá là ưa nhìn đấy.” Justine thú nhận với một nụ cười thiếu nảo.

“Anh ấy nóng bỏng.” Annette nồng nhiệt nói. “Những người của Inary đang rời khỏi quán trọ ngay khi chúng tôi đi vào, và Mr.Black đã giữ cửa mở cho chúng tôi, và vào khoảnh khắc anh ấy nhìn tôi, tôi cảm thấy buồng trướng của mình nổ tung trong lúc Seal* hát bài ‘Kiss from a Rose’ trong đầu tôi.”

*(*Seal tên thật là Olusegun Olumide Adeola Samuel: ca sĩ, nhạc sĩ sáng tác nhạc Pop, R&B, Soul nổi tiếng từng được 4 giải Grammy và nhiều giải thưởng danh giá của Anh và Úc. Các album của ông bán được trên 30 triệu bản. Ông cũng hát và sáng tác nhạc nền cho film ‘Batman forever’ và còn là huấn luyện viên cho The Voice của Úc. Kiss from a Rose là bài hát trong một album đơn cùng tên. - Ct của Sẻ theo Wikipedia)*

Bài hát này rất hay, nghe tại link : <https://www.youtube.com/watch?v=ateQQc-AgEM>

“Jason Black là của tôi.” Nita vừa nói, vừa xịt dung dịch ammonia vào chiếc gương trong phòng ngủ. “Chúng tôi giống y như một trong những bộ phim đó, nơi định mệnh muốn chúng tôi gặp gỡ, và chúng tôi lạc mất nhau, rồi khi chúng tôi tìm thấy nhau, tôi tình cờ đã đính hôn với John Corbett*. Nhưng John Corbett đã thả tự do cho tôi bởi vì anh ấy không bao giờ chặn đường một tình yêu đích thực.” Cô đẩy chiếc chổi cao su ngang qua tấm gương bằng những nhát đẩy thành thạo.

*(*John Corbett : một diễn viên, ca sĩ dòng nhạc country của Mỹ, nổi tiếng trong vai diễn Christ Stevens trong Northern Exposure và vai Aidan Shaw trong Sex and the City)*

“Nita,” Annette nói. “Chị có một hôn nhân hạnh phúc và đang mang thai đấy nhé.”

“Vì Jason Black, tôi sẽ giết chồng tôi bằng cái chổi cao su này.” Nita ngừng lại và ngẫm nghĩ. “Thậm chí tôi có thể giết anh ấy vì John Corbett nữa cơ.”

Justine bật cười. “Chết bởi cây chổi cao su ư... Chuyện đó được thực hiện như thế nào, Nita?”

“Ờ, cơ bản thì...”

“Thôi, đừng bận tâm. Tôi không cần biết. Tôi phải quét dọn và lau chùi tầng dưới.” Và cô bỏ chạy trong lúc Annette và Nita tranh cãi xem ai sẽ kết thúc với Jason.

Sau khi làm việc suốt phần còn lại của buổi sáng và phần đầu tiên của buổi chiều, Justine vào văn phòng và đóng cửa tìm chút riêng tư. Cầm cellphone lên, cô nhấn số hải đăng đảo Cauldron, nơi Rosemary và Sage sống.

Cô thường xuyên gọi để hỏi xem họ ra sao và tìm hiểu họ có cần thứ gì không. Khi thời tiết tốt, hàng tuần cô sẽ chèo xuồng kayak băng qua nhiều hải lý giữa bờ bắc của đảo San Juan và đảo Cauldron để thăm họ.

Những phụ nữ lưỡng tuổi sống cùng nhau gần bốn mươi năm đã khước từ việc cân nhắc để chuyển đến một nơi ít cô lập hơn. Đảo Cauldron có diện tích khoảng hai dặm vuông, với chỉ vài cư dân thường xuyên. Cách duy nhất để đi đến đảo là bằng thuyền riêng, hoặc hạ cánh một chiếc máy bay nhỏ trên một đụn cỏ làm bãi đáp.

Các cuộc hội họp của cộng đồng pháp thuật được tổ chức tại hải đăng khoảng nửa tá lần mỗi năm. Marigold tham dự các cuộc hội họp, dĩ nhiên, và theo như Rosemary và Sage, bà ấy đang sống tốt. Bà đã khởi sự một cửa hàng bán qua mạng các loại vật liệu cho pháp thuật, bao gồm các loại thảo mộc, đá, nến, dụng cụ bói toán, và thậm chí vài sản phẩm cho nhà tắm và mỹ phẩm.

“Bà ấy có bao giờ đề cập đến cháu không?” Gần đây, Justine đã hỏi Rosemary.

“Bà ấy hỏi cháu sống thế nào,” Rosemary nói. “Nhưng bà ấy vẫn ngoan cố y như xưa. Cho đến khi cháu đồng ý tham gia cộng đồng pháp thuật, bà ấy nói chẳng có gì về cháu để mà thảo luận.”

“Bà nghĩ cháu nên làm gì?”

“Ta tin cháu sẽ quyết định điều gì là tốt nhất cho bản thân cháu.” Rosemary nói. “Và đừng cho phép bất kỳ ai, ngay cả mẹ cháu, gây áp lực bắt cháu thực hiện những cam kết mà cháu không sẵn sàng. Ta đã nói nhiều với Marigold. Nếu cháu không cảm thấy lời hiệu triệu, cháu không nên tham gia.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu cháu không bao giờ sẵn sàng?”

“Thì tổ chức phù thủy sẽ tiếp tục như cách chúng ta luôn có. Có lẽ đó là cách định mệnh cho chúng ta biết rằng chúng ta chưa sẵn sàng cho quyền lực của nhóm Thập Tam.”

Sage đồng ý. “Không ai có thể nói cho con biết đường hướng của con là gì,” Bà đã bảo Justine, “Nhưng một ngày nào đó con sẽ khám phá ra.” Bà mỉm cười trầm ngâm. “Và nó sẽ chẳng giống chút nào với những gì con mong đợi.”

Vào thời đôi mươi, Sage đã gặp và kết hôn với Neil Winterson, người canh giữ hải đăng, và đã đến sống trên đảo Cauldron cùng ông. Ngọn hải đăng đã được xây dựng tròn thế kỷ để hướng dẫn tàu bè trong những hoạt động của thủy triều vùng eo biển Boundary, giữa bang Washington và British Columbia. Mỗi đêm, Neil trèo trên cầu thang xoắn ốc đến đỉnh vòm kính và thắp sáng ngọn đèn dầu Fresnel, được chế tạo bằng bốn mươi mảnh pha lê của Pháp. Khi đèn thắp sáng, nó có thể được nhìn thấy từ cách đó mười bốn dặm. Khi sương mù, Neil và Sage sẽ luân phiên rung chiếc chuông nặng cả ngàn pound của hải đăng để cảnh báo những chiếc tàu đang đến gần.

Hôn nhân của Neil và Sage là một hôn nhân hạnh phúc bất chấp nỗi thất vọng trong việc không có con cái. Năm năm sau ngày cưới, Neil đã ra biển trong một chiếc thuyền đáy bằng bằng gỗ nhỏ lúc thời tiết tốt, và không bao giờ quay trở lại. Thuyền của ông được tìm thấy trong trạng thái lật úp, và xác ông được tìm thấy sau đó vẫn đang mặc áo cứu sinh. Có khả năng là một cơn gió mạnh đã làm lật úp chiếc thuyền, và Neil đã không thể lật nó trở lại được.

Các thành viên của cộng đồng pháp thuật đã giúp Sage vượt qua nỗi tiếc thương, vài người trong số họ đã đến sống cùng bà tại ngọn hải đăng trong những thời gian ngắn. Sage đã đảm đương nhiệm vụ của chồng như một người canh giữ đèn biển, và bà cũng đã dạy dỗ nửa tá trẻ em trong trường học nhỏ trên đảo.

Khoảng một năm sau cái chết của Neil, Rosemary đã đến ở tại hải đăng trong một tuần. Sage đã đề nghị bà ở lại thêm một tuần nữa, rồi một tuần nữa, và bằng cách nào đó cuộc thăm

viếng đã trở thành suốt đời bên nhau.

“Tình yêu sẽ làm tan vỡ trái tim con.” Có lần Sage đã bảo Justine. “nhưng tình yêu cũng có thể làm hồi phục chúng. Không có nhiều thứ trong cuộc đời có thể là cả hai thứ, nguyên nhân và thuốc chữa, cùng lúc đâu.”

Điện thoại đổ chuông hai lần, ai đó nhắc máy. “Hello?” Giọng nói thân thuộc của Sage vang lên, khào khào ngọt lịm như dải đăng ten cổ xưa và những đoá hồng tàn héo.

“Sage, Là cháu.”

“Ta đang mong cuộc gọi của cháu. Vấn đề là gì nào?”

“Sao bà chắc chắn là có rắc rối?”

“Đêm qua ta đã nghĩ đến cháu. Và ta thấy máu trên mặt trăng. Nói cho ta biết đã xảy ra điều gì?”

Justine chớp mắt và nhăn mặt. Một vầng trăng quầng đỏ là một dấu hiệu xấu. Cô muốn cãi Sage và nói với bà rằng không có gì xảy ra hết, và dấu hiệu chẳng liên quan gì đến cô. Nhưng cô hơi lo lo là nó có thể.

“Sage,” Cô nói thận trọng. “Bà có biết về một lời nguyền mà ai đó hẳn đã ám lên cháu không? Một geas?”

Sự im lặng còn dày hơn nhựa đường nấu chảy.

“Một geas ư,” Cuối cùng Sage lập lại trong một giọng dăm chiêu. “Điều gì trên thế giới đem cháu đến ý tưởng đó vậy, cưng?”

“Bà đừng phỉnh cháu nữa, Sage. Bà là kẻ nói dối tồi tệ bình thường hơn cháu nghĩ. Nói cho cháu những gì bà biết đi.”

“Vài cuộc trò chuyện,” Sage nhận xét. “không có nghĩa là bay xuyên qua không gian giữa những chiếc điện thoại đâu đấy. Chúng tình cờ có nghĩa trong cách thức văn minh mà người ta trò chuyện mặt đối mặt.”

Đôi khi Justine thấy sự lảng tránh của Sage quyến rũ, tuy nhiên, lúc này không phải là dịp thỉnh thoảng đó. “Vài cuộc trò chuyện phải xảy ra qua điện thoại bởi vì người ta bận làm việc.”

“Bọn ta đã không gặp cháu khá lâu rồi.” Sage nói một cách buồn phiền. “Đã hàng tháng rồi từ khi cháu ghé thăm.”

“Đó là ba tuần.” Nỗi lo lắng lan toả bên trong cô giống như vết mực loang. “Sage, bà phải nói với cháu về lời nguyền geas này. Chính xác thì nó là cái gì vậy? Và điều gì sẽ xảy ra nếu cháu cố phá vỡ nó?”

Cô nghe thấy âm thanh của hơi thở hít vào vội vã.

“Đừng làm điều gì hấp tấp, Justine. Có những thứ cháu không biết đâu.”

“Hiển nhiên rồi.”

“Cháu còn rất non nớt trong việc hô thần chú. Nếu cháu cố phá bỏ một geas, cháu có thể đi từ chảo rán vào đúng ngay ngọn lửa.”

“Yeah, hiểu rồi, đó là thứ chết tiệt cháu nên mong chờ. Tại sao lựa chọn duy nhất là “chảo rán” hoặc “lửa” thôi nhỉ? Tại sao bà tiếp tục che giấu cháu? Bà không có chút ý tưởng nào rằng cháu có quyền được biết sao?”

“Lần đầu tiên cháu có ý tưởng này về geas là ở đâu thế?”

Dù Justine muốn buột miệng ra rằng cô tìm ra sự thật từ Triodecad, nhưng cô xoay sở kèm lười của mình lại.

Sự im lặng dập dờn cho đến khi Sage hỏi, “Cháu có nói với Marigold không?”

Justine tròn mắt. “Mẹ cháu cũng biết về thứ này sao? Chết tiệt, Sage, cho cháu biết điều gì đã xảy ra đi.”

“Đợi một chút nhé. Rosemary vừa vào nhà từ vườn.”

Justine nghe cuộc thảo luận bị bóp nghẹt. Cô cựa quậy và nhíp những ngón tay trên bàn. “Sage?” Cô nôn nóng hỏi, nhưng không có lời đáp. Cô đứng dậy, rảo bước quanh văn phòng bé tí xiu, chiếc điện thoại đeo dính trên tai.

Cuối cùng, cô nghe thấy giọng của Rosemary. “Hello, Justine. Ta nghe cháu hỏi về geas trong mọi thứ. Thật là một từ phiền não.

“Nó còn hơn là một từ, Rosemary, nó là một lời nguyền.”

“Không luôn luôn như thế đâu.”

“Bà đang nói geas là điều tốt sao?”

“Không. Nhưng nó không nhất thiết phải là điều xấu.”

“Chỉ cần trả lời cháu có hoặc không : Có phải người nào đó đã ám một geas vào cháu?”

“Ta không thể xác nhận hay bác bỏ bất kỳ điều gì cho đến khi chúng ta có thể gặp mặt.”

“Điều đó có nghĩa là có.” Justine cay đắng nói. “Nó luôn có nghĩa là có khi người ta không xác nhận hay bác bỏ điều gì đó.”

Việc biết rằng cả Sage và Rosemary đều biết về geas gây đau đớn thậm chí nhiều hơn Justine có thể tin. Tất cả những lần cô ngồi bên bàn bếp của họ và tâm sự với họ, kể cho họ rằng cô đã cô đơn ra sao, rằng cô ao ước tìm thấy tình yêu nhiều như thế nào và lo rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Và họ đã chẳng nói gì hết, cho dù họ biết sự thật : Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra bởi vì cô đã bị nguyền rủa.

“Hãy đến đảo và chúng ta sẽ nói chuyện.” Rosemary nói.

“Chắc chắn rồi, Cháu chỉ cần buông xuôi mọi thứ. Đâu có giống như là cháu có một công việc cần phải điều hành.”

Giọng của Rosemary đượm vẻ trách móc. “Châm biếm không phải là cháu đâu, Justine.”

“Cũng chẳng phải là một lời nguyền trọn kiếp.” Giật mạnh sợi dây thun buộc tóc, Justine lồng những ngón tay vào trong tóc và tỳ lòng bàn tay vào vùng trán căng thẳng của cô. “Cháu sẽ đến vào sáng mai, sau bữa điểm tâm. Mong rằng thời tiết tốt... Cháu sẽ đi bằng thuyền kayak.”

“Chúng ta mong chờ được gặp cháu và cùng ăn trưa.” Một thoáng ngừng mong manh, “Cháu không cố thử làm gì đó, đúng không?”

“Làm gì, chẳng hạn như bẻ gãy một geas chẳng?” Justine hỏi trong vẻ ôn tồn thận trọng, “Có một thần chú có thể làm được điều đó sao?”

“Đó là một kỳ tích khó mà thực hiện một mình được. Đặc biệt đối với người ít thực hành phép thuật như cháu. Tuy vậy, nếu ai đó làm được một điều như thế, hậu quả có thể sẽ rất khốc liệt. Geas là một bùa chú đầy quyền năng. Việc tạo ra hoặc bẻ gãy chúng đều phải trả giá nặng nề.”

“Ý bà là sao?”

“Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.” Rosemary nói.

Một vẻ cau có thách thức trườn ngang qua trên mặt Justine khi cô kết thúc cuộc gọi.

Một lỗi lầm do chính cô tự mình tạo ra phải trả giá bằng thứ gì đó, nhưng thật bất công đến khó tin khi phải trả giá cho một thứ mà người khác đã thực hiện với cô.

Với sự vui thích của Zoe, Alex bước vào bếp của quán trọ trong lúc cô và Justine đang chuẩn bị những khay trà chiều. Anh ăn mặc bình thường trong quần Jeans và áo thun, đôi giày đi bộ đường dài của anh phủ một lớp bùn khô sau khi trải qua một phần của ngày đi quanh khu dự án DreamLake.

“Sàn nhà của tôi.” Justine kêu ré lên, nhìn những dấu giày trên sàn gỗ mà cô đã lau chùi sáng hôm đó.

“Xin lỗi.” Alex tiến về hướng Zoe, cô đang xếp những đĩa đựng bánh tart trái cây nhỏ vào một chiếc khay bạc. Anh ôm cô từ phía sau, một cánh tay vòng ngang qua ngực cô, cánh tay khác vòng quanh eo. “Anh sẽ làm sạch chúng trước khi anh đi,” Anh nói với Justine qua vai anh, phô ra một nụ cười tạ lỗi. Cúi đầu, anh hôn vào cạnh cổ Zoe.

“Muốn một cái bánh tart nhỏ không?” Zoe hỏi, nghiêng người ra sau tựa vào anh.

“Có.” Nhìn qua vai cô vào chiếc khay, anh thêm vào “Anh cũng sẽ lấy một trong những cái đó nữa.”

Zoe cười và cố vỗ nhẹ anh, và anh đè nghiêng miệng anh trên cô trong một nụ hôn nồng cháy. Khi cô cố kết thúc nụ hôn, anh lồng tay vào trong mái tóc xoăn vàng óng của cô, giữ cô đứng yên khi anh khoá miệng họ chặt thêm nữa.

“Jezz” Justine nói, “Kiếm một phòng đi.” Nhưng cô hài lòng khi nhìn thấy cả hai hạnh phúc như thế.

Alex có uy tín về chất lượng trong công việc và năng lực của anh trong việc hoàn thành dự án đúng thời hạn, nhưng anh cũng có tiếng là một người yếm thế, một tay lăng tử phóng đãng, một kẻ say xỉn. Sẽ chẳng có chút cường điệu khi nói những thay đổi của anh là điều phi thường.

Khi mối quan hệ mới bắt đầu, Justine đã nói thẳng với Zoe về nỗi lo lắng của cô, khuyên cô ấy đừng cố cứu vớt một người như Alex, một kẻ đã từng ly hôn và xem ra đang lao đầu xuống hố. Zoe đã tán thành; Bạn không thể cứu vớt một người như thế. Nhưng bạn có thể ở đó vì anh ấy nếu anh ấy đang cố tự cứu chính mình.

Chỉ có thời gian mới nói được liệu sự thay đổi của Alex có kéo dài hay không. Tuy vậy, thật rõ ràng rằng anh đã quyết định trở thành một người tốt vì Zoe, kiểu người mà anh nghĩ Zoe xứng đáng có được.

“Công việc hôm nay thế nào?” Zoe hỏi với vẻ hệt hơi, khi Alex ngừng hôn cô.

Anh mỉm cười với cô và nhắc một chiếc bánh ra khỏi khay. “Thương vụ có vẻ tốt. Anh thấy khá là khả quan.”

Justine biết rằng “khá là khả quan” đối với Alex tương đương với cực kỳ đáng mừng đối với bất kỳ ai khác. “Vây, anh nghĩ gì về Jason Black và tuý tủng của anh ta?” Cô hỏi.

“Một nhóm kỳ lạ.” Alex nói. “Tất cả bọn họ xoăn lại với nhau thành một cục. Dẻo miệng và khắc nghiệt và cố gây ấn tượng với Jason.” Alex ngẫu nhiên trợn chiếc bánh tart trong

miệng và ngừng lại để thưởng thức nó, mắt anh thoáng khép lại. “Chúa ơi, ngon quá!” Anh nói với Zoe.

Zoe cười với anh. “Để em lấy cho anh ít cafe.”

“Cám ơn, em yêu.”

“Và hãy thử một trong những chiếc bánh nướng chocolate đó xem.” Zoe thêm vào. “Thông thường thì em rưới một lớp mỏng lên chúng, nhưng lần này...”

“Ngừng vỗ béo anh ấy đi.” Justine yêu cầu. “Tớ muốn nghe nhiều hơn về Jason Black.”

Alex lấy một chiếc bánh chocolate, ánh mắt anh thách cô dám phản đối. “Anh ta cực kỳ chuyên nghiệp.” Anh nói. “Rất thông minh, rất thẳng thắn. Khi anh ta cho rằng một ý tưởng bị hút cạn anh ta sẽ cho em biết. Và khi anh ta ra một quyết định, chúng sẽ là như thế. Không xây dựng để tìm kiếm đồng thuận, không thoả hiệp, chỉ làm cho chúng xảy ra. Giống như những anh chàng đạt mức độ ấy, anh ta là một kẻ thống trị.”

“Có lẽ sau này anh cũng sẽ trở thành giống như anh ấy.” Zoe nói, mang đến cho anh một tách cafe.

Alex cười với cô đầy lạc quan và hóp một ngụm cafe. “Anh thích dự án của anh ta.” Anh nói. “Và anh thích tiền của anh ta. Đó không phải là một khởi sự tồi.” Anh bắn một ánh mắt thích thú vào Justine, cô đang đổ đầy nước vào một chiếc ấm samovar bằng thép không gỉ. “Có lẽ em sẽ quan tâm khi biết anh ta muốn căn nhà gỗ ở Dreamlake.”

“Muốn mua nó sao?” Justine hỏi, chân mày cô nhướng lên.

Alex gật đầu. “Bọn anh đã gặp nhau ở đó và ăn sandwich vào bữa trưa, và anh ta hỏi tại sao ngôi nhà gỗ không phải là một phần của khu đất Dreamlake. Thế nên anh đã nói với anh ta nó không thuộc về anh, anh chỉ đang thuê nó thôi.” Alex ngừng lại để cắn nốt miếng bánh chocolate, và nuốt nó xuống cùng với một lượng lớn cafe. “Anh ta hỏi anh, ai là chủ sở hữu, ngay lúc đó mọi người đều lôi cellphone hoặc tablet của họ ra. Bởi vì bất luận anh ta muốn gì, họ phải bảo đảm là anh ta có được chúng.”

Nụ cười toe toét mở rộng hết cỡ vỡ ra trên mặt Justine. “Điều gì xảy ra khi anh nói với anh ta em là chủ sở hữu?”

“Anh ta nhìn anh cứ như là anh vừa biến thành con khỉ hai đầu. Món đầu tư của em trên mảnh đất đó có vẻ cực kỳ thành công rồi đấy. Đúng bán nó với con số đầu tiên mà họ trao cho em nhé.”

“Có lẽ em sẽ không bán đâu.” Justine nói. “Với vị trí đó, sau khi học viện được xây dựng, em có thể tính theo giá một gia sản cho thuê.”

Alex cười toe và bảo Zoe. “Có vẻ như đã đến lúc chúng ta phải chuyển đi rồi.”

Justine lắc đầu và cười lớn. “Không, miễn là Zoe muốn ở đó, nó là của anh. Nhưng em đoán cuối cùng hai người rồi sẽ muốn chuyển đi thôi.”

Cuốn Zoe vào vòng tay lần nữa, Alex ghé sát mái đầu sẫm màu của anh và nói vào tai cô. “Em có muốn anh xây cho em một căn nhà không? Ngôi nhà nhỏ kiểu Victorian nhìn giống trên bánh đám cưới ấy?”

Zoe xoay người, lướt môi cô trên môi anh và mỉm cười khi cô cầm chiếc khay lên. “Trong vài năm kế tiếp, anh sẽ đủ bận rộn với dự án Hồ Mộng rồi.”

“Để anh mang cái đó cho em.” Alex nói.

“Không, chỉ cần anh mở cửa. Nhưng vui lòng mang chiếc ấm samovar dùm Justine. Nó thật sự nặng.”

Nhanh chóng, Alex chuyển động để làm theo. Khi anh đến nhận chiếc bình chứa đầy nước từ Justine, cô nói. “Cảm ơn, Alex.”

Anh ngừng lại, đặt chiếc ấm trên quầy bếp và nói. “Về chuyện ngôi nhà bên hồ... đừng giữ lại không bán vì Zoe và anh. Bọn anh sẽ hạnh phúc ở bất cứ nơi nào bọn anh sống. Và đó là một vận may hết sức xứng đáng, sau tất cả những gì em đã làm để giúp Zoe.”

Justine mỉm cười với anh. “Em sẽ suy nghĩ về điều đó. Tối nay em sẽ đi ăn tối với Jason. Em chắc chắn anh ấy sẽ nhắc đến nó.”

Vẻ kinh ngạc loé sáng trong mắt Alex. “Anh ta không đề cập đến điều đó.” Sau một thoáng lưỡng lự, anh thêm, “Hãy cẩn thận, Justine.”

“Tại sao?”

“Sau khi trải qua gần một ngày quanh Jason, Anh có thể cam đoan với em, anh ta là loại người sắp đặt những trò chơi để luôn luôn giành chiến thắng. Anh sẽ tiến xa hơn với thoả thuận công việc, nhưng nếu anh suy nghĩ về chúng quá nhiều, chúng sẽ gây cho anh tâm trạng căng thẳng.”

“Em cũng vậy.” Justine thú nhận với vẻ ngượng ngùng.

Alex liếc cô với một bên chân mày uốn cong. Anh nhắc chiếc ấm samovar lên. “Vậy tại sao em lại đi ăn tối với anh ta?”

“Anh ấy nói anh ấy thích em.”

“Và?”

“Khoảnh khắc sau khi anh ấy nói điều đó, em có cảm giác rằng em có phần...gần như...cũng thích anh ấy.”

“Đàn bà.” Alex nói đầy cảm xúc, và mang chiếc ấm samovar khỏi bếp.

CHƯƠNG CHÍN.

Phần lớn những mối quan hệ lãng mạn của Jason tiến triển từ những tình huống của sự gần gũi thuận tiện... Một quản trị viên nữ mà anh gặp tại hội nghị chuyên viên thiết kế game,

hoặc một phóng viên đã phỏng vấn anh, hoặc một nghệ sĩ lồng tiếng đã thực hiện hai trăm giờ thu âm cho một game của Inary.

Anh chưa bao giờ cho phép bất kỳ ai đặt anh vào một cuộc hẹn hò mù quáng. Từ lâu rồi, anh đã học được rằng, đó là cách chắc chắn để giết chết một tình bạn. Thật vậy, Jason không thích mọi lập luận về chuyện hò hẹn, thứ chung quy chỉ trở thành trách nhiệm về toàn bộ buổi tối, với người mà bạn không biết và gần như có khả năng bạn sẽ không muốn gặp lại lần nữa.

Những mối quan hệ của anh được lưu tâm để có một đời sống ngăn ngui. Anh luôn kết thúc chúng bằng cách tặng cho phụ nữ trang sức như là sự xoa dịu những cảm giác bị tổn thương, và điều đó thường có hiệu quả, ngoại trừ một đôi lần, khi người phụ nữ bảo với anh rằng món quà tặng lưu niệm có cảm giác giống như việc thanh toán cho một dịch vụ có qua có lại. “Một chiếc vòng tay cắt-xéo”, người cuối cùng đã gọi chúng một cách chua xót, trượt chiếc vòng kim cương hiệu Tiffany vào cổ tay mảnh dẻ. Nhưng cô ta đã không trả lại.

Justine Hofmann là cô gái đầu tiên anh gặp gỡ trong một thời gian dài, người mà anh ngờ rằng hẳn sẽ nói với anh nơi để quăng, nếu như anh trao cho cô một món quà cắt-xéo.

Có lẽ anh đã trở nên quá quen thuộc trong việc tiếp nhận sự quan tâm say mê từ phụ nữ, từ việc có được những điều anh muốn quá dễ dàng và quá thường xuyên, đến nỗi thật khác thường khi chạm trán với một phụ nữ chẳng hề có khao khát muốn dính líu với anh. Nhưng anh không thể ngừng nghĩ về Justine. Anh liên tục nhớ đến cách cô bật cười, khàn khàn và tự nhiên, chuyển dần dần thành một nụ cười toe toét rạng rỡ. Mê hoặc.

Jason đã phá vỡ một trong những điều luật cá nhân của anh : Phụ nữ luôn phải đến với anh. Vì Justine rõ ràng sẽ không làm điều đó, anh phải thực hiện việc đeo đuổi. Một luật khác, là khi nào anh thấy hứng thú với một phụ nữ, anh sẽ nghiên cứu nhiều nhất có thể về cô ta, đồng thời để lộ ít nhất có thể về bản thân anh. Justine sẽ đòi hỏi rủi ro đồng đều, chân thực đồng đều. Anh không chắc anh có thể hạ sự phòng vệ của anh xuống nhiều bao nhiêu, hoặc anh có thể trải lòng ra trong chừng mực nào. Tuy vậy, nếu anh muốn cô, anh sẽ phải thử. Anh sẽ phải mở khoá những cánh cửa đã được đóng chặt trong một thời gian rất dài, anh sẽ gặp rắc rối ngay cả với việc tìm thấy chìa khoá.

Địa ngục còn dễ dàng vượt qua hơn. Anh đã làm rất tốt khi bỏ qua những gì anh muốn, lờ đi những cảm dỗ, đặt lý trí lên trên cảm xúc. Nhưng từng có một lần vào dịp trăng xanh, anh đã đụng độ với thứ gì đó hoặc ai đó mà anh muốn phủ nhận cực kỳ tồi tệ.

Jason đi đến bậc cấp của ngôi nhà gỗ phía sau quán trọ vào lúc bảy giờ kém một phút, và gõ cửa.

Justine mở cửa, trông cô mềm mại và thon thả. “Chào.” Ánh mắt như đang cười của cô chạy khắp người anh. “Vào đi.”

Jason tuân lệnh, bị mê hoặc đến nỗi suýt vấp vào bậc cửa. Cô đang mặc một chiếc váy quàng dây qua cổ làm từ vải dệt kim mỏng với sắc thái của màu be nhuộm hồng đào, gây cho anh một ấn tượng đáng kinh ngạc thoáng qua về sự khoả thân. Đôi chân cô để trần, móng chân được sơn màu hồng lấp lánh. Tóc cô cột gọn ra sau trong một túm kiểu đuôi ngựa đơn giản bằng một cái khoá cài quần quanh mái tóc.

“Em chỉ còn phải mang giày vào nữa thôi.” Justine nói.

Vẫn nhìn chăm chăm, Jason trả lời bằng một cái gật đầu không lời khi cô đi vào căn phòng nổi liền. Một chiếc móc câu thu nhỏ nằm trên đỉnh của rãnh khoá kéo trên váy của cô vẫn chưa được kéo hết. Anh không thể ngăn bản thân tưởng tượng đến việc kéo cái móc khoá ấy xuống, đến âm thanh trượt xuống khi làn vải mở ra và rơi khỏi vùng da mịn màng của lưng cô.

Cố xao lãng bản thân khỏi những ý nghĩ gợi tình đó, anh tập trung vào những thứ xung quanh. Căn nhà gỗ xinh xắn và hoàn hảo. Tường và đồ nội thất có màu sáng sữa, ghế sofa căng phồng chồm chất những chiếc gối ngoại cỡ kẻ sọc hoặc in hoa, một số được tĩa thành những túm tua rua. Thật là một căn phòng đầy nữ tính, nhưng lớp sơn cũ kỹ và những chi tiết của những vật tạo tác cổ xưa tạo cho căn phòng vẻ thoải mái và lôi cuốn.

Justine quay lại, cô mang một đôi sandal có quai là những sợi dây đan hình mắt lưới và đế thấp.

“Trông em thật xinh đẹp.” Jason nói.

“Cám ơn anh.”

“Anh nhận thấy...” Anh buộc phải ngừng lời, từ ngữ nghẹn lại trong cổ họng anh. “Cái móc khoá ở phía sau váy em... không biết liệu em có muốn anh...” Anh ngừng lại lần nữa khi anh thấy cô đỏ mặt. Không phải là vẻ ửng hồng thông thường mà là một vẻ pha trộn sâu của màu sắc trườn theo mọi hướng từ vạt váy trước đến tận chân tóc. Anh muốn lần theo sức nóng hiển hiện ấy bằng miệng anh và những đầu ngón tay, hôn cô ở mọi chỗ.

“Vâng, cám ơn.” Justine nói, cố tỏ vẻ bình thường, nhưng không hoàn toàn kiểm soát được. “Em không thể với tới đó.”

Cô chậm chậm xoay lưng về phía anh, vén chùm tóc dài sáng lấp lánh sang một bên vai. Ánh mắt chăm chú của Jason lướt qua vùng cơ tuyệt đẹp trên lưng cô, vùng gáy mềm mại trên cổ cô với lớp lông măng gần như không thể nhìn thấy. Cô có cấu trúc cơ thể của một vũ công, mảnh mai và mềm dẻo.

Nút thắt vòng qua cổ từ vạt váy trước cột thành một vòng mong manh. Anh lưỡng lự, đấu tranh để kiểm soát bản thân. Khi đã tự chủ được, anh với tay đến chiếc móc câu thu nhỏ và tập trung vào chiếc khoá kéo với sự chăm chú của một người đang tháo ngòi nổ của một trái bomb.

Khớp ngón tay anh lướt qua vùng lưng mượt như lụa của cô khi anh làm việc với chiếc móc khoá. Anh cảm thấy cô cứng người lại, và sự phấn khích nổ lách tách xuyên qua anh giống như tiếng lép bép của kim loại khi bị nung nóng quá nhanh.

“Xong.” Anh nói khàn khàn.

Cô thả chùm tóc trở lại vị trí. Anh muốn túm lấy chùm tóc dài bóng bẩy ấy thành một túm, cuộn chúng trong lòng bàn tay anh.

Justine quay lại đối diện với anh, ngược nhìn anh bằng đôi mắt với hai sắc màu chocolate đắng và ngọt. Hơi nóng bùng lên yên lặng trong những sắc nâu sẫm và nâu ngọt ngào ấy.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Justine hỏi.

Mất một lúc để anh tập hợp suy nghĩ vào từ ngữ. “Coho restaurant, nếu em thấy nơi đó phù hợp.”

“Vâng, đó cũng là nơi ưa thích của em.”

Nhà hàng nằm trong khoảng cách có thể đi bộ, chỉ cách bến phà ba khối nhà. Khi Jason hộ tống Justine men theo lối đi bộ yên tĩnh, anh điều chỉnh bước chân cho phù hợp với cô, những nhịp bước thư giãn và khoan thai.

Họ đi vào nhà hàng, một ngôi nhà kiểu Craftsman* được cải tạo lại chỉ bố trí được một ít bàn. Ánh nền êm dịu soi bóng trên chiếc khăn trải bàn trắng muốt. Những người phục vụ đạt được cân bằng giữa sự chăm chú và kềm chế ở mức độ tuyệt hảo, xuất hiện tại bàn ngay khi cần, trở nên vô hình trong chính xác khoảng thời gian cần thiết.

*(*Kiểu nhà có hiên trước với những bậc cấp, mái nhiều tầng với những cửa sổ trên mái, được sáng tạo bởi anh em kiến trúc sư nhà Craftsman, rất thịnh hành ở California, và bây giờ là kiểu nhà thông dụng nhất ở Mỹ.)*

“Anh vừa có cuộc gặp dễ chịu với Alex nhỉ?” Justine hỏi sau khi rượu vang được rót.

Jason gật đầu. “Anh ấy có vẻ giống một gã phù hợp cho công việc.”

“Bởi vì...?”

“Rõ ràng là anh ta quan tâm đến từng chi tiết. Anh ta giỏi việc, và hoàn thành dự án đúng hạn. Và anh ta không dễ dàng bị uy hiếp. Bọn anh kết thúc bằng việc nói chuyện với các luật sư để thêm một rủi ro tài chính chuyển thành cơ chế vào trong hợp đồng. Nếu dự án không hoàn thành vào một thời hạn ấn định, bọn anh sẽ mất một triệu dollar tín dụng thuế đô thị, và Alex sẽ phải chịu trách nhiệm vì điều đó. Anh ta chấp nhận. Anh ta biết anh ta có thể làm cho chúng hoàn thành đúng hạn. Anh thích kiểu tự tin đó.”

Justine trông có vẻ lo lắng. “Nhưng nếu có gì đó xảy ra, Alex sẽ bị huỷ hoại. Anh ấy không thể nào theo kịp được một triệu dollar.”

Jason nhún vai. “Rủi ro lớn, tưởng thưởng lớn.”

Nhấc ly rượu vang lên, Justine nói, “Ồ, ra vậy. Chúc mừng công cuộc chiến thắng tín dụng thuế đô thị của anh.”

Vẻ mặt của cô có vẻ ngây thơ, nhưng Jason biết khi nào anh bị chế nhạo.

“Anh sẽ gợi ý một cách nâng cốc chúc mừng lãng mạn hơn.” Anh nói.

“Cứ tự nhiên.”

Một thoáng sau, anh trích dẫn. “Mỗi ngày là một cuộc viễn du, và cuộc viễn du chính là nhà.”

Justine trao cho anh một cái liếc lơ cuốn. “Ai viết điều đó?”

“Matsuo. Một nhà thơ người Nhật.”

“Anh đọc thơ sao?”

“Thỉnh thoảng.”

“Em không biết đàn ông có làm điều đó.”

“Trở nên độc giả là một trong những lợi ích của chúng mất ngủ.”

Họ chạm ly và uống, nhắm nháp trái berry và cảm nhận hương vị của rượu vang Williamette làm từ nho pinot noir.

“Alex có đề cập đến chuyện em là chủ nhân của ngôi nhà gỗ cuối phố Dreamlake.” Jason nói.

Ánh thích thú loé lên trong đôi mắt của Justine, như thể cô đang chờ đợi lời nhận xét đó. “Sao thế, vâng, là em.”

“Bằng cách nào em trở thành chủ nhân của nó thế?”

“Em thậm chí chưa từng biết về ngôi nhà cho đến mùa hè mới đây. Bà nội Emma của Zoe sở hữu nó, nhưng nhiều năm rồi không ai sống ở đó. Nó đã ở trong tình trạng rất tệ.” Cô nhìn chăm chăm vào ly rượu vang của cô, khuấy đảo thứ chất lỏng rục rờ. “Emma bị bệnh mất trí nhớ do mạch máu, và bà đã suy sụp rất nhanh. Zoe muốn chăm sóc bà trong mấy tháng cuối cùng của cuộc đời bà. Vì thế em đã đề nghị mua ngôi nhà và sửa chữa lại, việc đó tạo cho Zoe và Emma có thêm ít tiền mặt và một nơi miễn phí để ở.”

“Em thật rộng lượng.” Từ những gì anh biết về tài chính của Justine qua những thông tin cơ bản, cô chẳng dư giả gì về tiền bạc.

“Chẳng có gì to tát.” Justine nói. “Và Alex còn làm quá lên khi nâng cấp... Anh ấy đã thêm vào nhiều thứ mà bọn em không phải trả tiền.” Một nụ cười thấp thoáng trên gương mặt cô. “Em nghĩ rằng phần thêm vào đó được làm vì Zoe hơn là vì em.”

“Nghe không có vẻ là em quyến luyến với nơi đó.”

“Em có, vì rằng em đã biết là anh muốn nó.” Justine từ tốn nói, nhắm nháp rượu vang.

Anh cười toe toét và nói một cách lười nhác. “Anh có thể có hứng thú với nó.”

Những ngón tay thanh mảnh của cô trượt dọc theo chân ly rượu vang, và tia mắt anh chậm chậm lần theo chuyển động đó. “Anh phiền lòng khi một mảnh nhỏ trước hồ không phải của anh sao?”

“Anh không thích sự thiếu trọn vẹn.” Anh thú nhận. “Em có nghĩ đến việc định giá ngôi nhà không?”

“Em thậm chí còn không nghĩ đến việc bán nó.”

“Anh sẽ trả em nửa triệu cho ngôi nhà.” Anh đề nghị, thích thú với vẻ ngạc nhiên trên gương mặt cô.

“Anh không nghiêm túc gì hết.” Cô nhận thấy anh có. “Chúa ơi. Không.”

Jason trông có vẻ ngờ vực phản ứng của cô. “Đó là một đề nghị hào phóng mà.”

“Một đề nghị ngốc nghếch thì có. Tại sao anh lại đề nghị trả nhiều hơn giá trị của nó?”

“Vì anh có thể. Tại sao em lại có vẻ bị xúc phạm thế?”

Justine buông một hơi thở bực bội. “Có lẽ vì mức giá đó có thể được phân tích như là đang cố mua một ai đó.”

Điều đó kéo xuống sự hoài nghi chưa bao giờ nằm quá xa bên dưới bề mặt, và Jason nghe bản thân đang nói. “Em sẽ không tranh cãi với thực tế rằng mọi người đều có một cái giá, anh hy vọng thế.”

“Không. Nhưng anh không thể nêu ra một mức giá cho em được.”

“Anh có nhiều tiền.” Anh phản công.

“Có nhiều thứ không tính được bằng tiền.” Cô trừng mắt nhìn anh với vẻ nghiêm nghị đau khổ khiến anh xúc động. “Và đừng làm điều đó.”

“Đừng làm điều gì?”

“Đừng gây ấn tượng với em bằng cái ví ngoại cỡ của anh. Nó rất khó chịu. Và điều đó không công bằng đối với cả hai chúng ta.”

Jason nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu. “Anh xin lỗi.” Anh nói dịu dàng.

Gương mặt cô dịu đi. “Không sao.”

Cuộc trò chuyện ngừng lại khi người phục vụ mang món ăn đến. Cả hai đều đặt món cá bơn bọc trong khoai tây và nhúng sốt cream-vang chardonnay, được làm nổi bật với sự dòn tan của lá húng quế sấy khô.

Khi họ thưởng thức món ăn tươi ngon được chế biến hoàn hảo, họ hướng cuộc thảo luận về gia đình. Họ nhanh chóng tìm ra vài điểm chung : Cả hai đều là con một. Đáp lại những câu hỏi thăm dò của Justine, Jason kể với cô về thời điểm cuộc đời anh tan thành từng mảnh, giữa năm học thứ hai tại USC.

“Điều đó bắt đầu khi anh nhận ra anh sẽ không bao giờ tiến xa hơn trong đội bóng của trường đại học.” Anh nói. “Anh không có năng khiếu để biến một người chơi bóng thành thợ thành một cầu thủ vĩ đại.” Anh cười chế diễu. “Và trên tất cả những điều đó, anh trở nên ám ảnh với việc thiết kế game. Bất cứ khi nào anh đang tập thể lực hoặc đang thực hiện những bài tập kỹ năng quy định, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến, là khi nào anh mới có được cơ hội để tham quan khu học xá thực hành digital media.” Giữ chân ly rượu vang giữa những ngón tay, Jason lần theo chúng một cách chậm rãi, hồi tưởng lại. “Vì thế, khi anh về nhà vào dịp Giáng Sinh để nói với cha mẹ anh rằng anh sẽ nghỉ chơi bóng. Anh sẽ trả học phí theo cách của riêng anh... Anh đã viết và bán một game 2-D, vì vậy anh đã bước được một chân vào trong cửa rồi. Nhưng vào giây phút anh nhìn thấy mẹ anh, anh đã quên tất cả những thứ vớ vẩn mang tính cá nhân đó, trong hai tháng, bà ấy đã trở thành một bộ xương khô.”

“Sao thế?” Justine hỏi êm ái.

“Bà bị ung thư gan. Bà đã không nói cho anh biết. Từ chối điều trị bất kỳ kiểu nào. Bệnh ung thư đó đã lan toả như một đoàn tàu chở hàng. Bà ra đi chưa đến một tuần sau cuộc viếng thăm đó.”

Trường đại học chẳng còn quan trọng sau điều đó. Không điều gì còn quan trọng. Anh đã rời khỏi trường về nhà, về với mọi thứ thân thuộc, trong nỗ lực tìm kiếm ý nghĩa về một vài thứ.

“Em rất tiếc.” Justine nói.

Anh khẽ lắc đầu, không muốn sự thương cảm. “Đã lâu lắm rồi.”

Bàn tay cô trườn đến tay anh. Jason để bàn tay mở ra theo bản năng, lòng bàn tay ngửa lên. Cái chạm của cô ngập ngừng, ấm áp.

“Cha anh thì sao?” Justine hỏi. “Giờ anh có hay gặp ông ấy không?”

Jason lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào đôi tay nối kết của họ. “Nếu có, anh hẳn sẽ giết ông ấy.”

Những ngón tay cô nằm yên trong lòng tay anh. “Ông ấy là một người cha tồi sao?” Cô hỏi bằng một giọng trung lập.

Jason lưỡng lự trước khi trả lời. Anh có thể mô tả về một người như cha anh hoặc bằng một trăm ngàn từ, hoặc chỉ một từ. “Bạo lực.”

Như một thợ sửa ống nước dân dụng, Ray Black không thiếu những vật dụng nghề nghiệp để trừng phạt một đứa con trai ngang bướng : cờ lê, ống nước, xích sắt, dây chì mềm. Jason đã chịu đựng nhiều hơn chỉ vài cuộc ghé thăm phòng cấp cứu, nói đùa với các y tá và bác sĩ về việc anh quả thật là cậu thiếu niên vụng về, luôn bị bầm dập và gãy gọng: Những thương tổn chơi bóng trường trung học. Hãy làm cho chuông của ông ấy rung lên lần nữa xem, đó sẽ là môn thể thao đối kháng dành cho anh.

“Cha anh biết là ông ấy đã đi quá xa. Ông hứa hẹn điều đó sẽ không xảy ra nữa. Mỉm cười và nói đó chỉ là một tai nạn.”

Và Jason đã làm những gì mẹ anh yêu cầu, mỉm cười và nói dối, biết rằng còn lâu mới là lần cuối cùng. Và cũng biết rằng, cách đối lập với Ray là không bao giờ mất kiểm soát.

“Trước khi mẹ anh mất.” Anh nghe chính mình đang nói, “Bà yêu cầu anh hãy tha thứ và quên đi. Nhưng xem chừng, anh không thể xoay sở để làm cả hai thứ cùng lúc được.”

Chẳng có chút tha thứ dự trữ nào sót lại trong anh. Những dấu ấn của thời thơ ấu đã khắc sâu như nét chạm trên tấm bia mộ. Anh đã nhớ lại những thứ anh không muốn nhớ. Dù không ai có thể hiểu được anh mà không biết về ít nhất cũng một vài trong những chi tiết đó. Anh chưa bao giờ đem bản thân ra giao phó cho bất kỳ ai. Quá khứ của anh không phải là thứ được sử dụng như một khoản mặc cả để tranh thủ sự thương cảm của người nào đó. Và cho đến bây giờ anh không thấy có bất kỳ ích lợi nào trong việc để cho ai đó hiểu anh.

Những ngón tay của Justine ve vuốt bên trong cổ tay anh, xoa nhẹ như thể cô cảm nhận được nhịp tim anh. “Em cũng không làm được điều đó.” Cô nói. “Mẹ em và em cũng ghẻ lạnh nhau. Cả hai đổ lỗi cho nhau. Bà không thể tha thứ cho em về...” Một nhịp nghỉ không thể kèm chế. “Quá nhiều thứ. Phần lớn là vì đã không muốn sống cuộc sống của bà.”

“Là gì?”

Justine nhún vai và không nhìn anh, nụ cười của cô lẩn tránh. Khi ánh mắt cô gặp lại mắt anh, dường như cô đang nhìn vào anh xuyên qua thành trì của những bí mật. “Bà ... rất khác biệt.”

“Khác như thế nào?”

“Bà rất gắn bó với những thứ anh hẳn sẽ gọi là tín ngưỡng lập dị”. Một khoảng ngừng

cân nhắc khác. “Dựa vào tự nhiên.”

“Bà ấy là phù thủy à?”

“Còn nhiều hơn như thế.”

Jason nhìn cô chăm chăm cảnh giác.

Bàn tay cô bắt đầu lùi xa, nhưng Jason khép những ngón tay anh quanh tay cô trong một cái bẫy dịu dàng.

“Em được nuôi lớn trong môi trường dị giáo,” Cô nói. “Phần lớn tuổi thơ của em trôi qua tại những lễ hội huyền bí, lễ triệu tập thần linh, những cuộc hội họp về nghệ thuật pháp thuật, những vòng tròn tang-trống... em thậm chí còn nhíp bước giữa một cặp đôi dị giáo đề cao lễ diễu hành. Em cam đoan điều đó trông có vẻ khá là điên đối với với những người ngoài cuộc. Nó cũng điên rồ với cả những người trong cuộc.” Justine mỉm cười và cố ra vẻ không quan trọng, nhưng mạch máu nổi rõ trên vàng trán mong manh của cô, một sắc độ xanh thanh nhã của căng thẳng. “Em đã luôn khác biệt.” Cô nói. “Em ghét điều đó.”

Jason muốn chạm vào gương mặt cô, xoa dịu đi những dấu hiệu đau buồn. Thay vì thế, anh lướt ngón tay cái của anh trên những khớp ngón tay cô bằng những ve vuốt dịu dàng.

“Vào lễ Halloween.” Justine tiếp tục. “Em không bao giờ được mặc y phục giả trang và chơi trò lừa-hay-lộc. Thay vào đó, em phải tham dự bữa tối Samhain* và đặt bên cạnh những chiếc đĩa trống dành cho linh hồn của những người thân đã qua đời.”

*(*Samhain : lễ hội của người Celt cổ vào ngày đầu tiên của tháng 11 để chào đón mùa đông. Tiếng Irish cổ là Samain – Ct của Sẻ.)*

Chân mày anh nhướng nhẹ. “Có ai trong số họ hiện ra không?”

“Em không thể kể với anh, hoặc là anh sẽ mất hết hồn vía và chạy mất.”

“Không trước món tráng miệng đâu.” Anh ngừng lại. “Anh có ấn tượng rằng cộng đồng dị giáo của em bao gồm vài thành viên... pháp sư chẳng?”

Cô tái nhợt đi và giữ im lặng.

Với sự ngạc nhiên của cô, đôi mắt anh loé sáng vẻ hài hước bất kính. “Vậy em là một phù thủy tốt,” anh hỏi, “Hay là xấu vậy?”

Nhận ra câu trích dẫn từ truyện Phù thủy xứ Oz*, Justine cố mỉm cười nhưng không thể. “Em thích không được gắn nhãn hơn.”

(The Wizard of Oz được viết bởi L. Frank Baum năm 1900, là một tác phẩm kinh điển dành cho thiếu nhi của nền văn học Mỹ. Chuyện kể về cuộc phiêu lưu của cô bé Dorothy cùng với chú chó nhỏ Toto và những người bạn thần tiên: bà nhìn rom, sư tử nhát... Truyện được chuyển thể nhiều lần thành film, thành công nhất là năm 1955, film này cho đến nay vẫn được xếp vào top 10 những bộ film hay nhất mọi thời đại và được chiếu lại mỗi năm vào các dịp lễ Tạ ơn, Giáng sinh.)*

Cô đã kể với anh quá nhiều. Và thậm chí tệ hơn, là tất cả sự thật. Điều gì về anh đã khiến cô trở thành kẻ ba hoa đến thế? Cảm giác muốn bệnh, cô cố kéo tay khỏi anh lần nữa, nhưng Jason không chịu buông.

“Justine,” Anh nói lặng lẽ. “Đợi đã. Em vừa nói gì vậy?... Anh đã tốn mười năm vừa qua để sáng tạo ra một thế giới phức hợp kỳ ảo đầy những con rồng và yêu tinh. Đó là loại công việc mà một người bình thường sẽ không thể làm. Hai người bạn thân nhất của anh, cả hai tình cò

đều làm việc cùng anh, được biết là mang đôi tai nhọn bằng nhựa dẻo* hoặc bàn chân hobbit** tham dự những cuộc họp. Và như anh đã kể với em, anh là người tham việc bệnh hoạn và mất ngủ với việc không có linh hồn. Vì thế, đôi chút quan tâm hơi hợt trong nghệ thuật hắc ám trong thời gian rảnh rỗi của em hầu như chẳng có vấn đề gì với anh hết.”

*(*Đôi tai nhọn huyền thoại của thuyền trưởng Spock, một người ngoài hành tinh-thuyền trưởng tàu Enterprise, trong loạt phim Star-Trek, chiến tranh giữa các vì sao.*

***Đôi chân lớn bất thường so với kích thước cơ thể của chủng tộc người lùn Hobbit chỉ đi chân trần trong ‘Chúa tể những chiếc nhẫn’. – Ct của Sẻ)*

Justine sợ phải tin anh. Nhưng cô ngừng việc cố kéo tay khỏi anh. Và cảm giác phát ốm đã tiêu tan. Giờ đây những ngón tay cô được giữ chặt trong tay anh; và cô không định buông ra.

Không ai trong họ muốn thế.

CHƯƠNG 10.

Trong phần còn lại của bữa tối, Justine cảm thấy chuech choáng say nhiều hơn mức độ mà hai ly rượu vang có thể bào chữa. Cuộc trò chuyện trôi theo dòng chảy riêng của chúng không chút nỗ lực. Họ có chung ý thích về âm nhạc – Death Cab for Cutie*, The Black Key*, Lenny Kravitz*. Jason cố giải thích phim hoạt hình Nhật Bản là một hình thể nghệ thuật, cường điệu hoá trong văn phong, Chất lượng đường nét xuất phát từ thư pháp Nhật. Cô đồng ý sẽ nhìn Lâu Đài bay của Pháp sư Howl* với cái nhìn phóng khoáng hơn.

****Death Cab for Cutie**(còn được viết tắt là DCFC) là một ban nhạc Rock chơi theo thể loại Indie Rock được thành lập tại Bellingham, Washington vào năm 1997. Các thành viên của ban nhạc gồm có: Benjamin Gibbard (ca sĩ chính, ghi-ta), Chris Walla (ghi-ta), Nick Hammer (bass) và Jason McGerr (trống). Benjamin Gibbard đã đặt tên cho ban nhạc dựa theo tên của một ca khúc được sáng tác bởi Neil Innes và Vivian Stanshall.*

****The Black Key** : một band nhạc rock của Mỹ thành lập năm 2001 gồm hai thành viên : Dan Auerbach (guitar, ca sĩ chính) and Patrick Carney (trống). Album đơn “Lonely Boy” dành ba giải Grammy.*

****Lenny Kravitz**: Một ca sĩ, nhạc sĩ đa tài của Mỹ có thể sử dụng thành thạo nhiều loại nhạc cụ và thể hiện thành công nhiều thể loại âm nhạc từ hard rock, blue, funk đến ballad trữ tình từng đoạt giải Grammy trong bốn năm liên tiếp. Ông còn là diễn viên, vai diễn mới nhất là nhân vật Cinna trong loạt film 3 tập The Hunger Game – Đấu trường Sinh Tử mới ra mắt gần đây).*

****Lâu đài bay của Pháp sư Howl** : Truyện giả tưởng dành cho thiếu nhi của tác giả Anh : D.J. Jones. Đây cũng truyện gây cảm hứng cho bà Rowling viết Harry Potter. – Ct của Sẻ.)*

Một số người quá sức ư nhìn đến nỗi họ không cần phải quyến rũ. Một số lại quá quyến rũ đến nỗi chẳng cần vẻ ư nhìn. Vì người đàn ông này có cả hai thứ là bằng chứng cho thấy cuộc đời thực chất chẳng hề công bằng. Anh là một trong những người thắng giải số số sáng

tạo gen tình cờ của tự nhiên.

Không ai đổ lỗi cho mình nếu mình ngủ với anh ấy. gương mặt đẹp dễ đó, đôi tay đó... Mình thậm chí còn chẳng thể trách mình được.

Họ ăn chung đĩa kem trái cây vị cam-gừng, lạc xạo và chua trên lưỡi cô. Chúng tan ngay lập tức khi chạm vào khuôn miệng ấm nóng.

Mình muốn hôn anh ấy, cô nghĩ, nhìn chăm chăm một cách không thể kiểm soát vào đường viền mạnh mẽ của bờ môi anh.

Cố làm bản thân xao lãng, cô hỏi nhiều câu hỏi hơn về gia đình anh, về mẹ anh, và anh sốt sắng trả lời. Tên bà là Amaya, có nghĩa là “Mưa Đêm” trong tiếng Nhật. Bà thuộc kiểu người tốt bụng nhưng lãnh đạm. Bà gìn giữ ngôi nhà sạch sẽ và ngăn nắp, và luôn có một bình hoa tươi trên bàn.

Mình muốn lên giường cùng anh và cảm thấy đôi tay anh trên mình. Mình muốn cảm thấy anh mọi nơi. Mình muốn hơi thở của anh trên da thịt mình.

“Cha mẹ anh có từng yêu nhau không?” Cô nghe bản thân đang hỏi. “Ít nhất là có bắt đầu theo cách đó không?”

Jason lắc đầu. “Cha anh có ý tưởng rằng việc cưới một phụ nữ mang nửa dòng máu Nhật có nghĩa là ông sẽ có được một người vợ biết vâng lời. Thay vì thế, ông kết thúc với một người phụ nữ bất hạnh.”

Mình muốn cảm thấy anh di chuyển bên trong mình và nhìn thấy vẻ vui sướng trên gương mặt anh. Mình muốn anh khiêu khích mình cho đến khi mình nài xin nhiều hơn.

“Vì sao bà lại lấy ông ấy?”

“Anh nghĩ chỉ vì việc đó đến đúng lúc. Bà đã cô đơn, và ông ấy hỏi. Vì thế bà ưng thuận.”

“Em sẽ không bao giờ làm điều đó.” Justine nói.

“Em không đối mặt với nỗi cô đơn như bà. Bà là một người ngoại cuộc. Hầu hết những người thân của bà đều ở Nhật...”

“Em chính xác đã cô đơn như thế. Anh không thấy gắn kết với bất kỳ thứ gì hết. Nhiều đêm anh có cảm giác như thể anh đang chết đi từng giờ. Anh tuyệt vọng đến mức anh thậm chí không thể hấp dẫn được loại người mà trước đây anh đã từng thề sẽ không bao giờ ưng thuận. Vì thế anh tìm quên trong công việc, anh tham gia những cuộc thi đoán tính cách nhân vật trên tạp chí, và anh cố không ghét bỏ các cặp đôi mặc những chiếc áo đồng bộ ngu ngốc và trông có vẻ hạnh phúc, đứng cùng nhau trong hàng người chờ kiểm tra...”

Cô đột ngột ngừng lại, chớp mắt, khi Jason cầm lấy bàn tay cô trong cả hai tay anh. Anh nhìn cô chăm chú với vẻ kiên định. Ngón tay cái của anh xoa nhẹ theo hình vòng tròn trong lòng tay cô, nơi bỗng trở thành cực kỳ nhạy cảm, những nút thần kinh châm chích tại vùng trung tâm có làn da mỏng manh.

Cô đã cao giọng, cô nhận ra trong nỗi kinh hoàng nhói buốt. Cô đang nói quá lớn trong một nhà hàng bé xíu. Quát to. Về nỗi cô đơn.

Thánh thần ơi, làm ơn giết con ngay cho rồi.

Thật là bế tắc không thể chịu đựng nổi. Cô nên rời khỏi đất nước và đổi tên. Tự trực xuất là câu trả lời duy nhất.

“Em thường làm tốt hơn vào lần hẹn đầu tiên.” Cô thì thầm.

“Không sao.” Anh nói dịu dàng. “Bất luận em làm gì, nói gì, hoặc cảm thấy như thế nào. Mọi thứ đều okay.”

Justine chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh. Bất luận cô làm gì cũng đều okay sao? Loại đàn ông nào lại nói ra những điều như thế chứ? Có cơ hội nào anh thực sự nghĩ như thế không?

Jason thanh toán hoá đơn. Đứng lên, anh giúp cô, kéo lưng ghế của cô ra sau một cách nhẹ nhàng.

Khi họ ra bên ngoài. Bầu trời đầy mây và có màu xám chì, không khí mù sương đến nỗi có vị giống như bụi nước biển. Tiếng kèn báo hiệu chuyển phà mười giờ chạy dọc theo con đường, dội vào những cánh cửa của các gian hàng tối sẫm và các toà building thỉnh thoảng.

Tiếng rít như kéo cửa của một chú quạ cửa vào những dây thần kinh của Justine. Cô nhìn những cú vỗ chập chới của đôi cánh đen tã tơi khi chú quạ bay khỏi chỗ đậu của nó từ trên nóc nhà hàng. Một niềm vui.

Jason nắm lấy khuỷu tay cô và kéo cô vào bên hông một toà building, chuyển động của anh chậm rãi và có chủ ý.

Cô hít một hơi thở vội khi cánh tay anh quàng quanh cô. Bóng tối vây quanh họ trong sự mát lạnh nồng hương của đá, những viên sỏi com cộm bên dưới lớp đế mỏng của đôi sandal. Cô thoáng mất phương hướng vì bóng tối. Một bàn tay anh lồng vào sau gáy cô như có tích điện. Một bàn tay khác đỡ lưng cô, kéo cô tỳ sát vào thân thể rắn chắc của anh. Lớp vải len từ chiếc áo khoác thể thao của anh, mùi của da anh và loại xà phòng trắng giản dị, trộn lẫn thành một hương thơm sạch sẽ và say đắm.

Đầu anh cúi xuống, và môi anh tìm kiếm môi cô trong một sức ép thiêu đốt. Cô hỗn hển và anh áp sát sau tiếng sụt nghe như thể anh có thể nhắm nháp chúng, miệng anh miệt mài trên miệng cô. Nụ hôn dễ chịu và chậm, sức nóng tan chảy được bao bọc trong sự mát lạnh.

Anh nắm lấy lọn tóc đã tuột khỏi búi tóc của cô, dịu dàng nhét nó vào phía sau tai cô, và miệng anh lần xuống vùng cổ trần. Hết sức dịu dàng, như thể làn da cô mong manh như cánh hoa nhài. Anh tìm thấy vùng mạch đập nhạy cảm, và cô rùng mình, cong người tỳ sát vào anh. Khoái cảm đục lỗ sâu dưới đáy dạ dày, trên đỉnh ngực và giữa hai đùi.

Quá run rẩy để có thể chống đỡ được sức mạnh của mình, Justine đổ sập vào anh. Cánh tay anh đỡ lưng cô, giữ cô thăng bằng. Bờ môi anh đúc khuôn trên môi cô, thúc chúng tách ra. Anh có vị cam và ngọt ngào trên lưỡi. Hơi thở của cô vỡ thành tiếng rên rỉ, và cô cố nuốt chúng xuống, cố làm cho bản thân yên lặng.

Nụ hôn mãnh liệt hơn, sâu hơn, cướp đoạt một cách chậm rãi cho đến khi cô không thể thở, không thể nghĩ, tất cả những gì cô có thể làm là cảm nhận, thân thể cô hấp thụ mọi cảm xúc, tràn trề với chúng. Cô không biết bao nhiêu phút khao khát đã trôi qua trước khi Jason dịu xuống. Môi anh chậm chậm rời khỏi môi cô, lén ép thêm một nụ hôn nhẹ nữa, rồi lướt qua gò má cô như thể anh không thể ngừng việc thưởng thức cô.

Đêm đã trở lạnh, bóng tối buông xuống như những bông hoa nửa đêm (?!!). Cởi áo khoác, Jason phủ nó qua vai cô. Với vẻ biết ơn, Justine đẩy cánh tay cô xuyên qua ống tay áo lót lụa, hơi ấm và hương thơm của anh vây bọc quanh cô. Anh cầm lấy tay cô.

Họ trò chuyện rất ít trên đường trở về quán trọ. Quá nhiều thứ đã được nói trong vài giờ vừa qua, quá nhiều sự riêng tư đã được tháo gỡ xuống một cách tự nguyện. Ngoại trừ việc Justine không thể nghĩ ra những gì cô có thể chọn lựa để hối tiếc. Cô cố hình dung khoảnh khắc khi giới hạn đã bị vượt qua, khi cô bộc lộ quá nhiều. Nhưng chẳng hề có giới hạn nào. Không có đến một ranh giới.

Khi họ đi theo con đường lát đá vòng ra phía sau quán trọ để đến căn nhà gỗ nhỏ của cô, Justine cảm thấy như dạ dày của cô bỗng nhẹ bẫng và lơ lửng, như thể cô đang ở trên một quả khinh khí cầu. Mọi thứ quá sâu sắc, quá mãnh liệt.

Đây là cách mà điều đó đã mong đợi được cảm thấy sao, cái hấp lực vặn xoắn đến choáng váng, đe dọa và rùng mình cùng một lúc này ấy? Có phải đây là điều bình thường của những người khác chẳng?

Chúa ơi, làm sao họ có thể trụ vững được vậy?

Khi họ đến gần ngôi nhà gỗ, ánh sáng từ ngọn đèn bên trong nhà chiếu xuyên qua cửa sổ, rải những ô vuông màu vàng nhạt trên mặt đất. Justine xoay người đối diện với anh tại cửa trước. Sự bồn chồn biến ruột gan cô thành chiếc máy bắn đạn, với tất cả những chiếc trống lắc, chuông và những điệu nhạc vui.

“Ngày mai anh định làm gì?” Cô hỏi.

“Anh sẽ dậy sớm để làm thủ tục thuê một con tàu và người lái.”

“Anh định thuê loại tàu nào?”

“Một chiếc Bayliner dài hai mươi bộ (*khoảng 6.5m, chỉ lớn hơn ca-nô một chút*). Anh định đưa một vài gã đi câu và du ngoạn.”

“Không có nhiều chỗ cho việc câu cá trên một con tàu với kích thước đó.”

“Với cách tụi anh câu,” Anh nói khô khan, “thì điều đó không quan trọng.”

“Có một vài chỗ nông khó nhằn và đá ở quanh đây.”

“Anh có thể đọc hải đồ.”

“Tốt.” Cô tự hỏi không biết cô có nên nói gì đó về nụ hôn... những nụ hôn... bên ngoài nhà hàng hay không. Jason vẫn tiếp tục im lặng. Dò dẫm tìm nắm cửa, cô mở nó ra vài inches và quay nhìn anh lần nữa. “Cám ơn về buổi tối. Em thích thú nhiều hơn em tưởng. Đó là... Em không có kỳ vọng gì đâu. Ý em là... Em không nghĩ rằng anh và em...”

“Anh hiểu.” Jason nói với một nụ cười nhẹ. “Anh sẽ gặp em ngày mai.”

Vậy ra anh không định có tiến triển thêm với cô. Justine mong đợi cảm giác nhẹ nhõm. Nhưng chỉ có nhận thức đáng chán là cô sẽ lại đối diện với một đêm dài trống trải khác nữa. “Ngày mai em sẽ đi gần hết ngày,” Cô bảo anh. “Em định ghé thăm hai người bạn ở đảo Cauldron, một cặp phụ nữ luống tuổi sống trong một ngọn hải đăng cổ.”

“Em định đón một chiếc taxi biển?”

“Không, em có một chiếc kayak.”

Gương mặt của Jason biến đổi, vẻ thích thú phai nhạt đi. “Em sẽ đi một mình sao?”

“Đâu có xa lắm. Chỉ vài dặm thôi mà. Và đó là một lộ trình quen thuộc. Em có thể đến đó trong một giờ hoặc ít hơn.”

“Em có một bộ hiệu lệnh cứu hộ chứ?”

“Và một bộ sửa chữa.”

“Em vẫn không nên đi một mình. Anh có thể đưa em đi bằng chiếc Bayliner.”

Cô trao cho anh một cái liếc hoài nghi. “Rồi sau đó em trở về nhà bằng cách nào?”

“Anh sẽ đón em sau đó. Hoặc nếu thích, em có thể gọi một chiếc taxi biển.”

“Cám ơn, nhưng em không thích đợi để được đón, hoặc để cho người khác phải chờ mình. Thật sự thì không cần thiết phải lo lắng đâu. Em thích chèo đến đảo Cauldron. Em đã làm điều đó nhiều lần rồi, và chưa bao giờ gặp rắc rối gì.”

“Em định xuất phát từ đâu?”

“Bến cảng Roche.”

“Em sẽ mặc đồ lặn chứ?”

Sự quan tâm của anh đối với an toàn của cô vừa tăng bốc vừa gây phiền toái. Cô không quen phải trả lời bất kỳ ai về những quyết định của cô. “Không, chẳng ai làm điều đó với một chuyến đi ngắn như thế. Những tay chèo kayak quanh đây ăn mặc tùy theo nhiệt độ không khí, trừ phi họ biết họ sẽ phải đương đầu với những điều kiện thách thức.”

“Em không thể biết chắc được liệu em có phải đương đầu với điều kiện thách thức hay là không. Và em có thể bị lật úp một cách không dự định trước. Mặc một bộ đồ lặn.”

“Mặc một bộ đồ lặn?” Justine lập lại. “Chúng ta trở lại với việc ra lệnh lần nữa sao?”

Dù cô có thể thấy Jason muốn tranh cãi xa hơn, anh giữ miệng đóng chặt. Nhét đôi tay vào túi quần, anh quay người bỏ đi.

Anh định bỏ đi mà không nói thêm một lời ư?

“Em sẽ mang vodka lên cho anh trong vài phút nữa.” Cô nói.

Jason ngừng lại. “Cám ơn, nhưng tối nay anh không cần chúng.” Anh nói mà không quay lại.

“Không có vấn đề gì đâu. Và em không định chuốc lấy rủi ro bị Priscilla cản nhằn vào ngày mai vì đã bỏ qua chỉ thị của chị ấy.”

Jason quay nhìn cô, có vẻ bức dọc. “Em có thể bỏ qua chuyện vodka nếu anh bảo em bỏ qua.”

“Em sẽ để khay bên ngoài cửa phòng anh. Anh có thể lấy hoặc để nó lại, nhưng nó sẽ ở đó.”

Anh trao cho cô một cái trừng mắt lạnh lẽo. “Tại sao em cứ khăng khăng làm những điều mà anh đã bảo em đừng làm? Đặc biệt khi nó không phải là việc cần thiết đối với em?”

“Anh không từ chối vodka để tránh cho em một việc không cần thiết.” Cô bắn trả. “Anh từ chối chúng bởi vì anh bức bối chuyện em chèo kayak một mình vào ngày mai.”

Jason lao vào bên trong ngôi nhà gỗ, kéo cô vào cùng anh. Chiếc áo khoác tuột khỏi vai cô rơi xuống sàn nhà. Anh kéo đôi cánh tay cô và lôi mạnh cô lên cao cho đến khi cô đứng nhón trên đầu ngón chân. Toàn thân cô áp sát vào anh, cảm xúc của anh như tích điện.

Anh cúi đầu để cô không thể nhìn thấy mặt anh. Tiếng rít trầm đục của giọng anh dựng dậy mọi sợi lông tơ trên thân thể cô.

“Lý do anh không muốn em mang bất kỳ thứ gì lên phòng anh, Justine, là vì có quá nhiều cảm dỗ mà anh có thể đối phó. Trong trường hợp em vẫn còn chưa đoán ra...” - một cú giạt mạnh, kín đáo khiến cô hỗn hển - “Anh muốn em. Mọi lúc anh nhìn em trong chiếc đầm chết tiệt đó tối nay, anh hình dung em không mặc gì hết. Anh muốn...” Anh ngừng lời, giữ cô chặt hơn, cổ điều chỉnh hơi thở. “Đừng đến với anh đêm nay,” Cuối cùng anh nói, “hoặc em sẽ kết thúc trên giường với anh, và anh sẽ cưỡng ép như người man dã. Điều đó đủ rõ ràng với em chưa?”

Justine gật đầu sững sốt. Những lớp quần áo mỏng manh của họ không che dấu được hình thể da thịt bị khuấy động của anh, sự cương cứng hung hăng và nóng bỏng. Cảm giác thật tuyệt khi được tỳ sát vào anh khiến cô tê liệt. Cô có thể ngửi được mùi trên da anh, mùi của muối, hổ phách và hương đêm.

Sau một khoảng dừng ngọt ngào, ngực của Jason nhô lên và hạ xuống không đều. “Anh phải buông em ra thôi” Anh nói, dường như nói với anh nhiều hơn là với cô.

Justine bấm chặt lấy anh. “Anh có thể ở lại mà.” Cô xoay sở để thì thầm.

“Không phải đêm nay.”

“Tại sao?”

“Em chưa sẵn sàng.”

“Hãy làm cho em sẵn sàng.”

Hơi thở của anh nén lại. Bàn tay anh chuyển động trong những ve vuốt không ngừng lên và xuống trên xương sống cô. “Justine... Em đã bao giờ có sex trong lần hẹn đầu tiên chưa?”

“Có.” Cô đáp ngay lập tức.

Jason giữ cầm cô và ép cô ngược nhìn anh. Sau khi cố giữ mắt anh trong vài giây, Justine đỏ bừng. “Không. Nhưng dù thế nào đi nữa hãy ở lại với em.”

Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt cô. Những góc cạnh mạnh mẽ trên nét mặt anh dịu đi dưới ánh đèn, một bên mặt bị chìm khuất trong bóng tối. “Như thế là quá sớm” Anh nói thẳng thừng. “Một số người có thể tiến tới mà không có cảm giác tồi tệ vào sáng hôm sau. Em không phải là một trong số họ. Không quan trọng chúng có thể tuyệt đến thế nào, em sẽ thấy ân hận vào ngày mai.”

“Em sẽ không.” Cô phản đối.

“Điều đó được viết trên mặt em đây này. Vì thế chúng ta sẽ tiến chậm thôi.” Khi cô mở miệng định tranh cãi, anh nói. “Không phải vì quyền lợi của em đâu. Là cho anh.”

Cơ thể của cô là một bộ sưu tập những nổi nhúc nhối đói khát. Cô hầu như không thể nghĩ ngợi vượt quá nổi khao khát đang nung nấu ruột gan cô. Nổi khao khát đáng giá cả cuộc sống, dẫn thẳng đến người đàn ông này, khoảnh khắc này. “Nhưng em muốn anh.” Cô nói, kinh hoàng trước dấu hiệu ai oán trong giọng cô.

Điều gì đó trên gương mặt anh dịu đi. Anh tiến lại gần cô, vươn tay đến cô. Đôi tay anh trượt trên thân thể cô, mơn trớn cô xuyên qua làn vải dệt kim mượt mà, dịu dàng túm lấy đường cong trên hông cô. Cô ngược mặt lên một cách mê mụ khi môi anh nghiêng xuống, ý nghĩ của cô tan thành từng mảnh trong cơn phấn khích dâng trào.

Một tiếng rên khuấy đảo trong cổ họng cô, và anh liếm sâu hơn như thể anh muốn nếm âm thanh đó. Bàn tay anh di chuyển từ cơ hoành lên trên bầu ngực cô, khum lấy vùng cong rắn chắc trong lúc ngón tay cái chuyển động trên vùng đỉnh nhạy cảm trong những vòng tròn đều đặn. Mồ hôi nở hoa trên bề mặt da cô cho đến khi lớp vải bằng sợi tổng hợp trên váy cô bám chặt một cách thiếu thoải mái, và tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là cô muốn cởi nó ra nhiều như thế nào.

Jason vươn tay đến vùng thấp phía sau hông cô, túm chặt phía sau váy để luồn những ngón tay vào bên dưới lớp dây thun co giãn. Anh kéo vùng đáy quần lót vừa đủ căng trong giữa hai đùi cô. Justine run rẩy như một mảnh lụa vừa bị giật mạnh khẩn cấp.

“Anh có thể chăm sóc cho em.” Jason thì thầm.

“Anh... anh đổi ý rồi sao?” Cô hỏi, đôi môi có cảm giác sưng phồng lên.

Thả dây thun quần ra, anh kéo váy cô lên cao và trượt tay anh vào bên dưới. Anh mơn trớn vùng cong nhạy cảm trên hông cô. “Không. Nhưng anh sẽ làm cho em có cảm giác tuyệt. Ngay ở đây và bây giờ.” Ngón tay cái của anh luồn vào dưới dây thun quần. “Tất cả những gì em phải làm là ôm anh. Nói rằng em muốn điều đó. Chỉ cần nói với anh...”

Khi bàn tay anh trượt qua vùng mông, Justine vớ tay ra sau và giữ lấy cổ tay anh. “Đợi đã. Chúng ta sẽ không có sex, nhưng anh muốn... tiến hành nguyên tắc cơ bản thứ ba thông thường à?”

Cụm từ khiến môi anh cong lên. “Anh không nhớ những đặc trưng của nguyên tắc thứ ba thông thường,” Anh nói khô khan. “Nhưng điều đó nghe có vẻ đúng.”

“Nhưng em là người duy nhất đến đích sao?”

“Phải.”

“Không.” Cau có, Justine bước lùi khỏi anh. “Đồ ngốc trịch thượng. Anh bác bỏ sex bởi vì anh quyết định rằng em quá non nớt để...”

“Thiếu kinh nghiệm.”

“Cũng thế thôi.”

“Không giống nhau.”

“Quá non nớt,” Cô tiếp tục một cách giận dữ, “để có thể quyết định em muốn làm gì với cơ thể của em.”

“Đó không phải là sự sỉ nhục khi một người đàn ông muốn tiến chậm với em.”

“Vậy thì là gì?”

“Trân trọng.”

“Nó đâu có cảm giác giống như thế.” Nơi nào đó sâu thẳm trong cô biết rằng cô nên cho anh điểm vì cố là một quý ông, nhưng khoảnh khắc này cô quá thất vọng để quan tâm. Cáu kỉnh, cô đến bên cửa và mở chúng ra. “Đi đi. Và đừng bận tâm đến việc mời em đi chơi lần nữa. Em không trao tặng cơ hội thứ hai đâu.”

Jason cười toe toét và hàm ơn, khom người nhặt chiếc áo khoác khỏi sàn. Trước khi dời đi, anh ngừng lại tại ngưỡng cửa và nói. “Em không nên phán quyết về cơ hội thứ hai. Đôi khi chúng đến cùng với những phần thưởng thú vị.”

Sau giấc ngủ từ một đêm suy sụp, Justine dậy sớm và bắt đầu một ngày như thường lệ, làm đầy và khởi động máy pha café trong bếp, sắp lại những chiếc bàn trong phòng ăn tối, và hâm nóng sẵn lò nướng cho Zoe.

Khi Zoe đến, nhìn tươi mát như ánh nắng và những bông hoa cúc dại, cô lấy một cái nhìn vào Justine và hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Không gì hết.” Justine lầm bầm. Cô đang ngồi bên bàn bếp, giữ một cốc café bằng cả hai tay. Cô đưa cốc café lên miệng và uống cạn mà không ngừng lại.

Sau khi khuấy cream và đường vào một cốc café mới, Zoe mang đến cho cô. “Cuộc hẹn không tốt sao?”

“Cuộc hẹn kỳ diệu. Thức ăn và rượu vang ngon không thể tin được, cuộc trò chuyện tuyệt vời, với một anh chàng lộng lẫy nhất tớ từng gặp. Vào cuối buổi tối, tớ đã sẵn sàng có sex với anh ấy trên nắp ca-pô chiếc xe gần nhất.”

“Vậy tại sao...?”

“Anh ấy không muốn. Thứ gì đó như là “quá sớm” và “vì lợi ích của chính anh”, thứ mà ai cũng biết là lời của các chàng trai về chuyện “bạn không thể tiến xa”. Và rồi anh ta biến giống như đang chạy khỏi một khu rừng đầy ong.”

“Cậu chỉ giỏi cường điệu.” Zoe nói, có âm hưởng của tiếng cười trong giọng cô. “Có thể nào đó là vì anh ấy tôn trọng cậu đủ để không muốn bị xô đẩy bởi bất kỳ thứ gì không?”

“Bọn con trai có nghĩ như thế đâu nào. Ý tưởng của họ về lần hẹn đầu tiên tuyệt nhất nào phải “Wow, tôi thật sự yêu thích việc ngắm nhìn nàng ăn rồi sau đó tự đi về nhà.”” Cô lắc đầu rầu rĩ. “Có lẽ như thế là tốt nhất. Anh ấy quá giàu. Quá kiểm soát. Quá mọi thứ.”

“Tớ có thể làm gì?” Zoe nói, mắt cô mềm đi với vẻ quan tâm.

“Nếu cậu không thấy phiền thì để mắt đến Annette và Nita trong khi họ làm việc hôm nay nhé?... Tớ định chèo đến đảo Cauldron thăm Rosemary và Sage.”

“Dĩ nhiên. Tớ vui vì cậu định đi thăm họ. Điều đó luôn có vẻ tốt cho cậu.”

Gần như là không thể ăn mặc cho phù hợp với nhiệt độ bảy mươi lăm độ của không khí và năm mươi độ của nước biển. *(Là độ F, tương đương với độ C là 23.5 và 10 độ - Sê.)* Trang phục kayak cung cấp đủ ấm trong làn nước sẽ trở thành nóng không thể chịu được và gây hạn chế trong khi chèo. Với lựa chọn như thế, phần lớn các tay chèo kayak quyết định bỏ qua trang phục lặn và tìm kiếm cơ may cho mình. Justine quyết định thỏa hiệp bằng cách mặc một chiếc áo khoác chống nước Gore-Tex ngắn tay, và chiếc quần dài đến gối bằng cao su tổng hợp. Những thứ đó không thoải mái bằng áo thun và quần short đơn giản, nhưng nếu cô bị lật thuyền, cô sẽ cần đến sự bảo vệ cộng thêm này.

Bị nhấn chìm đột ngột trong làn nước lạnh lẽo là điều nguy hiểm ngay cả với những tay bơi và chèo kayak dày dặn kinh nghiệm. Justine đã trải qua điều đó đôi lần trong quá khứ trong lúc lấy những lớp học về kayak. Thậm chí khi đã được chuẩn bị cho điều đó, cơn choáng lạnh vẫn đe dọa và không thể vượt qua. Nó gây ra một phản ứng hỗn hển không chủ tâm, thứ sẽ là một rắc rối lớn nếu gương mặt bạn bị chìm trong nước. Và cho dù đầu bạn ở trên mặt nước, thanh quản của bạn có thể khép đường dẫn khí của bạn lại, một hình thái của cái chết được gọi là “chết đuối khô.”

Bầu trời đầy mây, gió lồng lộng, mặt nước gợn sóng nhẹ nhẹ. Một khối áp thấp đang chuyển đến, thứ hẳn sẽ mang lại kết quả là mưa nhẹ và gió mạnh hơn. Từng đối phó với điều kiện thời tiết đó dễ dàng trong quá khứ, Justine không lo lắng gì.

“Tôi sẽ không ở ngoài đó quá lâu, nếu tôi là cô.” Một thủy thủ ở bến cảng Roche nói, trong lúc Justine mở túi dụng cụ Kayak và sắp xếp chúng. Người đàn ông luống tuổi đang đứng với ly café trong một tay và một chiếc bánh doughnut trong tay kia. “Front* đang xuất hiện rồi.”

*(*Front : một hiện tượng khí tượng tạo bởi sự chia tách của hai hay nhiều khối khí có nhiệt độ và độ ẩm khác nhau có thể nhận thấy qua màu sắc của các ranh giới và dấu hiệu của những đám mây. – Ct của Sê)*

Justine vấy chiếc điện thoại của cô trước khi cho vào trong túi và kéo khoá. “Trình ứng dụng thời tiết của cháu nói là thời tiết okay.”

“Trình ứng dụng.” Ông chế diễu, và cắn một miếng bánh nữa. “Những đám mây ngày hôm qua trông như mấy cái vây cá thu. Điều đó nghĩa là bão sắp đến. Nhìn những con mòng biển đang trở về kìa, có thấy chúng bay thấp là đà không? Có nhận thấy tất cả các mùi đang lấp đầy mặt biển không? Tất cả các dấu hiệu. Trình ứng dụng của mẹ Thiên Nhiên mà tôi đã sử dụng trong năm mươi năm qua, và bà ấy không bao giờ sai.”

“Những cái mùi đó không thể phát hiện bởi máy dò tần số Doppler địa phương được.” Justine nói với một nụ cười toe toét. “Dự báo thời tiết là trời tốt.”

Ông lắc đầu theo kiểu của những thủy thủ dày dặn hiểm khi được chú ý bởi đám trẻ hỗn xược. “Dự báo thời tiết và đám cá chết : cả hai đều xấu đi nhanh chóng.”

Sau khi cài khoá chiếc áo cứu sinh, Justine bắt đầu những nhát chèo hiệu quả tiến về phía trước, đưa bản thân vào một chuyến du hành dài hằng giờ. Gió cắt qua hơi ẩm của ngày và khiến cô dễ chịu. Giữ chặt tay chèo, cô tập trung vào việc đặt những nhát đẩy đàng sau mỗi con

sóng liên tục tiến đến.

Gió chợt biến đổi, ép Justine đi vòng vào khỏi hướng đi ban đầu. Khom thấp người để giảm bớt lực cản gió, cố túm chặt mái chèo và đẩy nước. Thật là bài luyện tập thể lực cường độ cao. Sức đẩy của cô bị phá vỡ bởi những nỗ lực liên tục, cấp thiết, để giữ chiếc kayak không đi xiên và xoay ngang song song với những con sóng.

Bây giờ gió đang thổi giật từng cơn và mưa như tạt nước với sức mạnh tăng dần. Những cơn gió xéo góc đẩy cô đi một hướng, trong lúc nước kéo cô về một hướng khác. Những con sóng chạy dài như được tiếp sức, năng lượng trào dâng thành một quả đồi lỏng sủi bọt. Liếc nhìn bầu trời, Justine giật mình vì cách thức sẫm màu và dày lên mà những đám mây đã trở thành, dày lên ở đường biên và cao một cách dị thường.

Điều đó xảy ra quá nhanh. Không có chút cảnh báo nào.

Điều này không tự nhiên, cô nghĩ với nỗi sợ nhói buốt.

“Đừng cố đánh lừa số phận.” Rosemary đã từng cảnh báo cô trước đây.

Cô đã chèo trong ít nhất một giờ - giờ này lẽ ra cô đã đến được đảo Cauldron rồi. Khi cô cố xác định vị trí của mình, cô choáng váng nhận ra rằng bờ dốc cao năm mươi bộ của đảo Cauldron vẫn còn cách xa ít nhất một dặm, và dòng nước đã đẩy cô ra khỏi lộ trình. Nếu cô không nhanh lên, cô sẽ tìm thấy chính mình bị quăng quật giống như món đồ chơi trẻ con trong sóng gió của eo biển Haro.

Những cơn sóng đập mạnh trên mũi thuyền, phá huỷ những thứ cô đã nhét bên dưới lớp sàn thuyền bằng nhựa... Một chai nước suối Gatorade, bộ hiệu lệnh cấp cứu...

Trái tim cô đập dồn với sự nỗ lực. Nếu có một bàn tay tự do, cô hẳn sẽ giơ thẳng nắm đấm lên trời. Tấn công vào nước với cơn giận vừa được tăng cường, cô băng xuyên qua những con sóng nhồi nhấp nhô. Trong một vài phút, cảm giác tốt hơn thẳng thẽ, và cô cố tiết kiệm sức lực cho đôi cánh tay bằng việc giữ những nhịp chèo thấp và sử dụng lực của các cơ thân. Ý nghĩ duy nhất của cô là để lại mối liên kết đó để sống sót.

Toàn bộ thế giới là nước. Mưa và biển, trên và dưới, tung toé và khuấy động, xô đẩy và hất tung.

Những cơn sóng cuồn cuộn đẩy chiếc kayak thành song song với chúng và tấn công cô dồn dập. Cô nghiêng người trong mỗi cơn trào dâng mới để tránh bị lật úp, và đẩy mái chèo để xoay mũi chiếc kayak vào trong những lộn sóng bạc. Một con sóng khác đánh tới, nhưng cô đã không phản ứng đủ nhanh.

Chiếc Kayak bị hất tung lên.

CHƯƠNG 11.

Tối sầm vì cơn lạnh cháy bỏng. Đau ở mọi nơi, cùng một lúc, như thể cô bị đặt vào trong lửa. Cô cố hoàn thành cú lộn vòng Eskimo, nhưng chiếc kayak lộn về phía trước mặt cô yếu hơn là đảo qua bên sườn thuyền, và cô không thể nào thực hiện được. Bị treo ngược đầu xuống dưới, mất phương hướng bởi cơn choáng lạnh, cô túm lấy dây móc treo của tấm chắn chống nước đã giữ cô bên trong buồng lái của chiếc kayak. Cơn lạnh đã bắt đầu khiến cô bối rối; Cô không thể tìm thấy chiếc móc và nổi hoảng loạn tràn qua cô.

Cô xoay sở chiến đấu theo hướng của cô sang bên cạnh cho đến khi gương mặt cô trời lên khỏi nước trong một phần giây để kéo vào một hơi thở gấp. Trở lại bên dưới mặt nước, cô vươn tay tới chiếc móc và tìm thấy nó. Một cái giật điên cuồng, và tấm chắn nước rời ra. Cô vẫy vùng để thoát khỏi chiếc kayak. Trời lên mặt nước, cô túm chặt con thuyền bị lật nhào và làm đầy phổi cô trước khi một ngọn sóng khác phủ qua.

Lạnh không thể tin được. Da thịt cô tê cứng, áp suất máu của cô nhồi đập dữ dội. Mái chèo của chiếc kayak nhấp nhô cách đó vài feet, vẫn còn buộc vào mũi thuyền bằng một sợi dây da với những chiếc móc gài bằng nhựa. Đau đớn, cô lần đến mũi thuyền, túm chặt sàn thuyền để giữ kết nối với chiếc kayak. Túm lấy sợi dây, cô kéo cho đến khi mái chèo ở trong tầm với. Thật gian khổ để khiến tay cô nắm được quanh chiếc tay cầm.

Cô đã bị tống vào trong nước. Những kỹ năng vận động tuyệt hảo của cô không còn. Trong khoảng mười phút, lượng máu tưới cho các bó cơ không cần thiết sẽ ngừng lại.

Lần tay vào bên dưới chiếc kayak, cô tìm chiếc phao cứu hộ ràng bên dưới lớp dây thun đàn hồi trên khoang thuyền, và kéo nó ra. Cô cần chiếc phao để trèo trở lại vào bên trong chiếc kayak. Đôi tay cô vụng về như thể được bọc trong lớp bao tay chống nóng trong nhà bếp. Cô tìm cách trượt một đầu của chiếc mái chèo vào trong chiếc túi nilon ở sau lưng chiếc phao.

Trước khi cô làm xong, một ngọn sóng đâm sầm vào cô. Giống như đang lao vào một bức tường bê tông, sự va chạm gần như đốn ngã cô. Khò khè, nghẹt thở, cô nhìn chiếc phao cứu hộ bị cuốn ra xa. Nắm tay cô giữ chặt mái chèo, sợi dây giữ nó vẫn còn được cột vào chiếc kayak.

Cô bơi trở lại chiếc kayak, cảm ơn về sức nổi của chiếc áo phao.

Với chiếc phao cứu hộ đã biến mất, lựa chọn duy nhất là lật cạnh bên phải của chiếc kayak lên và cố trèo vào bên trong từ phần đuôi trong một chuyển động trườn lên thang khéo léo. Tuy vậy, khi cô túm lấy sườn của khoang thuyền, cô nhận thấy cô chẳng còn tí hơi sức nào.

Điều đó xảy đến quá nhanh. Cơn lạnh đã tác động sâu hơn, bắp cơ của cô cứng lại như thể đã hoá đá. Cô kinh hãi; nhưng đó cũng vẫn còn là một dấu hiệu tốt; khi bạn ngừng cảm thấy sợ hãi, khi bạn ngừng quan tâm, đó là khi bạn đang ở trong sự nguy hiểm tột hại nhất.

Cô cố nghĩ đến một câu thần chú, một lời cầu nguyện, bất kỳ thứ gì có chút ý nghĩa, nhưng từ ngữ bỗng bồng bềnh trên đỉnh đầu cô giống như những mẫu tự trôi lửng lơ trong một tô soup.

Bề mặt bằng nhựa màu vàng của chiếc kayak va vào đầu cô, kích động cô.

Lựa chọn vô cùng đơn giản : Vào được bên trong, và sống. Ở lại trong nước, và chết.

Đau đớn, rên rỉ với sự nỗ lực, cô lật chiếc kayak lên và lần về phía đuôi thuyền. Nước xô đẩy cô trong những cơn dâng trào mãnh liệt, lên, xuống, sang bên cạnh.

Mỗi chuyển động đều đòi hỏi một ý chí mạnh mẽ và sự tập trung. Cô biết phải làm những gì : Xếp chiếc mái chèo vào vị trí. Nhấn đuôi thuyền xuống bằng sức nặng của cơ thể cô. Đá chân để quăng bản thân lên trên mặt đuôi thuyền. Trườn đến khoang lái.

Nhưng Justine không dám chắc liệu cô có thật sự đang làm những điều đó không, hay chỉ đơn thuần đang nghĩ về chúng. Không, cô vẫn ở trong nước. Mũi của chiếc kayak đã được nâng lên; cô hẳn đã đè được đuôi thuyền xuống. Cô không thể nói được liệu đôi chân cô có đang chuyển động hay không, liệu cô có thể thực hiện được một cú đá đủ mạnh để quăng bản thân lên trên thuyền hay không. Nếu cô đang tự lừa phỉnh mình, cô sẽ chẳng còn cơ hội nào khác nữa.

Trong một lúc, cô tìm thấy bản thân đang nằm dài trên đuôi thuyền, hai chân dang hai bên mạn thuyền. Cám ơn các Thánh thần. Chiến đấu để giữ con thuyền thăng bằng, cô bắt đầu trườn vào vùng trung tâm.

Nhưng một cơn sóng khác đang xô đến. Một bức tường nước cao năm bộ cuộn cuộn hướng thẳng đến bên sườn của chiếc kayak. Justine nhìn nó ập đến với một nhận thức cam chịu lạ lẫm, hiểu rằng cô sẽ bị lật úp lần nữa. Chấm dứt rồi. Cô nhắm mắt lại và nín hơi khi thế giới đảo lộn. Chiếc kayak và cái mái chèo bị tách khỏi cô và cô bị nhấn chìm trong một địa ngục lạnh lẽo khuấy đảo. Chiếc áo phao nâng cô lên bề mặt sủi bọt màu trắng sữa.

Cô chỉ nhìn và nghe được chút ít trong sự hỗn độn, nhưng một tiếng gầm vang như tiếng sấm giáng xuống như thể toàn bộ bầu trời đã sụp đổ. Rùng mình, cô quay đầu nhìn một hình thể màu trắng khổng lồ lướt gió về phía cô, nhô lên rồi hụp xuống trong tình trạng mơ hồ. Mất một lúc lâu để trí óc mất phương hướng của cô nhận ra đó là một con tàu. Cô đã đạt đến thời điểm không còn quan tâm về bất kỳ điều gì nữa, kể cả việc cô có được giải cứu hay không.

Ai đó đang la hét. Cô không thể nhận ra từ ngữ, nhưng từ những âm thanh của giọng anh, anh hẳn đang nguyên rủa về một quãng xanh nào đó. Cô cảm thấy bị một cơn sóng khác đánh vào. Ho khạc một miệng đầy nước muối, cô cố đẩy màng tóc ướt ra khỏi mắt, nhưng chẳng có chút cảm giác nào trên đôi tay cô. Thêm nhiều tiếng la hét nữa. Một chiếc phao cứu hộ màu cam rực rỡ có dây kéo hạ cánh ngay trước mặt cô.

Tiến trình suy nghĩ của cô đã bị vô hiệu. Cô lặng lẽ nhìn chằm chằm vào chiếc phao, nào cô chậm chạp xử lý những gì mà phản ứng của cô nên làm. Toàn thân cô run rẩy dữ dội.

Những mệnh lệnh giận dữ bắn xuyên qua không trung, nài nỉ cô hành động. Cô biết âm thanh của từ ngữ, nhưng chúng chẳng có ý nghĩa gì. Dù cô không hiểu cô được mong chờ phải làm gì, thân thể cô chấp hành. Cô tìm thấy bản thân đang lóng ngóng chụp lấy chiếc phao, giống như chú chó con chơi trò bắt bóng. Lần thứ hai cô thử, cô xoay sở khép được cánh tay cô quanh hình thể bằng foam màu cam. Cô ôm chặt nó vào ngực. Ngay lập tức cô được nhấc lên khỏi vùng nước dữ.

Suy nghĩ của cô vẫn còn tan hoang trước khi cô có thể gán ý nghĩa cho chúng. Điều đó không quan trọng, dù cho phần sâu thẳm trong trí não cô biết rằng chúng nên quan trọng. Toàn bộ thế giới là nước, trên và dưới, nước đang lôi chân cô, thôi thúc cô nhấn chìm cảm xúc, an giấc trong nơi tối tăm và yên bình, xa bên dưới những cơn sóng.

Thay vì thế, cô bị lôi mạnh lên trên với một sức mạnh đáng kinh ngạc. Nhận thức xóc nảy

qua cô khi cô bị ném phịch lên một chiếc ghế dài ở bên hông phía sau tàu. Con run quá mạnh liệt để có thể nói hay nghĩ, cô nằm trên chiếc ghế dài, nhìn lên người đàn ông, gương mặt anh thân thuộc nhưng tên anh thì cô lại không thể nhớ. Anh cởi chiếc áo chắn gió của anh ra và quấn nó quanh cô. Ánh chớp chếch dọc bầu trời với những nhánh dài khi người đàn ông đi đến buồng lái.

Đó là một chiếc du thuyền với một mái che có thể tháo ráp, không phù hợp với những vùng biển mở hoang dại. Động cơ gắn bên ngoài gầm gừ khi người đàn ông gài số. Vì những ngọn sóng quá cao để đặt con tàu vào cách thức đã được lập trình, anh buộc phải chạy chậm.

Jason. Nhận thức cuộn xuyên qua vùng hư ảo của sự kiệt sức, và với điều đó, cô cảm nhận cú giật mạnh thoáng qua của cảm xúc. Cô không thể hiểu anh đã đến đây bằng cách nào. Không ai có đầu óc lạnh mạnh lại đặt cuộc sống của mình vào nguy hiểm vì một người đàn bà mà anh ta chỉ vừa quen biết.

Anh điều khiển bánh lái một cách có phương pháp, xoay những góc chín mươi độ, chiến đấu với những ngọn sóng tấn công con tàu từ tất cả các hướng. Phải có kinh nghiệm và kỹ năng để làm được những gì anh đang làm, cưỡi lên đỉnh sóng trong một góc độ thích hợp, hạ thấp sức mạnh mỗi khi chúi xuống dốc để tránh bị chìm mũi tàu. Con tàu tròng trành lên và xuống, đổi hướng, trong lúc sức mạnh của biển cả đe dọa đẩy đuôi tàu sang một bên. Justine đã chờ thấy con tàu bị lật úp trong vùng trũng giữa hai ngọn sóng tại bất kỳ khoảnh khắc nào.

Cô cuộn người bên trong nơi trú ẩn của chiếc áo khoác chống nước, trong lúc tuần hoàn máu của cô tạo ra một nỗ lực tự hồi phục. Những cơn run toàn thân liên tục khiến rằng cô khua lách cách cho đến khi hộp sọ của cô ngân lên. Trên người chống lại cơn run có thể khiến điều đó ngừng lại trong một giây, nhưng chúng lại tiếp tục ngay lập tức. Thời gian va vấp giống như một bản video bị biên tập tồi. Đôi tay cô hoàn toàn bị tê cứng, nhưng cô cảm thấy nhịp mạch gõ nhịp phía bên trong khuỷu tay cô.

Justine nhắm mắt, trên người cam chịu với sự nâng lên và hạ thấp đến choáng váng, với mỗi cú đập của làn nước lạnh băng vỡ qua sườn tàu. Dù cô không quan sát Jason, cô vẫn nhận thức về sự đấu tranh của anh chống lại mỗi thay đổi và xóc nảy của con tàu để điều chỉnh nó vào đúng lộ trình. Anh sẽ đưa họ đến đảo Cauldron. Cô không thể tin được điều đó.

Jason tung cái hãm tránh va đụng treo ở mạn phải của con tàu ra bên ngoài thân tàu. Họ áp sát cầu cảng trong một góc độ với động cơ nằm ở khoảng lưng chừng. Ngay khi chiếc tàu vào đúng vị trí, anh gài động cơ vào số lùi, điều khiển đuôi tàu đu đưa hướng về cầu tàu.

Sau khi ngắt động cơ, anh tiến hành cột dây neo. Nhìn thấy Justine cố ngồi dậy, anh chỉ một ngón tay vào cô và gầm gừ một đôi từ. Dù cô không nghe được anh qua cơn bão, rõ ràng là anh muốn cô đừng di chuyển. Với sự thất vọng, cô nhìn những bậc thang cao chót vót dẫn lên đỉnh dốc. Trèo lên đó là một thách thức ngay cả trong những ngày trời tốt. Cô sẽ không thể nào làm được điều đó.

Khi Jason hoàn tất việc cột những sợi dây neo vào các cọc tàu, anh giơ tay vào trong tàu cho Justine. Cô trao cho anh một bàn tay trắng nhợt thiếu tự nhiên và cố hết sức để giúp khi anh kéo cô ra khỏi tàu. Ngay khi chân cô chạm xuống cầu tàu, cô thấy mình được nhắc lên qua

vai của Jason. Cơ thể cô đổ sập giống như một chiếc ghế xếp. Anh vác cô theo kiểu lính cứu hoả lên những bậc thang, một cánh tay khoá chặt phía sau gối cô, tay khác túm lấy thành lan can cầu thang theo từng nhịp bước.

Cô cố chống lại những cơn run, biết rằng những chuyển động không chủ tâm chẳng giúp được gì. Nhưng sự chống đỡ của Jason dành cho cô mạnh mẽ và an toàn. Anh trèo lên với một sự dễ dàng đáng kinh ngạc, bước hai bậc thang một lần. Khi họ lên đến đỉnh, hơi thở của anh tuy nặng nhọc nhưng vẫn đều đặn. Anh có thể mang cô đi xa gấp hai lần như thế mà không cần ngừng lại.

Đưa Justine đến cửa trước của ngôi nhà bằng đá vôi, Jason đập vào đó bằng cạnh của nắm tay anh.

Trong vài giây, cánh cửa mở ra. Justine nghe thấy những tiếng la sợ hãi từ cả Rosemary và Sage... “Mẹ Trái Đất ơi!” và “Vì lợi ích của Hades*” ...

*(*Hades : vị Thần cai quản địa ngục trong thần thoại Hy-lạp, là anh trai của thần Zeus và Poseidon. Ct của Sẻ)*

Jason không ngừng lại để hỏi hoặc trả lời các câu hỏi. Anh mang Justine đi thẳng vào phòng sinh hoạt chính và bắt đầu ban phát các mệnh lệnh, thậm chí trước cả khi đặt cô trên chiếc sofa.

“Lấy mền. Chuẩn bị bồn tắm. Ấm, không nóng. Và làm ít trà với đường hoặc mật ong.”

“Điều gì đã xảy ra?” Rosemary hỏi, mở thùng cất đồ dùng làm ghế gác chân bên cạnh sofa và kéo ra những chiếc mền bông.

“Kayak bị lật.” Jason cộc cằn nói, khom người trên hình thể run rẩy của Justine. Anh lôi mạnh chiếc boot bằng cao su ướt ra khỏi cô. Giọng anh trầm đục và dữ dội khi anh tiếp tục. “Trong đầu em có từng nghĩ đến việc bỏ ra năm phút chết tiệt để lắng nghe dự báo thời tiết trên radio không hả, Justine? Có bao giờ nghe về bản tin hàng hải chưa?”

Bị xúc phạm, cô cố giải thích rằng chẳng có bản tin nào được công bố khi cô ra khơi, nhưng cô chỉ có thể xoay sở được vài âm thanh rời rạc xuyên qua tiếng lách cách của hai hàm răng.

“Im miệng.” Anh bảo cô một cách thô lỗ và giật mạnh đôi vớ của cô ra.

Rosemary, người không thường nuông chiều đàn ông vừa mới gặp, bắn vào anh một ánh mắt tức giận.

Sage đặt một bàn tay kèm chế nhạo nhàng trên cánh tay bà ấy. “Chuẩn bị bồn tắm đi. Tôi sẽ châm trà.”

“Bà có nghe cái cách mà hần...”

“Cậu ta chỉ kiệt sức một chút thôi mà,” Sage lầm bầm. “Bỏ qua đi.”

Jason không kiệt sức, Justine muốn bảo bà. Anh điên tiết, và adrenaline bốc cao đến tận trời. Và cô đặc biệt không muốn bị bỏ lại một mình với anh trong trạng thái này.

Cả hai người phụ nữ rời khỏi khỏi, Jason bắt đầu công việc khó khăn để cởi bỏ chiếc quần bằng cao su tổng hợp của Justine. Lốp vải bảo vệ bám chặt một cách ngoan cố vào chân cô bất chấp bề mặt nilon phía bên trong. Hơi thở của Jason bật ra gay gắt khi anh kéo được

chiếc quần ra, lớp cao su thật sự bị xé toạc trong cú tóm tàn bạo của anh. Justine nằm với hai nắm tay cuộn chặt, thân thể cô rung lắc cho đến khi chúng có cảm giác như thể da thịt cô đang rơi lộp độp khỏi xương cô.

Ném chiếc quần sang một bên, Jason với tay đến chiếc quần lửng lót bên trong. Nhận ra anh có ý định bóc trần cô, Justine bắt đầu chống lại.

“Yên nào,” Jason cộc cằn nói, đẩy tay cô sang một bên. “Em không thể tự làm điều này được.”

Chiếc áo khoác giữ ấm và áo thun của cô là thứ kế tiếp, tham gia cùng đám quần thành một đồng ước sũng trên sàn nhà. Áo nịt ngực và quần lót ướt của cô cũng đồng cảnh ngộ một cách hiệu quả. Những cơn rung mình chạy xuyên suốt tứ chi của cô mãnh liệt đến mức cô thậm chí không thể che đậy được cho chính mình. Justine chớp đôi mi rất bóng chống lại sự dâng trào của những giọt lệ. Cô thấy mình giống như một sinh vật biển khốn khổ nửa sống nửa chết, như những con cá không ai mong muốn bị mắc trên chiếc lưới của người đánh cá.

Vươn người đứng dậy, Jason tóm lấy đường viền cổ của chiếc áo thun ẩm ướt của anh. Đôi mắt của Justine mở to khi anh cởi áo ra bằng một chuyển động hiệu quả. Anh có một cấu trúc cơ thể đầy sức mạnh, hết sức dẻo dai, những bó cơ nổi rõ không hề có dấu hiệu mềm nhão nào. Da anh trơn láng và có màu mật ong, với một búi lông sẫm màu chạy xuống từ rốn anh và biến mất dưới cặp của chiếc quần bơi.

Đá chân khỏi đôi giày đi biển, Jason nằm xuống bên cạnh Justine. Anh kéo thân hình trần truồng của cô dựa vào anh và sắp xếp chiếc mền bông quấn quanh cả hai người.

“Đây là cách tốt nhất để làm em ấm lên,” Cô nghe anh nói khàn khàn.

Justine gạt đầu trong vai anh để anh biết rằng cô hiểu.

Anh siết chặt đôi cánh tay anh, bờ vai uốn cong trong nỗ lực bao bọc quanh cô bằng chính anh. Anh nóng dã man, hoặc có vẻ như thế bởi cô gần như đông thành đá. Cảm nhận khiến cô điên cuồng muốn có nhiều hơn. Một cuộc tấn công của cơn rung mình chạm đến tận xương nữa chạy xuyên qua cô, cô vùng vẫy để tỳ sát vào anh hơn.

“Anh đã có được em rồi. Cố thư giãn đi nào.” Anh vẫn đang thở nhanh từ sự gắng sức, phả những hơi thở nóng bỏng vào cổ cô. Đôi chân nham nhám lông của anh quỵện vào của cô, bắp cơ rắn chắc của đùi anh kẹp chặt giữ cô nằm yên.

Cô sẽ không thể sống sót nếu không có điều này, hơi nóng của cơ thể anh truyền sang cô, xua đi sự lạnh giá đang ẩn nấp. Anh bao bọc quanh cô, hơi thở của anh trộn lẫn với của cô, làn da anh mẫn vì mồ hôi và nước biển. Cô có thể cảm nhận những nơi có nhịp mạch của anh, sự vòng lên của những bắp cơ, chuyển động của cổ họng anh khi anh nuốt. Tại một thời điểm nào đó trong tương lai gần, cô sẽ thấy bề mặt về những ký ức thể này, nhưng trong khoảnh khắc này, cô quá tuyệt vọng để có thể quan tâm.

Cô vượt qua một cơn run bùng nổ khác, rồi một cơn khác, trong lúc anh thì thầm với cô, kéo cô sát hơn. Dần dần, da cô bắt đầu nhoi nhói với sự quay lại của cảm giác. Bàn tay cô đau, lòng bàn tay như bị kim châm cho đến khi những ngón tay đóng và mở một cách dữ dội. Không nói một lời, Jason với lấy tay cô và áp chúng vào hai bên mạng sườn anh.

“Sorry,” Cô kêu ộp ộp, biết rằng cái chạm của cô không khác gì nước đá.

“Mọi thứ ổn rồi.” Anh nói khàn khàn. “Thư giãn đi.”

“Anh đang giận.”

Anh chẳng bận tâm phủ nhận. “Khi anh nhìn thấy chiếc kayak của em bị úp ngược...” Anh ngừng lời và lấy một hơi thở ngắn. “Anh biết rằng cho dù anh có xoay sở được để tìm thấy em, em sẽ ở trong một tình trạng tồi tệ.” Một dấu hiệu hoang dại lẩn trong giọng anh. “Em có biết điều gì sẽ xảy ra nếu như anh chậm một phút không hả, đồ ngốc liều lĩnh?”

“Em không liều lĩnh.” Justine bùng nổ. “Thời tiết không xấu khi em...” Cô buộc phải ngừng lại khi một cơn ho chế xuyên qua cổ họng mòn xơ vì muối của cô.

“Em là kẻ bướng bỉnh.” Anh khẳng khẳng, “Cứng đầu.”

Điều đó thật tuyệt khi đến từ anh, cô muốn nói thế, nhưng cô vẫn im lặng, bờ ngực phập phồng. Mỗi khi cô cố thở, tiếng nức nở lại buột ra.

Cô cảm thấy bàn tay của Jason đưa đẩy dịu dàng trên mái tóc ẩm ướt rối bời của cô. “Đừng khóc.” Anh nói, giọng anh êm ái. “Anh sẽ không nói gì nữa đâu. Em đã có đủ lúc này rồi, cưng đáng thương. Ổn rồi. Em an toàn rồi.”

Cô đấu tranh giữ lại những giọt lệ bề bàng và đẩy anh ra.

“Hãy để anh ôm em.” Anh nói. “Anh là một gã khốn nhưng anh ấm áp. Và em cần anh.” Anh ngồi dậy và nhấc cô vào trong lòng anh, quấn chiếc mền vòng quanh cả hai người. “Em dọa anh sợ chết khiếp.” Anh lầm bầm. “Khi anh kéo em ra khỏi nước, em chỉ còn có một nửa nhận thức và xanh như tàu lá.” Anh dùng một góc mền để thấm đôi gò má ướt của cô. “Nếu đây là một điển hình về cách em chăm sóc bản thân, anh thề là anh sẽ đảm trách công việc này. Bởi vì phải có ai đó chăm sóc cho em” Anh đu đưa cô như thể cô là một đứa trẻ, thì thầm thô bạo vào trong tóc cô. “Ai đó giữ cho em an toàn.”

Cơn nức nở của Justine dịu đi thành tiếng sụt sịt. Đôi tay anh rắn chắc quanh cô, hơi thở của anh mạnh mẽ bên tai cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy phụ thuộc đến thế trong suốt cuộc sống trưởng thành của cô. Đáng ngạc nhiên là điều đó không hoàn toàn khó chịu. Chuyển động đu đưa dịu dàng đó dỗ dành cô, và cô muốn ngủ, nhưng Jason liên tục hỏi những câu hỏi... Cô có cảm giác bị vộp bẻ ở chân hay chưa, và ngày nào trong tuần bị như thế, và cô nhớ những gì khi ở ngoài biển khơi...

“Em mệt.” Cô bảo anh, đầu cô hạ xuống trên ngực anh. “Em không muốn nói chuyện.”

“Anh biết, cưng à. Nhưng anh chưa thể để cho em ngủ.” Bờ môi anh chải nhẹ trên vành tai cô. “Món đồ chơi ưa thích của em là gì khi em là một cô bé?”

Một vài cơn run cuối cùng trườn qua cô, và bàn tay ấm áp của anh đuổi theo chúng. “Thú nhồi bông.”

“Loại nào?”

“Một con chó con. Loại có những đốm đen và trắng.”

“Chó đốm Dalmation?”

Justine gạt đầu. “Em liên tục chế ra những câu thần chú để biến nó sống như thật”

“Tên nó là gì?”

“Không có tên.” Cô liếm màng muối trên bờ môi khô. “Em biết em không thể giữ nó. Không bao giờ giữ bất kỳ món đồ chơi nào. Chúng em chuyển chỗ ở quá thường xuyên. Tốt hơn là không quan tâm.” Cô tạo ra âm thanh phản đối khi anh nhẹ nhàng đẩy cô ngồi lên. “Không...”

“Bạn em đã mang trà đến rồi. Nhắc đầu lên nào. Không, anh không cho em lựa chọn, em phải uống.”

Justine miễn cưỡng mở miệng khi anh tỳ tách trà vào môi cô. Cô ngáp ngừng nhấp một hớp. Chất lỏng ấm nóng và ngọt đậm, vị mật ong làm dịu cổ họng cô. Cô cảm nhận được tiến trình di chuyển của chúng xuống ngực cô, xoa dịu cơn run trong sâu thẳm tâm can cô. “Một hớp nữa.” Jason thúc giục, và cô tuân theo, đôi tay cô nhắc lên ôm lấy hai bên cạnh chiếc tách.

Càng uống, cô càng thấy ấm áp. Với sự nhanh chóng đang kinh ngạc, nhiệt độ bên dưới tấm mền trở nên nóng như lửa. Cô có cảm giác như thể cô bị cháy nắng từ đầu đến chân. Thở hổn hển, cô cố đẩy chiếc mền ra để có ít không khí mát vào bên trong.

“Để nguyên đấy.” Jason bảo cô.

“Em nóng quá.”

“Cơ quan cảm nhận nhiệt độ của em bị tắt rồi. Em vẫn chưa đủ ấm đâu. Uống thêm trà và ở nguyên bên dưới mền.”

“Trong bao lâu.”

“Cho đến khi em bắt đầu đổ mồ hôi.”

“Em đang đổ mồ hôi.” Cô có thể cảm thấy sự ẩm ướt ở giữa họ.

Bàn tay anh vuốt dọc theo đùi cô, nghỉ lại trên hông cô. “Anh mới là người đang đổ mồ hôi,” Anh bảo cô, “Em khô như một khúc xương ấy.”

Khi Justine cố cãi, anh ấn tách trà vào môi cô và ép cô uống tiếp.

Sau khi bực Justine kỹ hơn trong lòng anh, Jason hướng sự chú ý của anh đến Rosemary và Sage, hai người đang chiếm cứ những chiếc ghế gần sofa. Justine chỉ có một hình dung duy nhất về những gì hai người họ đang làm trong tình huống đó.

Sage chìm trong chiếc ghế kiểu nữ hoàng Anne nhồi nệm xinh xắn giống hệt con chim ruồi ở trong tổ. Bà nhỏ xíu và hồng hào, mái tóc trắng bao bọc gương mặt bà trong những đợt sóng bông đường. Bà cười với Jason bằng đôi mắt màu xanh da trời, rõ ràng vừa chớp chớp để hồi phục khỏi một cơn mê đắm.

Thái độ của Rosemary khó hiểu hơn nhiều. Bà ngồi trong chiếc ghế đồng bộ với chiếc của Sage và nhìn chăm chăm vào Jason qua đôi mắt nheo nheo. Trái ngược với vẻ hồng hào và đáng yêu của Sage, Rosemary cao, góc cạnh, đẹp một cách vương giả, một con sư tử cái trong những năm tháng hoàng kim của bà.

Đáp lại những câu hỏi của họ, Jason giải thích rằng anh đã thuê một chiếc du thuyền ra

khởi cùng một thuyền trưởng vào buổi sáng khi thời tiết khá u ám những vẫn tương đối yên bình. Sau một đôi giờ đánh giá, họ đã quay lại bến để xem xét chuyện giấy tờ. Vào lúc tiến trình thuê mướn hoàn tất, bão bắt đầu nổi lên và di chuyển vào phía đảo và một bản tin thời tiết được công bố hiệu lực. Priscilla đã gọi cho Jason trước khi anh rời khỏi bến du thuyền, để nói với anh rằng Zoe đang lo lắng cho sự an toàn của Justine.

Justine chỉ lắng nghe một nửa cuộc trò chuyện, cảm thấy như thể đang bên bờ vực của sự say nóng. Cô đang bị thiêu bên dưới chiếc mền, bị ôm giữ chắc chắn vào trong bờ ngực trần của Jason. Khi cô uống xong trà, Jason lấy chiếc tách rỗng và nghiêng tới trước để đặt nó lên trên chiếc bàn café. Chuyển động đó kéo một tiếng hỗn hển tắc nghẽn buột khỏi cô. Vì lúc này cô đã tan băng, hơi ấm và sự gần gũi với anh gần như áp đảo cô. Làn vải tổng hợp mỏng manh của chiếc quần bơi là tất cả những gì chia cắt họ, khiến cho việc lơ đi đường nét nam tính mạnh mẽ của cơ thể anh trở thành không thể.

Cô nhận thức sâu sắc sự trần trụi của cô bên dưới lớp chăn, sự thân mật qua việc tỳ sát vào anh. Cô không thích cảm giác dễ tổn thương như vậy. Sức nặng căng thẳng của cô ẩn sâu hơn trong lòng anh, và mũi giáo không thể tin được của sự hài lòng trườn dọc sương sống cô. Không quan trọng cô đã cố gắng như thế nào, cô không thể kiềm chế mình tránh khỏi sự quần quai. Bên dưới lớp mền, bàn tay anh nắm chặt hông cô, giữ cô ngồi yên. Giận dữ, run rẩy, cô xoay mặt áp vào làn da nóng rẫy trên vai anh.

“Zoe đã gọi cho chúng tôi khi cô ấy thấy cơn bão tụ đến,” Rosemary đang nói, “Và khi tôi bảo cô ấy rằng Justine vẫn chưa đến, tất cả chúng tôi đều rất lo lắng.”

Jason giải thích rằng anh đã đưa chiếc Bayliner ra khơi để tìm Justine, và sự leo thang của cơn bão đã biến một chuyến du hành ngắn thành một cuộc tranh đấu kéo dài để đưa con tàu đi đúng lộ trình. Cuối cùng anh nhìn thấy ánh màu vàng sáng của chiếc kayak giữa những cơn sóng nhồi, và đến để kéo cô khỏi mặt nước.

“Chúng tôi không thể cám ơn cậu cho đủ.” Sage nói với anh trong vẻ thành khẩn. “Justine giống như cháu gái của chúng tôi. Chúng tôi sẽ bị tàn phá nếu có bất kỳ tổn hại nào đến với cô ấy.”

“Tôi cũng thế.” Jason nói.

Justine nhắc đầu lên nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

Anh cười nhẹ và chạm vào gương mặt cô, ngón tay cái vuốt ve lớp màng mồ hôi đã tụ tập trên gò má cô. “Tôi nghĩ lúc này cô ấy đã đủ ấm rồi.” Anh nói với Rosemary. “Tôi sẽ mang cô ấy đến bồn tắm, nếu bà chỉ đường cho tôi.”

“Em có thể đi được.” Justine nói.

Jason lắc đầu, vuốt một lọn tóc cứng còng vì muối biển ra khỏi gương mặt cô. “Anh không muốn em di chuyển nhiều hơn cần thiết. Có thể có một sự tái suy giảm của chúng hạ thân nhiệt, khi mà trung tâm điều hoà thân nhiệt của em vẫn trong tình trạng suy giảm.”

“Thật sự em...” Justine bắt đầu tranh luận, nhưng anh phớt lờ cô, nhắc cô lên tỳ vào ngực anh như thể cô chẳng có tí trọng lượng nào.

“Có vẻ như cậu sẽ phải ở lại với chúng tôi đêm nay, Mr.Black,” Sage nói. “Theo báo cáo

mới nhất, cơn bão có khả năng chưa chấm dứt cho đến tận ngày mai.”

“Tôi rất tiếc phải chấp nhận lời bà.”

“Không có sự áp đặt nào đâu. Có một nồi soup trên bếp, và hai ổ bánh Dark Mother trong lò nướng.”

“Dark Mother?” Jason lập lại với vẻ lịch thiệp.

“Ám chỉ nữ thần Hecate*. Chúng tôi sắp đón lễ Thu phân, hay thứ mà chúng tôi gọi là Mabon*, một từ hiện đại về ngày lễ kỷ niệm...”

*(*Hecate hay Hekate : Nữ thần đại diện cho phù thủy và pháp thuật trong thần thoại Hy-Lạp, tượng trưng cho mặt tối của thế giới.)*

**Lễ Mabon hay Autumn Equinox : ngày 21/9 hàng năm được người dị giáo (Pagan) coi là thời điểm giàu ma thuật, là thời gian cân bằng giữa ngày và đêm, và cũng là thời kỳ kết thúc mùa thu hoạch. Lễ kỷ niệm thường sử dụng những thứ để tôn vinh vụ mùa bội thu như ngũ cốc, các loại nông sản... Mabon cũng là tên của một vị thần xứ Welsh, giỏi săn bắn với một con ngựa nhanh và một chú chó săn cực khôn. Truyền thuyết kể ông bị bắt vào thế giới khác rồi lẳng nhăng sao đó lại được tái sinh dưới dạng hạt giống trên Trái đất, blablabla...) – Ct của Sẻ.*

“Sage.” Justine phản đối, giọng cô bị bóp nghẹt trong vai của Jason. “Anh ấy không muốn nghe điều đó đâu.”

“Anh có muốn, thật tình mà nói thì,” Jason nói với Sage, “Có lẽ sau chiều nay chăng?”

Sage mỉm cười với anh. “Vâng, tôi sẽ chỉ cho cậu bộ thờ thu hoạch của chúng tôi. Tôi nghĩ chúng sẽ đặc biệt đẹp trong năm nay...” Vẫn huyền thoại một cách hạnh phúc, Sage tiến vào bếp.

Jason đi theo Rosemary đi xuyên qua ngọn hải đăng, vào trong một phòng ngủ chính nối liền với một phòng tắm. Cơn bão đập liên hồi vào ngọn hải đăng kiên cố được xây bằng đá vôi và ốp ván, mưa đánh vào những ô cửa sổ nhiều tầng giống như tiếng đá cẩm thạch rơi trên sàn nhà. Ngọn hải đăng, đã trụ vững qua hàng ngàn những cơn gió giật và giông tố, kêu cọt kẹt khi nó hoà mình một cách kiên nhẫn vào một đêm dài, ướt sũng.

“Tôi cần gọi vài cuộc điện thoại.” Jason nói với Rosemary.

“Tôi đã gọi về quán trọ để họ biết rằng cậu đã mang Justine về đây an toàn rồi. Chắc là cậu không có được tín hiệu sóng điện thoại di động ở đây đâu, nhưng cậu được hoan nghênh để sử dụng cáp viễn thông của chúng tôi trong bếp.”

“Cám ơn bà.” Jason mang Justine vào phòng tắm. Anh hạ chân cô xuống sàn, quần một chiếc khăn tắm quanh cô, và nhấc nắp đầy bồn cầu lên. “Những quả thận hắc đã làm việc quá sức khi em trải qua cơn lạnh cực độ,” Anh nói trong một tông giọng thực tế.

Justine bắn cho anh một cái liếc mất thể diện. Anh nói đúng, dĩ nhiên. Nhưng cách anh đang đứng dường như cho thấy ý định ở lại trong suốt tiến trình. “Em muốn có đôi chút riêng tư, làm ơn.”

Trước sự kinh ngạc đầy bất mãn của cô, anh lắc đầu. “Ai đó nên ở lại với em phòng khi xảy ra sự cố.”

“Tôi sẽ ở lại, dĩ nhiên.” Rosemary nói từ ngưỡng cửa.

“Đừng để cô ấy một mình dù chỉ trong một phút.”

“Tôi không có ý định đó.” Người phụ nữ luống tuổi đáp, đôi mày sẫm màu của bà chau lại. “Có một phòng tắm nữa trong phòng ngủ trên tháp hải đăng... cậu có thể tắm ở đó.”

“Cám ơn bà.” Jason nói, “Nhưng ngay bây giờ, tôi phải trở lại để che phủ chiếc tàu và bơm nước thừa ra khỏi khoang. Chắc sẽ mất một lúc.”

“Không.” Justine nói với sự quan tâm, không muốn Jason ra ngoài một mình trong cơn bão. Anh đã mệt sau tất cả những gì anh làm, cứu cô từ đại dương, mang cô lên tất cả những bậc thang đó từ cầu tàu. “Anh nên nghỉ ngơi trước.”

“Anh không sao.” Jason ngừng lại tại cửa, giữ ánh mắt ngoảnh đi khi anh tiếp tục. “Sau khi tắm, lên thẳng giường.”

“Anh lại đang ra lệnh cho em nữa rồi,” Justine nói, dù giọng cô hài hước hơn là kết tội.

Jason vẫn không nhìn cô, nhưng cô thấy một nụ cười phảng phất ở góc môi anh. “Làm quen với điều đó đi.” Anh nói. “Vì anh đã cứu sống em, anh sẽ chịu trách nhiệm về em.”

Anh rời khỏi phòng tắm, và Rosemary nhìn chăm chăm theo sau người lạ mặt phi thường với vẻ mặt sững sờ.

Sau khi Justine được đặt một cách cẩn thận vào trong sự thoải mái ấm áp của bồn tắm, Rosemary thả một chiếc túi đựng đầy thảo mộc vào trong nước. “Thứ này sẽ giúp cho sự đau nhức của các bắp cơ,” Bà nói. “Và trà mà Sage đã pha chế cho cháu là một hỗn hợp thuốc đặc biệt. Cháu sẽ trở lại chính mình như thường lệ sớm thôi.”

“Cháu đã nghĩ bà ấy hẳn đã cho thứ gì đó vào trong trà,” Justine nói, “Cháu cảm thấy ấm lên ngay sau khi uống.”

Giọng của người phụ nữ phảng phất chút nghiêm khắc. “Bà ngờ là việc chia sẻ một chiếc mền cùng Mr.Black đã giúp ích cho tiến trình ấm áp đáng kể đấy.”

“Rosemary.” Justine phản đối với một tiếng cười thất bại.

“Cháu đã dính vào cậu ấy bao lâu rồi?”

“Chúng cháu không có dính líu.” Justine nhìn chăm chú vào mặt nước đang gợn nhẹ từ những cơn run rất nhỏ của chân cô. “Chúng cháu chỉ ra ngoài ăn tối một lần, thế thôi.”

“Điều gì đã xảy ra với bạn trai gần nhất của cháu rồi? Tên anh ta là gì ấy nhỉ...?”

“Duane.”

“Bà khá thích cậu ta.”

“Cháu cũng thế. Nhưng cháu đã làm hỏng mối quan hệ đó rồi. Chúng cháu đã cãi nhau về những thứ ngu ngốc - Cháu thậm chí không thể nhớ nổi là về cái gì nữa – và cháu đã rất giận dữ. Cháu...” Nghẹn lời, cô đập tay xuyên qua nước, gởi những gợn sóng lan trên bề mặt. “Đèn trước của chiếc xe mô tô của anh ấy nổ tung. Cháu đã cố đưa ra một lời bào chữa, nhưng Duane biết là cháu gây ra. Bây giờ, mỗi khi anh ấy thấy cháu trong thị trấn, anh ấy ra tín hiệu bằng qua

bên kia đường và chạy trốn chết.”

Rosemary nhìn cô một cách sắc bén. “Tại sao cháu không kể với bà?”

“Cháu vừa kể đó thôi.” Justine cảm thấy một thoáng bồn chồn khi cô nghe âm sắc thất kinh trong giọng người phụ nữ. “Cháu không muốn làm phiền bà với mỗi biến chuyển và bước ngoặt trong cuộc sống tình ái của cháu, và bên cạnh đó...”

“Không phải Duane.” Rosemary cắt ngang, “Ý bà là về cái bóng đèn bị nổ tung kia.”

“Ồ, À thì... Đâu có gì khác thường, đúng không? Cháu đã thấy bà và Sage và vài người trong cộng đồng pháp thuật làm những trò bịp giống như thế mà.”

“Sau nhiều năm rèn luyện. Nhưng chưa bao giờ với người mới tập sự.” Biểu hiện của Rosemary khiến Justine thấy hối tiếc là cô đã đề cập bất kỳ thứ gì về cái đèn pha mô tô. “Đó không phải trò bịp, Justine, đó là năng lực nguy hiểm. Đặc biệt nếu cháu không có được kỹ thuật cho sự tập trung và nền tảng. Và điều đó không bao giờ nên xảy ra như là kết quả của một tâm trạng.”

“Cháu không định làm lần nữa đâu.” Justine nói. “Thậm chí cháu còn chẳng cố thử làm điều đó trong lần đầu tiên.”

Rosemary cầm một chiếc khăn lau tay từ bên cạnh bồn rửa, và gấp nó lại một cách thừa thãi. “Đó là lần duy nhất xảy ra điều đó à?”

“Vâng.” Justine trả lời ngay lập tức.

Đôi mày của Rosemary nhướn cao.

“Không.” Justine thú nhận. Cô cố nghe có vẻ bình thường. “Có lẽ cháu đã từng làm ngắt mạch điện một lần trước đây.”

“Cái gì?”

“Cháu làm rớt một bình nước đánh bóng sàn nhà xuống chân.” Justine nói với vẻ phòng thủ. “Cháu đang nhảy lò cò quanh phòng và nguyên rửa, điều kế tiếp cháu biết là mạch điện bị thổi tung và cháu phải đi xuống tầng hầm để đóng lại cầu dao điện.”

“Cháu có chắc chắn là cháu gây ra điều đó không? Nó không phải là một sự tình cờ chứ?”

Cô lắc đầu. “Cháu cảm thấy một loại năng lượng kỳ lạ chạy bên dưới da cháu.”

“Sự khử cực.” Chiếc khăn tay bị gỡ tung và được gấp lại lần nữa. “Tất cả những tế bào sống tạo ra năng lượng điện tự nhiên. Nhưng vài cá thể có khả năng chất chứa một sự tích điện không cân bằng cho đến khi dòng điện được phóng thích. Giống như sự phóng điện của cá chình.”

“Có thể bất kỳ covener nào cũng làm được điều đó?”

“Không. Chỉ những phù thủy bẩm sinh, và rất hiếm người làm được.”

Quyết định làm sáng tỏ điều đó, Justine ve vẩy những ngón tay trong không khí. “Vậy bà nghĩ cháu có được bao nhiêu sức mạnh trong những thứ này?”

“Tương đương với năng lượng của cái máy rung trung bình của cháu.” Rosemary nói với vẻ khe khẽ.

Chớp mắt, Justine hạ tay xuống.

“Không có lựa chọn nào đâu, Justine. Cháu phải được chỉ dẫn. Một covener – Violet hoặc Ebony là tốt nhất – sẽ giúp cháu học cách đối phó với điều này. Nếu không thì cháu sẽ là một hiểm họa cho chính cháu và cho những người khác.”

Justine rên rỉ, biết rằng cô càng tiếp xúc nhiều với các covener, họ sẽ càng thúc ép cô tham gia vào hội. “Cháu sẽ tự mình đối phó. Chúng sẽ không xảy ra lần nữa đâu.”

“Chỉ vì cháu đã quyết định như thế sao?” Rosemary hỏi một cách chua cay.

“Phải.”

Điều đó đem lại một ánh mắt nghiêm khắc. “Cháu không thể kiểm soát được quyền năng của cháu, Justine. Cháu như một đứa bé sáu tuổi ngồi trước tay lái xe hơi. Sage sẽ thảo luận với cháu sau. Ta chắc chắn bà ấy sẽ thuyết phục được cháu nhận ra lý do.”

Justine hướng ánh mắt của cô lên trời, và bắt đầu đưa đẩy chiếc túi thảo mộc dập dờn bằng những ngón chân. Cô chơi đùa một cách biếng nhác với xâu chuỗi quần quanh cổ cô, lần theo chúng xuống chiếc chìa khoá bằng đồng đỏ dùng đưa giữa hai bầu ngực cô. Nhắc chiếc chìa khoá lên, cô vỗ nhẹ nó một cách lơ đãng vào bờ môi. Một cơn gió xoáy đánh vào cửa sổ phòng tắm với một sức mạnh đáng sợ, cơn gió rú rít như thể nổi cơn thịnh nộ từ biển cả ngẫu dục.

Nghe thấy tiếng hít vào từ một hơi thở vội, Justine liếc nhìn Rosemary.

Ánh mắt của người phụ nữ chuyển từ ô cửa sổ đến chiếc chìa khoá bằng đồng đỏ trong tay của Justine, và lia trở lại ô cửa sổ lần nữa. “Cháu đã phá vỡ geas,” Bà sững sờ nói. “Đúng không? Các Thánh Thần đang ở trong tình trạng hỗn loạn.”

“Cháu...” Justine bắt đầu, nhưng từ ngữ chết lịm khi thấy biểu hiện trên gương mặt của Rosemary, biểu hiện cô chưa bao giờ thấy trước đây.”

Sợ hãi.

“Ôi, Justine.” Cuối cùng Rosemary nói, “Cháu đã làm gì vậy?”

Trước khi Justine thú nhận bất kỳ điều gì, cô sẽ cố nài một lời giải thích về những gì mà Rosemary và Sage biết về geas, và tại sao họ chưa bao giờ đề cập đến điều đó với cô. Điều đó dẫn đến một ngõ cụt. “Chúng ta sẽ nói về điều đó sau.” Cuối cùng Rosemary nói, “Khi cháu không còn kiệt sức.”

Và khi Sage có ở đây để giữ gìn chúng khỏi trở thành một cuộc cãi cọ, Justine nghĩ một cách tầm tổi.

Rosemary giúp cô rời khỏi bồn tắm và trao cho cô một chiếc váy ngủ bằng flannel màu trắng để mặc. “Cháu nên ngủ một chút trên giường của chúng tôi vào buổi chiều,” Bà bảo Justine. “Tối nay cháu có thể ở trên phòng ngủ của tháp.” Bà ngừng lại cân nhắc. “Mr.Black sẽ ngủ cùng cháu hay anh ta sẽ chiếm chiếc sofa ở dưới đây?”

“Sofa, cháu nghĩ thế.” Justine thở phào nhẹ nhõm khi cô thả người trên chiếc giường bốn cọc với nệm lót cực kỳ êm. Rosemary đã dựng vài chiếc gối phía sau cô và phủ lên cô một chiếc mền bông được may bằng những mảnh ngẫu nhiên của lụa, nhung, vải thêu kim tuyến bởi trên lớp vải của bao đựng đường.

Cơn bão đã dày thêm, bầu trời buổi chiều mang màu sắc của trang báo ướn. Một ánh chớp nứt ra khiến Justine giật nảy người. Trong chùng mực Justine biết, Jason sẽ không thể quay lại trong thời gian quá sớm được. Cô muốn anh an toàn trở lại trong nhà.

Ngồi xuống bên cạnh Justine, Rosemary bắt đầu tết mái tóc ẩm, vừa được gội sạch của cô.

Cảm giác đôi tay của người phụ nữ luống tuổi trên tóc cô nhắc Justine nhớ lại toàn bộ những lần Rosemary đã làm điều tương tự cho cô khi cô còn là một cô bé. Trong những cơn lốc bất tận được Marigold khơi dậy, Justine đã tận hưởng những chuyến viếng thăm ngọn hải đăng, nơi cuộc sống yên tĩnh và thanh bình, và Sage sẽ chơi những bản nhạc cổ điển trên chiếc dương cầm, và Rosemary dẫn cô lên đỉnh tháp để giúp lau sạch những thấu kính Fresnel bằng pha lê. Justine đã lớn lên trong tình yêu thương vô điều kiện đó.

Bốc đồng, cô ôm lấy Rosemary.

Một bàn tay dịu dàng lướt qua gò má cô.

Sage tiến vào trong phòng, rền rĩ. “Những đồng xu từ Thiên đường.” Bà mang một chồng quần áo được bọc giấy lụa mà bà đặt một cách cẩn thận trên giường.

“Tất cả những thứ đó là gì thế?” Rosemary hỏi, tiếp tục công việc của bà trên mái tóc của Justine.

“Mr.Black sẽ cần thứ gì đó để mặc. Tôi đã mở chiếc rương gỗ tuyết tùng và tìm một số quần áo cũ của Neil. Chúng sẽ thích hợp với cậu ấy cực kỳ.”

Justine nuốt trở lại nụ cười toe toét khi cô thấy Sage đã thích thú nhiều thế nào trước tình huống có một người đàn ông trong nhà.

“Thiên đường cho Hades.” Rosemary nói với vẻ phiến muộn. “Mớ quần áo đó đã có từ những năm sáu mươi.”

“Chúng vẫn trong tình trạng tốt,” Sage nói điềm tĩnh, mở lớp giấy lụa. “Và phong cách cổ điển đang thịnh hành trong những ngày này.” Bà giơ lên một chiếc áo sơ mi bằng linen màu kem với chiếc cổ nhọn xấu xí. “Tuyệt hảo. Và cái này...” Bà lắc chiếc quần bó ống, được làm sạm lại bằng cách chận khéo léo trên khung cửa sổ.

“Chúng thậm chí chẳng vươn được đến mắt cá của Mr.Black,” Rosemary nói chua lè. “Neil gần như không lớn hơn bà, Sage.”

Sage trải đám quần áo ra và lướt một ánh nhìn ước định qua chúng. “Tôi sẽ sửa sang chút ít, dĩ nhiên.” Bà nói vài từ bên dưới hơi thở và vẩy bàn tay nhỏ xíu, tròn trĩnh, “Cháu nói Mr.Black cao khoảng bao nhiêu, Justine?”

“Khoảng sáu feet.” Justine nói.

Sage kéo giật đường viền của ống quần. Với mỗi cái giật nhẹ, làn vải duỗi ra một ít cho

đến khi bà thêm được tròn sáu inchs cho chiều dài quần. Pháp thuật được thực hiện với sự dễ dàng khiến Justine thán phục. “Một người đàn ông có vẻ ngoài tuyệt vời, đúng không?” Sage hỏi mà không cụ thể với người nào. “Và khả năng quá tốt nữa.”

“Sage.” Justine phản đối.

“Ta không ám chỉ đồng cây trái của cậu ta đâu, cưng à. Ý ta về khả năng là vẻ ngoài và sự thông minh. Mặc dù...” Sage thực hiện việc kéo dài thêm cho đúng quần. Bà giơ chúng lên và hỏi Justine, “Cháu nghĩ sao? Ta đã nói ra đủ chưa?”

“Cháu nghĩ là bà hơi quá thích thú với việc bao gói anh ấy.”

Rosemary khịt mũi nhẹ. “Sage đang cố tìm hiểu theo cách thức loanh quanh thông thường của bà ấy xem liệu cháu có ngủ với cậu ta chưa, Justine.”

“Không.” Justine trả lời và phì cười. “Cháu không có, và không có ý định đó.”

“Đó có lẽ là điều tốt nhất.” Sage nói.

“Tôi đồng ý.” Rosemary mau mắn thêm vào.

Sage mỉm cười với đồng sự của bà. “Vậy thì bà để ý nhé.” Bà bắt đầu làm việc với chiếc áo, kéo thêm nhiều inchs cho các ống tay áo.

“Dĩ nhiên.” Rosemary hoàn tất việc tết tóc cho Justine và cột một sợi băng nhựa quanh chúng.

Ánh mắt dò xét của Justine quét qua cả hai người. “Lưu ý điều gì? Các bà đang nói về điều gì thế?”

Sage đáp với vẻ trầm tĩnh. “Mr.Black không có linh hồn, cưng à.”

CHƯƠNG 12.

“Điều đó nghĩa là gì?” Justine hỏi gặng, đôi mắt cô mở rộng. “Jason đã nói với cháu điều tương tự cách đây hai đêm.”

“Vậy ra cậu ta nhận thức được điều đó à?” Sage hỏi, xếp gọn gàng chiếc quần lại. “Hấp dẫn làm sao. Thông thường thì họ không biết gì hết đâu.” Bà ném một cái liếc đầy ý nghĩa cho Rosemary.

“Ai đó hãy giải thích cho cháu đi.” Justine nài nỉ. “Bà đang nói anh ấy mắc bệnh tâm thần dạng lãnh cảm hay gì đó à?”

“Không. Không chút vào.” Sage cười lục cục và nghiêng người qua vổ nhẹ lên đầu gối của Justine qua lớp mền bông. “Bà đã gặp vài người hoàn hảo đáng yêu không có linh hồn. Điều đó không có gì để phê phán hết, và chắc chắn là không thể giúp đỡ được; chỉ vậy thôi.”

“Bà nhận ra điều đó bằng cách nào? Bà ám chỉ điều gì?”

“Những phù thủy truyền đời thường có mảnh cảm nhận khi gặp ai đó không có linh hồn. Cháu không cảm thấy khi cháu gặp Mr.Black lần đầu sao?”

Sau khi cân nhắc câu hỏi, Justine đáp chậm rãi. “Trong một giây, cháu phần nào muốn bước lùi khỏi anh ấy. Cháu không chắc là tại sao.”

“Chính xác. Cháu sẽ có được kinh nghiệm hết lần này đến lần khác khi cháu gặp người mới. Nhưng dĩ nhiên cháu sẽ không bao giờ nên nói gì về điều đó. Phần lớn trong số họ không nhận thức về thứ họ thiếu, và họ không bao giờ muốn biết.”

Justine chợt thấy đau khổ một cách không thể giải thích. “Cháu không hiểu điều này. Không chút nào.”

“Cho dù không có linh hồn,” Rosemary giải thích, “cháu vẫn có những cảm xúc, suy nghĩ và những ký ức. Cháu sẽ vẫn là cháu. Nhưng cháu sẽ không có... sự siêu nghiệm. Chẳng có gì còn lại sau khi cơ thể cháu tan rã.

“Không Thiên đường hay Địa ngục.” Justine chậm chậm nói. “Không Valhalla*, Summerland, hay thế giới bên kia... chỉ ‘bụi’ và bạn biến mất mãi mãi.”

*(*Valhalla hay Valhall: Cung điện của những chiến binh tử trận, một trong những lâu đài của thần Odin trong thần thoại bắc Âu.*

**Summerland : Thuật ngữ chỉ thế giới mà người ta sẽ đến sau khi chết của Wiccan – những người tin vào pháp thuật. Tất cả mọi người, ngoại trừ tinh thần người ở lại bị mất và đi lang thang, đều đi đến Summerland, ngay cả những kẻ ác. Các Wiccan không tin địa ngục hoặc sự trừng phạt hay phát xét. Tại Summerland, các linh hồn sẽ gặp lại người thân, sẽ có cơ hội chiêm nghiệm những việc đã làm, và sẽ được tái sinh khi đã sẵn sàng. – Ct của Sẻ)*

“Chính xác.”

“Bà luôn tự hỏi, liệu trong thâm tâm họ không cảm nhận gì về điều đó hay sao,” Sage suy tư thành lời. “Người không có linh hồn dường như hiếm khi đạt đến tuổi già, và họ có khuynh hướng sống rất mãnh liệt. Như thể họ cảm nhận được sự giới hạn về thời gian của mình.”

“Điều đó nhắc tôi nhớ đến một đoạn thơ nhỏ mà bà luôn thích, Sage. Bài thơ về một ngọn nến.”

“Edna St. Vincent Millay.” Sage mỉm cười khi bà đọc, “Cây nến của tôi cháy lên cho cả hai phía;/Nó sẽ không kéo dài suốt đêm; / Nhưng này, kẻ thù của tôi ơi, và này, bạn của tôi ơi.../nó sẽ trao tặng một ánh sáng đáng yêu!”

*(*Edna St. Vincent Millay 1892 - 1950 : Một nhà thơ và nhà viết kịch người Mỹ. Bà là người nữ thứ ba đoạt giải Pulitzer cho thơ năm 1923. Bà viết văn xuôi dưới bút danh Nancy Boyd và cũng được biết đến với như một nhà hoạt động vì nữ quyền.)*

“Điều đó mô tả về người thiếu linh hồn một cách hoàn hảo.” Rosemary bảo Justine. “Họ lao vào trải nghiệm mọi thứ khi họ có thể trước khi điều đẹp đẽ nhất tan biến. Khao khát nắm bắt. Nhưng không quan trọng họ đã đạt được bao nhiêu thắng lợi, chúng vẫn không đủ... và họ không bao giờ hiểu tại sao.”

“Bằng cách nào người ta lại đi đến nông nổi không có một linh hồn?” Justine hỏi bằng giọng chết lặng.

“Vài người chỉ đơn giản sinh ra đã thế. Đó là một đặc điểm giống như màu mắt hoặc kích thước bàn chân.”

“Nhưng điều đó hết sức bất công.”

“Cuộc đời vốn dĩ không công bằng.”

“Điều đó có thể sửa chữa bằng cách nào?” Justine hỏi. “Làm thế nào để một người không có linh hồn có thể xoay sở để có được nó?”

“Anh ta không thể.” Rosemary đáp. “Điều đó là bất khả. Hoặc chí ít bà chưa bao giờ nghe về một điều như thế từng xảy ra.”

“Nhưng nếu họ nhận biết việc họ không có linh hồn,” Sage nói, “đó là khi tình thế trở nên hiểm nghèo. Mỗi sinh thể sống bắt buộc phải gìn giữ sự tồn tại của riêng chúng. Có bất kỳ điều gì mà một người đàn ông như Jason sẽ không làm để có một cơ hội vươn đến sự vĩnh hằng không?”

Không. Sẽ không có gì cản được anh.

Bàn tay của Justine trườn đến vùng giữa ngực cô, nơi chiếc chìa khoá bằng đồng nhỏ bé được che dấu bên dưới vạt trước của chiếc váy ngủ.

Rosemary nhìn cô với vẻ thương cảm. “Bà thấy rằng lúc này cháu đã hiểu. Kết giao với một người như Jason có thể trở thành một cuộc khiêu vũ với quỷ sứ.”

“Jason có thể nào yêu một ai đó nếu anh ấy không có linh hồn không?”

“Dĩ nhiên.” Sage nói. “Rốt cuộc thì cậu ta vẫn có một trái tim mà. Thứ cậu ta không có là thời gian.”

Sau một lúc lâu chăm sóc chiếc du thuyền, Jason chậm rãi trèo trở lại ngọn hải đăng. Những bậc thang bằng đá cũ kỹ đã xuống cấp tệ hại, một số đã bị xô lệch, nhiều miếng đá đã bị vỡ. Vùng trung tâm của mỗi bậc thang bị mòn đến nỗi võng xuống vì chịu đựng những dấu giày nhiều không đếm xuể. Mưa đã khiến chúng trơn trượt một cách nguy hiểm. Những cơn gió giật thốc tới từ những hướng khác nhau thách thức sự thăng bằng của anh. Anh vẫn không hiểu bằng cách nào anh đã xoay sở được để mang Justine lên những bậc thang mà không ngã; trong suốt thời gian đó anh đã bị kích thích bởi adrenaline để có thể nghĩ đến điều đó.

Anh ngờ rằng anh sẽ không bao giờ hồi phục khỏi cảnh tượng Justine vùng vẫy giữa biển khơi, gương mặt cô xám ngắt với vẻ cam chịu của một người đã sẵn sàng để chết. Anh sẽ làm bất cứ điều gì vì cô, liều mọi thứ, mà không hề băn khoăn. Anh sẽ trao tặng cô cả cuộc sống của anh, hiến máu của chính anh dẫn thẳng vào tĩnh mạch cô, nếu điều đó cứu được cô. Và nói đơn giản, tự hy sinh là một ý niệm mới đối với anh.

Phần kỳ lạ nhất của điều đó là anh không cần phải tự thuyết phục mình, anh thậm chí còn chẳng muốn. Cách mà anh cảm thấy về Justine là điều anh không được lựa chọn, y như chuyện anh không được lựa chọn liệu anh có muốn thở hoặc ngủ hay là ăn hay là không vậy. Còn quá

sớm để chắc chắn về điều này, nhưng cũng chẳng quan trọng.

Những mối quan hệ đã qua của anh kết thúc khi chúng trở nên phiền phức hoặc nhạt nhẽo. Và sau mỗi lần đó, Jason tiếp bước trên con đường của anh cùng với niềm tin ngạo mạn rằng tình yêu sẽ chẳng bao giờ trở nên tốt hơn đối với anh.

Anh thật là một kẻ ngốc.

Bây giờ anh biết tình yêu là khi người ta biết sẽ không thể chấm dứt nó. Khi nó quen thuộc như lực hút của trái đất. Rơi vào tình yêu, một sự rơi không thể ngăn được mà cách duy nhất để tránh bị tổn thương là tiếp tục. Tiếp tục rơi xuống.

Khi anh gần lên đến đỉnh thang, anh nhìn bao quát ngọn hải đăng. Thật là một thiết kế vượt thời gian, kết cấu bằng đá vôi và ốp gỗ, với những hàng hiên bao quanh được gia cường bằng những cột gỗ. Ngọn tháp hình bát giác, kết hợp với ngôi nhà của người canh giữ, nhìn ra một mái dốc cheo leo nghiêng xuống và có đầu hồi.

Vượt qua chiếc chuông phủ sương được lắp trên hiên trước, Jason đẩy vai vượt qua cánh cửa và đóng chúng lại để tránh cơn bão. Anh cởi áo khoác treo lên móc, và tháo đôi giày đi biển ướt sũng ra. Chiếc áo thun của anh, thứ anh đã mặc lại trước khi anh xuống cầu tàu, lạnh lẽo và ướt sũng. Chiếc quần short đi biển thì khô ráo, nhưng anh cảm thấy nhớp nháp và ngậm đầy muối biển. Mùi thơm của bánh mì nướng điền đầy ngôi nhà, khiến miệng anh ứa nước. Anh đang đói ngấu.

“Mr.Black.” Sage đổ xô đến anh với một ôm những chiếc khăn trắng trên tay, những lọn tóc xoăn ánh bạc của bà đu đưa giống như những sợi râu bướm. “Cậu đây rồi.” Bà rạng rỡ nói.

“Cám ơn bà. Làm ơn gọi tôi là Jason.” Anh chà mạnh chiếc khăn trên tóc và sau cổ. “Justine thế nào?”

“Cô ấy đã ngủ một cách thoải mái trong phòng ngủ của chúng tôi. Rosemary đang trông chừng cô ấy.”

“Có lẽ tôi nên kiểm tra cô ấy.” Jason nói, cổ đấu tranh với cảm giác đang siết chặt lồng ngực, một vòng sắt bao quanh trái tim anh. Lo lắng. Thêm một nét cọ mới nữa trên bức tranh cảm xúc của anh.

“Justine là một cô gái trẻ khoẻ mạnh,” Sage nói dịu dàng. “Nghỉ ngơi một lát, và cô ấy sẽ hồi phục như thường.” Bà trao cho anh một ánh nhìn nấn ná như thể thứ gì đó trên gương mặt anh khiến bà ngạc nhiên. “Cậu đã rất can đảm khi làm những gì cậu đã làm ngày hôm nay. Tôi hiểu điều đó có ý nghĩa gì đối với một người đàn ông trong tình huống của cậu khi làm một điều rủi ro đến thế.”

Một người đàn ông trong tình huống của anh? Jason bắt giữ ánh mắt bà, bắn khoăn không biết chính xác bà có ý gì.

“Để tôi chỉ cho cậu phòng ngủ dành cho khách,” Sage nói. “Cậu có thể tắm nước nóng và thay quần áo khô.”

Jason nhăn mặt, “Thật không may, tôi không có áo dự trữ hoặc...”

“Đừng lo, chàng trai thân mến, tôi đã lấy vài thứ thuộc về người chồng quá cố của tôi.

Ông ấy sẽ rất vui vì có ai đó sử dụng chúng.”

“Tôi không muốn...” Jason bắt đầu, không thoải mái trước viễn cảnh mặc quần áo cũ thuộc về một người đã khuất, nhưng sự chú ý của anh bị mắc lại với cụm từ ‘chồng quá cố’. “Bà đã kết hôn sao?”

“Phải. Neil là người canh giữ hải đăng ở đây. Sau khi ông ấy qua đời, tôi đảm đương nhiệm vụ của ông ấy. Đi theo tôi đến phòng dành cho khách nào – Chúng ta sẽ đi một đường vòng để cậu có thể nhìn bao quát về căn nhà trên đường đi.”

“Ngọn hải đăng bây giờ không còn hoạt động nữa, đúng không?”

“Không. Sau khi nó bị bỏ không vào những năm bảy mươi trước đây, Cảnh vệ bờ biển đã bán nó cho tôi gần như cho không. Và đổi lại với việc gìn giữ ngôi nhà, tôi được hưởng trợ cấp từ một quỹ bảo tồn di tích tư nhân. Sau này cậu phải lên đỉnh tháp đấy – Thấu kính Fresnel nguyên gốc vẫn còn ở đó. Nó được làm từ pha lê của Pháp. Rất đẹp, giống như một công trình điêu khắc nghệ thuật vậy.”

Những căn phòng được sơn trong những sắc thái thanh nhã của màu xanh trứng chim robin và xanh biển, được làm đầy bằng đồ nội thất bọc vải ấm cúng và những món đồ gỗ được đánh bóng. Phòng chính mở vào một gian bếp lớn và một phòng nhỏ hơn được sử dụng như một khu vực đa chức năng. “Chỗ này được gọi là phòng khách,” Sage nói. “Phần lớn thời gian chúng tôi sử dụng nó cho những dự án nghề thủ công, nhưng khi chúng tôi có khách, chẳng hạn như tối nay, chúng tôi sẽ đặt thêm một tấm ván lớn trên bàn và biến nó thành phòng ăn tối.”

Jason đi đến góc phòng, nơi có một chiếc mũ lặn cổ xưa bằng đồng thau đặt trên một chiếc kệ âm tường. Chiếc mũ lặn có gắn kính ở mặt trước, một cái chốt hình quả tạ gắn dây xích và đinh ghim, và một vòng đai bằng da. “Món đồ này giống mấy thứ trong truyện của Jules Verne*. Nó bao nhiêu tuổi?”

*(*Jules Verne hay Jules Gabriel Verne 1828-1905, một nhà văn Pháp với những truyện khoa học viễn tưởng nổi tiếng như Hành trình vào tâm trái đất, Hai vạn dặm dưới đáy biển, Từ trái đất lên mặt trăng, Vòng quanh thế giới 80 ngày...)*

“Nó được chế tạo năm 1918, hoặc khoảng đó.” Sage bật cười kinh ngạc. “Neil cũng nói điều tương tự khi ông ấy mua nó – Nó nhắc ông ấy nhớ đến Jules Verne. Cậu có đọc cuốn nào của ông ấy không?”

“Phần lớn.” Jason cười. “Jules Verne bằng cách nào đó đã dự báo được nhiều phát minh rất cuộc cũng xảy ra. Tàu ngầm, hội nghị qua truyền hình, tàu không gian... Tôi không bao giờ có thể quyết định được xem liệu đó là thiên tài hay pháp thuật.”

Bà có vẻ thích điều đó. “Có lẽ một chút của cả hai.”

Sage chỉ cho anh phòng dành cho khách nằm ở vùng thấp hơn của ngọn tháp. Đó là một căn phòng như trong truyện cổ tích, hình bát giác với những ô cửa sổ nhô ra ngoài và những băng ghế bọc nệm đặt trong mỗi bức tường sát bên dưới. Đồ nội thất duy nhất là một chiếc giường lớn có khung bằng sắt đặt ở giữa phòng cùng một chiếc bàn nhỏ xíu bằng gỗ ở bên cạnh. Dù căn phòng có thể sẽ lạnh vào ban đêm, chiếc giường được phủ sấp lớp những chiếc mền bông màu ngà và những chiếc gối chồng thành ba lớp. Một chiếc áo kín cổ đơn giản và một chiếc quần dài được đặt trên giường. “Tôi e rằng chúng tôi không có vớ thích hợp với cậu,” Sage nói với vẻ buồn phiền. “Cho đến khi giày của cậu khô, cậu sẽ phải đi chân trần thôi.”

“Tôi đi chân trần suốt thời gian ở nhà bà ngoại của tôi tại Nhật Bản.” Jason nói.

“Cậu có máu Nhật sao?... À, điều đó giải thích cho xương gò má đó và đôi mắt sẫm màu đáng yêu của cậu.”

Anh cười lặng lẽ. “Bà thật thích bông đùa, Sage.”

“Ở tuổi tôi, tôi có thể bông đùa mọi thứ khiến tôi hài lòng mà không gây ra bất kỳ rắc rối nào.”

“Tôi nghĩ bà có thể thừa sức gây rắc rối nếu bà muốn.”

Sage cười lục cục. “Bây giờ ai mới là người thích bông đùa đây?” Bà ra hiệu về cái phòng tắm với một vòi sen kiểu cổ. “Các vật dụng phòng tắm dành cho khách ở trong một cái rổ bên dưới bồn rửa tay. Có đủ thời gian để cậu chọn mắt một lúc – cậu có thể ngon giấc ở trên đây mà không bị ai quấy rầy.”

“Cám ơn, nhưng tôi không quen lấy những giấc ngủ ngắn.”

“Cậu nên thử xem sao. Cậu hẳn là đã mệt sau những hành vi anh hùng của cậu hôm nay.”

“Cháu không phải anh hùng.” Jason nói, không thoải mái trước lời tăng bốc. “Cháu chỉ làm những gì cần thiết thôi.”

Bà mỉm cười với anh. “Đó không phải là định nghĩa về một người hùng sao?”

CHƯƠNG 13.

Jason bước xuống thang ba giờ sau đó. Anh đã tắm và cạo râu cũng như nghe lời khuyên của Sage về việc cố gắng nghỉ ngơi. Mặc dù anh luôn thấy điều đó gần như là không thể, nhưng anh đã rơi vào giấc ngủ trong khoảng vài phút sau khi nằm xuống. Hẳn là có điều gì đó về căn phòng trên ngọn tháp, anh quyết định. Ngủ trong một nơi quá cao và quá cách biệt, vây quanh bởi cơn bão và biển cả, đã cho phép anh thư giãn sâu như thể anh đã trải qua nhiều giờ trầm tư.

Quần áo Sage đã chuẩn bị cho anh mềm mại và thoải mái, không chút mùi ẩm mốc hoặc biến màu như anh đã nghĩ. Mùi hương của gỗ tuyết tùng thấm đẫm trong lớp vải. Những chiếc sơ mi làm thủ công của chính anh từ London hoặc HongKong cũng không vừa vặn với anh bằng thứ đồ êm mượt này. Như thể chúng đã được chế tạo đặc biệt cho kích thước của anh. Anh không nghĩ điều này chỉ là tình cờ.

Cho đến bây giờ, Jason nhận nhớ nghĩ, anh đang thích thú với sự bầu bạn của các phù thủy vượt xa hơn anh từng nghĩ.

Anh xuống đến tầng trệt và thấy phòng chính trống trơn. Những mùi hương ngon lành vẫn lơ lửng trong không khí. Âm thanh của những giọng nói và tiếng đồ dùng loảng xoảng vang đến

từ bếp. Ngừng lại tại ngưỡng cửa phòng khách, anh thấy rằng những chiếc bàn đã được phủ khăn trắng và được sắp đặt những chiếc đĩa và đồ thủy tinh sáng lấp lánh.

Justine đang thấp sáng những ngọn nến, lưng cô quay về phía anh. Một chiếc áo len mỏng màu xanh và chiếc váy in hoa dài ôm theo những đường nét mảnh mai của thân thể cô trước khi dịu dàng xoè ra. Cô để chân trần, quyến rũ, mái tóc xoã dài và gọn sóng. Vẫn không nhận ra sự có mặt của anh, cô bật đi bật lại chiếc bật lửa ga cổ dài nhưng không thể thắp lên được ngọn lửa nào. Vai áo tuột khỏi bờ vai màu ngà, và cô kéo nó trở lại một cách thiếu kiên nhẫn. Đặt chiếc bật lửa sang một bên, cô búng lách tách ngón tay phía trước mỗi tim nến. Một chuỗi những ngọn lửa rực rỡ xuất hiện.

Mê hoặc. Dù Jasson không phản ứng một cách lộ liễu, anh đã bị giật mình trước cảnh Justine tạo ra ánh sáng từ những đầu ngón tay. Jesus đang nhảy claket với Chúa Hải Đồng. Cô còn có năng lực nào khác nữa không? Nhìn chăm chăm vào cô, anh trượt bàn tay vào trong túi quần và bất chợt nghiêng người dựa vào cạnh khung cửa.

Với âm thanh cọt kẹt của sàn nhà bên dưới chân anh, Jusstine giật mình và quay lại nhìn anh.

Cô trắng nhợt rồi đỏ ửng, đôi mắt nâu mượt như nhung của cô mở rộng. “Oh. Em...” Một bàn tay vẫy về chiếc bàn phía sau cô. “đùa chơi với những cây nến.”

Miệng anh giật giật. “Em cảm thấy thế nào?”

“Tốt. Tuyệt.” Justine nghe có vẻ hụt hơi. Ánh mắt cô nhìn anh lo lắng. “Anh thì sao?”

“Đói.”

Cô ra hiệu về hướng nhà bếp, gần như đánh đổ một chân nến. “Bữa tối gần như đã sẵn sàng. Những quần áo đó hợp với anh đấy.” Cô kéo vai áo lần nữa.

“Em cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn kể từ khi anh đặt em vào trong chu trình làm tan băng.” Màu sắc của cô sâu thêm. “Cám ơn anh.”

“Anh không phiền làm tan em,” Jason nói, vươn tay chải những ngón tay anh xuyên qua những lọn tóc óng ánh cảnh giác của cô. Dịu dàng, anh kéo vai áo của cô xuống, mơn trớn đường cong lộ ra mịn như lụa đỏ với lòng bàn tay. Anh nghe nhịp thở của cô thay đổi. Anh nghĩ đến những thứ anh muốn làm với cô, tất cả các cách anh muốn xâm nhập, làm hài lòng, chiếm hữu cô. Và anh buộc bản thân phải buông cô ra trong lúc anh còn có thể. Justine lơ đãng đi vào trong bếp, trông có vẻ sững sốt, trong lúc Jason đi đến cửa trước và mở cửa.

Đứng trong luồng gió giá buốt, anh cố tạo ra trong trí óc một quang cảnh thanh bình... Một sông băng của vùng Alaska, một ngọn núi tuyết phủ. Khi không thực hiện được điều đó, anh nghĩ đến sự khủng hoảng nợ nước ngoài. Những con cá ăn thịt Piranha. Oompa-Loompas*. Khi cả điều đó cũng không xong, anh bắt đầu lập danh sách các số nguyên tố, đếm ngược từ một ngàn. Vào lúc anh đọc đến số 613, anh đã có thể quay trở vào phòng khách.

*(*Oompa-Loompas : những người lùn đến từ Loopaland chế biến chocolate trong tác phẩm Willy Wonka và nhà máy Chocolate, năm 2005 film được SX lần nữa với tên Charlie và nhà máy Chocolate, Jonhny Deep thủ vai chính)*

Justine đang đặt những tô soup rau cải trên bàn. Cô liếc nhìn anh, đôi gò má ửng hồng.

“Anh có thể làm phụ việc gì đó không?” Anh hỏi.

Rosemary đáp khi bà mang những ổ bánh mì từ bếp. “Tất cả đã được quan tâm rồi. Hãy vui lòng lấy một chỗ ngồi đi.”

Anh đi đến giúp Rosemary và Sage ngồi vào ghế, và chọn một chiếc ghế bên cạnh Justine.

Rosemary cầu phúc cho bữa ăn, ca ngợi trái đất đã nuôi dưỡng lương thực mà họ sắp thưởng thức, cảm ơn mặt trời đã ấp ủ chúng, những cơn mưa đã dập tắt cơn khát của chúng, và vân vân...

“Jason,” Sage mời khi lời cầu phúc đã hoàn thành, “kể cho chúng tôi về những họ hàng ngoại quốc của cậu đi. Tôi thấy điều đó thật hết sức hấp dẫn. Cả hai ông bà của cậu đều là người Nhật sao?”

“Không, ông ngoại tôi là một quân nhân Mỹ đóng quân ở cảng Naha – một căn cứ hậu cần ở Okinawa – trong suốt cuộc chiến Vietnam. Ông đã cưới bà ngoại của tôi chống lại mong ước của gia đình bà. Không lâu sau đó ông bị chết khi thi hành nhiệm vụ, nhưng vào lúc đó bà ngoại tôi đã mang thai mẹ tôi rồi.”

Justine chuyển rôt bánh mì cho anh. “Làm sao mẹ anh lại kết thúc ở Mỹ vậy?”

“Bà đến thăm Sacramento khi bà là một thiếu nữ, muốn biết về những họ hàng người Mỹ của bà. Rốt cuộc bà đã ở lại đây mãi mãi.”

“Tại sao bà không trở về quê?”

“Tôi nghĩ bà muốn có cơ hội được độc lập trong một thời gian. Ở Okinawa, gia đình của bà theo dõi bà rất sát sao, và tất cả đều cùng sống dưới một mái nhà : Bà ngoại tôi và đủ loại các cô, các chú và anh chị em họ.”

“Thiên đường của Hecate,” Rosemary la lên, “Căn nhà ấy hẳn phải lớn ghê lắm.”

“Khoảng ba ngàn feet vuông. Nhưng nó sắp đặt nhiều phòng hơn diện tích tương đương ở Mỹ. Không có nhiều đồ nội thất, và không hề có một tiếng ồn ào nào. Bên trong có thể tạo nên những phòng khác nhau bằng những cửa trượt bằng giấy. Vì thế khi đến lúc đi ngủ, mọi người trải những tấm nệm trên sàn và kéo những cánh cửa đó đóng lại.”

“Làm sao anh có thể đối phó với sự thiếu riêng tư như thế được nhỉ?” Justine hỏi.

“Anh đã học được rằng cảm xúc riêng tư không tùy thuộc vào những bức tường hoặc những cánh cửa. Ít nhất không phải là những thứ bên ngoài. Hai người có thể ngồi trong cùng một phòng và đọc hoặc làm việc một cách riêng biệt mà không hề phá vỡ sự yên tĩnh. Đó là một khả năng dựng lên những bức tường trong tâm trí mà không một ai có thể xuyên qua được.”

“Và anh đã làm điều đó rất tốt, đúng không?” Justine hỏi.

Thích thú với thách thức mà cô biểu lộ, anh trao cho cô một cái nhìn chăm chăm tương đương. “Còn em thì không ư?” Anh phản công.

Ánh mắt cô lần đầu tiên hạ thấp.

Jason quay trở lại cuộc trò chuyện với Sage, hỏi về cuộc sống trên đảo Cauldron khi lần

đầu tiên bà chuyển đến. Bà đã mô tả những năm tháng bà đã làm việc như là một cô giáo làng trên đảo, với khoảng chúng nửa tá học trò. Tất cả cùng gặp nhau mỗi buổi sáng tại ngôi trường chỉ có một phòng tại Crystal Cove, không xa ngọn hải đăng. Bây giờ gia đình duy nhất sống ở đó đã về hưu hoặc gần như thất nghiệp, vì thế trường học đã bị đóng cửa.

“Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn sử dụng ngôi trường đó,” Sage tự nguyện cung cấp. “Ngôi nhà vẫn trong tình trạng hoàn hảo.”

“Các bà dùng nó để làm gì?” Jason hỏi và cảm thấy những ngón chân của Justine thúc cảnh cáo vào mắt cá chân anh.

“Những cuộc hội họp cộng đồng.” Rosemary lạnh lợi nói. “Cậu có thích bữa tối không, Jason?”

“Chúng thật cực kỳ,” Anh nói. Món soup thịnh soạn và có hương vị tươi mới, được làm từ khoai tây, cải xoăn, bắp, cà chua và thảo mộc. Bánh mì Dark Mother ngọt ngào vị mật ong được phục vụ cùng với mứt bơ táo tự làm và những lát phô mai trắng địa phương.

Món tráng miệng gồm bánh cake ruột bánh mì không trứng được làm ngọt bằng mật và trái cây khô. Theo lời Sage, công thức là từ thời kỳ đại suy thoái, một thời kỳ mà trứng và sữa không dễ kiếm.

Hai người phụ nữ giống y như một cặp vợ chồng già đang hồi tưởng về cuộc sống của họ trên đảo. Họ kể những câu chuyện về Justine khi còn là một đứa trẻ, chẳng hạn như lần cô quyết định có một bữa tiệc sinh nhật đáng ngạc nhiên cho chính mình mà cô đã lên kế hoạch và trao cho Rosemary và Sage những chỉ dẫn tỉ mỉ. Họ đã ném nó đi vì cô, dĩ nhiên rồi, và gọi đó là bữa tiệc không ngạc nhiên của Justine.

Và trong suốt một cuộc thăm viếng mùa đông, Justine đã phàn nàn về truyền thống lễ Noel ngoại đạo của họ bởi vì cô muốn một cây thông Giáng Sinh.

“Tôi đã giải thích cho Justine,” Rosemary nói, “Rằng truyền thống của chúng tôi là đặt một con dê lễ Noel bằng rơm ngoài bãi cỏ. Con bé hỏi chúng tôi sẽ có truyền thống gì nếu không có con dê nào, và tôi nói tôi không chắc. Và sáng hôm sau,” - Bà ngừng lại khi Sage cười khúc khích và Justine vui đùa trong hai bàn tay - “Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ và khám phá ra con dê lễ hội đã biến mất. Chỉ có một đồng tro đang âm ỉ trên đất. Justine từ chối tất cả trách nhiệm, dĩ nhiên, nhưng con bé nói với vẻ cực kỳ phấn khởi, “Bây giờ chúng ta có thể có một cây thông.”

“Em đã đốt cháy con dê lễ hội sao?” Jason hỏi Justine, thích thú.

Cô giải thích với vẻ phiền muộn, “Đó là một nghi thức tế lễ mà. Cậu ta phải ra đi thôi.”

“Chúng tôi có một cây Giáng Sinh mỗi năm kể từ khi đó,” Sage nói. “Ngay cả khi Justine không ở cùng chúng tôi.”

Justine vươn tay và đặt bàn tay cô trên vai Sage. “Cháu đã đến thăm với mọi kỳ nghỉ mà cháu có thể,” Cô nói. “Chúng ta không bỏ lỡ lần nào trong suốt một thời gian, đúng không?”

Sage cười với cô. “Không. Thật sự đúng như thế.”

Sau bữa tối họ đi vào phòng chính, ngồi bên lò sưởi và thư giãn với những ly rượu vang

bằng trái cây cơm cháy. Cuối cùng Sage và Rosemary ngồi bên cạnh nhau trước cây đàn piano và chơi một bản phối hợp đầy phô trương của “Stardust”, thêm thắt những hợp âm rải và các hoà âm.

Justine cuộn tròn trong một góc sofa, thu đầu gối bên dưới chiếc váy in hoa dài và quàng một cánh tay quanh chúng. Cô mỉm cười với Jason khi anh ngồi xuống bên cạnh cô. “Họ thích anh đấy.” Cô nói với giọng thấp.

“Làm sao em lại nói thế?”

“‘Stardust’ là giai điệu tốt nhất của họ. Họ chỉ chơi cho những người họ thích.”

“Họ có ở... cùng nhau?” anh hỏi lịch thiệp.

“Vâng. Họ không thường kể về mối quan hệ của họ. Điều duy nhất Sage từng nói với em về điều đó là không quan trọng bạn bao nhiêu tuổi, bạn luôn có khả năng làm chính mình phải kinh ngạc.”

Jason quan sát vẻ mặt của Justine khi giai điệu sâu muộn của bài “Autumn Leaves” điền đầy không gian. Đó là một loại nhạc không cần lời, cảm xúc đọng đầy trên từng nốt nhạc đơn lẻ. Ánh sáng hắt từ lò sưởi chơi đùa trên làn da như bằng sứ của Justine và đường cong dằm chiều trên khoé miệng cô. Những bóng tối tinh tế làm vẫn đục đôi mắt cô. Cô đã mệt. Anh muốn ôm cô trong lúc cô ngủ, thân thể cô thanh bình và nặng trĩu với giấc mơ trong vòng tay anh.

Tia sét bắn xuyên qua bầu trời, đi cùng một tiếng nổ inh tai khiến Justine giật mình. “Có cảm giác như là cơn bão sẽ kéo dài mãi mãi.”

“Bà nghĩ nó sẽ dịu xuống đủ để con dờ đi vào ngày mai,” Sage nói, vẫn đang chơi piano. “Dĩ nhiên, chúng ta sẽ phải chuẩn bị kỹ lưỡng một thần chú bảo vệ mạnh mẽ trước khi cháu đi.”

Vẻ mặt của Justine căng thẳng, và cô trao cho Jason một cái liếc thận trọng.

“Bảo vệ khỏi cái gì?” Anh hỏi, giọng anh hạ thấp để hai người phụ nữ không thể nghe. “Cơn bão?”

“Phần nào.” Những ngón tay của Justine lùa vào những nếp gấp trên váy, kéo giật và vuốt phẳng.

Bàn tay anh phủ lên tay cô, làm dịu đi những chuyển động bất an. “Anh có thể giúp không?”

Câu hỏi thúc được một nụ cười nhẹ trên môi cô. “Cứu sống em còn nhiều hơn là đủ.”

Khi Sage kết thúc bản nhạc. Rosemary quay người trên ghế để đối diện với Justine. “Chúng ta có vài thứ quan trọng cần thảo luận,” Bà nói.

Mặc dù anh biết đó không phải việc của anh, Jason không thể ngăn bản thân không nói, “Điều đó tốt hơn nên chờ đến sáng mai.” Justine vẫn còn yếu ớt từ những sự kiện trong ngày, chưa hoàn toàn kiểm soát được bản thân. Vào lúc này, kết quả có khả năng duy nhất cho một cuộc thảo luận, hoặc tranh luận, là sự thất vọng lẫn nhau mà thôi.

Justine cau mày, kéo tay cô khỏi anh. “Có vài thứ em phải nói với họ,” Cô bảo anh. “Nếu không thì em sẽ không thể ngủ yên được. Đó là lý do vì sao em đến đây thăm họ.” Miệng cô cố

gắng nhếch nhẹ một cái nhãn mặt nhỏ hồi lỗi. “Em không có ý khiếm nhã, nhưng... anh có thể qua phòng khách một lát không?”

“Dĩ nhiên.” Đứng lên, Jason đi đến kệ sách âm tường gần lò sưởi. “Anh sẽ mang theo vài quyển sách. Anh muốn tìm kiếm ít kiến thức.” Anh kéo ngẫu nhiên vài quyển sách trên kệ. “Đặc biệt là...” Anh ngừng lại để nhìn thoáng vào tựa đề trên cùng của chồng sách.

“Các loại nấm vùng Tây Bắc Thái Bình Dương. Và Lịch sử của bộ phận truyền động và sức đẩy ngành tàu biển.”

“Anh sẽ thích quyển đó.”

Anh trao cho cô một cái liếc chế nhạo. “Đừng làm hỏng kết thúc vì anh.”

Jason khẳng khẳng mang những chiếc đĩa vào trong bếp trước khi lên cầu thang đến phòng ngủ trên tháp. Điều đó khiến Justine vừa hài lòng vừa ngạc nhiên khi khám phá ra rằng một người đàn ông ở vị trí của anh lại sẵn sàng làm giúp việc nhà. Và cô còn vui hơn khi thấy cách Rosemary thích anh bất chấp quan điểm của chính bà.

“Không phải là bà không ưa đàn ông,” Rosemary nói một cách phòng thủ, sau khi Justine bình luận về ấn tượng đó. “Đó chỉ là tôi không ưa khá nhiều người trong số họ.”

Nhận xét đó, và vẻ mặt chanh chua của bà, khiến cả Justine và Sage bật cười vang khi họ tráng và chồng những chiếc đĩa vào trong bồn rửa.

Rosemary lau mặt quầy bếp với vẻ cực kỳ nghiêm trang. “Tôi sẽ thừa nhận,” Bà nói sau một lúc, “rằng Jason là một chàng trai quyến rũ và giỏi ăn nói. Chưa kể đến sự thông minh. Tôi hầu như không tính điểm về việc cậu ta đã từng chơi bóng trước đây.”

Justine làm bộ một tông giọng quan tâm nghiêm trang. “Cháu hy vọng anh ấy không phá huỷ bất kỳ khuôn mẫu nào của bà, Rosemary.”

“Bà không có khuôn mẫu nào hết. Bà chỉ nói chung chung vậy thôi.”

“Có sự khác nhau sao?” Justine hỏi với nụ cười toe toét. “Bà phải giải thích cho cháu, bởi vì cháu chẳng thấy có gì khác biệt.”

“Bà sẽ giải thích,” Sage can thiệp. “Nếu Rosemary nói rằng tất cả đàn ông đều cực súc thiếu nhạy cảm chỉ biết yêu bóng đá và uống bia, đó sẽ là khuôn mẫu. Tuy nhiên, nếu Rosemary nói rằng phần lớn đàn ông cực súc thiếu nhạy cảm chỉ biết yêu bóng đá và uống bia, là bà ấy đang nói chung chung.”

Justine lắng nghe với vẻ mặt hồ nghi. “Cả hai phiên bản đều không cho đàn ông nhiều điểm.”

“Đó là vì chẳng ai trong số họ xứng đáng hết.” Rosemary nói.

Sage nói nhỏ với Justine, “Đó là khuôn mẫu đấy.”

Cả ba người làm việc cùng nhau trong bếp, tráng những chiếc đĩa và xếp vào máy rửa

chén cho đến khi máy đầy. Justine tình nguyện rửa nồi soup lớn trong bồn rửa. Khi cô ngâm bàn tay trong nước xà bông ấm và cọ rửa chiếc nồi, cô cân nhắc cách tốt nhất để bắt đầu chủ đề về lời nguyện, nhưng Sage đã làm điều đó thay cho cô.

“Justine, cháu yêu... Rosemary dường như tin rằng bằng cách nào đó cháu đã xoay sở để phá vỡ geas. Bà đã nói với bà ấy đó không thể là sự thật, vì rằng gần như là không thể để cháu có thể tự mình làm trọn vẹn được một điều như thế.”

Justine không ngừng công việc cọ rửa của cô. “Vậy bà công nhận đó là một geas sao?”

Một sự yên lặng căng thẳng chào đón câu hỏi của cô.

Justine kinh ngạc rằng họ đang cố giữ bí mật với cô, ngay cả khi những bí mật đã có ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc đời cô. Sau Zoe, Justine không tin tưởng ai nhiều bằng hai người phụ nữ này. Bị thất vọng vì họ sẽ làm tổn thương cô sâu hơn nhiều so với mức độ mà Marigold từng đạt tới.

“Có một geas,” Rosemary thú nhận lặng lẽ. “Chúng ta nên quay lại phòng chính và ngồi cùng nhau trong khi chúng ta...”

“Chưa được đâu. Vẫn còn đang làm việc với cái nồi này.” Justine cọ chiếc nồi i-nox với sự mãnh liệt điên cuồng. Cô cần một hoạt động – Nếu cô ngồi yên không có điều gì chiếm giữ cô, cô cảm thấy như thể cô có thể nổ tung.

“Được mà.” Hai người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế đẩu bằng gỗ cạnh đảo bếp nhỏ.

Giọng của Sage lập lại. “Justine, cháu sẽ kể cho chúng ta cháu đã tìm ra bằng cách nào chứ? Và cháu đã làm gì với chúng rồi?”

“Vâng. Nhưng đầu tiên cháu sẽ kể cho các bà lý do tại sao cháu làm điều đó. Mặc dù các bà đã biết rồi.”

“Cháu muốn tình yêu,” Lời đáp lặng lẽ cất lên. Justine thậm chí không dám chắc là ai đã nói.

“Cháu muốn ít ra là có được một cơ hội về điều đó.” Justine rút cạn chiếc nồi đầy nước xà bông và bắt đầu tráng nó một cách cẩn cù. Cô cố nói năng điềm tĩnh, nhưng giọng cô thít chặt giống như tiếng máy kêu lạo xạo cho đến khi chúng đe dọa sẽ vỡ vụn. “Biết bao nhiêu lần cháu đã ngồi trong căn bếp này rên rỉ và khóc lóc và kể với các bà rằng cháu nghĩ có gì đó không đúng với cháu ? Thậm chí cháu đã có lần hỏi các bà rằng liệu điều đó có liên quan gì đến pháp thuật không, và cả hai bà đều nói không. Các bà nói những thứ như là, ‘Điều đó sẽ xảy ra vào một ngày nào đó, Justine. Chỉ cần kiên nhẫn, Justine.’ Nhưng các bà đang nói dối. Các bà biết rằng chẳng hề có một cơ hội bay bổng nào mà cháu có thể có được với bất kỳ ai. Rằng cháu sẽ mãi mãi cô đơn. Làm sao các bà có thể làm được điều đó với cháu vậy?”

“Người ta có thể ở một mình.” Rosemary nói, “mà không thấy cô đơn. Và cô đơn dù không ở một mình.”

Giận điên, Justine đặt chiếc nồi trên mặt quầy bếp với sức mạnh không cần thiết. “Cháu không cần những câu khôn ngoan chứa bên trong những chiếc bánh vận số* đâu. Cháu cần những câu trả lời.”

(*fortune-cookie : Những nhà hàng Tàu thường làm những chiếc bánh nhỏ hình tam giác tặng cho khách. Chứa bên trong

chiếc bánh là những câu trích dẫn khôn ngoan, hoặc đoán vận số ngẫu nhiên rất hay. Ngày nay những bánh này được làm công nghiệp với hàng trăm ngàn câu wisdom ngẫu nhiên, các nhà hàng chỉ việc mua về tặng cho khách, và khách chỉ bẻ để lấy mảnh giấy nhỏ ấy và chẳng ai ăn bánh hết và hầu như ai cũng thích – Chú thích của Sẻ)

Sage nói dịu dàng. “Justine, cháu sẽ nói với chúng ta bằng cách nào cháu tìm ra geas chứ?”

Vẫn quay mặt khỏi họ, Justine chống đôi bàn tay uớt trên bồn rửa. “Triodecad,” Cô thì thầm. “Trang mười ba.”

Đôi vai cô cứng lại khi cô nghe thấy tiếng hỗn hển có thể nghe thấy rõ ràng.

“Ôi Thần Mưa đi cà khêu!” Rosemary nói.

“Ôi, Justine,” Sage ấp úng, “Cháu đã được bảo là không bao giờ làm điều đó rồi mà.”

“Cháu đã được bảo về nhiều thứ lắm. Thật không may, geas không phải là một trong số chúng. Vì thế cháu phải tìm ra từ Triodecad.” Justine xoay lại đối mặt với họ một cách bướng bỉnh. “Đó là quyền sách ước của cháu, và là quyết định của cháu.”

Rosemary nghe có vẻ bối rối hơn là kết tội. “Cháu gần như không còn quá ngây thơ để nghĩ rằng cháu có thể bẻ gãy một trong những quyền lực của pháp thuật mà không gây ra hậu quả cho bất kỳ ai trong cộng đồng Coven.”

“Cháu không phải một Coven. Vì thế đó là việc của cháu và không phải của bất kỳ ai khác. Cháu đã mở trang mười ba của Triodecad, và nó cho cháu một thần chú để phá vỡ một geas, và cháu làm theo những chỉ dẫn.” Cô trao cho hai người phụ nữ một ánh mắt nổi loạn. “Bây giờ, cháu có vài câu hỏi : Ai đã ám lời nguyền lên cháu, và tại sao? Mẹ cháu có biết điều đó không? Tại sao không ai từng kể với cháu? Bởi vì cháu không thể hình dung ra cháu đã làm điều gì để khiến cho ai đó ghét cháu nhiều đến thế.”

Không ai trong họ muốn trả lời. Khi Justine nhìn từ gương mặt này sang gương mặt khác, cô có một cảm giác tồi tệ, một cảm giác đang đứng trên đường ray xe lửa.

“Nó không được làm vì sự căm ghét,” Sage thận trọng nói. “Nó được tạo nên vì tình yêu, cưng à.”

“Kẻ quái nào đã làm điều đó?”

“Đó là Marigold,” Rosemary nói bằng giọng thì thầm. “Bà ấy làm điều đó để bảo vệ cháu.”

Justine choáng váng, đóng băng. Điều đó thật vô lý. “Bảo vệ cháu khỏi cái gì?” Cô xoay sở để hỏi, mặc dù thật đau đớn để ép ra được những từ ngữ khỏi cổ họng cô.

“Marigold chỉ vừa vận sống sót được khi mất cha cháu,” Sage nói. “Bà ấy đã không... tự mình được sau đó một thời gian dài.”

“Bà ấy không lành mạnh,” Rosemary nói. “Bà ấy đau khổ trước sự ra đi ấy đến mức chẳng còn chỗ cho bất kỳ thứ gì khác. Và ngay cả khi đã hồi phục, bà ấy cũng không bao giờ còn như trước được nữa. Bà ấy đã đến với chúng tôi khi cháu vẫn còn là một em bé sơ sinh, và nói rằng bà ấy đã quyết định đứa trẻ duy nhất của bà sẽ không bao giờ phải cam chịu sự đau đớn như thế. Bà ấy muốn trói buộc một geas lên cháu, để cháu được bảo vệ chống lại sự mất mát mãi mãi.”

“Bảo vệ cháu khỏi sự mất mát,” Justine nói với vẻ trống rỗng, “Bằng cách chắc chắn rằng cháu không bao giờ có bất kỳ điều gì để mất.” Cô quàng tay quanh người, một nỗ lực theo bản năng để khỏi tan thành từng mảnh. Cảm xúc tràn vào trong sự trống trải giống như màu nước thấm qua trang giấy ướt.

“...không đồng ý với bà ấy,” Sage đang nói, “Nhưng bà ấy là mẹ cháu, Một người mẹ có quyền ra những quyết định cho đứa trẻ của mình.”

“Không phải loại quyết định đó.” Justine dữ dội nói. “Vài quyết định mà ngay cả một người mẹ cũng không được phép làm.” Cô còn giận điên hơn nữa khi đọc từ biểu hiện của họ là cô đã ghi điểm. “Tại sao các bà không cản bà ấy?”

“Chúng tôi đã trợ giúp bà ấy, Justine,” Rosemary nói. “Toàn bộ cộng đồng Coven đã làm. Geas là một lời nguyền rất quyền năng để tự bà ấy có thể làm được trọn vẹn.

Justine gần như không thể thở nổi. “Tất cả các bà đã giúp đỡ bà ấy sao?”

“Marigold là một thành viên trong cộng đồng Coven. Chúng ta chắc chắn phải giúp bà ấy. Đó là một lựa chọn mang tính tập thể.”

“Nhưng... Cháu không bao giờ có được một lựa chọn nào.”

Họ đã phản bội cô, tất cả bọn họ.

Y như thể mọi thứ trên thế gian đều dối trá. Justine cảm thấy giống như một con thú hoang bị thương, sẵn sàng tấn công, muốn làm tổn thương người nào đó, bao gồm chính bản thân cô.

“Đó là vì sự an toàn của cháu.” Cô nghe giọng của Rosemary xuyên qua tiếng mạch đập dồn dập trong tai cô.

“Marigold không muốn cháu được an toàn,” Justine hét lên. “Bà ấy muốn cháu ở trong thứ ngục tù mà bà ấy đã tạo nên. Cháu sẽ phải cô độc, và rồi lựa chọn của cháu sẽ là gì ngoại trừ sao chép chính xác cuộc đời của chính bà ấy? Cháu sẽ phải gia nhập cộng đồng coven và làm theo kế hoạch của bà ấy, bà ấy sẽ giám sát mọi thứ cháu làm, và cháu sẽ giống ý như bà ấy. Bà ấy không muốn một đứa con gái. Bà ấy muốn một bản sao.”

“Bà ấy yêu cháu,” Sage nói. “Ta biết bà ấy vẫn còn yêu”

Việc Sage có thể nhìn vào những gì đã được làm với Justine và gọi đó là tình yêu còn gây tổn thương cho Justine nhiều hơn bất kỳ điều gì khác. “Làm thế nào bà biết được điều đó? Bởi vì bà ấy đã nói như thế ư? Các bà không hiểu sự khác biệt giữa tình yêu và sự kiểm soát sao?”

“Justine, làm ơn cố hiểu...”

“Cháu hiểu,” Cô nói, run lên với cơn giận mãnh liệt đến nỗi có cảm giác giống như hoảng loạn. “Các bà mới là người không hiểu. Các bà muốn tin rằng mọi người mẹ đều muốn điều tốt nhất cho con cái của họ. Nhưng một số thì không.”

“Bà ấy không có ý định làm tổn thương cháu đâu, Justine...”

“Bà ấy có ý định làm chính xác những gì bà ấy đã làm.”

“Có lẽ bà ấy không phải là một bà mẹ hoàn hảo, nhưng...”

“Đừng cố nói với cháu Marigold là loại mẹ nào. Cháu là người duy nhất trên thế giới biết rằng được nuôi dưỡng bởi bà ấy là như thế nào. Một người mẹ thì hẳn phải muốn đứa trẻ của bà ta có được một sự giáo dục tốt và một mái nhà ổn định. Thay vì thế cháu bị lôi đi loanh quanh giống như một thứ hành lý rẻ tiền. Mẹ cháu không bao giờ ở lại bất cứ nơi đâu hoặc mắc kẹt với bất kỳ điều gì trừ phi nó ‘vui vẻ’. Và bất kỳ nơi đâu khiến bậc cha mẹ không ‘vui vẻ’, thứ gần như là hầu hết các dịp, cháu phải tự mình lo liệu. Bởi vì cháu là sự phiền phức mà.”

Đó là sự thật. Nhưng không ai trong bọn họ muốn nghe điều đó, giống như phần lớn con người ta, nào có ai muốn đối diện với những sự thật thiếu thoải mái. Mỗi quan hệ của họ với Marigold và Justine, sự có tội của họ với lời nguyện geas, niềm tin của họ đối với tính khôn ngoan chung của cộng đồng coven, tất cả những điều đó đột ngột trở nên mong manh. Và Justine biết chính xác bằng cách nào họ xoay sở được với điều đó. Họ sẽ đổ lỗi cho cô về việc trở nên nổi loạn và gây khó khăn. Thật dễ dàng khi đổ lỗi cho kẻ gây rối, một nạn nhân bất hạnh, hơn là nhìn thẳng vào sự thật.

“Dĩ nhiên là cháu bối rối rồi,” Sage nói. “Cháu cần thời gian để điều chỉnh với điều này, nhưng không còn thời gian nữa rồi. Chúng ta phải làm gì đó ngay, cưng à, bởi vì trong việc thay đổi số phận của cháu, cháu đã xoay sở để...”

“Cháu không thay đổi số phận của cháu.” Justine cúi kính. “Cháu đưa nó trở lại như cũ.” Năng lượng chày âm ỉ bên dưới làn da của cô, chạy đua từ tế bào này sang tế bào khác.

Rosemary đang nhìn chăm chăm vào cô một cách kỳ lạ, gương mặt bà cau lại. “Justine,” Bà thận trọng nói. “Cháu không bao giờ có thể đưa mọi thứ trở lại chính xác những gì chúng đã có trước đây. Số phận của cháu được định đoạt bởi mỗi tác động mà cháu từng tiếp nhận. Với mỗi tác động có một phản ứng. Và với việc bẻ gãy một geas, cháu đã làm đảo lộn sự thăng bằng giữa thế giới tâm linh và thế giới vật chất. Cháu đã tạo ra một cơn bão bằng nhiều cách hơn chỉ một.”

Trong chùng mực Justine quan tâm, cộng rơm cuối cùng là phải chịu đựng bài diễn thuyết từ một phụ nữ đã giúp một tay trong việc ám một lời nguyện suốt đời lên cô. “Vậy thì bà không nên giúp để trói buộc một lời nguyện lên cháu ngay lúc đầu tiên!” Năng lượng được phóng thích trong một tiếng lách tách không ổn định và không định hướng, tràn ngập bóng đèn gắn chặt trên trần nhà. Một bộ ba bóng đèn bùng nổ, thủy tinh rải như mưa và lấp lánh trong vầng sáng còn lại của ngọn đèn góc.

“Justine,” Rosemary rít lên the thé, “bình tĩnh.”

Những chiếc đĩa khua lách cách và nhảy ra bên cạnh bồn rửa. Miệng của Justine nong nặc mùi tro. Cơn giận và nỗi đau cắt xuyên qua cô những những nhát dao.

Sage trắng bợt với sự quan tâm sùng sốt. “Chúng ta chỉ muốn giúp cháu...”

“Cháu không cần kiểu giúp đỡ đó của các bà!” Một con dao gọt trái cây và vài mảnh đĩa rải rác bị từ tính hoá bắn ngang qua quầy bếp và mắc kẹt vào bên cạnh của chiếc tủ lạnh vỏ bằng thép không rỉ. Justine gần như mù mẫm với cơn thịnh nộ. Không thứ gì theo cách cô đã nghĩ; không thứ gì là thật hoặc là sự thật. Cô nghe thấy họ gọi tên cô, Giọng của Rosemary giận dữ, của Sage là nài nỉ.

Giữa sự náo động, cô nhận ra Jason đã đi vào trong phòng. Rosemary bảo anh lùi lại đây

khắc nghiệt, rằng Justine đã mất kiểm soát và sẽ làm tổn thương anh.

Ở nơi nào đó bên dưới cơn thịnh nộ, Justine sợ rằng Rosemary nói đúng.

Lờ đi lời cảnh cáo, Jason vươn tới Justine trong đôi mắt nhắm và kéo cô lại gần. Anh giữ đầu cô trong đôi tay anh, ép cô ngược nhìn anh. “Justine,” Anh nói, giọng anh trầm và khàn nài, “Hãy nhìn anh. Ổn rồi mà, baby. Nhớ điều anh đã nói với em không?... Bất luận điều gì em làm hoặc nói hoặc cảm thấy. Nhìn anh nào.”

Hỗn hển, rên rỉ, Justine kéo ánh mắt thiếu tập trung vào anh. Cô bị bắt giữ bởi đôi mắt màu nửa đêm đó, bởi cách anh nhìn cô như thể anh biết rõ cô từ bên trong lẫn bên ngoài. Anh bình tĩnh và vững vàng, thúc ép cô ở đó cùng anh. Hướng dẫn cô rời khỏi cơn bão, một lần nữa. “Em có bị tổn thương ở đâu không?” Anh vuốt mái tóc cô ra sau. “Em có bước vào mảnh thủy tinh nào không?”

“Em không nh-nghĩ thế.” Cô cảm thấy năng lượng sáng trắng-thieu đốt đã bị rút cạn. Nhưng cơn giận, và nỗi đau vẫn còn dâng trào. Cô không thể nhìn vào Rosemary cũng như Sage. “Đây là lý do tại sao,” Cô bảo Jason, run rẩy và bật cười, lệ ứa từ đôi mắt cô. “Câu hỏi thật hoặc thách, nhớ không? Tại sao em tan vỡ với bạn trai. Anh ta sợ em. Anh cũng nên thế. Anh nên...”

Jason suýt cô, hôn lên trán cô, vuốt ra sau lọn tóc bị mắc kẹt trên gò má cô. Anh với tay đến cuộn khăn giấy gần đó và xé một miếng. Sau khi lau mắt cho Justine, anh giữ miếng khăn giấy trên mũi cô, và cô hỉ vào đó một cách ngoan ngoãn.

Sage thở phào khi bà thấy giông tố đã qua. “Chúng tôi sẽ quan tâm đến chỗ này,” Bà nói với Jason khi anh liếc qua sự hỗn độn trong gian bếp. “Cám ơn cậu, Jason. Chúng tôi sẽ hoàn thành nốt cuộc nói chuyện với Justine, giờ đây con bé...”

“Không.” Anh nhìn vào những chiếc đĩa và con dao mắc kẹt vào chiếc tủ lạnh. “Tôi sẽ đưa cô ấy lên lầu.”

Justine cứng người khi cô dõi theo ánh mắt của Jason. Anh nên chạy khỏi cô, giống như Duane đã làm. Thay vì thế anh đặt một cánh tay rắn chắc, khỏe mạnh quanh vai cô. “Cẩn thận nơi em đặt chân,” Anh nói, “Anh có thể làm tốt với việc giảm thân nhiệt, nhưng anh rất tệ nếu phải khâu vá.”

“Con bé có nhiều năng lực hơn chúng ta đã nghĩ,” Rosemary nói không với riêng ai. “Có lẽ nhiều hơn tôi từng thấy trên một cá thể riêng lẻ. Và con bé không thể kiểm soát được chút nào.”

Kiệt sức và ủ dột, Justine tiếp tục im lặng. Hàm cô run run khi cô gồng người không khóc.

“Tôi nghĩ chúng tôi được mời ở lại đêm nay.” Jason nói bằng chất giọng dễ chịu khoan thai, dịu Justine ra khỏi phòng.

“Có vài điều cả hai người cần phải biết,” Rosemary nói.

“Điều đó có thể đợi,” Jason đáp.

“Không, không thể đâu. Cậu thấy...”

“Rosemary,” Jason cắt ngang một cách kiên quyết, “Với tất cả sự tôn trọng... Giờ là lúc

nên im miệng.”

Bà lão mở miệng ra định phản đối, rồi ngậm lại và liếc nhìn Sage, trông có vẻ buồn rầu. “Có lẽ thế.”

CHƯƠNG 14.

Nhận thức đến với Justine trong nhiều mức độ. Âm thanh của cơn mưa... sự nhức nhối từ những chỗ bầm tím trên chân và tay cô... hương thơm và sự mềm mại của những tấm trải bằng cotton sạch sẽ. Ánh sáng màu xám ảm đạm của buổi sớm mai luồn qua bên dưới mi mắt cô, và cô nhắm chúng lại chặt hơn. Không khí của gian phòng ngủ trên tháp thật lạnh lẽo, nhưng lại có sự ấm áp dọc theo lưng, hông và chân cô, ấm áp như ánh nắng. Jason ở cùng cô. Anh ngủ với đầy đủ quần áo, bên trên những tấm trải và mền, chỉ sử dụng một lớp mền bông phủ qua người anh. Justine đã mặc váy ngủ, được vùi sâu bên dưới những tấm phủ.

Ký ức về đêm hôm trước ủa đến với cô. Cô đã nói không ngừng, mặc dù thật khó để Jason nhận ra ý nghĩa của những từ ngữ được chêm vào giữa những tiếng nấc cụt thốn thức. Anh đã ôm cô và kiên nhẫn lắng nghe trong lúc cô kể với anh những điều cô chưa bao giờ kể cho bất kỳ ai trong cuộc đời cô. Bất kể Jason có tin những điều cô kể hay không, anh ôm cô và an ủi cô khi cô cần nhất, và cô sẽ luôn biết ơn vì điều đó.

Ngay cả bây giờ cô vẫn không thể tin rằng chính mẹ của cô đã nguyên rửa cô. Một hành động kiểm soát được nguy trang như là tình yêu. Thật là không thể nào chấp nhận được sự trái ngược đó; có vẻ như không có cách nào để nhận ra ý nghĩa của chúng được.

“Điều đó không bao giờ có ý nghĩa,” Jason đã bảo cô, “bởi vì nó không có.”

Anh nghe có vẻ chắc chắn đến mức Justine gần như tin anh. “Anh có chắc không?” Cô thì thầm, dựa đầu vào chỗ hõm trên bờ vai anh. “Rosemary và Sage đã tin rằng đó là vì lợi ích của chính em. Điều đó có đặt em vào sự sai trái không? Em có quyền nổi giận vì điều đó không?”

Khi anh đáp, bàn tay anh chơi đùa trên mái tóc cô, gom những dải hoang dã thành một dòng suối. “Justine, bất cứ khi nào ai đó nói ‘điều này vì lợi ích của chính em’ thì chắc chắn là họ có định gây cho em một kiểu huỷ hoại nào đó.”

“Nghe có vẻ như anh hiểu rõ những gì anh đang nói.”

“Cha anh thường đập cả địa ngục lên đầu anh,” Anh nói, “Với các ống đồ nghề của thợ ống nước, những chuỗi dây xích, bất kỳ thứ gì có thể có được trong tay ông. Nhưng dấu ấn để lại không phải là sự đánh đập. Dấu ấn không thể xoá bỏ là khi ông nói đó là vì ông ấy yêu anh. Anh đã luôn tự hỏi làm thế nào tình yêu lại có thể biến thành một cuộc thăm viếng phòng cấp cứu được.”

Justine quàng tay ôm anh và vuốt ve mái tóc anh.

Sau một lúc, Jason nói, “Quan điểm của anh là, khi ai đó sắp làm tổn thương em, họ có thể nói bất kỳ điều quái quỷ gì họ muốn. Thậm chí họ có thể gọi đó là tình yêu. Từ ngữ có thể dối trá nhưng hành động thì không.”

Có khá nhiều nhẹ nhõm khi nghe được sự thật, không quan trọng nó đau đớn như thế nào.

“Em không làm gì sai trái hết,” Jason thì thầm. “Và em có quyền nổi giận về điều đó. Ngày mai. Nhưng đêm nay hãy ngủ đi.”

Bây giờ cô nằm yên lặng trong lúc những cơn gió thốc cáu kỉnh đang gầm rú quanh ngọn tháp. Đã rất lâu kể từ khi Justine thức dậy cùng ai đó trên giường cô. Cho dù biết bao lớp mền ngăn cách họ, Jason toả ra sức nóng. Một cơn rung mình dễ chịu chạy xuyên qua cô, và cô nhích sát thêm vào anh.

Jason chuyển động, hơi thở của anh chậm và đều. Bàn tay anh đặt vào sườn cô trong một động thái phản xạ. Sự khoan khoái râm ran thức dậy dọc theo lưng và xương sống của cô.

Justine chợt nhận ra rằng đây là lần đầu tiên cô từng ngủ cùng một người đàn ông mà không có sex với anh ta trước.

Jason đã có thể có được lợi thế đối với cô vào đêm hôm trước, trong lúc cô quần trí. Nhưng anh đã không làm. Anh là một quý ông. Cô tự hỏi điều gì mới có thể khiến anh đánh mất sự tự chủ sắt đá đó. Khi cô bắt đầu xoay người lại, cạnh dưới bầu vú của cô áp vào bàn tay anh. Cảm giác thúc sâu vào hõm dạ dày của cô.

Jason duỗi người và chuyển động, trượt cánh tay anh thoải mái hơn trên cô. Cô cảm thấy hơi thở của anh phả trên lưng và cổ cô, nhẹ nhàng khuấy động những sợi lông tơ ở đó. Anh đã thức dậy rồi sao? Cô có nên nói điều gì đó không? Bàn tay anh trôi dọc theo lườn, những ngón tay khum lấy bầu ngực cô. Rõ ràng anh đã thức dậy. Sự phấn khích đập xuyên qua cô khi cô cảm thấy anh bắt đầu tháo nút của chiếc áo ngủ, mỗi chuyển động đều nhẹ nhàng và tinh tế.

Những ngón tay anh trượt vào bên dưới lớp vải lạnh trắng mỏng. Rất đối diện dàng... trái ngược hẳn với sức mạnh dữ dội của cú túm của anh trên cô hôm qua. Trái tim cô đập nhanh, mỗi cú đập nặng nề lại bị cuốn vào trong cú đập kế tiếp. Anh khum lấy bầu ngực cô, nâng niu sức nặng mềm mại, chà sát ngón tay cái ngang qua đỉnh ngực cho đến khi nó co thành một đỉnh cứng. Sự kích thích tinh tế kéo lên những nổi rợn rợn phong phú từ sâu bên trong.

“Jason...”

Ngón tay trở của anh chuyển đến miệng cô, đặt trên miệng cô một thoáng.

Cô cảm thấy một nụ hôn mở đặt trên phía sau cổ cô, đỉnh lưỡi anh chạm trên da cô... nếm nấp cô... như thể cô là một món ngon gợi tình nào đó. Anh luồn tay vào bên trong những lớp khăn trải và mền bùng nhùng, túm lấy một nếp xếp của chiếc váy ngủ, và kéo nó lên đến eo cô. Vùng chân lộ ra ngoài không khí lạnh của cô nổi gai ốc. Bàn tay ấm áp của anh trượt qua vùng bụng căng thẳng của cô, những ngón tay lần theo đường viền rốn.

Tuyệt vọng, justine với tay xuống để túm lấy cổ tay anh.

“Kiên nhẫn nào,” Anh nói vào trong tóc cô.

“Em không thể giả vờ nằm yên như một pho tượng được...”

“Maguro,” anh nói bên tai cô, môi anh lướt qua vành tai nhạy cảm.

“Gì cơ?” Cô hỏi với vẻ hoang mang.

“Từ tiếng Nhật về một người phụ nữ giả vờ vẫn còn ngủ.” Giọng anh thấp và nhừa nhựa ngái ngủ. Bàn tay anh quay trở lại bụng cô, xoa một vòng tròn êm ái.

Cô cảm thấy hình dáng của nụ cười trên cổ cô. “Cũng là từ chỉ cá ngừ.”

“Cá ngữ?” Cô lập lại một cách phần nộ, cổ xoay người lại.

Jason giữ cô nằm yên tại chỗ. Sự thích thú xào xác xuyên qua giọng anh. “Đăng cấp sushi. Một món ngon đắt tiền ở Nhật. Thứ đáng để thưởng thức.”

“Họ... họ muốn một người phụ nữ không chuyển động ư?”

Jason kéo chiếc mền ra. “Sự thụ động trong tình dục được xem xét như tính dịu dàng.” Kéo lại chiếc váy ngủ, anh nằm phía sau Justine, đủ gần để cô có thể cảm nhận những bắp cơ của thân thể anh bên dưới lớp quần áo bằng vải lạnh. “Luôn luôn có một thành viên thụ động và một thành viên tích cực.”

Dạ dày cô co rút lại trong một cơn đau nhói mong đợi khi cô cảm thấy phần nổi lên căng cứng của anh tỳ vào hông cô. Đùi anh nhấn vào giữa hai đùi cô, tách chúng mở ra.

“Và người đàn ông luôn luôn là thành viên tích cực sao?” Cô xoay sở để hỏi.

“Dĩ nhiên.” Anh vùi mặt vào bên cạnh cổ cô, trong lúc bàn tay anh trượt vào bên trong khối tóc hoang dại của cô.

“Đó là thành kiến giới tính.” Cô hỗn hển khi tay anh túm chặt mái tóc gần sát da đầu, sử dụng một áp lực nhẹ nhàng nhưng chắc chắn. “Điều gì anh...”

“Im lặng nào.” Sức nóng từ hơi thở của anh tụ vào trong vành tai cô. “Đừng hỏi bất kỳ điều gì. Đừng di chuyển trừ phi anh nói em làm.” Áp sát môi anh bên tai cô, anh thì thầm, “Hãy làm một cô gái ngoan vì anh.”

Chưa ai từng nói với cô theo cách đó. Justine sẽ không bao giờ mong đợi bản thân dung thứ cho điều đó. Nhưng cô đã bị giữ chặt, với những ngón tay anh lồng trong mái tóc và chân anh đã giữ chân cô mở ra. Dường như cô không thể thở đủ nhanh, đủ sâu. Những bắp cơ của cô thả lỏng, như thể cô đang phê thuốc. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi, bất lực trước sự chờ mong và nhu cầu.

Bàn tay anh trượt khỏi tóc cô. Anh kéo chân cô ra sau, mở rộng chỗ uốn của cặp đùi, và những ngón tay anh lướt qua nếp gấp nhạy cảm. Dịu dàng anh tách sự nở nang ấy ra, trêu đùa vùng trung tâm sưng phồng. Cảm giác dần vật ngọt ngào đến mức cô rên rỉ trong sự kinh ngạc. Anh tìm thấy một chỗ thấm ướt kín đáo và vuốt ve nó.

Cơ đùi cô siết chặt rồi thả lỏng trong một nhịp điệu mà cô không thể kiểm soát. Một âm thanh thất vọng run rẩy trong cổ họng cô khi tay anh bị lấy đi và chân anh rút lại.

Tuyệt vọng, cô vờn người để vươn đến anh. “Jason...”

Ngón tay anh chạm vào môi cô, một mệnh lệnh không lời. Một mùi hương mặn mòi nhẹ phả vào mũi cô, mùi hương riêng biệt của chính cơ thể cô. Cô rơi vào yên lặng, run rẩy với nỗi ngượng ngập và sức nóng, những bó cơ sâu bên trong cô siết chặt vào sự trống vắng.

“Nằm ngửa đi nào,” Anh nói lạnh lẽ.

Cô tuân theo, thở hỗn hển khi anh kéo cổ áo cô cho đến khi bầu ngực của cô không bị che phủ nữa và làn vải cột chặt đôi cánh ta cô lại.

Thân thể còn đầy đủ quần áo của anh hạ thấp giữa hai đùi trần của cô. Cô cảm thấy một sự chạm êm ái trên bầu ngực cô... miệng anh... được vây bọc bởi sự thô nhám tích điện của

vùng râu buổi sáng. Anh phủ lấy vùng đỉnh và giật nhẹ, và ve vuốt bằng lưỡi anh. Cô nghiêng chặt răng để giữ lại âm thanh than van thoát khỏi cổ họng cô.

“Mở ra cho anh nào,” anh nói trên ngực cô.

Đôi chân cô tách ra, để lộ một khe nhỏ ẩm ướt.

“Rộng hơn.”

Cô tuân theo, đỏ bừng trong nỗi ngượng ngùng, bị kích động xa hơn bất kỳ điều gì cô từng nghĩ đến. Ngón tay cái của anh đặt tại vùng trung tâm nhạy cảm, vuốt ve và kích thích với sự nhẹ nhàng của cánh bướm. Khao khát được nhiều hơn, muốn được chết vì chúng, cô uốn người để áp sát vào bàn tay anh.

Ngay lập tức cái chạm của anh rút lại.

Cô nức nở tên anh, hông cô hạ thấp, bàn tay cô cuộn chặt hai bên sườn. Jason đợi, sự trừng phạt của anh là tuyệt đối. Sự yên lặng chỉ bị xuyên thủng bởi những cơn gió giật rung chuyển và tiếng thở hổn hển của cô. Những từ ngữ nài xin lớn vồn trên môi cô... Làm gì đó đi. Bất kỳ điều gì. Sau khoảng thời gian chùng như bất tận, anh chạm vào cô lần nữa, tách vùng da thịt đang sôi sục, xoa bóp dịu dàng. Sự căng thẳng tự tập giống như những nếp gấp của lụa, từng lớp từng lớp cho đến khi chúng chùng chất trong sức nặng của khoái cảm.

Anh trượt hai ngón tay vào bên trong cô, cái chạm của anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Cô cảm thấy anh đang trải rộng cô. Một ngón tay nữa, sức ép sâu bên trong không được thoải mái.

Cô bắt đầu chống đối, nhưng anh không ngừng lại, vẫn ấn vào chậm rãi khi anh bảo cô rằng cô sẽ nhận mọi thứ anh trao cho cô, và sau đó anh trượt thấp hơn xuống dưới thân thể cô, liếm và nhấm nháp. Cô lạc mất chính mình, hơi thở của cô trở thành những tiếng nức nở và hổn hển.

Miệng anh khấp trên vùng da thịt nhạy cảm trong những nụ hôn dài. Cô thét lên và rùng mình, không thể ngừng lại sự cuốn trôi đi, không thể kiểm soát được bất kỳ điều gì. Những cảm giác sâu trong lòng cô càng lúc càng nhiều hơn, cho đến khi cô nghĩ cô sẽ chết, nhưng thay vì thế cô bị đẩy vào trong sự giải thoát căng tràn, nóng bỏng, ngây ngất mà không có sự co thắt yếu ớt nào cô từng trải qua trong quá khứ có thể so sánh được.

Cảm giác đến từ mọi hướng, chảy tràn qua cô một cách hoang dại. Dần dần vỡ thành những đợt sóng như thủy triều rút chậm. Lưỡi anh vẫn đặt trên cô, xoa dịu mỗi cơn run và mỗi cú giật. Những ngón tay anh uốn cong bên trong cô. Justine rên rỉ, thân thể cô no nê.

Nhưng anh vẫn chưa kết thúc. Anh ấn sâu hơn, thêm nhiều thôi thúc hơn với mỗi cú nhấn, lần nữa, và lần nữa. Sử dụng miệng, anh đắp cao những cảm xúc với sự kiên nhẫn tàn ác, giữ cô nằm yên, không cho phép cô quặn quai. Thật khó tin, sức nóng tràn qua cô lần nữa. “Không,” Cô thì thầm, chắc chắn rằng cô không thể sống sót qua được điều đó một lần nữa, nhưng anh không ngừng lại, chỉ hướng cô đến một cực đỉnh khác một cách không thương xót. Vào lúc anh kết thúc, cô mềm rũ và chỉ còn giữ được phân nửa ý thức.

Áp một nụ hôn vào vùng da phía bên trong đùi cô, Jason rời khỏi giường và đi vào phòng tắm.

Khi nghe thấy tiếng nước chảy, Justine ngồi dậy, nhấp nháy và dụi mắt. “Về lượt của anh thì sao?” Cô hỏi đầy sự sốt ruột, nhưng anh không nghe được cô qua tiếng nước chảy.

Đứng lên bằng đôi chân không vững, Justine đi đến phòng tắm và mở ngăn buồng bằng kính. Cô nao núng khi một đám bụi nước lạnh phủ vào mặt cô. Anh đang tắm bằng nước lạnh, thân thể anh cách xa khỏi cô để cho phép luồng nước chảy trên ngực anh và tràn xuống phía dưới vùng cơ thể bị khuấy động của anh. Anh là một hình ảnh lộng lẫy, làn da anh ánh màu mặt ong bên dưới sự lấp lánh của nước, bờ vai và lưng cũng như hông anh vồng lên những bó cơ.

“Jason,” Cô nói, lúng túng, “Sao anh phải làm thế? Trở lại giường đi. Làm ơn...”

Anh liếc nhìn cô qua vai. “Chúng ta không có bao cao su.”

Justine gồng người chống lại sự phun nước giá lạnh và vươn tay vào bên trong buồng tắm để tăng nhiệt độ nước. Khi nó ấm lên một cách hiệu quả, cô bước vào bên trong buồng tắm cùng anh. Cô ôm anh từ phía sau, áp ngực cô vào bờ lưng mượt mà của anh. “Chúng ta không cần bao cao su,” Cô nói. “Em có dùng biện pháp kiểm soát sinh sản.”

Giọng anh có vẻ tạ lỗi mơ hồ. “Anh luôn dùng chúng. Một điều luật cá nhân thôi.”

“Oh. Okay.” Áp sát vào lưng anh, cô thưởng thức sự ấm áp của nước nóng chảy tràn qua cả hai thân thể, như thể chúng chỉ là một thay vì hai. Đôi tay cô trượt chậm chậm quanh vùng giữa của anh, lòng bàn tay đuổi theo đường dẫn của hơi thở thiếu đều đặn của anh. Thận trọng, những ngón tay cô thăm dò vùng trứng tinh tế giữa khung sườn rắn chắc ấy.

Sự thám hiểm mê mụ của cô tiến đến vùng nham nhám mềm mại của vùng lông trên thân thể, một đường dẫn tinh tế hướng đến vùng dày hơn, rậm rạp hơn. Mọi bắp cơ của anh căng lên khi bàn tay cô ôm quanh vùng da thịt sưng phồng rắn chắc. Cô sợ anh lên xuống, giữ chặt vào mỗi nhịp nghỉ.

Một tiếng hỗn hển cấp bách buột ra khỏi anh, và một tiếng khác, và anh xoay người trong một vòng quay hẹp giữa đôi cánh tay cô để nhấc cô lên cao và ôm chặt lấy cô. Cô bị nhấc lên cao gần như qua khỏi những đầu ngón chân, sức nặng của cô bị đẩy lên. Anh ấn vào bụng cô những cú thúc dầm nước, và trong khoảng vài giây, anh bóp nghẹt một tiếng gầm gừ trầm trầm vào trong những lọn tóc ướt của cô. Khoái cảm tuôn trào trong sức nóng của luồng nước dào dạt không ngừng, dâng lên và rút xuống, để lại họ cuộn chặt lấy nhau và kiệt sức.

Cuối cùng, Justine nghĩ cô nên gỡ vòng tay ôm của cô quanh anh, nhưng Jason dường như không muốn buông ra. Và dù sao thì cô cũng không chắc nên bắt đầu từ đâu... có vẻ như không cách chi phân biệt được tay, chân nào, bàn tay nào hoặc nhịp tim nào thuộc về người nào...

Thật nhân từ, bữa điểm tâm không phải là một bữa ăn ngồi lâu. Thay vì thế, Rosemary đã đặt thức ăn trên mặt quầy bếp : Bánh muffin trái vả, trái cây cắt lát và sữa chua lên men tự nhiên được làm từ một cửa hàng địa phương. Mặc dù Justine cố duy trì sự im lặng tổn thương,

cô thấy bản thân tham dự vào cuộc trò chuyện thường lệ, tất cả bọn họ che đậy sự căng thẳng bên dưới như thể bằng một tấm vải bạt.

Cô đã bị Rosemary và Sage lừa dối, nhưng điều đó không phủ định tất cả những điều tốt mà họ đã làm cho cô trong quá khứ. Cô yêu thương họ. Cô không chắc niềm tin của cô đối với sẽ có thể hồi phục lại bằng cách nào. Nhưng tình yêu không phải là thứ có thể ném đi dễ dàng. Ngay cả tình yêu không hoàn hảo.

Hơn nữa, thật hết sức khó để hành động một cách lạnh nhạt và đầy phần uất khi cô đang đắm mình trong ánh hào quang còn lại chưa thoát ra được, những đầu mút dây thần kinh của cô vẫn toả sáng như những sợi quang điện. Cô liên tục liếc nhìn vào Jason, trông anh lực lưỡng và quyến rũ hơn trong chiếc áo thun và quần short đi biển mà Sage đã giặt cho anh. Mỗi lần thỉnh thoảng anh gởi cho cô một nụ cười nhẹ, riêng tư đều khiến đầu cô quay cuồng. Các giác quan của cô bảo cô rằng đây là những gì đã được cho là có cảm giác giống như thế. Đây là những gì mà cô đã bỏ lỡ. Và cô muốn nhiều hơn nữa.

Một thứ duy nhất quấy rầy bên lề ánh hào quang của cô : Tất cả những điều này rồi sẽ dẫn đến đâu. Cô không muốn nghĩ đến điều đó, vì rằng câu trả lời rõ ràng là... không nơi nào hết. Họ gặp nhau tại giao điểm của hai lộ trình khác biệt. Phong cách sống vội của Jason hoàn toàn không lời cuốn Justine. Và bất cứ khi nào cô cố hình dung một chỗ cho anh giữa nếp sống bình lặng trong chuỗi ngày tháng của cô, cô đều không thể ước lượng được chúng.

Vì thế câu hỏi cũng không phải là liệu mối quan hệ có kết thúc hay không. Rõ ràng rằng họ chẳng được định sẵn sẽ hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau. Nhưng Justine sẽ không phiền kéo dài phần “hạnh phúc” lâu nhất có thể. Điều kỳ lạ là, thậm chí biết rõ là họ không thể ở cùng nhau, cô cũng không thể ngừng cảm thấy kết nối với anh ở mức độ không thể ngừng lại dù với bất kỳ lý do nào. Gần như thể họ là những linh hồn gắn kết.

Nhưng bằng cách nào bạn có thể là một linh hồn gắn kết với một người đàn ông không có linh hồn?

“Xung lực của cơn bão đã giảm xuống rồi,” Jason nói sau bữa điểm tâm. “Có một vài gợn sóng trên mặt nước, nhưng không thứ gì mà chiếc Bayline không thể đối phó. Tùy em thôi, Justine. Nếu em muốn rời đi sau trong ngày, điều đó cũng ổn thôi.”

“Không, em cần trở về quán trọ,” Justine nói, mặc dù dạ dày cô cuộn lên trước ý tưởng phải trở về trên một con tàu và băng xuyên qua vùng nước dữ dội đó.

Jason nhìn cô một lúc lâu. “Sẽ ổn thôi mà,” Anh nói dịu dàng. “Em không nghĩ anh sẽ để bất kỳ điều gì xảy ra với em, đúng không?”

Ngạc nhiên rằng anh có thể đọc được suy nghĩ của cô quá dễ dàng, Justine trao cho anh một ánh mắt mở to và lắc đầu.

“Justine,” Sage nói lạnh lẽ, “Trước khi cháu đi, chúng ta có vài thứ dành cho cháu.”

Theo sau bà đến sofa, Justine ngồi cùng bà trong lúc Rosemary đứng tại ngưỡng cửa. Jason vẫn đứng bên cửa sổ, cánh tay anh khoanh lại ngang qua ngực một cách lơ đãng.

“Chúng ta đã đến Crystal Cove khi mặt trời mọc,” Sage bảo Justine, “Để thả thần chú bảo vệ. Nó không lâu dài được, và chúng ta không biết nó có giúp ích được nhiều không, nhưng

chắc chắn sẽ không tổn thương. Hãy mang thứ này để tăng thêm sức mạnh cho hiệu quả của nó.” Bà trao cho Justine một vòng xuyên làm từ những khoanh đá màu hồng trong mờ được xâu lại với nhau thành một vòng tròn sáng lấp lánh.

“Đá thạch anh hồng?” Justine trượt chiếc vòng vào cổ tay cô, giờ nó lên cao để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của những viên pha lê.

“Một loại đá điều chỉnh,” Rosemary nói từ ngưỡng cửa. “Nó sẽ giúp để làm cân bằng những linh thần và bảo vệ con tránh khỏi những năng lượng tiêu cực. Hãy mang nó thường xuyên nhất có thể nhé.”

“Cám ơn các bà,” Justine xoay sở để nói, mặc dù cô đã hết sức nỗ lực để chỉ ra rằng cô không cần đến những bùa chú hoặc những viên đá pha lê bảo vệ nếu họ không giúp tạo ra geas ngay trong lần đầu tiên.

“Hãy mang nó vì lợi ích của Jason nữa,” Sage nói, với một cái hất đầu về hướng của anh. “Chúng ta cố mở rộng câu thần chú đến cậu ta.”

“Tại sao Jason cần phải bảo vệ?” Justine hỏi một cách cảnh giác. “Anh ấy đâu có làm gì trong việc bẻ gãy geas đâu.”

“Thêm một điều nữa mà cháu đã không được nghe đến,” Sage nói. “Trước lúc này thì không có sự cần thiết nào. Nhưng vì rằng Geas đã bị bẻ gãy, có một mối nguy hiểm đặc biệt mà cháu cần phải nhận thức rõ về chúng.”

“Cháu không quan tâm cháu có gặp nguy hiểm hay không. Đừng nói với cháu.”

“Cháu không phải là người gặp nguy hiểm.” Rosemary thông báo với cô. “Cậu ta mới là người gặp nguy hiểm.”

Justine liếc nhìn vào gương mặt không cảm xúc của Jason. Cô nhìn trở lại hai người phụ nữ già, cảm thấy phát bệnh từ bên trong.

“Bà sẽ giải thích,” Rosemary nói. “Như cháu đã luôn biết, Justine, vũ trụ yêu cầu sự cân bằng. Với quyền năng mà một phù thủy truyền đời được ban tặng, có một cái giá phải trả.”

“Cháu không muốn được ban tặng điều đó,” Justine nói. “Cháu sẽ cho nó đi nếu cháu có thể.”

“Cháu không thể. Nó đã là một phần của cháu. Và giống như phần còn lại của chúng ta, cháu phải trả giá.”

“Trả giá cái gì?”

“Bất kỳ người đàn ông nào mà phù thủy yêu thật lòng sẽ mang số mệnh phải chết. Truyền thống gọi nó là tai ương của phù thủy.”

“Gì cơ? Tại sao?”

“Được sinh ra cùng năng lực pháp thuật là một lời hiệu triệu,” Sage nói. “Một sự cam kết phục vụ những người khác, không khác mấy với thiên hướng của một nữ tu. Ta không biết tai ương của phù thủy xuất phát từ khi nào hoặc bằng cách nào, nhưng ta luôn nghĩ điều đó là để đảm bảo rằng chúng ta sẽ không bị xao lãng bởi những ông chồng và gia đình.”

Điều đó là quá nhiều để có thể tiếp nhận, đặc biệt sau những khám phá khác trong hai mươi bốn giờ qua. Justine kéo gối lên cao và đặt đầu cô lên đó, và nhắm mắt lại. “Bởi vì chẳng còn có sự xao lãng nào nữa khi người đàn ông mà bạn yêu đã bị chết mất tiêu rồi còn đâu.” Cô lầm bầm.

“Marigold không muốn cháu phải trải qua sự chịu đựng đó,” Sage nói. “Và đó là lý do mà bà, có lẽ đã sai lầm, trợ giúp tạo geas. Bà nghĩ điều đó sẽ dễ dàng hơn cho cháu nếu không phải phiền muộn vì một gánh nặng như thế. Sẽ không bao giờ phải biết đến nỗi đau đớn khi mất đi tình yêu.”

Jason lắng nghe với một góc môi uốn nhẹ gượng gạo. “Mọi người đều được định là phải chết, sớm hơn hay muộn hơn thôi,” Anh nói.

“Trong trường hợp của cậu,” Rosemary đáp, “chắc là sớm hơn. Cậu sẽ ổn trong một thời gian. Không ai có thể đoán được là bao lâu. Nhưng ngày nào đó tai họa sẽ bắt đầu... cậu sẽ đau ốm, hoặc có thể gặp một tai nạn. Và nếu cậu xoay sở còn sống sót được, thứ gì đó sẽ xảy ra vào ngày kế tiếp, và ngày kế tiếp, cho đến khi cuối cùng có thứ gì đó mà cậu không thể vượt qua.”

“Chỉ khi cháu yêu anh ấy thôi,” Justine nói một cách vội vàng, không nhìn vào Jason. “Và cháu không có. Cháu sẽ không yêu.” Cô ngừng lại. “Có điều khoản tránh né nào không? Một khe hở? Một loại thần chú trục xuất hoặc nghi thức hoặc...”

“Không có gì hết, bà e rằng vậy.”

“Điều gì xảy ra nếu tôi không tin điều đó?” Jason hỏi.

“Neil của tôi đâu có tin.” Sage đáp đầy tiếc thương. “Cha của Justine cũng không. Không quan trọng cậu tin điều gì, chàng trai thân mến à.”

Từ ngữ khiến Justine lạnh hết cả người. Cô thấy bản thân đang lo lắng rà soát lại những cảm xúc mà cô đã có. Điều đó vẫn chưa quá trễ. Cô không yêu Jason. Cô sẽ không bao giờ cho phép bản thân yêu bất kỳ ai nếu điều đó biến anh ấy thành một nạn nhân của một sự trừng phạt siêu nhiên nào đó.

Bị xâm chiếm bởi sự suy tưởng, cô không nhận ra sự tiến lại gần của Jason cho đến khi cảm thấy bàn tay ấm áp của anh trên lưng cô.

“Justine...”

“Đừng,” Cô nói, cứng người, vùng khỏi bàn tay anh.

“Đừng gì?”

Đừng chạm vào em. Đừng khiến em yêu anh.

“Em không muốn nói về điều này thêm chút nào nữa.” Cô nói bằng giọng đơn điệu, ngoảnh đi khỏi ánh mắt anh. “Em muốn về nhà. Và sau đó em sẽ làm điều tốt nhất để tránh xa khỏi anh.”

CHƯƠNG 15.

Chuyến đi đến Roche Harbor khá êm ả, một vài đám mây tách ra để lộ những mảng trời xanh như ngọc. Jason điều khiển con tàu với sự thận trọng, lưu ý đến những tảng đá và những hòn đảo nhỏ nhô lên trong nước. Nhiều trong số chúng được chọn lựa như chỗ trú ẩn của chim muông chẳng hạn như mòng biển, chim chơi chơi, chim mò sò, và chim cốc. Một con diều hâu quan sát biển từ chỗ đậu của nó trên một cọc gỗ trơ trụi. Khi cầu cảng tiến vào tầm nhìn, một hình nộm những con thiên nga đang rít lên inh ỏi bay qua phía trước chiếc Bayline, hướng về phía California cho kỳ trú đông.

Jason liếc nhìn Justine, có vẻ như cô chỉ vừa vắn lưu ý đến quang cảnh. Cô chơi đùa với chiếc vòng đá thạch anh hồng quanh cổ tay cô, miệng cô như được gắn xi và buồn bã. Kể từ khi họ rời khỏi ngọn hải đăng, cô xa cách như thể ngay cả nỗ lực tạo ra một cuộc trò chuyện cũng sẽ đặt một nỗi nguy hiểm chết người cho Jason.

Họ neo tàu vào chỗ đậu, và hai nhân viên bến tàu mặc áo màu đỏ đến để giữ những sợi dây xích và chăm sóc bảo dưỡng con tàu. Jason giúp Justine rời khỏi tàu và đi cùng cô dọc theo cầu tàu bằng gỗ. Anh quàng một cánh tay quanh vai cô, và cảm thấy sự căng thẳng của cô.

“Rất tiếc về chiếc Kayak của em,” Anh nói, “Có lẽ nó sẽ được lật lên ở nơi nào đó.”

“Chắc là nó đã nằm dưới đáy đại dương rồi.” Buột ra một hơi thở nhanh, Justine cố nghe có vẻ phấn khởi. “Nhưng mừng là em không ở cùng nó, cảm ơn anh nhiều.”

“Anh có thể mua tặng em một cái mới đồng thời làm rõ ràng rằng anh không cố tạo ấn tượng với em bằng cái ví ngoại cỡ của anh không?”

Justine lắc đầu, một nụ cười miễn cưỡng lộ ra. “Cảm ơn anh. Nhưng không.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Vành môi cô nhuộm vẻ dăm chiêu. “Chúng ta sẽ trở về quán trọ,” Cô nói. “Anh trở về với công việc và em cũng thế... Và... vậy thôi.”

Jason ngừng cô lại tại cuối cầu tàu, hai tay anh giữ chặt mỗi bên lan can khi cô chống lại điều đó. Thân thể của họ không chạm vào nhau, nhưng anh biết cô có thể cảm thấy anh, thân thể anh nhớ sức nóng êm ái toả ra từ thân thể cô.

Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu bồn chồn của cô. “Chúng ta có việc chưa làm xong.”

Cô hiểu ý anh muốn nói. “Em... em không thể làm điều đó với anh được.”

“Em đã muốn vào sáng nay đấy thôi.”

“Em đã không suy nghĩ sáng suốt.” Một vệt đỏ ửng phủ qua gương mặt cô. “Nhưng bây giờ em đã nghĩ kỹ rồi.”

“Em sợ rằng em sẽ bắt đầu quan tâm đến anh.” Anh đặt một dấu vết mĩa mai vào trong giọng anh. “Và rồi bằng cách nào đó điều đó sẽ đặt anh vào nguy hiểm, đúng không?”

“Không. Phải. Nhìn đi, dù thế nào đi nữa cũng chẳng có người có lý trí nào cho rằng anh và em nên ở cùng nhau. Ý em muốn nói, anh sẽ chọn em cho anh sao?”

“Anh vừa mới làm đấy thôi.”

Cô cố thoát khỏi sự vây hãm của đôi cánh tay anh, nhưng anh không chịu buông cô ra. “Điều đó không đáng đâu.” Cô nói, quay mặt khỏi anh. “Jason, em biết điều gì sẽ xảy ra khi một người không có linh hồn qua đời. Không điều gì của anh còn lại hết. Thời gian của anh đã bị giới hạn đủ với điều đó rồi.”

“Anh sử dụng nó như thế nào là lựa chọn của anh.”

“Nhưng nếu em làm tổn thương anh bằng bất kỳ cách nào, em mới là người phải sống với điều đó.” Gương mặt cô xoắn vặn, và cô đấu tranh chống lại thôi thúc đột ngột muốn khóc. “Và em không thể,” Cô nói nghẹn ngào. “Em không thể chịu đựng được điều đó.”

“Justine,” Anh kéo cô lại gần hơn, và cô vặn người né tránh, và kết thúc với đôi cánh tay anh quấn quanh phía trước cô. Đầu anh cúi xuống cho đến khi môi anh gần sát tai cô. “Đó là một rủi ro mà anh muốn nhận lấy. Điều này chỉ xảy ra một lần trong một cuộc đời. Em gặp người nào đó và có phản ứng điên rồ này... Em chạm vào làn da của cô ấy và đó là làn da tuyệt nhất mà em từng cảm thấy, và không mùi hương nào trên trái đất có thể tuyệt hơn mùi hương của cô ấy, và em biết rằng không bao giờ em có thể chán cô ấy bởi vì cô ấy gây hứng thú cho em ngay cả khi cô ấy chẳng làm gì hết. Ngay cả khi chẳng biết chút gì về cô ấy, em vẫn muốn có được cô ấy. Em biết cô ấy là ai, và điều đó ảnh hưởng đến em với mọi mức độ.” Đôi tay anh siết chặt hơn. “Anh đã trải qua mười năm vừa qua ở cùng với những người không đúng, hết người này đến người khác – điều đó dạy cho anh biết khi nào anh tìm thấy đúng người.” Anh hôn lên khu vực nhỏ bé phía sau vành tai cô. “Em cũng cảm nhận được điều đó. Em biết chúng ta được dành cho nhau mà.”

Justine lắc đầu. Đầy ngờ vực, cô cảm thấy anh mỉm cười trên tai cô.

“Anh sẽ bắt em phải thú nhận điều đó,” Anh nói, “Đêm nay.”

“Không.”

Jason xoay cô lại đối diện với anh. “Vậy hãy tìm một câu thần chú đi,” Anh nói với giọng thấp. “Tìm ra một cách cho chúng ta.”

Justine cắn môi và lắc đầu. “Em đã nghĩ nát óc rồi. Điều duy nhất em có thể đạt tới là một thần chú trường thọ, và em không thể làm điều đó.”

Ánh mắt anh sắc bén. “Tại sao không?”

“Chúng thuộc về lãnh vực bùa chú cao cấp. Bất kỳ điều gì gây rối loạn về sự sống và cái chết đều bị cấm đoán... Những loại bùa chú đó nguy hiểm ngay cả trong tay của những pháp sư từng trải nhất. Người ta thường nghĩ sự sống lâu là một ân phước, nhưng trong mọi quyển sách Ước mà anh có thể đọc được, chúng được phân loại như một lời nguyền. Thật là một số phận tàn ác khi sống vượt xa hơn sự an bài tự nhiên về mọi thứ... Anh sẽ sống lâu hơn mọi người mà anh từng quan tâm đến, và cơ thể cũng như trí óc anh sẽ suy tàn, nhưng bất kể nỗi đau hoặc sự cô đơn hoặc sự buồn phiền của anh nhiều như thế nào, anh vẫn phải tiếp tục sống. Anh sẽ kết thúc trong việc này xin được kết thúc sự chịu đựng đó bởi vì cái chết sẽ là một ân

huệ.”

“Điều gì xảy ra nếu anh vẫn muốn em thử? Điều gì xảy ra nếu anh nói điều đó xứng đáng để được ở bên em?”

Cô lắc đầu. “Em sẽ không làm điều đó cho anh. Và cho dù em có muốn và hô được chính xác thần chú đi chăng nữa, điều đó cũng vẫn không dẫn chúng ta đi đến đâu hết. Chúng ta quá khác biệt. Em sẽ ghét cuộc sống của anh; em có thể không bao giờ là một phần của chúng. Và em không thể nhìn anh từ bỏ mọi thứ mà anh đã dốc sức vì chúng để sống trên một hòn đảo hết sức cô tịch. Cuối cùng anh sẽ không hạnh phúc. Anh sẽ đổ lỗi cho em.” Justine xoay mặt tránh anh, gương mặt cô bị che khuất. “Điều đó chẳng có gì tốt đẹp,” Cô nói bằng một giọng bị bóp nghẹt. “Chúng ta tốt hơn nên tách xa khỏi nhau. Đó là số phận.”

Jason quàng tay quanh cô và ôm cô một lúc lâu, không quan tâm đến những người lạ vượt qua họ trên cầu tàu. Dường như thể anh phó mặc bản thân trước điều không thể tránh được.

Ngoại trừ rằng, cuối cùng khi anh nói, nghe không chút gì có vẻ phó mặc. “Loại số mệnh duy nhất mà anh tin, Justine, là những xảy ra khi em không tạo nên một sự lựa chọn nào. Anh muốn em. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh cho phép bất kỳ điều gì cản trở điều đó.”

Sự quay trở về Artist’s Point được chào đón với sự đổi phiên của Inary Group, bao gồm Gil Summer, một người bạn đại học hiện đang điều hành phân khúc phát triển công ty... Lars Arendt, luật sư của anh... Mike Tierney, kế toán kiêm quản trị các sự thôn tính... và Todd Winslow, kỹ sư thiết kế toà cao ốc Inary ở San Francisco.

“Không nghĩ ra là cậu có thể sống sót khi không có tín hiệu điện thoại di động,” Gil nói với vẻ quan tâm chế nhạo.

“Tớ thích nghỉ giải lao.” Jason bảo họ với vẻ châm chọc. “Tớ có thể đương đầu với việc bị rút phích cắm điện.”

Mike trông có vẻ ngờ vực. “Cậu từng bảo với tớ rằng nếu thiên đường và địa ngục cùng tồn tại, cả hai chỉ là những thị trấn nhỏ bé vùng Trung Tây, ngoại trừ địa ngục sẽ là thị trấn không có internet.”

“Phỏng đoán của tớ là,” Todd nói với một nụ cười toe toét ranh mãnh, “Jason sẽ không thấy phiền với sự thiếu thốn truy cập không dây vì cậu ta có được hoạt động phục vụ nào đó từ một cô nàng da ngăm chân dài.”

Jason bắn cho cậu ta một ánh mắt cảnh cáo, và cho dù Todd đang cười chẳng chút ăn năn, cậu ta không nói gì xa hơn nữa. Có những giới hạn về sự riêng tư mà không một ai, ngay cả những bạn thân của Jason, biết là không nên vượt qua.

Priscilla, mặt khác, dám xiên vào những chủ đề mà không ai khác có thể. Một năm trước đây, Jason đã phỏng vấn và thuê chị từ hội các thực tập sinh như một trợ lý riêng của anh, sau khi các nhà quản trị của anh thu hẹp phạm vi xuống còn ba ứng viên. Với trọng âm thôn dã và

một nền tảng trái với lẽ thường, Priscilla là một lựa chọn kỳ quặc. Tuy vậy, sự thông minh và năng lực của chị đã khiến chị nổi bật hơn các thực tập sinh khác.

Tuy nhiên, thứ đã quyết định cho sự thoả thuận là lời bình luận của chị vào gần cuối cuộc phỏng vấn, khi Jason hỏi liệu chị có bất kỳ thông tin gì về bản thân mà chị có thể muốn anh biết không. “Tôi nghĩ là có,” Chị nói. “Tôi không thể không nhận ra rằng anh không có linh hồn.” Khi anh nhìn chằm chằm vào chị, chị thêm vào. “Có lẽ tôi có thể giúp anh với điều đó.”

Không cách nào Priscilla có thể biết được. Anh ép chị giải thích, và chị nói chị có thể cảm nhận được điều đó. Anh đã thuê chị với hy vọng rằng có nhiều tiết lộ hơn sẽ được tìm ra sau đó, và họ đã có. Cuối cùng chị thú nhận với Jason rằng chị là một phù thủy bẩm sinh.

“Anh có thể nói tôi và gia đình tôi là kết thúc hỗn độn của dòng dõi Fiveash,” Priscilla kể với Jason. “Chúng tôi có được giòng máu phù thủy, nhưng không ai trong nhánh gia phả này từng làm được bất kỳ điều gì với chúng. Nhưng vào một đêm trong năm 52, bà Fiveash của tôi đã làm cho mặt trăng rơi khỏi bầu trời. nảy lên trên đường chân trời và lại bật trở lại lần nữa. mười phút từ khi bắt đầu đến khi kết thúc. Bất cứ khi nào bà tôi kể về việc đã kéo được mặt trăng xuống như thế nào, mẹ tôi luôn bảo tôi đó thực ra chỉ là một khinh khí cầu hoa tiêu của nha Khí tượng. Nhưng tôi biết bà tôi đang nói thật.”

Theo lời Priscilla, mẹ chị không muốn chị biết sự thật về di sản thừa kế pháp thuật của gia đình. Điều đó sẽ khiến họ bị trục xuất khỏi cộng đồng người Ozark kính sợ Chúa. Vì thế Priscilla đã lén lút cố học những gì có thể từ bà ngoại và bà cô già của chị, cả hai đều là những người có năng lực siêu nhiên và tập luyện pháp thuật một cách bí mật.

Sau khi đến làm việc cho Jason, Priscilla đã nghiên cứu lịch sử của các quyển sách phép cổ xưa. Triodecad được liệt kê trong số đó. Lần theo dấu vết về người chủ nhân trước đây của Triodecad, cuối cùng Priscilla đã xác nhận được Justine Hoffman là người cuối cùng trong dòng dõi. Cô gần như chắc chắn là chủ nhân hiện tại của quyển sách phép. Và nếu như bất kỳ quyển sách nào trên trái đất chứa bí mật có thể giúp được Jason, đó sẽ là Tridecad huyền thoại. Với may mắn của cả sự trùng hợp lẫn số mệnh, hoá ra Justine lại đang sống trên hòn đảo nơi Jason đang cân nhắc để mua lại một điền sản.

Jason rất biết ơn Priscilla đã dẫn anh đến nơi này. Và anh đã dần thích chị nhiều như anh có thể thích bất kỳ ai nhắc anh nhớ một cách triu mến về loại phô mai cay nồng và bánh mì trắng, hoặc những viên thịt thạch nho, hoặc kể nghĩ rằng đỉnh cao nghề nghiệp của Clint Eastwood là phim diễn cùng con đười ươi.

Vào vai người thầy thông thái, Jason đã cố làm cho Priscilla hiểu giá trị của tính khôn khéo và sự tiết chế. Bạn đâu cần đến búa tạ để đập chết một con ruồi. Dần dần chị đã học được những kỹ năng sẽ giúp bạn trèo ra khỏi mương mà không nhất thiết người mà bạn từng đeo bám trước đây cũng thoát ra cùng.

“Justine thế nào?” priscilla hỏi, chị ngồi cạnh bàn trong phòng của Jason và đang mở laptop của chị lên.

Jason ngồi bên cạnh giường. “Cô ấy ổn.”

“Anh có...”

Anh ngừng chị lại với một cái vẫy nhẹ. “Chúng ta hãy làm cho xong công việc trước đã.”

Priscilla nhét một lọn phía trước của mái tóc thẳng màu đồng ra phía sau tai và mở một file hồ sơ trên màn hình. “Chỉ có đôi thứ anh cần trả lời. Anh được mời làm chủ tọa tại QuakeCon ở Dallas vào mùa hè sắp tới.”

Đó là một điều dễ dàng. “Không.”

“Ít ra anh sẽ thực hiện một cuộc nói chuyện chuyên đề chứ? Trong một giờ?”

Jason lắc đầu. “Tôi định đến Cal-Con vào tuần sau. Một lần hội nghị một năm là tất cả những gì tôi có thể xoay sở được.” Anh đã đồng ý tài trợ cho một bữa tiệc riêng để gây quỹ cho hội cứu trợ cho các bệnh nhân ung thư, nhưng điều đó sẽ là một sự kiện ít tính đặc trưng. Một vài mảng công việc khác được thảo luận đến – lượt mới nhất trong việc điều chỉnh những con bọ cho Skyrebels, bao gồm một lỗi về tính hợp lý khi tải những màn chắn từ Add-ons, vài bộ nhớ mới và tối ưu hoá tính ổn định.

Priscilla đóng laptop lại và trao cho Jason một ánh mắt mong đợi. “Điều gì đã xảy ra?” Chị hỏi, “Với anh và Justine?”

Jason ngừng lại, không chắc chắn nên trả lời thế nào. Sự tường thuật cơ bản về những sự việc không chuyển tải hết sự thật về những gì đã xảy ra, những gì vẫn còn đang xảy ra. Không thể nào xác định được những gì anh muốn hoặc anh cảm thấy như thế nào.

“Có từng nghe về thứ gì đó được gọi là một geas không?” Anh hỏi.

Priscilla lắc đầu.

Khi anh giải thích, Priscilla lắng nghe theo cách chị vẫn luôn làm khi trí óc chị sắp xếp những thông tin ngay hàng thẳng lối để có thể dùng trong tương lai. Không giống như Justine, chị không có chút xung đột nào đối với sử dụng pháp thuật. Chị muốn học hỏi nhiều nhất có thể. Những cạm bẫy chẳng nghĩa lý gì với chị. Vẫn chưa.

Ngày nào đó chúng sẽ có.

“Thật đáng thương.” Chị bình luận, trông có vẻ thương cảm chân thành. “Tôi không thể hình dung có người lại bị nguyên rửa bởi một trong những người thân thuộc.”

“Justine đã rất khó khăn với việc đó,” Jason nói, “Và điều đó không giúp ích gì khi phát hiện ra Rosemary và Sage cũng là một phần trong đó. Họ giống như gia đình của cô ấy. Cô ấy đã bị tàn phá.”

“May cho cô ấy rằng anh có ở đó để giúp cô ấy vượt qua được.” Có điều gì đó trong giọng của Priscilla biến lời bình luận thành một sự châm chích nhẹ.

“Tôi đã ở bên cô ấy như một người bạn.” Jason nói sảng.

“Một người bạn sẽ không âm mưu đánh cắp quyền sách ước.”

“Tôi không định đánh cắp bất kỳ thứ gì hết. Tôi sẽ trả lại quyền sách sau khi tôi lấy được thông tin mà tôi cần.”

“Sao anh không hỏi Justine cho anh mượn nó?”

“Cô ấy sẽ từ chối.”

“Sao lại thế được chứ? Nếu cô ấy là một người bạn...”

“Điều đó rất phức tạp.”

Priscilla nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt xanh không chớp. “Tôi đã tìm thấy quyển sách ước trong lúc anh đi,” Cuối cùng chị nói. “Bên dưới giường của Justine trong căn nhà gỗ nhỏ phía sau. Quyển sách đã bị khoá.”

“Tôi biết chìa khoá ở đâu. Justine đeo đó trong một sợi chuỗi quanh cổ.”

“Cho dù anh lấy được chìa khoá từ cô ấy, quyển sách đã được bảo vệ bởi thứ gì đó mạnh hơn một ổ khoá bằng đồng. Anh sẽ không bao giờ mang được nó qua được cửa trước.”

Jason lắc đầu nhẹ.

Nhìn thấy sự không hiểu của anh, priscilla giải thích. “Một quyển sách phép được giữ cho chủ nhân của nó bằng một tổng thể những bùa chú liên kết lại. Nếu anh cố mang nó đi khỏi, nó sẽ chống lại. Giống như nam châm vậy.”

“Bằng cách nào để tôi vượt qua được điều đó?”

“Phỏng đoán tốt nhất của tôi là anh phải làm cho Justine tin tưởng anh. Quan tâm đến anh.” Priscilla trông có vẻ bối rối. “Giao kèo mà chúng ta đã thoả thuận... Anh có định giữ không? Anh sẽ không làm tổn thương Justine bằng cách lấy khỏi cô ấy quyển sách ước mãi mãi chứ?”

“Tôi đã nói là tôi sẽ trả nó lại rồi mà. Tôi không có ý định làm tổn thương Justine hay trở thành kẻ thù của cô ấy. Thật ra còn ngược lại nữa là khác.”

Priscilla trông có vẻ giật mình ngờ ngợ. “Anh không lập kế hoạch cố trở thành bạn bè với cô ấy sau điều này, phải không?”

“Đó là việc của tôi.”

Priscilla nghiên cứu gương mặt lãnh đạm của anh. “Hãy nhớ những gì tôi nói với anh : Đừng bao giờ dính líu với một phù thuỷ. Nếu cô ấy rơi vào tình yêu với anh, anh sẽ bị tiêu diệt. Ngay cả người tử tế nhất trong chúng tôi cũng là những sát thủ huỷ diệt đàn ông. Chúng tôi không thể ngăn được điều đó. Mọi người đàn ông trong gia đình tôi đều chết trước thời hạn của họ, bao gồm cả cha tôi. Anh không muốn dính vào điều đó đâu. Anh không thể chống lại nó được.”

“Chị vừa bảo tôi phải làm cho Justine quan tâm tôi đấy thôi.”

“Quan tâm, phải. Không phải yêu. Sau khi anh có được những gì anh muốn, hãy rời khỏi Justine nhanh nhất có thể, và đừng quay lại.”

“Cậu có chắc là cậu ổn không?” Zoe hỏi lần nữa, cắt các nguyên liệu làm bếp vào trong chạn.

“Mọi thứ đều tuyệt,” Justine kêu lên khi cô dọn dẹp máy pha café phục vụ khách. “Tớ ổn, ngoài việc mất chiếc kayak. Nhưng nó có thể thay thế được. Tớ đoán lòng kiêu hãnh của tớ có hơi bị bầm dập đôi chút – tớ cảm thấy giống như một đứa ngốc, bị mắc kẹt trong trận bão đó ấy mà.”

“Cậu hẳn phải thấy nhẹ nhõm khi Jason xuất hiện.”

“Còn hơn cả nhẹ nhõm.” Justine nói, quyết định không cần làm Zoe lo lắng bằng cách giải thích rằng cô gần như đã chết vào lúc đó.

Sau khi quay lại quán trọ, Justine rất hài lòng khi biết rằng mọi thứ tại quán trọ được vận hành trôi chảy trong suốt thời gian vắng mặt ngắn ngủi của cô. Annette và Nita đã dọn dẹp các phòng và khu vực chung, và Zoe trông nom bếp. Không lời phàn nàn nào từ các khách trọ - Họ đã vui vẻ nằm dài trong phòng đọc sách cạnh lò sưởi trong suốt cơn bão, trong khi Zoe mang đến những khay các món ăn.

Dường như Zoe nhận ra rằng Justine không kể với cô ấy mọi thứ đã xảy ra trên đảo Caudron. Sau khi lắng nghe phiên bản đã được sàng lọc của Justine về một đêm trên ngọn hải đăng, cô ấy đã hỏi một cách ngờ vực, “Không có gì xảy ra giữa cậu và Jason sao?”

Một hình ảnh loé lên trong trí Justine, được ôm sát vào thân thể rắn chắc của Jason... làn da như dát vàng và ấm áp như ánh nắng đó... và cô cảm thấy bản thân đang đỏ ửng lên. “Tớ đoán tớ sẽ không phải là con người nếu tớ không có một chút phải lòng anh ấy.” Cô cố trông có vẻ thờ ơ.

“Còn Jason thì sao?” Zoe hỏi, mang một cuộn khăn giấy cho Justine sử dụng trên máy pha café. “Anh ấy có cảm thấy gì đó giống cậu không?”

“Chà... Điều đó không quan trọng.”

“Tại sao không?”

“Anh ấy hoàn toàn trái ngược với tớ, Zo. Anh ấy nằm trong giới một phần trăm*. Anh ấy có cả một chuyên cơ riêng. Anh ấy có ba căn nhà và chẳng hề dành thời gian cho bất kỳ căn nào. Tớ không thể ở cùng ai đó giống như thế.”

*(*Một phần trăm người siêu giàu nắm giữ 90% của cải của toàn thế giới. Đại khái thế, không nhớ chính xác lắm – Sẻ)*

Zoe trao cho cô một ánh mắt cáu giận đầy trù ẻo. “Anh ấy có đối xử ân cần với cậu không? Anh ấy có khiến cậu cười không? Cậu có thích nói chuyện với anh ấy không?” Khi Justine gật đầu trả lời cho cả ba câu hỏi, Zoe nói, “Có lẽ những thứ đó là những thứ duy nhất cậu cần quan tâm đến.”

“Không đơn giản như thế đâu.”

“Tớ nghĩ nó đơn giản như thế đó. Người ta sử dụng những thứ phức tạp để bào chữa cho việc bỏ cuộc quá sớm.” Zoe giúp Justine đẩy chiếc máy pha café nặng nề trở lại chỗ cũ. “Một nhóm các cô gái muốn họp mặt vào cuối tuần này. Cậu có hứng thú với một tối xem phim không?”

“Chắc chắn rồi. Những hãy ban cho tớ một ân huệ nhé... cảnh báo trước với họ là đừng hỏi tớ bất kỳ điều gì về Jason.”

“Cậu sẽ phải nghĩ ra một phiên bản PR nào đó để kể với họ thôi,” Zoe nói. “Nếu không thì họ sẽ không ngừng quấy rầy tớ.”

“PR như là trong ‘quan hệ công chúng’ (*Public Relations*) ấy à? Hay ý cậu muốn nói là ‘huyên thuyên vô nghĩa?’” (*Pointless Rambling*)

“Suồng sã khiêu khích,” (*Provocatively Risqué*) Zoe gợi ý với ánh mắt lấp láy.

Justine mỉm cười và đi đến một trong những tủ bếp cao và mở cửa. “Cái chày và cối bằng đá nhỏ nhỏ mà cậu hay dùng để nghiền thảo mộc ở chỗ nào thế?”

“Tớ sẽ lấy nó cho cậu.” Zoe đi đến và mở một tủ trên cùng. Kéo ra một bộ cối và chày màu trắng, cô mang chúng đến cho Justine. “Tớ có thể giúp gì không?”

“Không, tớ đang nghĩ về việc chế tạo một công thức cho mặt nạ bột yến mạch và mật ong.”

“Thêm vào một ít nước chanh ép nữa,” Zoe gợi ý, tìm kiếm tô trái cây. “Nó sẽ làm sáng nước da cậu lên.” Cô nhặt ra một trái chanh mọng nước và trao cho Justine. “Về những gì chúng ta đã nói ... hãy cố để trí óc phóng khoáng, Justine. Đôi khi tình yêu xuất hiện trong những nơi không mong đợi nhất.”

Justine trao cho cô ấy một ánh mắt thăm tối. “Cỏ dại cũng thế.”

Zoe mỉm cười. “Được rồi, tớ đi đây.”

Sau khi Zoe rời khỏi, Justine đi đến căn nhà gỗ, tìm quyển sách ước bên dưới giường, và mang nó đến bếp. Lật đến chương thuốc độc, thuốc bổ và thuốc bôi, cô tìm thấy công thức mà cô muốn. Một loại mê dược ngăn trở, thứ bảo đảm sẽ phá vỡ các mối liên kết của bất kỳ những lời cuốn hoặc quyến luyến lãng mạn nào. Nếu tự tay cô trao cho Jason, anh sẽ mất đi tất cả hứng thú với cô.

Vì có thể anh sẽ không chịu uống thuốc một cách tự nguyện, Justine phải tìm ra cách để anh uống nó mà không biết. Cô cảm thấy khá tội lỗi về điều đó, nhưng không có lựa chọn nào khác. Sau cùng thì đó là vì lợi ích của chính anh. Cô chỉ đang cố cứu cuộc sống cho anh.

Tuy vậy, cô nhăn mặt khi nhớ đến những gì anh đã nói với cô, “*Bất cứ khi nào ai đó nói ‘điều này là vì lợi ích của chính em’ thì chắc chắn là họ có ý định gây ra cho em một kiểu huỷ hoại nào đó.*”

Không có từ nào về việc khi người ta phải chọn lựa giữa hai phương án khó chịu tương đương sao? “Say rượu” Cô quyết định một cách thăm nảo.

Cô ra ngoài khu vườn thảo mộc để thu thập rễ cây cam thảo, bạc hà, mùi tây, và kinh giới. Quay trở lại bếp với nhúm cây xanh ngát hương, cô khoá cả hai cánh cửa. Quan trọng là phải theo công thức đúng đến từng chữ - Cô không muốn liều bị cắt ngang giữa chừng.

Cô đặt mớ thảo mộc cùng bộ cối chày xuống, xé nhỏ mớ cây xanh hăng nồng vào trong một chiếc xoong bằng đồng, và thêm nước. Sau khi đặt chiếc xoong nhỏ lửa trên bếp, Justine đi vào chạn để tìm một hộp bằng giấy bồi từ trên nóc kệ cao. Nó chứa vài thứ món phụ liệu pháp thuật cơ bản, bao gồm những vại thủy tinh nhỏ, những chai lọ và những túi nhựa cây. Nghiền một tảng nhỏ nhựa thơm và một nhúm nhựa cây máu rồng, cô thêm chúng vào hỗn hợp chứa trong xoong.

Khi hỗn hợp sôi, Justine thả một que khói cây xô thơm trắng và vẩy chúng quanh bếp trong một nghi thức xua đi những ám khí tiêu cực. Khi mớ thảo mộc đã ngấm vào nước một cách hiệu quả, Justine lọc mẻ thuốc vào trong một chiếc tô nhỏ. Cô dọn dẹp bếp và quay lại bàn để hoàn tất liều thuốc. Cô bật lò trước công thức, có một thứ được gọi tên là “Nước mắt Trinh Nữ”

“Tuyệt,” Justine nói với quyển sách với vẻ nhạo báng. “Tao khá chắc tao không được kể đến như một trinh nữ rồi.” Tuy vậy, với sự vắng mặt của các cô trinh nữ có khả năng khóc lóc và sẵn lòng, những giọt nước mắt của chính cô sẽ phải vào việc thôi.

Nhưng cô cho rằng có thể khiến bản thân khóc lóc được bằng cách nào đây?

Hướng đến chạn bếp, cô tìm chiếc rổ lưới kim loại nơi Zoe cất những củ hành. “Thứ này tốt hơn nên đáng giá,” Cô lầm bầm, đặt một củ hành màu vàng tròn trĩnh trên thớt. Cô cắt nó ra làm hai mảnh. Khom người, cô hạ thấp mặt trên luồng hơi cay nồng, buộc mắt cô để mở. Chúng bắt đầu bị nhức nhối và ứa nước ngay lập tức. “Oh, jeez,” Cô hỗn hển, dò dẫm tìm chiếc chai thuỷ tinh bé xíu. Bằng cách nào đó cô xoay sở giữ được đôi giọt nước mắt. Sau khi chấm mắt bằng khăn giấy, cô mang chiếc chai đến bàn và dùng một cái bơm lường giọt thuốc để làm đầy nó với dung dịch dược thảo.

Bây giờ tất cả những gì cô phải làm là học thuộc lòng câu thần chú, và mê dược ngăn trở sẽ được hoàn thành.

Nhưng khi cô với tay đến Triodecad, những trang sách lật dở nhanh và quyển sách đóng sầm lại.

“Này,” Justine phản đối, “ngừng đùa giỡn đi và để tao làm cho xong thứ này.” Cô buộc quyển sách mở ra và tìm kiếm câu thần chú lần nữa. Nhanh chóng, cô đọc lâu lâu các từ ngữ, sử dụng căng tay để ghìm quyển sách xuống khi nó rần sức tự đóng lại.

Niềm đam mê bị trục xuất đời đời.

Khi nước mắt trinh nữ được hấp thụ.

Thuốc tiên, làm lạnh trái tim anh ấy từ bên trong

Ngăn cản tình yêu trước khi nó bắt đầu.

Thở nặng nhọc với nỗ lực, Justine đóng Triodecad và vặn chiếc nắp bơm lường giọt thuốc trên chiếc chai nhỏ. “Tất cả đã xong.” Cô nói thành lời. “Một giọt thứ này thôi, và Jason sẽ có thể chạy khỏi mình đủ xa và đủ nhanh.”

Đôi mắt cô nhức nhối lần nữa. “Củ hành ngu ngốc,” Cô nói, với tay tìm một miếng khăn giấy khác.

Mặc dù miếng hành cắt lát ấy nằm ở tận phía bên kia gian phòng.

Vào đúng chín giờ tối, Justine gõ cửa phòng của Jason. Cô giữ chiếc khay bạc chặt hơn

cần thiết. Hai shot rượu vodka và đá khua lách cách trong tay cô.

Cửa phòng bật mở.

Ánh mắt lo lắng của Jason lướt qua cô. Điều đó khơi nguồn một trò kéo quân các cảm xúc khuấy đảo bên trong cô, ấm áp, khao khát, mê đắm.

Anh giục cô vào trong phòng và lấy chiếc khay khỏi cô, đặt nó lên bàn.

Mình không yêu anh ấy, cô tự nhủ khi anh vươn tay đến cô. Bất chấp cô say sưa với hương thơm vị muối biển sạch sẽ của làn da anh và cảm giác dễ chịu khi ở bên anh vây bọc quanh cô. Bất chấp cổ họng cô đang thắt chặt như thể cô sắp khóc.

“Anh sẽ dời đi vào ngày kia,” Cô thấy bản thân đang nói một cách ngượng ngùng.

“Và?”

“Điều này sẽ chấm dứt.”

“Không điều gì sẽ chấm dứt hết,” Anh nói. “Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ tốt hơn với anh. Anh biết là em không phù hợp cho cuộc sống của anh mà.”

Jason cúi xuống để hôn lên cổ cô. Đôi tay anh trượt xuống hông cô. Lờn thì thầm của anh cuộn êm ái trên làn da cô. “Anh nghĩ em phù hợp một cách hoàn hảo. Chúng ta đã thử rồi.”

Đồ đàn ông hư, hư quá đi. Gương mặt cô muốn bốc cháy. Cô gần như không thể đứng yên, mọi dây thần kinh trên cơ thể cô bùng bùng đói khát. Cô không thể ngăn được những hình ảnh tưởng tượng, dù chỉ trong một thoáng... cảm giác có anh bên trong cô.

“Em mang cho anh Vodka,” Cô nói, lách người khỏi anh. Hết sức kích động, cô vuốt mái tóc trong luồng gió hoang dã và kéo đường viền áo. “Anh nên uống một shot vodka. Nó sẽ giúp anh thư giãn.”

“Toàn bộ năm ly liền cũng không làm được điều đó,” Anh nói phía sau cô.

Quàng tay quanh người, Justine đi vắn vơ đến bên cửa sổ và nhìn vào đường nét bên ngoài của căn nhà gỗ. Đêm đã phủ sự mát lạnh và bóng tối quanh quán trọ. Ngọn đèn cửa nhỏ bé toả sáng giống như những vòng tròn vàng được tô vẽ quanh những nhân vật thần thánh thời Trung Cổ.

“Điều gì xảy ra nếu em đồng ý bán cho anh ngôi nhà phố DreamLake của em?” Cô hỏi mà không nhìn anh. “Với một giá công bằng. Như thế anh có thể ở lại đó bất cứ khi nào anh cần kiểm tra tiến độ công trình. Anh sẽ không phải đến Artist’s Point nữa.”

“Em đang cố mua chuộc để anh rời xa em đấy à?”

Tóc phía sau cổ của Justine nổi gai khi cô nghe thấy âm thanh của đá va leng keng trong khay. Anh đã lấy lên một ly vodka.

“Không phải mua chuộc,” Cô nói. “Em chỉ muốn sắp xếp các tình huống để chúng ta có thể tránh né những rắc rối trong tương lai.”

“Em không thể tránh né những rắc rối trong tương lai,” Anh nói. “Cho dù em tìm ra được một cách để không quan tâm đến anh, hoặc thậm chí không nói chuyện với anh, sẽ có những

vấn đề khác. Bởi vì cuộc đời là thế. Hết rắc rối này đến rắc rối khác. Em không thể kiểm soát được điều đó. Tất cả những gì em có thể làm là tìm ra được một điều gì đó tốt đẹp bất cứ khi nào em có thể. Và giữ chặt nó không quan trọng là thứ gì.”

“Em không thể,” Cô nói dữ dội. “Bởi vì em đang cố cứu anh.”

Một khoảng ngừng lâu. Cô nghe thấy tiếng ly được đặt lên bàn. “Đừng cố cứu anh. Chỉ cần cố yêu anh thôi.”

“Điều đó thật dễ dàng,” nỗi đau xé vụn giọng cô. “Hết sức dễ dàng để yêu anh,” Cô vẫn giữ gương mặt ngoảnh đi khỏi anh. “Chúa ơi, em ước chi em chưa bao giờ phá vỡ geas. Họ đã nói đúng... Em nên dừng lại là tốt nhất, trước khi mọi thứ bắt đầu. Và anh cũng thế.”

“Em không...”

Anh ngừng lại. Anh hít vào một hơi thở dài, nặng nề.

Quay người, Justine thấy Jason chống một tay trên bàn, đầu anh hạ thấp trên ly rượu rỗng. Lưng anh căng lên cho đến khi cô có thể nhìn thấy hình dáng của những bó cơ qua làn vải thun đàn của chiếc áo polo.

“Justine.” Giọng anh nghe có vẻ kỳ lạ.

Anh đã uống liều thuốc ngăn trở. Nó đang có tác dụng sao? Cô có tạo ra sai lầm nào không? Anh không thở tốt. Quý Thần ơi. Cô đã làm anh phát bệnh rồi chẳng?

“Vâng?” Cô hỏi, thận trọng tiến lại gần anh.

“Em đã bỏ thứ gì vào trong Vodka thế?” Giọng anh nghe yếu đuối một cách lừa phỉnh.

“Có lẽ một giọt nhỏ của vài loại thảo mộc... Một kiểu...um, tăng sức khỏe.”

Anh đang thở và hóp hơi, làn da anh thẫm lại. “Giống một con ngựa đua dưới tác dụng của các chất kích thích Steroids à.”

Justine lắc đầu khiếp đảm. Điều đó nghe không có vẻ tốt đẹp. Có thứ gì đó không đúng.

Rồi Jason nhìn vào cô, đôi mắt anh giãn rộng thành đôi hồ đen tan chảy. “Justine,” Anh thì thào, “Em đã làm điều quái quỷ gì với anh thế này?”

CHƯƠNG 16.

“Anh nên ngồi xuống đi,” Justine nói đầy lo lắng. “Em sẽ lấy cho anh ít nước. Anh...” Cô ngừng lại kinh ngạc. Chỉ cần nhìn thoáng qua thân thể anh cũng nhận ra anh đã bị khuấy động. Thật sự khuấy động. Dứt khoát không phải tác dụng phụ của độc dược ngăn trở rồi. Kinh ngạc, cô vươn tay đến ly vodka thứ hai và nhấp một hớp thử nghiệm, chỉ vừa vận thẫm ướm đôi môi

cô.

Một ánh chớp nóng bỏng phủ xuống cô từ đầu đến tận ngón chân cùng một lúc, đánh bật hơi thở của cô. Cô cảm thấy như thể lửa đang chạy đua xuyên qua mạch máu cô. Và giữa hai đùi cô, là sự rộn ràng thầm kín mãnh liệt. Cô hầu như không thể suy nghĩ qua màn sương khao khát và bối rối.

Và Jason đã uống nguyên cả ly.

“Điều này trái ngược với những gì em muốn,” Cô la lên trong tuyệt vọng, “Có điều gì đó không đúng?”

Jason lấy một vốc đá viên và áp chúng vào sau cổ. Đá tan ra như thể chúng bị rút vào một chiếc chảo nóng. Dòng nước lấp lánh bò ngoằn ngoèo quanh cổ họng anh và vào trong làn vải áo. Anh đang thở qua kẽ răng, hổn hển, run rẩy.

“Em xin lỗi,” Justine bảo anh một cách thăm thương, vươn tay ra để chạm vào anh, rồi giật tay lại khi anh trao cho cô một cái liếc xiên độc ác. “Em không bao giờ có ý... Em không nên... Điều gì có thể giúp được? Thêm đá nhé? Em có nên chuẩn bị vòi nước lạnh không?”

Jason dường như không nghe thấy. Anh chà xát đôi tay ướt lạnh lên trên mặt và dưới hàm. Chòm xương gò má của anh rực rỡ màu sắc, đôi mi mắt đen dài lông lánh nước. Cởi bỏ chiếc áo polo, anh cuộn nó lại và chạm vào vùng cổ và vai ẩm ướt. Trong một thoáng, Justine chỉ có thể nhìn anh chăm chăm.

“Em xin lỗi.” Cô nói lần nữa. “Em đã làm cho mọi thứ tệ hơn.”

Những bắp cơ dài trên lưng anh chùn lại khi cô chạm vào anh, như thể cái chạm nhẹ nhất cũng là một sự tra tấn. Cô áp má đầy ăn năn vào làn da nóng bỏng của anh.

Jason quay lại chậm rãi, như thể một sự chuyển động đột ngột sẽ phá vỡ sự tự chủ mong manh như sợi chỉ của anh. Anh giữ cô tỳ sát vào anh. Cô cảm thấy sự căng thẳng, mạnh mẽ, đói khát của một con báo sẵn sàng xuất phát.

“Em đã làm theo công thức một cách chính xác,” Cô xoay sở để nói. “Chúng nên có tác dụng chứ.”

Jason rê miệng anh xuống chỗ nổi trên cổ và vai cô, rúc vào đó một cách thô lỗ. “Phản ứng nghịch đảo,” Anh nói.

“Ý anh là giống như khi một thứ thuốc chống trầm cảm gây ra những ý nghĩ tự vẫn trên một vài người, hoặc...” Cô giật mình khi cô cảm thấy đôi tay anh lần xuống khoá quần jeans của cô, chiếc nút trên cùng đã bật mở, tiếng dây kéo huýt lên. “Hoặc khi thuốc giảm đau lại gây cho ai đó một cơn đau đầu...” Một tiếng hổn hển thoát ra khỏi họng cô khi bàn tay anh trượt vào bên trong phía sau quần jeans, bên dưới đồ lót của cô.

“Anh muốn em,” Anh thì thầm trên da cô. “Và anh hy vọng rằng cảm giác là có qua có lại...”

“Vâng, nhưng em...”

“...Bởi vì không có cơ hội quái quỷ nào em có thể rời khỏi căn phòng này mà không nằm xuống với anh.”

Đôi mắt của Justine mở rộng. Cô không thể suy nghĩ mạch lạc với cách mà anh đang cò sát cô vào anh, miệng anh và tay anh đang điều khiển thân thể cô với sự đòi hỏi khẩn thiết. Cô choáng váng bởi những điều anh đang nói giữa những hơi thở tả tơi... Anh muốn hôn cô, chạm vào cô và chiếm hữu mọi phần của cô, khiến cô van nài, khiến cô lên đỉnh mãnh liệt đến mức cô sẽ nghĩ cô đã bị đảo lộn từ trong ra ngoài. “Và anh đã muốn tất cả những điều đó, chết tiệt em,” Anh thì thào, “Thậm chí trước cả khi em lén lút đánh thuốc anh.”

“Đó không phải đánh thuốc,” Cô phản đối. “Em đã chế một bùa nản lòng để... để làm cho anh không muốn em.”

Anh ép môi anh trên cổ họng cô trong một nụ hôn mạnh mẽ và đầy nghiền. “Thứ này có cảm giác nản lòng đối với em chút nào không?” Anh hỏi gặng, đẩy quần jeans của cô xuống khỏi hông, túm chặt mông cô bằng cả hai bàn tay.

Đôi mắt cô khép hờ và đầu cô ngửa ra sau khi anh mang cô áp sát vào áp lực cương cứng dày và đầy cảm dỗ của anh. “Không.” Cô xoay sở để nói một cách yếu ớt. “Nếu anh muốn, em có thể tìm kiếm thuốc giải.”

“Anh đã có sẵn một thứ trong đầu.” Anh giật chiếc áo của cô qua đầu và với tay ra những chiếc móc sau lưng của áo nịt ngực. Cô cảm thấy chiếc quần Jeans trượt xuống sàn, và cô vụng về bước ra khỏi chúng. Sau khi đồ lót của cô bị liệng sang một bên, Jason tuột chiếc quần jeans của chính anh, ánh mắt anh khoá chặt trên cô như thể anh nửa mong đợi cô lao đi và chạy mất. Họ không có ý định nói chuyện trước, vặn nhỏ đèn, đóng cửa sổ, đặt quần áo bị cởi bỏ của họ trên ghế. Có một khả năng mạnh mẽ rằng họ thậm chí không làm điều đó trên giường.

Anh kéo cô tỳ sát vào anh, mặt đối mặt, hôn cô không ngừng, miệng anh dịu dàng và hoang dại lần lượt. Sức nóng của anh không thể chịu nổi, làn da bụng, ngực và háng anh bỏng rẫy. Justine kéo hông cô khỏi anh, thở hổn hển. Không khí như trong phòng tắm hơi, làm cháy sém bên trong phổi cô. Jason với tay đến chiếc bàn phía sau cô, dò dẫm tìm những viên đá nhỏ. Anh khum một ít vào bầu ngực cô, kéo một nhúm đá dọc theo thân trên của cô. Justine rùng mình và hổn hển trong sự nhẹ nhõm. Nước chảy nhỏ giọt trên da cô, khiến cô nổi gai ốc. Miệng anh bắt lấy một đỉnh nụ, mút đi sự ẩm ướt ấy. Anh với tay ra phía sau để lấy thêm đá, trải chúng trên ngực của chính anh và xuống dưới thân trước của anh, và bỏ một ít vào miệng anh.

Bùng cháy và mất phương hướng, Justine túm chặt cạnh bàn phía sau cô khi Jason hạ thấp hông anh xuống. Cô cúi đầu, mái tóc buông xuống như những dòng suối quanh gương mặt cô. Cô cảm thấy bàn tay mát lạnh của anh trên vùng đùi cao của cô, ngón tay cái của anh vuốt ve hướng lên trên nơi làn da mỏng manh và hết sức nhạy cảm. Những nếp xếp e thẹn bị tách ra, được giữ mở rộng. Cô giật nảy lên với một âm thanh không mạch lạc khi cô cảm thấy sự giá lạnh của miệng anh, lưỡi anh tỳ sát vào vùng da thịt mềm mại, đánh những vòng tròn mát lạnh quanh đỉnh nụ sưng phồng. Cô nức nở với mỗi hơi thở, đấu tranh để giữ im lặng, nhưng điều đó là không thể. Cô bịt miệng bằng một bàn tay để làm dịu đi một tiếng thét trầm trầm, và xô đẩy điên cuồng vào mái đầu sẫm màu của anh.

Một cú liếm chậm rãi, không biết xấu hổ ngang qua vùng đau đón nhạy cảm... một tiếng lẩm bẩm khàn khàn... và rồi anh đứng lên. Anh thúc cô tiến đến chiếc giường, nhưng chân cô quá vụng về để có thể bước đi. Nhắc cô lên với sự dễ dàng đáng kinh ngạc, anh mang cô đến tấm nệm và hạ thấp cô xuống trên lưng cô.

Cặp đùi cô mở ra trong một tư thế phóng đảng, cánh tay cô cuộn lại và buông lỏng bên trên đầu. cô đã đến bên rìa cực đỉnh, mặt đỏ bừng và mê mụ. Cô vươn tay đón anh, kéo anh phủ hoàn toàn trên cô và kéo đầu anh xuống. Anh hôn cô, gởi lưỡi anh vào sâu bên trong, và cảm giác đó tuyệt đến nỗi cô rên rỉ vào trong miệng anh. Mở rộng đùi cô bằng đầu gối anh, anh đi vào trong cô trong một nhát đâm đòi hỏi. Nâng đầu gối lên, thân thể cô uốn cong vào trong sức nặng đàn ông tuyệt vời của anh.

Sự óng ánh của mồ hôi trao cho làn da anh một vẻ huy hoàng của kim loại, ánh sáng mạ vàng những đường gân máu trên cánh tay và cổ anh. Đôi mắt anh khép chặt, đôi chân mày chau lại như thể anh đang đau đớn. Anh tiến vào bên trong cô với nhịp điệu nhanh, dữ dội, không giữ lại gì, và cô không muốn anh như thế. Cô đẩy trả lại anh, nhấc lên và nhấc lên nữa, da thịt cô thít chặt hơn quanh sự dày dặn của anh cho đến khi cả hai gầm gừ và rùng mình trong khoái cảm, những đợt choáng váng thiêu đốt mọi dây thần kinh. Jason đẩy sâu vào và ôm chặt cô, và cô cảm thấy sức nóng của sự giải thoát của anh bên trong cô.

Cuối cùng, Jason lăn người sang bên cạnh, mang cô theo cùng anh. Hơi thở của anh đã chậm lại, những chuyển động của ngực anh đều đặn và thẳng bằng. Họ vẫn khoá chặt vào nhau, Sự rộn ràng và những rung động của da thịt anh vùi sâu bên trong cô.

Cô sẽ ân hận với điều này sau đó... nhưng vào khoảnh khắc này cô không muốn quan tâm. Cô thở hổn hển khi anh rút ra khỏi cô. “Ồi. Anh vẫn còn...”

“Phải.” Giọng anh khô khan. “Anh không bao giờ dùng Viagra, nhưng trong chừng mực anh có thể nói, em đã xoay sở để triệu tập được một địa ngục để thay thế.”

“Em xin lỗi. Em thật sự, thật tâm không có ý định làm điều đó với anh.” Trước sự im lặng của anh, cô ngập ngừng hỏi. “Anh có nổi điên với em không?”

“Có. Nhưng thật khó để tập trung vào điều đó khi anh đang ngập chìm trong Endorphine thế này.”

Cô cười nhẹ và thư giãn dựa vào anh.

Lười nhác, anh để lưng ngón tay trượt trên vùng dốc của bầu ngực cô. “Em vẫn còn kiểm soát sinh sản đấy chứ?”

Cô gật đầu. “Chúng ta đã phá vỡ điều luật về bao cao su của anh rồi. Em hết sức t...”

“Em không cần phải liên tục tạ lỗi như thế.” Anh bắt lấy đỉnh ngực cô bằng những khớp ngón tay và giật nhẹ chúng.

Chưa ai từng ôm cô quá lâu sau khi có sex, cô cũng chưa từng muốn bất kỳ ai làm thế. Nhưng đôi tay của Jason hết sức dịu dàng khi anh dỗ ngọt sự vui thích nở hoa một cách êm ái bên trong cô, từng bông từng bông một.

“Điều này cũng Okay, miễn là em không rơi vào tình yêu cùng anh,” Cô nghe chính mình đang nói.

“Nhưng em sẽ.”

Điều đó đủ để đánh bật cô ra khỏi sự khoan khoái. Đẩy người lên trên khuỷu tay, Justine cau mày với anh. “Không, em sẽ không. Lý do duy nhất em ở trong giường với anh là bởi vì anh

sẽ phải chịu đựng từ một đến bốn giờ cấp cứu mà họ vẫn luôn đề cập đến trên TV.”

“Bị gây ra bởi em.” Anh chỉ ra.

“Phải, và em đang cố giúp. Nhưng em sẽ rất cảm kích nếu anh không cố áp đặt cho điều này thứ gì đó lãng mạn và có ý nghĩa.”

Lời đáp của anh khô cằn một cách êm dịu. “Em muốn anh phải làm gì nào?”

Justine suy nghĩ một lúc. “Kể với em điều tồi tệ nhất về anh đi. Làm cho anh thiếu hấp dẫn đến mức không cách nào em có thể đổ vì anh được.”

Anh trao cho cô ánh mắt ngờ vực và kéo cô ra khỏi giường.

Justine đi theo anh đến phòng tắm. “Kể với em vài thói quen xấu của anh,” Cô khẳng định. “Anh có để những chiếc khăn ướt trên giường không? Có cắt móng tay trong phòng sinh hoạt chung không?”

“Không.” Jason bước vào bên trong vòi sen và ra hiệu cô tham gia cùng anh.

“Vậy thì điều gì?” Cô đứng bên cạnh anh, rùng mình dễ chịu khi nước nóng chảy tràn trên cô. “Anh không hoàn hảo. Phải có điều gì đó chứ.”

Cầm bánh xà phòng lên, Jason xoa vào đôi tay anh. “Khi anh ốm,” Anh đánh liều, “anh có tính cách của một con chó sục mắc bệnh dại.” Anh bắt đầu tắm cho cô, đôi bàn tay to lớn đầy xà bông của anh di chuyển trên thân thể cô. “Trong suốt một bộ phim, anh luôn chỉ ra những tình tiết khiếm khuyết trong lúc mọi người đang cố xem phim.” Nhận ra nụ cười đang lớn dần trên gương mặt của Justine, anh cúi đầu để đánh cắp một nụ hôn. “Đôi khi trong suốt một cuộc tranh luận, anh kéo điện thoại di động của anh ra tìm kiếm thông tin để chứng minh rằng anh đúng, và ngắt ngang cuộc trò chuyện khi nó không còn thích đáng.” Anh ngừng lại. “Anh để lại những chiếc hộp rỗng trong tủ lạnh. Bất cứ khi nào có một đĩa các hạt hỗn hợp ở quanh, anh ăn tất cả những hạt hạnh nhân, hạt điều và để lại hạt đậu phộng cho những người khác. Và đôi khi vào những đêm mất ngủ, anh sửa chữa một cách ngẫu nhiên những trang Wikipedia của người khác.” Miệng anh cướp bóc miệng cô, hấp thu âm thanh của tiếng cười như thể anh có thể nhắm nháp chúng.

Cô bước ra phía sau anh và bắt đầu xoa xà bông lên lưng anh, chiêm ngưỡng những đường nét mạnh mẽ. “Em huyết sáo trong khi lau sàn nhà hoặc hút bụi. Thường bắt đầu với những bài hát quảng cáo của nhóm Black Keys. Có một lần em đã huyết sáo say sưa đến mức Zoe thật sự đến đằng sau em với một cây dũa bếp.” Cô ngừng lại khi nghe thấy tiếng khúc khích của anh. “Khi em chán,” Cô tiếp tục. “Em mua sắm những món đồ mà em không cần trên internet. Và em có thể ngừng chơi một trò chơi, bất kỳ loại trò chơi nào, ngay giữa chừng, và không bao giờ nhìn lại.”

“Thật ư? Bằng cách nào em có thể làm được điều đó thế?” Jason nghe có vẻ hoang mang chân thực.

“Sự chú ý ngắn hạn bắc cầu. Em cũng thích trao tặng lời khuyên cho người chẳng hề yêu cầu điều đó.” Cô với tay vòng qua anh, bàn tay đầy xà bông của cô men theo háng anh để ôm lấy ngọn giáo to lớn, căng đầy của anh. “Và như anh vừa mới khám phá ra, em tặng thuốc kích dục cho những vị khách cả tin tại quán trọ của em.”

Anh đã dựng thẳng đứng, hơi thở của anh sắc nhọn. “Em tạo nên một thói quen với điều đó ư?”

“Thật ra, anh là người đầu tiên.”

“Anh sẽ là người cuối cùng.”

Những ngón tay cô siết chặt và trượt dọc theo chiều dài của anh. “Em nên làm thế nào nhỉ?” Cô thì thầm vào bờ lưng ẩm ướt của anh. “Thích thế này không?... Hay thế này?”

“Đó là...” Anh buộc phải lấy thêm hơi thở. “Chúa ơi. Phải. Như thế.” Hạ thấp đầu, anh chống đôi tay anh vào tường, ngực anh đập phồng.

Justine uốn cong bản thân tỳ vào lưng anh và mơn trớn anh trong lúc nước tuôn trào qua họ và hơi nước nóng cuộn cuộn trong không khí. Anh lăm bầm một vài từ, âu yếm, nguyên rửa, và cô say sưa với những âm thanh phấn khích của anh. Vòng ôm của cô trên anh trở nên cấp bách, bàn tay cô lên xuống liên tục và hướng dẫn những cảm giác, hơi nóng tụ tập mạnh và nhanh. Anh phát ra âm thanh trầm, vô dụng, và cô ngâm nga nho nhỏ kéo khoái cảm tuôn trào khỏi anh, thưởng thức sự rùng mình dữ dội của anh.

Jason tắt vòi sen và lau khô cả hai người bọn họ bằng một chiếc khăn tắm dày màu trắng. “Bây giờ đến em.”

Cô lắc đầu. “Em không cần điều gì hết.”

Jason túm lấy gáy cô một cách thận trọng, và khom miệng anh kề sát tai cô. “Em cần những gì anh có ý định trao cho em,” Anh thì thầm, và mọi cọng lông trên có thể cô dựng hết cả lên. Mang cô đến giường, anh kéo những tấm phủ xuống và duỗi dài cô trên khăn trải giường.

Anh sừng sững bên trên cô, kéo những ngón tay của anh trên thân thể cô, vạch theo những dây thần kinh nhạy cảm nhất. Cô quần quai và thì thầm thúc giục anh nhanh hơn. Nhưng điều đó chỉ khiến cho nhịp điệu của anh chậm hơn, y như buổi hoàng hôn của những ngày hè. Anh khẳng khẳng như thế cho đến khi cô nằm yên và im lặng, thở sâu. Sức nóng nhảy nhót trên bề mặt da của cô bất cứ nơi nào môi anh chạm đến, bất cứ nơi nào thân thể anh áp vào cô.

Anh đã biết được quá nhiều về cô rồi, và anh đang sử dụng chúng, chơi đùa với cô. Di chuyển xuống giữa hai đùi cô, anh đánh lười vào giữa đôi môi của nhục dục, kéo giật vào vùng mép mềm mại, và khi khao khát trở nên quá dữ dội, cô thút thít và xô đẩy đầu anh. Nhưng anh túm lấy tay cô và giữ chúng thật chặt, và khiến cô nằm yên, khiến cô có được điều đó. Cảm xúc tụ tập trên đỉnh sọ của cô. Cô giật nảy lên với mỗi cú vuốt ve tan chảy, khoái cảm tăng tốc xuyên qua các mạch máu, những tia lửa kêu lách tách và va chạm vào nhau. Đôi chân cô trải rộng và ngón chân cong lại khi cô cảm thấy bắt đầu đến điểm giải thoát, nhưng anh ngừng lại và ngẩng đầu lên.

Thận trọng, anh ghì chặt cô bằng sức nặng của anh, đi vào trong cô với một cú trượt thấp, dữ dội. Anh giữ đôi tay cô bên trên đầu và nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt sẫm mê mải, trong lúc anh xoay tròn hông trong một động tác cọ xát thông thả, trêu ghẹo một cách không thương xót. Cô quẫy đạp và quần quai trong sự khắc khoái căng thẳng, hỗn hển những

từ ngữ thiếu mạch lạc... Ôi, làm ơn bây giờ, làm ơn đi... và cô nghe tiếng cười lạng lẽ của anh khi anh làm tình cùng cô với những cú giật mạnh chậm rãi, gởi cô vào trong những cơn co thắt vô dụng.

Sau đó trong đêm, cô thức dậy với đôi tay anh phủ trên cô lần nữa, miệng anh trên ngực cô. Cô rên rỉ khi anh trượt vào bên trong cô, đầu anh ngửa ra sau tỳ vào cánh tay chống đỡ. Cảm xúc tràn qua cô, và gợn sóng lẫn lẫn nhanh chóng trở thành những cơn sóng cuộn, và những cơn sóng cuộn dâng lên không ngừng.

Thời gian trộn vào trong miền kỳ ảo tối tăm, thăm thẳm. Cô không bao giờ ngờ rằng khoái cảm lại có thể biến ảo đến thế, gây sững sờ đến thế. Và có những cuộc trò chuyện lơ mơ xen vào giữa, khi họ nằm bên nhau và thưởng thức những từ ngữ như thể chúng là những nụ hôn.

“Có điều gì thích thú trong thiền viện không?” Justine thì thầm, muốn biết nhiều hơn về một trải nghiệm hoàn toàn xa lạ đối với cô. “Anh có thích ở đó không?”

Bàn tay anh chậm chậm ve vuốt lưng cô. “Không. Nhưng anh cần điều đó.”

“Tại sao?”

“Anh đã quá chán việc cảm thấy mọi thứ đều vô nghĩa. Về việc thực hiện mọi thứ một cách máy móc. Zen đã dạy anh mọi thứ đều quan trọng. Ngay cả với loại công việc như là rửa một cái tô cũng đáng để làm cho tốt. Điều đó giúp anh có được nhận thức, để cho toàn bộ những ngày và những tuần trong cuộc đời anh không trượt đi mất.”

Justine dựa đầu trên vai anh, bàn tay cô chơi đùa dịu dàng với nhịp tim đập của anh. “Anh có thường ngồi thiền không?”

“Vào buổi tối. Ngày bắt đầu vào lúc bốn giờ sáng bằng một bài diễn văn chung. Sau điều đó mọi người ăn điểm tâm, rồi làm những công việc như là nhổ cỏ dại trong vườn hoặc chẻ củi. Vào buổi chiều, mỗi môn đồ sẽ có một cuộc gặp riêng với trưởng giáo, gọi là Roshi. Và rồi sẽ nhập thiền sau khi ăn tối. Roshi sẽ phân định một câu hỏi cho mỗi môn đồ. Trong lúc ngồi thiền với câu hỏi đó, em phải cố gắng làm bình lặng trí óc và hiểu được ý nghĩa của nó. Vài người phải đấu tranh trong nhiều năm để tìm kiếm câu trả lời.”

Những ngón tay anh khám phá sợi chuỗi xinh xắn quấn quanh cổ cô, lần theo nó khi anh tiếp tục. “Một đêm, anh đã có một ảo ảnh trong lúc anh nhập định. Anh ở trong một ngôi đền, bước thẳng đến bóng đen có hình thể giống y như anh. Anh nhận ra rằng anh ở trong đền... và bóng đen ở trong một không gian trống nơi một linh hồn sẽ ở.”

Justine cảm thấy một cơn ớn lạnh đáng sợ trộn lẫn với sự thương cảm. “Anh có nói với Roshi điều đó không?”

Jason gật đầu. “Ông ấy không nghĩ thiếu linh hồn là điều đáng phải lo lắng. Ông ấy khuyên anh nên chấp nhận nó. Vô ngã* (*Emptiness*) là một khái niệm trọng yếu trong triết lý Phật giáo. Một phần của con đường dẫn đến sự minh triết.” Giọng của Jason chuyển thành giọng gào. “Thật không may, anh hoá ra là là một Phật Tử tồi tệ.”

(*Triết lý Phật Giáo có 3 khái niệm chính : Vô thường, vô ngã, vô minh hay nhập niết bàn)

“Em sẽ trở thành một Phật Tử còn tệ hơn anh. Em ghét những câu hỏi không có câu trả lời rõ ràng.” Justine nhắc đầu lên để nhìn vào anh. “Vậy ra anh đã không chấp nhận điều đó ư?”

Việc không có linh hồn ấy?”

“Em sẽ chấp nhận sao?” Anh nhăn nhó hỏi.

Cô lưỡng lự và rồi lắc đầu. Không. Cô chắc chắn sẽ làm chính xác như anh... cố làm đầy khoảng trống dành cho linh hồn ở bên trong anh.

Buổi sáng hôm sau thật thảm hại, dĩ nhiên rồi.

Justine thức dậy sớm theo thói quen, và xoay sở để mặc quần áo và chuồn đi trước khi Jason mở mắt. Cô bị đau, vụng về vì kiệt sức, và gần phát ốm vì lo lắng. Nguyên rửa và lão đảo, cô đi về căn nhà gỗ và tắm bằng vòi nước nóng nhất mà cô có thể chịu được.

Một cái liếc kiểm tra vào gương cho thấy mắt cô viền thâm đen và vằn đỏ. Một vết xước do râu mờ mờ hằn rõ trên cổ họng cô. Rên rỉ, cô kéo tóc ra sau cột thành một túm đuôi ngựa cao và che phủ gương mặt cô bằng kem dưỡng ẩm mờ.

Sau khi uống cạn một ly café cùng hai viên ibuprofen, cô cầm điện thoại lên và nhấn số của Sage. Có vài người cô có thể gọi vào giờ này, và Sage có thói quen thức dậy sớm.

“Buổi sáng tốt lành,” Sage nói với giọng hoạt bát thường lệ. “Cháu sao rồi, Justine?”

“Cháu ổn. Bà thế nào?”

“Huy hoàng. Chúng ta đã trải qua ngày hôm qua để đi thu hoạch trái dâu cơm cháy. Lần tới cháu ghé thăm, chúng ta sẽ có bánh quế với si-rô dâu cơm cháy.”

“Nghe có vẻ tuyệt.” Justine chà xát trán với vẻ mệt mỏi. “Xin lỗi đã làm phiền bà sớm thế này, nhưng...”

“Ôi, không phiền chút nào đâu mà.”

“...cháu có một câu hỏi mà cháu hy vọng bà có thể giúp. Ngày hôm qua cháu đã pha chế một mê dược, nhưng nó không công hiệu, và cháu cần tìm ra lý do tại sao.”

“Kể với bà về điều đó đi.” Thuật luyện đan là chuyên ngành của Sage – bà không yêu thích gì hơn việc pha chế và phối trộn những công thức pháp thuật. Trong quá khứ bà dạy những lớp học về tinh dầu, bột, đan dược, thuốc bôi bà thuốc rửa. Bà am hiểu về những thành phần có thể thay thế được, hoặc những thứ có thể thêm vào để tăng sức mạnh cho một mê dược.

“Đó là một mê dược ngăn trở,” Justine nói. “Cháu quyết định tiến hành với Jason vào hôm qua.”

“Thật là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Cháu cũng nghĩ thế. Nhưng nó không có tác dụng.”

“Cháu có chắc không? Cháu nên cho phép đủ thời gian để nó có được công hiệu.”

“Cháu khá chắc,” Justine nói, hơi lúng túng một chút khi cô hồi tưởng những pha rèn

luyện thể lực đầy nhục dục của đêm hôm trước.

“Cháu có chắc chắn về chất lượng của những thành phần mà cháu sử dụng không? Cháu có tiến hành nghi thức tẩy rửa nơi tiến hành trước không?”

“Có.” Justine mô tả chính xác tiến trình mà cô đã thực hiện, và danh sách các thành phần của công thức. “Có phải vì cháu đã bỏ nó vào trong ly vodka của Jason không? Rượu sẽ phá hủy nó sao?”

“Không,” Sage nói một cách trầm tư, “Điều đó sẽ không tạo ra bất kỳ điều gì khác biệt.”

“Có lẽ đó là vì cháu không phải là một trinh nữ...?”

Hoàn toàn yên lặng.

“Nó được gọi là ‘nước mắt trinh nữ.’” Justine nói, “Nhưng cháu không nghĩ nó sẽ tạo ra nhiều khác biệt đến thế nếu cháu không phải, bà biết đấy... um...trong trắng, vì thế cháu...”

“Justine. Cháu đang nói cháu đã bỏ những giọt nước mắt theo nghĩa đen vào trong mê dược đấy à? Cháu đã tự làm cho cháu khóc sao?”

“À... Phải. Cháu đã thấy những thành phần còn kỳ lạ hơn trong các mê dược. Cháu không nghĩ nhiều về chúng.”

Giọng của Sage gay gắt nhẹ nhàng. “‘Nước mắt trinh nữ’ là một loại cây, cháu cưng à.”

“Một loại cây sao?”

“Một loại cỏ dại cũng được biết đến với tên cỏ hoa chuông. Nó được liệt kê trong sách thảo dược và bà đã đưa cho cháu. Cháu đã hứa là cháu sẽ đọc nó mà.”

“Cháu chỉ đọc lướt qua,” Justine thú nhận. “Thật khó để giữ được tỉnh táo khi cháu đọc về những loại cây trồng.”

“Nếu cháu có ý định thực hành pháp thuật cho dù ở cấp độ cơ bản, Justine, cháu phải học và chuẩn bị một cách hoàn hảo. Không đọc thoáng. Không hời hợt. Mê dược đó không gây hiệu quả nghịch đảo trên Jason chứ, bà hy vọng thế?”

Justine quá mệt để có thể diễn đạt điều đó một cách ý nhị. “Ý bà là ngoài việc khiến anh ấy đâm dăng như con mèo đực ba bi ấy à?”

“Ồi cưng ời.” Một khoảng dừng bối rối. “Cháu có định pha chế một mẻ mới không?”

“Không, Jason sẽ dời đi vào sáng mai.”

“Hecate vinh quang” Sự hưởng ứng của Sage vang lên ngay lập tức.

“Vâng. Cháu lẽ ra không bao giờ nên phá vỡ geas, Sage. Cháu chẳng có ý tưởng nào là cháu đang mở chiếc hộp của Pandora*.”

*(*Truyền thuyết về chiếc hộp của Pandora trong thần thoại Hy-Lạp : Theo chỉ thị của Zeus, Hephaistos đã tạo ra người phụ nữ đầu tiên bằng đất sét, và đặt tên là Pandora. Sự quyến rũ chết người của nàng là một món quà được tổng hợp từ rất nhiều những nét và đặc điểm đầy cám dỗ của Aphrodite, Hermes, Hera, Charites, và Horae.... Khi Prometheus ăn cắp ngọn lửa từ trời giúp cho loài người, Zeus để trả thù đã tặng Pandora cho anh em của Prometheus, Epimetheus. Mặc dù được Prometheus cảnh cáo không được nhận bất cứ món quà nào của thần, vì nó sẽ mang đến đau khổ, nhưng trước sắc đẹp của Pandora, Epimetheus đã siêu lòng và nhận quà này. Zeus đã tặng Pandora một chiếc hộp làm quà cưới, và dặn dò là không mở hộp vì bất cứ lý do gì. Tuy nhiên, vì tò mò, Pandora đã mở nó ra. Tất cả những điều xấu bay ra khỏi hộp. Thiên tai, bệnh tật, và chết chóc, hận thù, đổ kỵ...*

những cái mà con người trước đó không biết tới đã tràn lan ra khắp thế giới. Chỉ có điều tốt lành duy nhất mà chiếc hộp giữ lại là niềm hy vọng.)

“Đó không phải lỗi của cháu. Sau khi tự vấn lương tâm, bà rất ân hận về quyết định mà chúng ta đã làm nhân danh cháu từ rất lâu rồi. Đó là một sai lầm – dù được làm với ý định tốt nhất – nhưng vẫn là một sai lầm.” Buồn rầu, Sage nói thêm, “Vòng tròn Pha Lê là một cộng đồng pháp thuật tài năng, nhưng bà sẽ không nói rằng học hỏi về những nguyên tắc đạo đức pháp thuật từng là yêu cầu mạnh mẽ của chúng tôi.”

“Bà vẫn luôn nói pháp thuật là tốt, miễn nó không làm tổn thương bất kỳ ai. Bà đã bảo cháu đó là lý do mà quá nhiều câu thần chú kết thúc với ‘Nếu có tổn hại, người tuyệt đối không làm.’”

“Phải. Nhưng làm sao chúng ta biết được liệu khi nào lời nguyện sẽ gây tổn hại cho ai đó hay không? Chúng ta không thể chắc chắn tất cả đều có phản hồi. Đó là tình trạng tiến thoái lưỡng nan mà chúng ta phải đối mặt khi Marigold yêu cầu chúng ta trói buộc một geas lên cháu. Bà ấy đã thuyết phục chúng ta rằng điều đó sẽ miễn cho cháu sự dày vò đau khổ.”

“Có lẽ bà ấy đã đúng,” Justine nói với vẻ thê lương.

Sage buột ra một tiếng thở dài chậm rãi. “Ôi, Justine. Suốt cả ngày hôm qua bà liên tục nhớ đến cảm giác khi mất Neil. Ngay cả bây giờ, có những lúc bà vẫn lạc mất hơi thở khi nhớ đến việc ông ấy đã mất. Nhưng có những món quà mà chúng ta nhận được thông qua nỗi đau.”

“Cháu không muốn nghĩ về những ích lợi có thể của nỗi đau,” Justine nói. “Tất cả những gì cháu muốn là Jason được an toàn.”

“Cậu ta sẽ an toàn sao?”

Justine biết điều Sage thật sự muốn hỏi là : Cháu có yêu cậu ta không? “Cháu không biết.” Cô siết chặt chiếc điện thoại. “Cháu sợ lắm. Cháu không dám chắc điều đó đã tiến xa đến mức nào. Cháu đã liên tục nhắc nhở bản thân rằng điều đó không thể xảy ra nhiều hơn thế này. Ý cháu là, cháu không thể rơi vào tình yêu với ai đó mà cháu chỉ vừa mới gặp.”

“Dĩ nhiên là cháu có thể,” Sage nói nhỏ nhẹ. “Một số trái tim của con người ta rất hiệu quả trong cách đó.”

Cổ họng của Justine thắt chặt. “Nếu cháu đặt anh ấy vào nguy hiểm, cháu phải sửa chữa điều đó,” Cô nói. “Phải có một câu trả lời trong Triodecad. Phải có một thứ gì đó mà cháu có thể làm.”

“Cô gái yêu dấu đáng thương của ta, cháu không nghĩ là ta đã thử mọi thứ và mọi cách để cứu Neil của ta sao? Cháu không nghĩ là mẹ cháu đã tìm kiếm cách để giữ cha cháu sao? Bất kỳ điều gì cháu làm sẽ chỉ khiến cho mọi thứ tồi tệ hơn mà thôi. Bản chất của tai ương phù thủy chính là sự hiến tế.”

Một vật tế con người. Đó là cái giá phải trả cho tình yêu của những người giống như cô sao?

“Bà đã từng nói với cháu rằng không điều gì là không thể trong pháp thuật, chỉ là không chắc chắn mà thôi.”

“Phải. Nhưng bà cũng đã bảo cháu rằng chúng ta không bao giờ nên nỗ lực với những

điều không chắc chắn. Đừng can thiệp vào những vấn đề liên quan đến cuộc sống và cái chết. Đó là lãnh vực thiêng liêng của pháp thuật cao cấp, thứ vượt xa hơn năng lực của chúng ta. Giống như cổ đóng vai Chúa vì mục đích của con người vậy. Và điều đó không bao giờ có kết thúc tốt đẹp.”

CHƯƠNG 17.

Jason trải qua phần tốt hơn trong ngày ngồi bên cạnh bàn cùng Alex Nolan, hai người ký rất nhiều văn bản trong lúc các luật sư và nhà môi giới địa ốc giám sát. Một thoả thuận thiết kế xây dựng sơ bộ, những từ ngữ mang ý nghĩa liên quan đến việc mua và bán, hạn định ngôn ngữ, ấn định những sự kiện, nghĩa vụ, và chuyển sở hữu chủ. Jason ký một cách hiệu quả mà không hề lưỡng lự.

Anh đã muốn kiến tạo một học viện kể từ thành công lớn đầu tiên tại Inary, hiểu rằng anh phải làm điều gì đó tốt đẹp cho thế giới trước khi anh ra đi. Anh thấy thật vô nghĩa khi tích tụ sự giàu có chỉ vì ích lợi của chính nó. Tốt hơn nên sử dụng đồng tiền để tạo ra một nơi mà người ta có thể tìm thấy sự kết nối và tiếng nói chung, và học những thứ sẽ khiến cho cuộc đời họ tốt hơn.

Quyết định kiến lập một học viện trên đảo San Juan đã khiến mọi thứ dễ dàng hơn bởi anh sẽ được ở gần Justine hơn. Những ý nghĩ về cô cứ vẫn vơ trong đầu anh giống như hương sắc mùa thu êm dịu, trần gian, cây lá và những cơn mưa. Anh và cô bổ sung cho nhau theo cùng cách mà bóng tối được bù đắp bởi ánh sáng, đêm bởi ngày. Inyodo là từ Nhật chỉ điều này. Nếu Justine muốn tạo cho anh một chỗ trong cuộc đời cô, anh sẽ ngừng mọi thứ để ở cùng cô.

Khi ngày dần trôi qua, Jason cúi gập nhưng không ngạc nhiên khi khám phá ra rằng Justine không đáp lại những cuộc gọi của anh. Theo lời Zoe, Justine đã đi cả ngày. Jason biết chính xác tại sao Justine không muốn đối mặt với anh, chưa thôi. Cô đang cố định danh cho những gì đã xảy ra – và không nghi ngờ gì, cô đang cố vạch ra một chiếc lược để thoả thuận với anh.

Kèm chế sự thiếu kiên nhẫn của mình, anh đóng gói cho chuyến khởi hành vào sáng mai. Khi buổi tối đã đến và vẫn không có dấu hiệu gì của Justine, Jason ra ngoài ăn tối cùng phần còn lại của Inary Group. Alex và hôn thê của anh ấy đồng ý gia nhập với họ để chào mừng lễ ký kết sơ khởi cho dự án Hồ Mộng.

“Hôm nay tôi không nghe gì về Justine.” Jason bắt chợt nói với Zoe trong bữa tối. “Tôi hy vọng là mọi thứ okay.”

“Vâng, cô ấy ổn,” Zoe nói, một vết ửng hồng lan trên làn da như trắng men của cô. “Cô ấy bận rộn với vài việc lặt vặt.”

“Suốt cả ngày sao?” Jason không thể không hỏi.

Zoe trông có vẻ bối rối và hơi lúng túng. Cô đáp bằng một giọng thấp để không ai khác cùng bàn có thể nghe được. “Justine nói cô ấy cần có thời gian ở một mình.”

“Cô ấy có tâm trạng gì sao?”

“Cô ấy rất ... im lặng.” Zoe ngập ngừng trước khi thêm vào. “Cô ấy nói rằng việc có một ước nguyện trở thành sự thật là một trong những điều tệ hại nhất từng xảy đến với cô ấy.”

Jason trao cho cô một ánh mắt bối rối. “Cô ấy đã nguyện ước về điều gì?”

Sau một lúc do dự, Zoe đáp mà không nhìn anh. “Tôi nghĩ đó là Anh.”

Những ngọn đèn trong căn nhà gỗ của Justine đã được bật sáng khi Jason quay trở lại quán trọ sau bữa tối. Anh đợi cho đến khi quán trọ đã ổn định và yên lặng trước khi đi bộ ngang qua sân cỏ. Đêm thật trong trẻo, những ngôi sao nhấp nháy như thể truyền thông điệp bằng tín hiệu mật mã. Vầng trăng lưỡi liềm xiên xiên cắt xuyên qua bầu trời tối sẫm. Một con cú muỗi kêu trầm trầm khi nó săn đuổi những con bướm đêm vào trong bóng tối.

Jason gõ vào cửa trước. Dạ dày anh co rút thành một nùi cứng. Anh đã quen với việc lao đầu vào nguy hiểm. Trong quá khứ, anh đồng ý với những thoả thuận kinh doanh dính líu đến số tiền không thể tưởng tượng được, và phát động những trò chơi có khả năng chôn vùi công ty nếu chúng thất bại. Anh đã đương đầu với những điều đó mà không chút chần chừ. Nhưng không thứ gì từng làm anh nhụt chí như viễn cảnh sẽ mất Justine.

Cánh cửa chậm chậm mở ra để lộ Justine với tóc cột túm đuôi ngựa phía sau và gương mặt đã được lau sạch. Có điều gì đó tàn phá trong dáng vẻ của cô, một vẻ héo rũ của bông hoa bị huỷ hoại. Trong anh điền đầy khao khát muốn được an ủi cô, trao cho cô sự nghỉ ngơi, hài lòng và dễ chịu.

“Hôm nay anh nhớ em nhiều lắm.” Anh nói.

Cô nuốt xuống khó nhọc. “Em bận chút việc vặt.”

Jason nhắc một tay lên quai hàm căng thẳng của cô, dịu dàng nâng gương mặt cô hướng lên để anh nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của cô. “Dành cho anh năm phút nói chuyện thôi, làm ơn. Anh không thể dời đi vào buổi sáng mà không dàn xếp vài thứ cho chúng ta.”

Justine bắt đầu lắc đầu trước khi anh kết thúc câu. “Không có thứ gì phải dàn xếp hết.”

Jason nhìn cô chăm chú, cân nhắc những lựa chọn của anh. Mê hoặc. Quyến rũ. Mua chuộc. Nài nỉ không nằm ngoài câu hỏi. “Có ít nhất một thứ.”

“Là gì?”

Anh nói bằng giọng điệu rành mạch, “Anh đến đây để phàn nàn về phòng của anh.”

Đôi mắt cô mở rộng. “Có điều gì sai với nó sao?”

“Chiếc giường quá cứng. Và khăn trải giường thì thô nhám.” Thấy rằng Justine định tranh cãi với sự đánh giá này về những tiện nghi xa hoa cho khách trọ của cô, anh nói thêm, “và

hoa lan của anh đang héo.”

“Thử đặt nó vào nước đi.”

“Còn giường của anh?”

Justine cố ra vẻ gay gắt. “Hoa lan của anh cơ đấy. Em không thể làm bất kỳ điều gì với chiếc giường được. Hơn nữa, anh mắc chứng mất ngủ mà, dù sao thì anh cũng có ngủ đâu.”

“Anh muốn ôm em đêm nay,” Anh nói. “Không sex. Anh chỉ muốn được nằm cạnh em trong lúc em ngủ.”

Vẻ mặt của cô không thay đổi, nhưng anh nghĩ anh nhìn thấy một ánh lấp lánh thích thú trong mắt cô. “Quý mới tin.”

“Okay, anh muốn sex,” Anh thú nhận. “Nhưng sau đó anh sẽ để cho em ngủ.”

Dấu vết của nụ cười tắt lịm. “Em không thể ở với anh nữa. Và đừng bắt em giải thích, bởi vì anh biết tại sao mà.”

Jason vói tay đến cô, không thể kèm được lâu hơn chút nào nữa. “Đó không hoàn toàn là quyết định của em. Nó cũng là của anh nữa.”

“Không có điều gì anh có thể nói...”

“Nói với anh em muốn gì, Justine. Không phải những gì em sợ hãi, không phải những gì em đã quyết. Chỉ những gì ở trong đây thôi.” Anh đặt một bàn tay lên giữa ngực cô và tỳ lòng bàn tay vào trái tim đang đập dồn dập của cô.

Cô lắc đầu, trông có vẻ rối bời nhưng bừng bình.

“Em không muốn thú nhận điều đó sao?” Anh hỏi, vẻ chế diễu đầy âu yếm. “Thật là một kẻ nhát gan bé nhỏ. Anh sẽ nói điều đó dù em nhé : Em muốn anh. Em đã yêu anh rồi. Điều đó có nghĩa là anh đang sống bằng thời gian đi mượn.”

“Đừng nói như thế,” Justine gắt, cố lách khỏi anh, nhưng anh không buông cô ra. Anh ôm cô gần hơn, bao bọc cô bằng sự ấm áp của anh. “Anh là một xác sống,” Anh nói, giọng anh bị bóp nghẹt trong tóc cô. “Một kẻ bỏ đi. Chú ngỗng của anh đã bị nướng chín rồi. Số của anh đã hết. Anh là một kẻ chẳng ra gì.”

“Ngừng lại!” Cô hét. “Làm sao anh có thể đùa giỡn về điều này được.”

Cánh tay anh siết chặt hơn. “Một trong vài lợi thế của việc không có linh hồn là em không có lựa chọn nào khác ngoại trừ sống bằng những khoảnh khắc. Và bất kỳ khoảnh khắc nào mà anh có được em trong cánh tay anh là khoảnh khắc tuyệt diệu nhất.” Anh hôn lên tóc cô. “Hãy để anh vào trong, Justine. Ở ngoài đây thật cô đơn.”

Justine vẫn đứng yên. Cô lấy một hơi thở sâu vỡ vụn. Khi cô ngược nhìn anh, đôi mắt cô lấp lánh với cảm xúc mạnh mẽ nào đó. “Chỉ trong vài phút thôi,” Cô nói, và bước lùi lại khi anh đi qua ngưỡng cửa.

Ngay khi cô đóng cửa, anh lôi mạnh cô sát vào anh cho đến khi họ áp sát vào nhau mặt đối mặt. Anh nắm lấy cườm tay của Justine và kéo chúng vòng quanh cổ anh. Nhịp thở của cô, nhanh và khắc khoải, phả vào làn da anh.

“Hãy giúp em làm điều đúng đắn.” Cô nài nỉ.

“Đây là điều đúng đắn.” Jason khum những ngón tay anh phía sau đầu cô, kéo đầu cô tựa vào vai anh. Cảm giác được ôm cô tuyệt đến điên cuồng, tàn tro của đêm hôm trước đang nhen lên thành ngọn lửa mới. “Anh sẽ dời đi ngày mai,” Anh nói. “Nhưng anh sẽ trở lại trong một tuần hoặc sớm hơn. Anh chỉ phải thực hiện vài sắp xếp.”

“Sắp xếp cho điều gì?”

“Tái cấu trúc. Không lý do gì mà anh không thể giao phó vài trách nhiệm của anh tại Inary. Những công việc chỉ anh mới có thể làm, anh sẽ phải xoay trở đôi chút hoặc điều đó có thể đợi cho đến khi anh thực hiện nó sau đó ở văn phòng.”

Justine nghe có vẻ sững sốt. “Anh đang cố nói điều gì thế?”

Jason lần theo vành tai thanh nhã của cô bằng ngón tay cái, và hôn lên dái tai cô. “Anh muốn là một phần của cuộc đời em. Anh phải làm thế. Vì rằng em phải ở tại quán trọ để coi sóc công việc của em, anh sẽ đến đảo thường xuyên nhất có thể.”

“Nơi... nơi nào anh lên kế hoạch sẽ ở lại thế?”

“Điều đó tùy thuộc vào em.”

“Em muốn anh tránh cho thật xa. Mỗi mãi.”

“Vì em không quan tâm đến anh ư? Hay vì anh đã như thế?”

Justine không đáp, cũng không nhìn anh. Anh tiếp tục ôm cô, cố diễn giải sự im lặng của cô.

“Em đã mất mọi người mà em quan tâm đến,” Cuối cùng cô nói. “Em mất cha trước khi em được biết ông. Em mất mẹ vì em không phải những gì bà muốn. Em mất Duane bởi vì anh ấy không thể đối phó khi biết em là thứ gì. Bây giờ anh đang yêu cầu em quan tâm anh, biết rõ rằng em cũng sẽ mất anh. Vậy nên, em không thể.” Thất bại trong việc trao cho mỗi từ sức nặng của một viên gạch dùng để xây dựng nên bức tường ngăn cách giữa họ. Vùng vẫy để thoát khỏi cánh tay anh, cô ngoảnh mặt đi.

Anh sẽ có cô, và chết tiệt bất kỳ thứ gì chặn đường. Chúa biết anh không bao giờ là một người thoái lui khỏi cuộc chiến.

“Em lo lắng với khả năng là anh có thể sẽ chết sao?” Anh hỏi. “Hoặc có cơ hội nào mà anh có thể sẽ không sao không?”

Justine xoay người đối mặt với anh, gương mặt cô đỏ ửng khi lời ngụ ý thấm vào. “Chết tiệt anh!” Cô la lên.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không sao?” Anh dai dẳng, chuyển thành tàn nhẫn. “Điều gì xảy ra nếu anh quanh quẩn đủ lâu để em phải đồng ý một mối quan hệ thật sự? Thoả hiệp, thân thiết, khoan thứ, hy sinh... em có thể đối phó với tất cả những điều đó không? Em không biết được.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Anh sẽ không ở đây đủ lâu để tìm ra đâu.”

“Mọi người đều có một hạn tử,” Anh nói. “Khi em yêu một ai đó, em sẽ nhận những cơ

hội của em.”

Justine che mặt cô bằng cả hai tay, rõ ràng đã vượt quá giới hạn. “Em đang cố làm những gì tốt nhất cho anh, anh đấy, đồ đần độn đáng ghét.”

Anh ghì sát cô vào anh, để cô cảm thấy sức mạnh của anh, lòng quyết tâm kiên định của anh. “Em là điều tốt nhất cho anh. Và anh không định quay đầu bỏ chạy bởi vì sự mê tín điên rồ nào đó.”

“Đó không phải mê tín. Đó là... đó là quan hệ nhân quả mang tính siêu nhiên. Điều đó sẽ xảy ra. Và đừng cố tuyên bố là anh không tin vào điều huyền bí, thừa quý ngài không-có-linh-hồn.”

Jason mỉm cười. “Là một Phật Tử, anh không phải kiên định như thế.”

Justine tạo ra một âm thanh tức tối và cố đẩy anh ra, nhưng anh giữ lại cô một cách dễ dàng. Anh khom xuống để hôn cô Mở miệng cô ra cùng anh. Justine run lên và mềm mại dựa vào anh, đôi tay cô dò dẫm trên lưng anh. Anh có thể cảm thấy sự chấn động huyền ảo chạy xuyên qua cô, sự nồng nhiệt bao hàm trong sự tĩnh lặng. Anh muốn ở bên trong nguồn năng lượng đó, hướng nó lên cao hơn, nóng hơn nữa.

Dứt nụ hôn, anh hít thở hương thơm êm dịu từ cổ cô, cho phép nó trêu chọc các giác quan của anh. “Hãy để anh ở lại với em đêm nay.”

Giọng cô bị bóp nghẹt. “Không thể nào.”

“Cho anh một đêm thôi. Nếu sáng mai em bảo anh rằng em vẫn muốn anh rời khỏi em, anh sẽ làm.”

“Anh đang nói dối.”

“Anh thề là anh sẽ không trở lại trừ phi em yêu cầu.”

Cô chuyển động trong vòng tay anh cho đến khi cô có thể nhìn vào gương mặt anh. “Anh đang lập kế hoạch gì thế?” Cô hỏi một cách cảnh giác. “Tại sao anh nghĩ một đêm sẽ tạo nên được sự khác biệt?”

CHƯƠNG 18.

Cách Jason nhìn cô chăm chú khiến cô thiếu thoải mái. Cô không tin tưởng sự loé sáng trong đôi mắt anh. “Em đã biết anh rất tuyệt trên giường rồi,” Cô tiếp tục, “Chẳng điều gì còn lại cần chứng minh cho khoản đó nữa.”

“Anh muốn thử một vài thứ với em.” Anh nói. “Đó là một kiểu... um, nghi thức.”

“Nghỉ thức,” Cô lập lại, nheo mắt trong vẻ nghi ngờ.

“Nó được gọi là Kinbaku.”

Sự xa lạ của ngôn từ, ba âm tiết rõ ràng, chính xác, gõ nhẹ vào màng tai cô và khiến cô run rẩy.

“Đó là thứ gì đó nhục dục ư?”

“Thứ gì đó thuộc thể chất. Nó không phải là nhục dục nếu em không muốn như thế.”

Bối rối, Justine nhay nhay bên trong môi cô. “Từ đó có nghĩa là gì?”

Một nụ cười nhẹ chạm trên môi anh. “Nó được dịch nghĩa là ‘vẻ đẹp của sự buộc chặt’. Em có bất kỳ sợi dây mềm hay dây thừng nhỏ nào không?”

“Có. Em giữ vài sợi trong tủ để...” Justine ngừng lại, mắt cô mở lớn. “Chúng ta đang nói về sự trói buộc đấy à? Không. Không, em không có bất kỳ sợi dây nào hết.”

“Em vừa mới nói là em có đấy thôi.”

“Không phải cho điều đó. Em không thích sự đau đớn.”

“Không có sự đau đớn nào dính líu vào hết. Đó là...” Anh ngừng lại, rõ ràng đang cân nhắc xem bằng cách nào diễn dịch ý nghĩa của từ ngữ bằng tiếng Nhật đó khi không có từ tiếng Anh tương đương. “Đó là nghệ thuật. Dùng sợi dây để tạo dáng cho cơ thể thành một bức tượng sống. Hình thái cơ bản là Shibari, nhưng nó trở thành Kinbaku khi có những cảm xúc tham gia cùng.”

Justine không thể tiếp thu được điều đó. “Nghe có vẻ giống như một cách phức tạp để nói rằng anh muốn trói gô em lại giống như một con gà quay trong cửa hàng thực phẩm ấy. Và em chẳng thấy có gì lý thú hết.”

“Điều đó giống như việc giải thích sự lý thú của môn nhảy dù tự do hoặc trượt tuyết cho người chưa bao giờ làm điều đó. Em phải trải nghiệm mới hiểu được.”

“Anh đã từng làm điều đó trước đây rồi sao?”

Gương mặt anh không thể dò thấu. “Anh có tham gia cùng một phụ nữ tại Nhật, người đã giới thiệu về chúng với anh. Có những buổi biểu diễn nơi Shibari được trình diễn như là một nghệ thuật tạo hình, chưa kể đến những buổi hội thảo...”

“Loại phụ nữ nào thế?” Justine hỏi, ngạc nhiên bởi vị đắng của lòng ghen tuông. “Như kiểu nữ phục vụ đi kèm hay...”

“Không, không hề giống. Cô ấy là thành viên ban quản trị của một công ty phần mềm. Thông minh, thành đạt và rất xinh đẹp.”

Điều đó khó mà xoa dịu được nỗi ghen tuông của cô. “Nếu cô ta tuyệt đến thế, tại sao cô ta lại cho phép anh làm điều đó với cô ta? Cô ta không...” Justine ngừng lại đột ngột và nuốt xuống khó khăn. “...ngượng ư?”

“Chẳng có gì phải ngượng đối với một sự trao đổi quyền lực tự nguyện. Những sợi dây là một sự mở rộng của thành viên thống trị... anh ta sử dụng chúng để giữ một phụ nữ, tập trung vào cô ấy... hướng dẫn cô ấy vào trong những lớp sâu hơn của sự nhượng bộ. Người cộng tác

của anh đã nói rằng khi cô ấy bị kèm giữ ở bên ngoài, điều đó cho phép cô ấy không bị trói buộc ở bên trong. Điều đó đã bộc lộ ra những thứ mà cô ấy không bao giờ biết về chính bản thân cô ấy.”

Ánh mắt họ quện vào nhau, sự yên lặng nạp năng lượng và thôi thúc.

Justine không biết phải nói gì. Cô kinh ngạc bởi đáp ứng của chính mình, những mũi tên nóng bỏng bắn xuyên qua cô. Cô phải thú nhận rằng cô đã bị hấp dẫn. Điều đó dường như không giống kiểu sẽ có kết thúc tốt. Nhưng cô không thể hoàn toàn bỏ qua được.

“Anh có thể làm điều đó cho em,” Jason nói, “Nếu như em sẵn lòng tin tưởng anh.”

Đôi môi cô bỗng dựng khô khốc. “Em có nên không?”

“Anh hy vọng là em sẽ.”

“Đó không phải là Yes.”

“Cũng không phải là No.”

Justine buột ra một tiếng cười không đều. “Chết tiệt anh. Tại sao anh không chỉ nói Yes nhỉ?”

“Bởi vì sự tin tưởng không phải là thứ mà anh có thể nói em nên hay không nên. Đó là lựa chọn của em. Tâm của em mách bảo với em điều gì?”

“Em cũng đâu có tin tưởng vào cái tâm của em đâu nào.”

Jason im lặng, kiên nhẫn đợi.

Cô không hiểu chính bản thân cô, không hiểu tại sao cô thậm chí cân nhắc đến điều đó. Khía cạnh lý trí trong não cô nhận ra rằng anh đang dụ dỗ cô vào trong một kiểu sex khác thường. Nhưng trực giác của cô lại hướng đến một sự thấu hiểu khác. Khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu nửa đêm của anh, một từ hiện lên trong trí... “kẻ bỏ bùa”. Không phải sự định nghĩa hiện đại của từ ngữ, mà là ý nghĩa cổ xưa thuộc kinh thánh : một người thực hiện phép bùa chú, trói buộc những phúc lành hoặc những lời nguyền vào một đối tượng bằng cách sử dụng những nút thắt dây.

Một đêm thôi, và rồi anh sẽ đi.

“Hứa với em là anh sẽ không lừa dối hoặc làm đau em,” Cô nói đột ngột.

“Anh cam đoan như thế.”

Sự xoắn xang thức dậy bên trong cô khi anh đặt đôi tay anh trên eo cô. “Điều gì xảy ra nếu em không thích chúng? Điều gì xảy ra nếu em muốn anh ngừng lại?”

“Em chỉ phải nói một từ an toàn thôi. Ngay khi em nói từ đó, anh sẽ ngừng lại.”

“Điều gì xảy ra nếu em quên mất từ an toàn đó?”

Đôi môi anh cong lên. “Tất cả những gì em phải làm là trả lời một câu hỏi bảo mật, và anh sẽ gửi cho em một e-mail để cài đặt lại nó.” *(đúng là lậm web nặng lun!)*

Justine mỉm cười thiếu chắc chắn và lấy một hơi thở lo lắng. Chẳng có nguyên do bắt buộc nào phải tin anh; nói một cách khách quan nhất, họ hầu như chẳng biết gì về nhau. Và tuy vậy, không biết bằng cách nào đó anh có vẻ hiểu cô nhiều hơn bất kỳ người đàn ông nào khác.

“Okay,” Cô xoay sở nói. “Anh có thể trải qua cả đêm với em. Và vào buổi sáng, anh sẽ rời khỏi đây. Thoả thuận nhé?”

“Thoả thuận.”

Cô đi về hướng phòng ngủ, nhận thức đầy đủ những bước chân anh phía sau cô. Cô bật đèn ngủ cạnh giường và mở cửa tủ.

“Hương quế.” Jason nói, khi một hương thơm nồng thoát ra ngoài bởi sự di chuyển của cánh cửa.

“Đó là một chiếc túi thơm.” Thật ra mùi hương đó là từ chiếc chổi xể mà cô cất sâu bên trong tủ, cành nhánh của nó được bôi đầy dầu quế. Tuy vậy, cô không có ý định phô bày tất cả những đồ dùng mang tính huyền bí của cô – không phải chổi, nến, hoặc những viên pha lê, và đặc biệt không phải quyển sách ước. Đứng nhón trên đầu ngón chân, cô vói tay lên nóc kệ cao và kéo cuống một bó dây thừng bằng sợi gai dầu mềm, có đường kính không lớn hơn năm milimeter. Ngập ngừng cô trao bó dây nhỏ cho Jason.

Sau khi lướt ngón tay trên sợi dây để chắc chắn rằng chúng mềm mại, Jason liếc nhìn Justine với vẻ trêu chọc. “Em dùng thứ này cho việc gì thế?”

“Những vòng tròn hô thần chú.”

“Thật hoàn hảo. Em có thêm nữa không?”

Lưỡng lự, cô lấy thêm hai bó dây nữa. Khi Jason cầm mớ dây thừng, Justine nghĩ có thứ gì đó lồi cuồn trong ý tưởng sử dụng sợi dây dùng cho những nghi thức của cô cho nghi thức của anh Cô quan sát anh tháo một trong những cuộn dây gai dầu. “Anh không lên kế hoạch ướp xác em, đúng không?”

Anh lắc đầu. “Anh chỉ biết vài điều cơ bản. Nhưng một bậc thầy Shibari sẽ cần nhiều dây hơn cho những hoa văn và hệ thống treo phức tạp.”

“Hệ thống treo?” Cô hỏi với vẻ cảnh giác nhẹ. “Treo trong không trung? Giống như đồ trang trí Giáng Sinh ấy à?”

Jason toét miệng cười. “Đừng lo lắng. Em sẽ vẫn ở yên trên mặt đất thôi.”

Cô để anh kéo cô đến giường. Thái độ của anh thư giãn, khoan thai. Một nghi thức, anh đã nói thế. Cô hiểu giá trị của những nghi thức, được thiết kế để quy định cho kiến tạo và ý nghĩa. Nhưng sex như là một nghi thức là một khái niệm mới. Làm sao Jason đoán được có thứ gì đó mà cô không bao giờ biết về chính mình?... Rằng nỗi khao khát thầm kín nhất của cô có thể mở rộng đến thứ gì đó như điều này. Điều gì sẽ bị lộ ra? Cô sẽ nói hoặc làm điều gì?

Cô vẫn đứng khi anh ngồi xuống trên mép tấm nệm. Anh kéo cô vào giữa hai đầu gối trải rộng của anh. “Điều gì xảy ra nếu em thích điều này?” Cô lo lắng hỏi. “Điều đó có ý nghĩa gì không?”

Anh hiểu điều gì đang khiến cô lo lắng. “Ai cũng có những bí mật. Những khuynh hướng hoặc những sự lệch lạc mà họ dứt khoát không muốn người khác biết đến. Không có gì sai trong việc có những hình ảnh tưởng tượng hết.”

Những ngón tay anh chuyển đến móc khoá quần jeans của cô và làm việc với chúng một

cách khéo léo. Justine đá đôi sandal ra và giữ lấy vai anh, cảm thấy hoang mang và sợ hãi và kích động khi cô nhấc một chân ra khỏi ống quần jeans, rồi chân kia. Jason kéo đường viền của chiếc áo đan lên trên, và cô kéo nó ra khỏi đầu. Nhìn chiếc chìa khoá bằng đồng nhỏ xíu treo lơ lửng trong sợi chuỗi quần quanh cổ cô, anh hỏi. “Em có phiền nếu anh gỡ nó ra không?”

Justine ngần ngại trước khi nhấc sợi chuỗi dài qua đầu và đặt nó trên chiếc tủ đầu giường.

Jason chạm vào ngực cô qua chiếc áo bra không có lớp lót, vuốt ve đường cong với lớp đệm của những ngón tay anh và sau đó là lưng của những khớp ngón tay. Nghiêng người tới trước, anh nhấn đôi môi hé mở của anh trên vùng cong sâu. Cô cảm thấy anh đang thở dữ dội, mút xuyên qua làn vải cho đến khi nó ướt và đỉnh nụ của cô nhú lên trong nỗi đau ngọt ngào.

“Từ an toàn của em là gì?” Anh thì thầm.

“Gà.”

Anh mỉm cười và mở khoá áo lót, lấy nó ra khỏi vai cô. Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh anh, anh tạo ra một âm thanh xoa dịu khi anh cảm thấy cô đang run rẩy. “Em không phải sợ. Anh sẽ không làm đau em.”

“Em không sợ điều đó. Em sợ rằng em sẽ cảm thấy ngốc nghếch.”

Anh cân nhắc điều đó. “Sex với phẩm giá không bao giờ thật sự là một lựa chọn.”

“Vâng, nhưng...” Cô thở hổn hển khi anh móc một ngón tay vào trong cạnh chiếc quần chíp của cô và đẩy nó xuống.

“Thư giãn nào.”

“Em không tốt với việc thư giãn.”

“Anh biết,” Jason nói một cách ân cần, kéo giắt cạnh kia của chiếc quần chíp. “Đó là lý do tại sao anh muốn cột em lại.”

Hơi thở của cô bị bẫy lại khi anh trượt chiếc quần chíp của cô ra khỏi cô. Cô siết chặt đùi thành một vết nổi chặt chẽ, đoan trang, nhận thức sâu sắc với mỗi chuyển động của anh. Cô quan sát khi Jason cột một nút đơn với một cái thông lọng ở đầu. Nhấc đuôi tóc của cô lên, anh đặt chiều dài của sợi dây vòng qua phía sau cổ cô. “Chúng ta sẽ bắt đầu kiểu yên cương ánh chớp,” Anh nói, lách một đầu dây xuyên qua thông lọng. “Thứ đó sẽ không hạn chế em trong bất kỳ cách nào.”

“Sao lại gọi là yên cương ánh chớp?”

“Nó được tạo theo hoa văn hình zigzag.”

Justine nhìn anh chăm chú khi anh thắt sợi dây tại vùng trung tâm trên cao trước ngực cô. Lúc này anh đã bắt đầu, anh có cái nhìn mê mải của người đang cố giải quyết một bài toán phức tạp, hoặc của người bị cuốn vào trong một sở thích say mê.

Jason nghiêng tới trước, dùng răng cắn sợi thông lọng để giữ nó trong lúc anh vươn tay vòng ra sau lưng cô bằng cả hai cánh tay và giăng sợi dây ngang qua. Justine khẽ giắt nẩy người lên, cảm thấy miệng anh quá gần trên da cô, hơi thở nóng như nung của anh. Anh kéo đầu lại, tạo nên một thông lọng khác, và lặp lại tiến trình. Mỗi lần anh quấn sợi dây quanh lưng cô, anh

lại dùng răng để giữ thông lọng phía trước ở đúng chỗ. Với mỗi thông lọng mới được thêm vào, anh di chuyển xuống thấp dần trên thân thể cô. Sợi dây bắt đầu tạo hình mạng lưới zigzag ngang qua thân trên của cô.

“Phần lớn nút này là loại nút động,” Jason nói. “Bất kỳ lúc nào em muốn dừng lại, anh có thể mang em ra khỏi thứ này ngay.”

Justine không muốn anh ngừng lại. Việc bị cột một cách chậm rãi và tỉ mỉ này có cảm giác dễ chịu một cách bất ngờ. Cô nói giống như kẻ đang trong tình trạng xuất thần. “Em có thể nói chuyện trong lúc anh đang làm điều này không?”

Anh xâu một cái thông lọng khác. “Nói toàn bộ thời gian nếu em muốn.”

“Thứ này giống một trò thể thao mới : sáng tạo nghệ thuật thắt dây cực đỉnh.”

“Em có thấy thiếu thoải mái không?”

Cô lắc đầu. Thật kỳ lạ với cảm giác vừa kín đáo vừa bị phơi bày cùng một lúc. Bầu vú cô nhô ra giữa hai lần dây trong cách khiến chúng có vẻ lớn hơn, đầy đặn hơn. Kiểu thắt yên cương đã tạo hình một chiếc nịt ngực nhẹ có vẻ chứa đựng và tập trung tất cả các cảm giác trên cơ thể cô. Justine có thể cảm thấy nhịp tim của cô giữa hai đùi, phía bên trong khuỷu tay, và đỉnh ngực. Khi vòng thông lọng cuối cùng lách qua rốn cô, Jason cột nó bằng một nút giật mạnh. Đôi tay anh di chuyển qua mạng lưới dây trên thân thể cô, lòng bàn tay anh ấm và êm dịu.

“Thêm nhé?” Jason hỏi, nhìn vào trong mắt cô.

Justine gật đầu.

Giọng anh êm ái. “Đứng lên nào, cưng.”

Cô tuân theo, trái tim cô bắt đầu đập dồn khi anh kéo sợi dây giữa hai đùi cô và hướng lên trên phía sau để móc vào một trong những sợi dây sau lưng. Một sợi khác giữa đùi, lần này nằm ở một bên mép âm hộ. Điều này thân mật hơn, gợi tình hơn. Justine tăng hăng và run rẩy nói, “Thứ đó có thể biến thành đường dẫn của một cái nệm.”

“Anh sẽ giữ nó lỏng lẻo thôi.” Anh chạy một ngón tay bên dưới sợi dây. Cô thở hổn hển khi đỉnh ngón tay anh chải nhẹ trên đường viền của những búp xoắn mềm mại. “Như vậy có được chưa?”

Justine gần như không thể nói nổi. “Vâng.”

Một ngón tay trượt nhẹ nhàng bên dưới của sợi dây bên kia, cái chạm của anh tinh quái và thấu hiểu. “Không quá chặt chứ?”

Cô lắc đầu.

Với ngón tay vẫn còn móc vào bên dưới sợi dây, anh trượt khớp ngón tay vào vùng khe sẫm màu giữa hai đùi cô, và đảo vòng tròn nhẹ nhàng trên đỉnh của nó. Đầu gối cô trở nên yếu ớt, và cô phải túm lấy vai anh để khỏi ngã.

Jason hạ thấp cô nằm ngửa xuống với vẻ quan tâm vô vàn. Tư chi cô thả lỏng và mở rộng, ngực cô vun cao giữa hai lần dây. Anh với tay lấy thêm sợi dây gai đầu và cột hai tay cô lại với nhau, gắn chúng vào một sợi dây tại eo cô. Mỗi chuyển động đều được tính toán, mỗi tiến trình

lắp ráp được tiến hành trong một sự nhịp nhàng dễ thay đổi và êm dịu. Anh liên tục liếc nhìn vào gương mặt của Justine, cảm nhận mọi sắc thái trên biểu hiện của cô.

Cô bắt đầu thở sâu, bị mê hoặc bởi cảm giác bị thắt chặt trong nhiều cấp độ, thân thể cô dường như sưng phồng lên dưới tác động của mạng lưới dây. Trói chặt. Say đắm. Không có chỗ cho sự ngưng ngừng, không có chỗ cho những lời nói hoặc thậm chí suy nghĩ.

Di chuyển đằng sau cô trên giường, Jason dịu dàng xoay đầu cô sang bên cạnh và tháo tóc cô. Những lọn sóng buông thả chảy như thác qua đôi tay anh. Những ngón tay mạnh mẽ của anh khum bên dưới đầu cô để nhắc nó lên nhẹ nhàng, chà xát da đầu. Justine rên lên hài lòng và thư giãn khi anh nâng niu sức nặng của đầu cô. Một bàn tay anh trượt xuống gáy cô, giữ lấy những bó cơ căng thẳng với sự xoa nắn khoan khoái cho đến khi chúng buông lỏng.

Jason khom người trên cô, bờ môi anh lướt trên môi cô trong một nụ hôn ngược đầu. “Thêm nhé?” Anh thì thầm.

“Vâng. Vâng.” Cô nhắc đầu lên, lưỡi cô chạm vào khoé miệng anh nơi tiếp nối giữa vùng râu đàn ông được cạo nhẵn với vùng da mượt mà của môi anh. Cô cảm thấy hình thể của nụ cười, ngửi thấy mùi hương bạc hà trong hơi thở của anh. Những ngón tay anh vuốt ve cổ họng và gương mặt cô đầy âu yếm. Cô lạc mất chính mình, trôi nổi bồng bềnh, máu cô tuôn chảy ào ạt.

Giữ mắt khép chặt, Justine chờ đợi khi anh di chuyển đến cạnh nệm và túm lấy mắt cá chân của cô. Anh giữ bàn chân cô bằng cả hai tay, sưởi ấm bàn chân cô, ngón chân cô, những ngón tay cái của anh xoa nắn trong những vòng cung nhạy cảm. Cô quắn quại, khoái cảm mở ra giống như một bông hoa nhiều cánh. Bờ môi anh chải nhẹ qua gót chân cô trước khi rằng anh kéo giật nó nhẹ nhàng. Sự ngắt véo nhỏ đó khiến cô quắn quại trong sự kinh ngạc, sức nóng tuôn trào qua cô, khuấy động sự ẩm ướt thầm kín giữa hai đùi cô. Một cái cắn nhẹ vào ngón chân cô, một nụ hôn trên gheo, và Jason bắt đầu bọc lấy mắt cá chân cô. Đôi tay anh dịu dàng và khéo léo, cong chân cô lại cho đến khi gót chân gần chạm vào mông, cuộn sợi dây mềm mại, mỏng manh trong một vòng xoắn hướng đến gối cô.

Justine mở mí mắt nặng nề của cô ra để quan sát hình thể ngược sáng tối sẫm của Jason. Anh biết những gì anh đang làm. Mỗi cú giật nhẹ của sợi dây siết chặt nổi khao khát khẩn cấp trong chốn thăm sâu và sự hoang mang quện chặt vào với nhau một cách tinh tế cho đến khi cô quắn quại với áp lực từ bên trong. Một bàn tay to lớn, ấm áp đặt trên bụng cô.

Jason hiện ra lơ mờ bên trên cô, cong một cánh tay rắn chắc quanh đầu gối cô. “Xinh đẹp.” Cô nghe anh nói êm ái. “Những hoa văn trên cơ thể em. Sợi dây đỏ và làn da ngà. Giống hình ảnh từ một bức họa shunga.” Anh hôn vào bên trong khớp gối. “Nếu anh có một linh hồn, anh sẽ bán nó đi vì một cơ hội được thấy em như thế này.”

Thật kỳ lạ làm sao khi cô có thể cảm thấy trần trụi và an toàn cùng một lúc, tất cả sự phòng thủ của cô đã không còn. Cô không là gì ngoài một bó da thịt trần trụi bị cột trong sợi dây đỏ, thần kinh cô căng tràn với nhu cầu. Jason tiến hành một cách thận trọng, quả quyết, cột và luồn sợi dây để tạo hình cơ thể cô như anh muốn. Đầu gối cô bị kéo hướng lên trên và bị giữ chặt để cô mất đi sự phòng thủ và bị phơi bày. Cô đang rợn rợn ở mọi nơi, dục tính dâng đầy, không khí phả sự mát lạnh trên vết loang của sự ẩm ướt.

Jason lướt một bàn tay trên chân cô, lần theo hoa văn của sợi dây. Không gian điền đầy nhạc điệu trộn lẫn của hơi thở của họ. Ngay cả với đôi mắt khép chặt, Justine vẫn có thể cảm thấy cường độ tập trung của Jason trên cô. Điều đó trao cho cô một cảm giác kỳ quái, bị giữ chặt và vuốt ve và giam hãm, không có lựa chọn nào ngoại trừ chấp nhận.

Jason với tay xuống những sợi dây hai bên cạnh háng cô và điều chỉnh lại chúng, nhẹ nhàng duỗi thẳng mỗi dây vào giữa nếp gấp phía bên ngoài vùng trung tâm nữ tính của cô để mở rộng nó ra. Cô bắt đầu run rẩy và căng thẳng, bên trong cô rộn ràng và khít chặt với sự thiếu vắng.

Một tiếng thì thầm nữa, “Thêm nhé?”

“Vâng.” Cô nói với một tiếng thở thốn thức.

Nhiều giây trôi qua trong lúc cô quần quai trong sự giam hãm, đôi cổ tay bị trói của cô gập lại, những ngón chân uốn cong. Đôi tay anh chụp lấy hông cô, ép cô nằm yên. Miệng anh hạ thấp, bập phủ cô với sức nóng quay quắt và sự nhấm nháp uốn khúc. Cô hỗn hển, vùng vẫy chống lại sợi dây. Ngón tay cái của anh chậm chậm hoạt động bên trong cô, xoa những vòng tròn sâu trong lúc cơ của cô siết chặt vô dụng trước sự xâm nhập mới. Xương sống cô hoá lỏng và cô tan vào sức nóng, cơn cực đỉnh mạnh đến nỗi cô không thể kéo được hơi thở để thét lên.

Ngón tay cái của anh rút lui, miệng anh chơi đùa trên cô, đưa cô vào trong sự êm dịu. Những phút không lời trôi qua, trong lúc anh nâng niu cơ thể bị trói buộc của cô như thể cô là một chiếc bình mà anh đang uống say sưa từ đó. Ánh đèn chiếu qua mái đầu sẫm tối giữa hai đùi cô, những lớp tóc của anh như được dát vàng. Cô thút thít trong ngạc nhiên khi nhu cầu lại được đáp cao lên lần nữa, vùng da thịt sưng phồng của cô đang siết chặt và co giật.

Cô cảm thấy sự mơn trớn từ hơi thở của anh khi anh nói khàn khàn. “Sử dụng từ an toàn đi, Justine, hoặc là anh sẽ chiếm lấy em trong lúc em bị cột. Em có hiểu không, cưng của anh? Hãy nói anh dừng lại trước khi quá trễ.”

“Đừng dừng lại.” Cô xoay sở nói, từ ngữ ngọt ngào và thô nhám trong cổ họng cô.

Anh nhấn một nụ hôn mãnh liệt trên lối vào của cơ thể cô và đứng lên để cởi quần áo. Thân thể anh bóng mượt và đầy sức mạnh, bóng tối cắt ngang qua vùng da ánh vàng của anh giống như những đường văn của da hổ. Đứng bên cạnh giường, anh túm lấy hoa văn yên cương của sợi dây và kéo Justine lại với anh. Anh khoẻ đáng kinh ngạc, nhắc cô lên mà không cần nỗ lực. Cô vô dụng trong việc di chuyển hoặc thậm dự, thân thể cô gần như bị giam hãm đến nỗi anh có thể thao túng cô như một món đồ chơi.

Với tay xuống, Jason định vị bản thân và đi vào trong cô bằng một nhát đâm ẩm ướt, xiên thẳng. Miệng anh tìm đến miệng cô, nuốt đi những tiếng rên rỉ thoả mãn của cô. Anh tiếp tục hôn cô khi anh túm chặt sợi dây, sử dụng chúng để nhắc lên và đu đưa cô tỳ sát vào anh. Điều đó giống như đang cười trên những con sóng, nhấp nhô đều đặn trong lúc những sợi dây giữ cô mở rộng, phơi bày vùng da thịt nhạy cảm với mỗi cú thọc sâu đâm dục. Miệng anh bao phủ miệng cô, lưỡi anh làm đầy chúng, trong lúc đôi tay anh giữ chặt sợi dây khiến cô cười lên mỗi cú thúc mạnh mẽ. Cô bị trói chặt một cách vô dụng, không trọng lượng, mù loà với đam mê, bị cuốn vào trong sức nóng của cực khoái kéo dài đến nỗi không xác định được là bắt đầu hay kết thúc.

Cô chưa bao giờ đầu hàng trọn vẹn đến thế, cũng không bao giờ hình dung điều đó là có thể, thế nhưng đó là những gì cô đã luôn ao ước, được thăng hoa trong cảm xúc thuần khiết. Được nghe thấy tên cô bằng giọng của Jason, thân thể anh rung mình tỳ sát vào cô, cảm xúc rộn ràng của anh vùi sâu trong cô. Được cảm thấy cánh tay anh ôm vòng quanh cô, gương mặt anh rúc sát vào trong cổ cô.

Cuối cùng khi những cơn run đã tan, Jason buông lỏng lưng cô và làm việc với những nút thắt, cởi chúng một cách chậm rãi, êm dịu, ngừng lại chỉ để mơn trớn những đường cong kín đáo, những chỗ trứng ẩm ướt. Mỗi chiều dài của sợi dây đỏ được cuộn lại khéo léo và đặt sang một bên. Choáng váng và mơ màng, Justine nằm duỗi dài thụ động trong lúc anh xoa nắn và hôn lên những dấu dây mờ mờ trên thân thể cô. Mọi sợi thần kinh đều hét lên thoả mãn với bàn tay của Jason trên cô, năng lượng mật thiết chảy quanh hai người bọn họ.

“Bức hoạ Shunga là gì?” Cuối cùng cô hỏi, Giọng cô lè nhè như thể cô vừa rời khỏi một giấc ngủ sâu.

“Nghệ thuật gọi tình cổ xưa.” Jason quấn một chiếc mền quanh cô và giữ cô dựa vào ngực anh. “Những hình ảnh vẽ bằng tay về những cặp đôi trong những tư thế tình dục.” Bàn tay anh chơi đùa dịu dàng trên mái tóc cô. “Được tạo ra với sự kích thích nhất có thể, người đàn ông thường được vẽ với cơ quan sinh dục hơi quá phóng đại.”

“Trong trường hợp của anh, điều đó sẽ là xác đáng.”

Cô cảm thấy Jason mỉm cười trên đầu cô. Nhưng một giây sau đó, anh đẩy đầu cô ra sau để nhìn xuống cô với vẻ quan tâm. “Anh có làm đau em không?”

“Không.” Cô lần theo đường viền môi trên của anh bằng đầu ngón tay. “Em chỉ có ý muốn nói là anh rất... đáng hài lòng.” Ngáp dài, cô nghiêng đầu dựa vào ngực anh. “Và anh nói đúng.”

“Về điều gì, bé con?” Anh thì thầm.

“Bị cột. Không hiểu sao em cảm thấy có chút khác biệt. Em cảm thấy...” Cô dò dẫm tìm từ ngữ. “Có một lúc khi em mở lòng ra và cảm nhận mọi thứ và có được mọi thứ, và cho dù anh mới là người phụ trách, em cảm thấy giống như...” Cô ngáp ngừng, không sẵn lòng nói điều đó ra.

“Em thuộc về anh,” Jason nói lặng lẽ. “Em biết là anh thuộc về em.”

Justine không thể đáp, cho dù đó là sự thật. Đặc biệt bởi vì đó là sự thật. Vui sâu hơn trong vòng tay anh, cô nhận thức sự nhức nhối nhẹ ở nhiều chỗ, những nhắc nhở tế nhị về những những sợi dây và da thịt và khoái cảm.

Sau một lúc, cô mơ hồ nhận ra rằng Jason đã rời khỏi giường và quay lại với một chiếc khăn ẩm, sức nóng ẩm ướt di chuyển qua mặt cô, tay chân cô và giữa hai đùi. Cơn buồn ngủ đã áp đảo. Anh kéo những tấm phủ đắp cho cả hai người họ và cô cảm thấy chính mình chìm sâu vào trong những lớp bóng tối đang tụ tập.

“Anh sẽ trở lại với em, Justine,” Cô nghe anh nói. “Em biết điều đó mà, đúng không?”

“Anh đã hứa là anh sẽ không rời mà.”

“Em sẽ muốn anh làm thế.” Khi cô không trả lời, anh ôm cô gần hơn nữa. “Đừng sợ mà,”

Anh thì thầm.

Justine có mọi lý do để sợ cho cả hai người bọn họ. Sự an toàn cô cảm thấy trong vòng tay anh chỉ là một ảo ảnh. Nhưng cô sẽ đón nhận nó vào lúc này.

Tiếng kêu inh tai của chiếc đồng hồ báo thức đánh thức Justine vào trong trạng thái cảnh giác tim đập dồn dập. Với tiếng la bị bóp nghẹt, cô trườn ngang qua nệm và đập vào nút tắt. Đồ sập trên lưng, cô rên rỉ trước viễn cảnh bắt đầu ngày mới.

Sau một cái duỗi run rẩy, dài, cô ngáp và liếc nhìn quanh phòng. Ánh nắng sáng mảnh mai thấm xuyên qua khe cửa chớp, ném vào trong phòng những màu sắc trầm lặng giống như tấm bưu thiếp lỗi thời. Ánh mắt cô bị thu hút bởi một ánh chớp đỏ phi lý... ba bó dây gai dầu trên chiếc bàn đầu giường.

Màu sắc xấu hổ trải rộng trên cô khi cô những hình ảnh loé lên trong trí óc cô. Cô ước chi cô có thể tuyên bố rằng đêm hôm trước xảy ra là kết quả của một ly rượu vang quá lớn. Bởi vì không ai thực hiện kiểu sex đó trong khi tỉnh táo hết. Sex điên rồ. Sex bị xiềng xích. Sex tôi-không-bao-giờ-gặp-lại-anh-nữa.

Justine nhích xuống thấp hơn trên giường và kéo tấm khăn trải giường lên tận mũi. Phải chi những bó dây gai dầu không có ở đó, hẳn cô đã có thể thuyết phục bản thân đó chỉ là một giấc mơ thôi. Thật không may là cô có thể nhớ được từng chi tiết. Cách Jason túm lấy những sợi dây để kéo thân thể cô lên với anh, cách anh đã lần theo và hôn lên những dấu vết trên da cô sau đó. Hình ảnh anh quá thận trọng và chăm chú, một vẻ ửng đỏ đam mê trên gương mặt anh. Lời thì thầm ma quái của anh... “Em thuộc về anh”

Cô có cảm nhận được điều đó. Cô đã khiến anh cứng lên, được bao bọc trọn vẹn trong cô, chiếm lấy miệng cô với những nụ hôn ngọt ngào mãnh liệt và thở ra tên cô giữa những nhịp nghỉ, mọi bắp cơ trên thân thể anh căng ra để được gần gũi hơn, dần sâu hơn. Và lúc cuối cùng, một âm thanh bầy trong cổ họng anh như thể điều gì đó đã tổn thương anh. Không thể giữ anh trong tay cô, nên cô đã ôm chặt anh ở bên dưới, một sự mơn trớn siết chặt vỗ về trong lúc anh tuôn tràn bên trong cô.

Sự hồi tưởng khiến Justine buột ra một hơi thở không ổn định. Ngực cô bị nung nóng với sự nồng nhiệt đam mê còn sót lại.

Tuy nhiên, hơi ấm tan dần khi cô nhúc nhủ bản thân rằng Jason đã đi rồi. Số trời đã định, anh sẽ an toàn vì đã rời xa khỏi cô. Đừng nghĩ về anh ấy nữa. Đừng nhớ anh ấy hay nụ cười loá mắt của anh ấy, hoặc những nụ hôn nấn ná đó, cũng như làn da anh luôn có vẻ nóng hơn bình thường như thế nào, giống như một cơn sốt nhẹ bất diệt.

Bằng cách nào người ta có thể ngừng yêu một ai đó? Bạn có thể kết thúc một mối quan hệ, nhưng không thể kết thúc những cảm giác thiêu đốt đó. Chỉ thời gian mới có thể làm được điều đó... có lẽ thế...

Ngồi dậy, Justine kéo những lọn tóc rối bời và vươn tay đến chiếc bàn đầu giường tìm

chiếc vòng cổ, sợi chuỗi dài với chiếc chìa khoá đồng.

Nó không có ở đó.

Nó bị rơi sao? Cau mày, cô trượt khỏi giường và tìm kiếm sợi chuỗi trên sàn nhà. Cô nhìn phía sau tủ đầu giường. Vẫn không có gì.

Cô cảm thấy phát bệnh, bị bao phủ trong dòng chảy Adrenaline, cảm giác giống như khi cô sắp ngã nhưng giữ lại được, thần kinh não động trước dự đoán về cơn đau. Miệng và cổ họng cô khô khốc. Cô chết lặng đến mức còn không cảm thấy cả nhịp tim của cô. Trước khi để bản thân nhìn vào bên dưới giường, cô đã biết những gì cô sẽ tìm thấy.

Triodecad đã biến mất.

CHƯƠNG 19.

Khía cạnh may mắn duy nhất của tình huống là, với những khách trọ đã đi rồi, không còn ai ở đó để nghe thấy tiếng thét bi thương từ căn nhà gỗ phía sau. Cũng không ai chứng kiến sự nổ bùng của chiếc đồng hồ báo thức, hai bóng đèn, và chiếc lò nướng bánh.

Vào lúc Justine lấy lại được sự kiểm soát, căn nhà gỗ đã ngập đầy khói cay sè và cô nằm co rúm trên sàn nhà. Đôi mắt cô nóng và khô xác bởi cơn thịnh nộ. Cô sẽ giết Jason Black. Một cách đầy sáng tạo. Chậm rãi.

Ôm chặt đầu trong đôi tay, cô cố gắng suy nghĩ qua đám mây đỏ của sự giận dữ.

Làm sao Jason có thể ăn cắp quyển sách ước của cô? Không ai có thể lấy nó khỏi cô được... Điều đó là không thể. Nhưng tuy vậy, bằng cách nào đó anh đã làm được.

“Anh thề là anh sẽ không trở lại trừ phi em yêu cầu anh làm thế.”

Đồ con hoang biết rằng cô sẽ muốn anh trở lại, cho dù chỉ để trả lại quyển sách ước. Cô buột ra một tiếng thét căm giận trầm trầm.

Anh nghĩ anh sẽ làm điều quái quỷ gì với Triodecad chứ? Anh cho rằng chỉ cần mở nó ra và đọc lầ lầ một câu thần chú giống như anh đọc thuộc lòng Betty Crocker* sao?

*(*Betty Crocker : thương hiệu về các ấn phẩm và chương trình TV dạy nấu ăn của công ty thuộc fortune 500 của Mỹ là General Mills)*

Không. Jason có thể là bất kỳ thứ gì khác, nhưng anh không ngu ngốc. Anh biết anh cần đến một người có năng lực pháp thuật để giúp anh. Ý niệm trả tiền cho ai đó để hô thần chú – pháp thuật cho thuê – đã cũ xì rồi. Từ quan điểm của Jason, đánh cắp Triodecad là một cú Hail Mary*, một sự mạo hiểm không có đường lui. Như anh đã bảo cô đêm hôm trước, anh đang sống bằng thời gian đi mượn. Anh có ý định làm chính xác như anh muốn và rồi nói Justine tha

thứ cho anh. Cơ hội béo bở nhỉ, cô nghĩ tầm tối.

*(*Hail Mary game/pass : Một cú sút bóng bổng với đường chuyền dài vào những giây cuối cùng của một hiệp đấu. Một kiểu sút bóng mạo hiểm và thường là nỗ lực cuối cùng đầy tính may rủi.)*

Vùng vẫy đứng lên, Justine đi đến phòng ngủ. Cô lôi ra vài chiếc xà cạp và một chiếc áo thun ngoại cỡ. Ánh mắt cô lướt xuống khoảng không tối sẫm bên dưới giường, và cảm cô run rẩy. Cô đã không bị chia tách khỏi Triodecad kể từ khi Marigold trao nó cho cô.

Justine rời khỏi căn nhà nhỏ và đi đến quán trọ trống trơn. Nhóm Inary đã đi rồi, và Zoe không đến cho đến buổi chiều. Bốn phòng đã được đặt chỗ cho cuối tuần, nhưng điều đó còn cách đôi ngày nữa mới đến.

Nhảy lên những bậc thang, Justine đi đến phòng Klimt. Jason không để lại gì phía sau. Không ghi chú. Không tin nhắn trên điện thoại của cô. Những tấm phủ giường đã được kéo lên gần như ngang qua giường. Justine ngồi trên nệm và nhấn số Pricilla. Điều đặc biệt xúc phạm là Justine thậm chí còn không có số điện thoại di động của Jason và phải tìm anh thông qua người trợ lý.

“Ngu ngốc. Ngu ngốc. Ngu ngốc.” Cô nói với bản thân qua hàm răng nghiến chặt. “Justine Hoffman, đừng bao giờ ngủ với một người đàn ông mà không có được số điện thoại của hắn ta trước.”

Vào lúc này, hắn là Priscilla, Jason và các người khác đã ở trên chuyên cơ của công ty, đang bay đến San Francisco. Hoặc có thể nhóm Inary sẽ đến San Francisco và Jason đến một nơi nào đó khác. Với Triodecad. Chết tiệt anh ta, anh ta định làm cái quái gì với nó chứ?”

Điện thoại kết nối với giọng của Priscilla hướng dẫn để lại tin nhắn. “Priscilla.” Cô nói một cách căng thẳng, “Nói Jason gọi cho tôi ngay khi có thể. Anh ấy đã lấy một thứ thuộc về tôi. Tôi muốn lấy lại.”

Kết thúc cuộc gọi, Justine rơi tõm xuống giường. Cô cố nghĩ xem sẽ phải làm điều gì kế tiếp. Không nghi ngờ gì, cô nên gọi Rosemary và Sage để xin tư vấn, nhưng ý tưởng phải thú nhận cô đã bị bắt thóp cực kỳ như thế nào... rằng cô đã đánh mất sự sở hữu của một trong những quyển sách phép tôn quý nhất trong Tradition... Không. Không cách nào. Cô sẽ phải đương đầu với điều này một mình thôi. Đó là sự hỗn độn của cô, là lỗi của cô, và cô sẽ phải đối phó với trận mưa phóng xạ đó thôi.

Tiếp tục nằm trên giường, cô gọi lại cho Priscilla và để lại một tin nhắn khác. “Lại là tôi. Đây là điều quan trọng, Priscilla : Nói với Jason là anh ấy không biết anh ấy đang làm gì đâu. Anh ấy đang đặt bản thân và có khả năng là những người khác nữa vào nguy hiểm. Hãy làm cho anh ấy gọi cho tôi ngay nhé.”

Giận bốc khói, Justine kết thúc cuộc gọi và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Priscilla phải biết điều gì đó về những gì Jason đã lên kế hoạch. Anh chắc chắn đặt cô ấy chịu trách nhiệm tìm kiếm ai đó có thể hô thần chú. Và Justine khá chắc chắn rằng Priscilla sẽ không để cho khía cạnh đạo đức đáng ngờ trong kế hoạch của Jason làm phiền chị ấy. Chị ấy quá nhiều tham vọng để cho phép bất kỳ điều gì ngáng trở con đường sự nghiệp của mình. Bất luận Jason muốn gì, Priscilla sẽ làm mà không chút nhần ngại.

Cô sẽ phải tìm ra anh trước khi anh cố làm thứ gì đó.

Đồ dê tiện đối trá, ngạo mạn... câu hỏi về việc Jason có thể làm gì với Triodecad trong sự sở hữu của anh, dù chỉ một nửa cơ hội... là những khả năng đáng kinh hoàng.

Khi Justine cố tránh xa việc nghĩ đến những điều không thể tưởng tượng ra được, Justine tức điên khi khám phá ra rằng cô đang vô thức chà xát gò má lên gối của Jason, tiềm thức đang cố tìm kiếm sự an ủi từ hương thơm của anh. Quỷ địa ngục. Túm chặt gối, cô quăng nó vào tường.

Để rút cạn năng lượng của cơn thịnh nộ, Justine trải qua ba giờ để thay thế một cặp ván lót sàn bị hư hỏng trong phòng ăn tối. Đó là một dự án mà cô nấn nã mãi cho đến khi cô tìm thấy thời gian đúng để thực hiện. Bây giờ là lúc thích hợp nhất. Cô đặc biệt hứng thú với việc đóng đinh những miếng ván vào đúng chỗ bằng một cái búa cao su, tưởng tượng cô đang đập rầm rầm vào những bộ phận trên xác của Jason Black.

Khi điện thoại của cô đổ chuông, trái tim của Justine bắt đầu tông sầm sầm vào rё sườn của cô. Một số điện thoại không quen thuộc xuất hiện trên màn hình bé xíu. Cô dò dẫm để nhấn vào nút “chấp nhận cuộc gọi”, và áp nó vào tai.

“Hello?”

Những cảm xúc mâu thuẫn chảy xuyên qua cô khi cô nghe thấy giọng điềm tĩnh gây tức điên của Jason. “Em biết lý do tại sao anh làm điều đó mà.”

“Vâng, em biết tại sao. Và điều đó không làm cho anh ít là một kẻ đáng khinh lén lút đi bất kỳ chút nào. Anh ở đâu?”

“Du lịch.”

“Du lịch đến đâu?”

“Bờ Đông.”

“Nơi nào ở bờ Đông?”

“Chúng ta sẽ nói về điều đó sau.”

Justine bùng bùng phần nộ. “Em muốn sách của em được trả lại ngay. Triodecad sẽ không làm cho anh điều gì tốt đẹp đâu. Anh không hiểu những điều cơ bản về pháp thuật – Đây là một thảm họa đang chờ đợi để xảy đến.”

“Anh sẽ trả lại quyển sách sớm thôi mà.”

“Lần kế tiếp em gặp anh, em sẽ phóng điện vào anh bằng đôi tay trần của em!”

Giọng anh chuyển thành phỉnh phờ dịu dàng. “Anh hiểu vì sao em xáo trộn đến thế.”

“Phải rồi, thật vui làm sao rằng em có khuynh hướng phản ứng quá dữ dội khi bị ăn trộm.”

“Anh không lấy trộm. Anh chỉ mượn thôi.”

“Ồ, vui nhỉ.” Cô nói một cách phần nộ, và gác máy.

Trong chưa đầy ba mươi giây sau, điện thoại của cô đổ chuông lần nữa. Justine trả lời mà không mào đầu. “Nói với em ai sẽ hô thần chú, hoặc em sẽ gác máy lần nữa.”

Anh lưỡng lự trong một thoáng dài. “Priscilla.”

Priscilla ? Những ngón tay của Justine đưa lên miệng, nghiêng môi cô vào giữa hai hàm răng. Khi cô có thể xoay sở để nói được, cô nói một cách run rẩy, “Fiveash. Em đã biết họ của chị ấy có ý nghĩa gì đó mà. Chị ấy là một người có năng lực siêu nhiên. Chị ấy là... Ôi Chúa ơi. Chị ấy là phù thủy bẩm sinh ư?”

“Phải. Thiếu kinh nghiệm... nhưng cô ấy có lòng tin.”

Điều này không phải nỗi đau buồn. Đây là một nỗi đau cả thể xác lẫn linh hồn. Một chất độc phối trộn của tủi thẹn, giận dữ, đau đớn, tiêm thẳng vào trong tĩnh mạch của cô. “Anh sử dụng Priscilla để đến đây và bắt em. Anh đã lên kế hoạch để chiếm đoạt Triodecad ngay từ lúc đầu. Thậm chí trước cả khi anh biết em!”

Ít nhất Jason cũng không xúc phạm cô bằng cách cố phủ nhận điều đó. “Sau khi anh gặp em, các nguyên do đã thay đổi. Trước đó, anh đã định làm điều đó vì sự ích kỷ cá nhân. Nhưng bây giờ đó là vì anh muốn ở cùng em. Bởi vì anh...”

“Em chẳng bận tâm liệu nguyên do của anh có thay đổi hay không hoặc động cơ của anh là gì,” Cô nói một cách nóng nảy. “Hành vi của anh cũng thế thôi. Và bất luận điều gì anh đang cố làm với sách phép của em cũng sẽ bị phản đòn cho xem.”

“Anh sẽ tìm kiếm cơ hội của anh.”

“Em vừa nói với anh, đồ khốn chỉ biết quan tâm đến bản thân nhà anh! Nó có thể phản đòn lên Priscilla, hoặc em, hoặc bất kỳ ai khác trong giới hạn của nó, những kẻ chẳng làm gì với điều đó. Hãy lắng nghe em này : Gánh nặng của thử thách sẽ rơi xuống trên người có năng lực siêu nhiên để chắc chắn rằng thần chú sẽ không gây hại cho bất kỳ ai khác. Anh không biết ai sẽ là người bị tác động.”

“Anh biết có những rủi ro nếu anh dám làm điều này. Nhưng nếu anh không tiến hành, Justine... anh không có cơ hội nào hết. Không còn thời gian nào nữa hết. Và được ở cùng em – trong thời gian có thể - là tất cả những gì có ý nghĩa với anh lúc này.”

“Anh không thể sử dụng pháp thuật để tác động vào những vấn đề liên quan đến cuộc sống và cái chết. Các thần linh sẽ tìm ra cách để xoay chuyển nó chống lại anh.”

“Vậy thì em hãy lựa chọn đi,” Jason nói lạnh nhạt. “Em yêu anh. Chúng ta đều biết tầm quan trọng của điều đó. Em muốn anh ngồi yên và chờ đợi tai hoạ giáng xuống đầu anh sao?”

“Em không yêu anh.” Justine cố nói, ngoại trừ rằng cô buộc phải dừng giữa những từ ngữ để hít một hơi thở vội đầy đau đớn, và với sự phần nộ, cố đấu tranh để không khóc.

Tình yêu, cô ngẫm nghĩ một cách cay đắng, không phải là thứ mà người ta đem ra mặc cả trong những điều khoản đàm phán... nó sống bằng những luật lệ của riêng nó. Tình yêu xuất hiện khi bạn không mong muốn và không thể khước từ. Chẳng khác gì những loài xâm lấn đã lan trong khu vườn của bạn mà không cảnh báo, và tiến trình phát triển vượt ra khỏi sự kiểm

soát, chống lại mọi biện pháp được sử dụng để tiêu diệt nó.

Về mặt cơ bản, tình yêu là một loài cỏ dại.

“Tất cả những gì anh muốn,” Jason nói, “là làm xong điều này và trở lại với em. Anh sẽ làm bất cứ điều gì em yêu cầu kể từ khi đó trở đi. Anh sẽ trao tặng em bất kỳ điều gì em từng muốn.”

“Đừng cố mua chuộc em!”

“Anh sẽ xoa bóp chân cho em mỗi khi em mệt. Anh sẽ ôm em khi em cô đơn. Anh sẽ yêu em như chưa từng có người phụ nữ được yêu như thế trên trái đất này.” Anh ngừng lại. “Em chỉ cần cho phép anh vượt qua điều nhỏ bé này.”

Đôi chân mày cô cau lại. “Anh không cần có được sự cho phép bằng cách lấy cắp quyển sách phép của em.”

“Mượn.”

“Anh sẽ làm điều tương tự lần nữa khi anh quyết định là anh cần một thần chú tiện dụng nào đó để sửa chữa thứ gì đó.”

“Anh sẽ không làm thế.”

“Và em được cho là phải tin điều đó ư? Anh nghĩ là em ngu ngốc đến thế sao?”

Một khoảng dừng dài. “Em không ngu ngốc,” Anh nói lặng lẽ. “Em quan tâm anh, và anh nhận lấy lợi thế đó. Và anh xin lỗi.”

“Anh không xin lỗi về bất kỳ điều gì anh đã làm. Anh chỉ xin lỗi vì em đã nổi giận.”

“Anh không chắc đó là loại xin lỗi nào. Anh chỉ biết rằng anh cảm thấy khá nhiều về chúng.”

“Nếu đó là sự thật, vậy đừng để Priscilla cố hô thần chú từ Triodecad. Gửi trả nó lại cho em.”

“Và rồi sau đó thì sao?”

“Em sẽ tìm cách để giữ an toàn cho anh. Em sẽ ngừng... quan tâm anh. Em sẽ cắt trái tim em ra nếu cần thiết.”

Im lặng, và rồi lời lẽ chậm chậm thốt ra. “Em không thể làm điều đó được.” Anh nói, “Em đã trao trái tim của em cho anh rồi.”

Cuộc gọi kết thúc.

“Jason? Jason...” Điên cuồng, Justine tìm danh sách cuộc gọi vừa thực hiện và nhấn số tự động. Cô bị chuyển thẳng đến hộp thư thoại. “Ôi, đồ con hoang nhà anh.” Khi cô trừng mắt nhìn những đồ dùng và các thiết bị chồng đống xung quanh cô, cô run lên với thôi thúc muốn làm điều gì đó quyết liệt, muốn tiêu diệt thứ gì đó.

Một người phụ nữ trong tâm trạng này, cô nghĩ một cách dữ dội, không nên ở một mình với những dụng cụ đầy sức mạnh.

CHƯƠNG 20.

“Một tin nhắn khác từ Justine.” Priscilla nói một cách dứt khoát, trượt chiếc điện thoại trở lại trong túi xách. “Cô ấy còn điên hơn gã thợ điện người Amish* nữa.”

*(*Amish : một nhóm người Ki tô hữu duy truyền thống, sống giản dị, tự cung tự cấp không theo những tiến bộ của khoa học, có nguồn gốc từ Thụy Sĩ và di cư đến Mỹ vào 1693 vì ly khai giáo hội. Hiện dân số tổng cộng ở vài bang khoảng 280.000 , sau 3 thế kỷ vẫn không thay đổi nhiều và ngày càng sống cách biệt. Người Amish không xài điện lưới quốc gia nên làm gì có thợ điện.)*

“Cô ấy sẽ vượt qua thôi.”

“Tôi thì không, nếu tôi là cô ấy.” Priscilla nhìn xuống Triodecad, vuốt bàn tay qua lớp vải lanh bao phủ nó. Quyển sách và lớp bọc thấm đẫm hương thơm khô, ngọt, dễ chịu của lá xô thơm trắng. Mặc dù Jason gợi ý chị nên đặt quyển sách nặng nề vào trong băng ghế sau, chị khẳng khái giữ nó trong lòng.

“Trông chị có vẻ lo lắng,” Jason nói, lái chiếc Nissant thuê rời khỏi sân bay quốc gia Little Rock*. Ánh nắng chiều mạnh mẽ và có màu lòng đỏ trứng, khiến anh nheo mắt qua đôi tròng của chiếc kính mát phân cực.

*(*Little Rock là tên của thủ đô và cũng là thành phố đông dân nhất của bang Arkansas,USA)*

“Đó là vì chị không muốn tôi gặp gia đình chị, hay vì chị không chắc việc hô thần chú có hiệu quả?”

“Cả hai, tôi đoán thế. Họ hàng của tôi có vài thói quen. Phần lớn trong số họ luôn sống trong vòng mười dặm từ công viên Toad Suck.”

“Tôi không có bất kỳ vấn đề gì trong việc hoà thuận với họ, và... Chị vừa nói ‘Toad Suck’ à?”

“Đó là nơi chúng ta đến. Toad Suck, Arkansas. Người ta gọi đó là một thị trấn nhưng thật ra đó là một cộng đồng không có tính pháp nhân.”

“Cái tên đó do đâu mà có?”

“Chuyện kể rằng trong những ngày xa xưa, các thuỷ thủ của tàu hơi nước bị mắc kẹt lại tại một quán rượu và chờ đợi sông Arkansas dâng nước lên. Cư dân địa phương đã nói rằng những người sống trên sông nước đó sẽ hút (*Suck*) một chai nước cho đến khi họ phồng lên giống như những con cóc (*Toad*)

Jason cười toe toét, quẹo vào đường I-40 để hướng về phía Bắc.

“Có một câu chuyện khác,” Priscilla tiếp tục, “Những cư dân người Pháp đầu tiên đã đặt tên là vùng Tout Sucre, có nghĩa là ‘ngọt như đường’. Qua năm tháng người ta phát âm nó theo những cách khác cho đến khi nó trở thành Toad Suck.”

Thật dễ hiểu tại sao những cư dân đầu tiên đã đặt tên Tout Sucre – vùng đất trù phú và màu mỡ, những ngọn đồi được bao phủ bởi những cây thân gỗ cứng, thung lũng phì nhiêu với đất phù sa. Những rừng cây thích lấy mật đường đang bắt đầu chuyển màu, cành nhánh của chúng được bao phủ bởi những chiếc lá màu lửa. Những nhánh sông cắt từ cao nguyên Ozark xuyên qua thung lũng sông và chảy xuống những rặng núi Ouachita.

“Dòng họ Fiveash đã sống ở Toad Suck từ rất lâu rồi,” Priscilla nói. “Họ làm việc chăm chỉ, đi lễ nhà thờ, và gởi những đứa trẻ đến trường. Họ mua sắm tại Dollar Tree bởi vì họ không muốn trưng diện bằng những lễ phục từ Walmart. Họ nghĩ rằng ăn tại chỗ có nghĩa là bán những con sóc của chính anh. Và khi những người bà con của tôi bắt đầu nói chuyện, anh sẽ ước chúng đi kèm với phụ đề.”

“Sẽ không có bất kỳ vấn đề nào đâu,” Jason nói, hơi ngạc nhiên với dấu hiệu phòng thủ trong giọng của cô. “Chị biết tôi không phải là một kẻ hợm hĩnh mà.”

“Vâng, thưa ngài. Tất cả những gì tôi đang nói là, anh nghĩ tôi có những khía cạnh kém văn minh khi tôi bắt đầu làm việc tại Inary. Chà, so sánh với phần còn lại của gia đình tôi, tôi đã trang nhã như công nương Di.” *(Chắc là công nương Diana danh tiếng của Anh chẳng?)*

“Hiểu.” Jason nói, thầm thích thú. “Sẽ không có vấn đề gì hết đâu, Priscilla.”

Cô gật đầu, trông vẫn có vẻ bối rối. “Nhân tiện, anh sẽ không gặp mama của tôi đâu. Kể từ khi Daddy chết, bà ấy không muốn dính líu gì với pháp thuật nữa. Chúng ta sẽ đến căn double-wide* của Granny Fiveash. Anh sẽ gặp bà ấy và bà cô Bean của tôi, ông chú Cletus. Dĩ nhiên, Cletus sẽ không giúp đỡ trong việc hô thần chú, vì ông ấy là một người bình thường.”

*(*Double-wide : một loại nhà lưu động liên kết đôi)*

“Có phù thủy nam nào không? Một pháp sư?”

“Không, đó chỉ là một chuyện hoang đường. Điều đó được nói trong Malleus Maleficarum...”

“Đó là cái gì?”

“Một quyển sách về săn phù thủy được viết bởi một tu sĩ Công Giáo vào những năm 1400s. Nói rằng ác quỷ cám dỗ phụ nữ bằng cách gởi các thiên thân sa ngã đẹp trai để quyến rũ họ... và phụ nữ trở thành những kẻ trợ giúp của hắn. Đó là cách những phù thủy khởi đầu. Theo giả thuyết. Nhưng hiện nay chẳng có điều gì của quỷ dữ liên quan đến người có quyền năng pháp thuật.”

“Chị có phiền lòng khi nghĩ đến tai ương của phù thủy không?” Jason thấy mình đang hỏi. “Hắn là phải có. Chị hẳn phải thấy lo lắng về việc sẽ vương vấn tình yêu với người nào đó.”

Priscilla lắc đầu chững chững, màu sắc ửng lên trên má chị. Thật hiếm khi họ có một cuộc trò chuyện cá nhân đến thế. “Thật ra, tôi không có. Toàn bộ cuộc đời tôi, tôi chỉ có một suy nghĩ làm sao để thoát khỏi Toad Suck. Có được học vấn, làm việc cong đuôi... không có thời gian dành cho chuyện yêu đương lãng mạn.” Chị có vẻ trầm tư khi nói thêm, “Mặc dù tôi không còn sống ở đây nữa, vẫn có cảm giác giống như tôi đang cố trốn thoát. Tôi luôn muốn thứ gì đó khác. Không chắc là cái gì. Tiền, tôi đoán vậy. Mama nói tôi sẽ không bao giờ hạnh phúc cho tới khi tôi có đủ tiền để đốt cháy một con la cứng đầu cứng cổ ướm sùng.”

“Không.” Jason nói lặng lẽ. “Khi người talao đầu vào việc kiếm tiền, vấn đề không bao giờ là về tiền bạc.”

Priscilla rơi vào yên lặng khi cô suy nghĩ về điều đó.

Đôi phút sau đó Jason nói. “Đừng trở nên căng thẳng với việc thả lời nguyên này. Chỉ cần làm việc tốt nhất của chị thôi.”

“Vói anh thì thật dễ để nói. Tôi mới là người phải làm nó cho đúng. Pháp thuật không phải là toán học để có câu trả lời chính xác. Đôi khi đó là một lựa chọn giữa nhiều câu trả lời xấu. Hay tệ hơn, nhiều câu trả lời nghe có vẻ đúng.”

Jason cố nghĩ thứ gì đó có thể làm giảm đi áp lực cho chị. “Priscilla, chị có biết cú đánh khó nhất trong golf là gì không?”

“Cối xay gió.” Chị nói dứt khoát.

“Gì cơ?... Không, tôi không nói về Putt-Putt*. Ý tôi là môn chơi golf thật sự. Cú đánh khó nhất là một cú bunker dài.” Liếc nhìn gương mặt trống rỗng của chị, Jason nói, “Khi trái banh bị mắc kẹt trong một hố cát. Chỉ có hai cách để đối phó. Chị hoặc là Pitch nó hoặc Blast nó. Pitching là một cú đánh ngắn, rủi ro thấp, chỉ mang được banh ra khỏi hố. Blast nó bằng một cú bạt mạnh mẽ, dài sẽ kết thúc trong vinh quang hoặc hoàn toàn thất bại.”

*(*Putt-putt : một kiểu sân golf thu nhỏ với các chướng ngại vật nhân tạo, trong đó mô hình cối xay gió được dùng như một chướng ngại vật di chuyển được.)*

“Vậy ra anh đang nói rằng khi chúng ta thả lời nguyên pháp thuật tối nay, anh muốn chơi theo kiểu rủi ro lớn.”

“Không. Chơi an toàn. Chúng quá quan trọng để đánh liều mọi thứ. Chỉ tiến hành với cú pitch ngắn, đẩy tôi ra khỏi cái hố chết tiệt ấy. Nếu chị có thể mang lại cho tôi thêm vài năm với Justine, tôi sẽ làm cho chúng đáng với toàn bộ một cuộc đời.

Priscilla nhìn anh băn khoăn. “Anh đã yêu cô ấy rồi.”

“Dĩ nhiên tôi yêu. Chị nghĩ gì thế?”

“Tôi đã nghĩ anh chỉ làm thân với cô ấy vì quyền sách ước.”

Anh bắn cho cô một ánh mắt bị xúc phạm. “Tại sao việc tôi có thể yêu ai đó lại khó tin đến thế?”

“Bởi vì mỗi khi anh chia tay với một người phụ nữ, anh bảo tôi mua cho cô ta món nữ trang đắt giá nào đó và quần nó vào cô ta. Những hoá đơn Tiffany của anh đã tạo bong bóng kinh tế cho thị trường kim loại quý đấy.”

Jason cau có, giữ ánh mắt anh vào con đường. “Justine khác với những người khác.”

“Tại sao? Bởi vì cô ấy là một phù thuỷ ư?”

“Bởi vì cô ấy là Justine.”

Priscilla nhìn chằm chằm xuống Triodecad, xoa những vòng tròn trên đó. “Cô ấy có yêu anh không?” Cô thận trọng hỏi.

“Tôi nghĩ thế.” Jason chuyển hướng để tránh một con kền kền đang ăn thú vật chết trên

đường. “Và tôi muốn sống đủ lâu để cố xứng đáng với điều đó.”

“Vậy thì tôi tốt hơn nên tìm một lời nguyên có sức mạnh vượt trội.” Lời đáp chua chát của cô vang lên.

Sau chuyến lái xe mười lăm phút, họ rẽ vào Toad Suck Park. Priscilla hướng dẫn anh đi theo một loạt các ngã rẽ, những con đường hẹp dần và gồ ghề hơn, cho đến khi họ vươn đến một lối vào riêng trải sỏi đã bị xói mòn, những chiếc bánh xe lún vào trong những ổ gà sâu. Họ cố vượt lên tiến đến căn double-wide mắc kẹt trong một khu rừng nhỏ những cây sơn thù du. Một nhà xe lưu động có hiên trước được ứng biến từ một tấm ván ép đã bị oằn và một bộ ghế nhựa. Một con chó chẳng biết thuộc giống gì nằm lười nhác tại một góc của tấm ván ép, chiếc đuôi nham nhở của nó quẫy mạnh khi nhìn thấy chiếc xe hơi tiến đến.

“Thoạt đầu chắc họ sẽ có vẻ hơi điên khùng một chút,” Priscilla nói khi Jason dừng xe. “Nhưng sau khi anh biết họ ... thậm chí trông họ còn có vẻ điên khùng nhiều hơn.”

“Không đánh giá gì hết.” Jason cam đoan với chị. Đó là một trong những thứ anh đã học được từ San Francisco trong mười năm gần đây. Một người với mái tóc bảy màu cầu vồng và đeo nhiều khuyên có thể là một tay triệu phú, hoặc ai đó ăn mặc như thể anh ta lượm mớ quần áo của anh ta từ một thùng rác, là một người dẫn đầu cộng đồng được tôn trọng. Những thành kiến chẳng giúp ích được gì, chưa kể đến ngu ngốc nữa.

Ra khỏi xe, Jason bị ấn tượng trước cảnh thanh bình của khu vực. Tất cả những gì anh có thể nghe là tiếng mổ lách tách của chim gõ kiến trên bụi cây thông hoặc tuyết tùng gần đó, và tiếng rì rào của một nhánh sông. Không khí đặc quánh hơi nước như thể được toả từ chiếc bàn ủi hơi. Một luồng gió của miền đất trũng uể oải mang theo mùi của cỏ chín và nhựa thông.

Sự yên lặng bị phá vỡ bởi tiếng lao xao của một cặp phụ nữ luống tuổi xuất hiện từ nhà xe, cả hai đều khua xúng xoảng các món nữ trang. Cả hai đều phải tám mươi tuổi. Họ ăn mặc tượng tự nhau trong dép xỏ ngón, áo ngắn màu sắc sặc sỡ và quần lửng. Một trong họ có mái tóc cuộn lên giống như cây kem ốc quế vanilla từ Dairy Queen*, và người kia, gây shock với mái tóc màu đỏ lửa. Hò reo và huyền thuyên không ngừng, cả hai đổ xô đến Priscilla và ôm chị vào giữa họ.

*(*Dairy Queen : Một hệ thống chuỗi cửa hàng kem và bánh ngọt lạnh nổi tiếng của Mỹ thuộc tập đoàn Bershire Hathaway của tỷ phú Warren Buffet thành lập từ năm 1940)*

“Prissy, cháu yêu, cháu chỉ toàn da với xương,” Người tóc đỏ la lên. “Ở California người ta không có cháu ăn sao?”

“Dĩ nhiên là họ không rồi,” Người kia nói trước khi Priscilla có thể đáp. “Tất cả những gì người hippy vùng West Coast bọn họ ăn là những lát cải xoăn.” Bà tươi cười với Priscilla. “Chúng ta đã nấu cho cháu một vài thức ăn thực sự, cháu gái à. Thịt hầm xúc xích và bánh biscuit táo.”

Priscilla bật cười và hôn lên gò má như da thuộc của bà. “Granny, bà cô Bean... Cháu muốn các bà gặp gỡ ông chủ của cháu, Mr.Black.”

“Cậu ta làm chủ công ty máy tính mà cháu làm việc à?”

“Trò chơi Video,” Jason nói, đi vòng qua chiếc xe để tiến lại gần họ. Anh giơ một tay với

người tóc đỏ. “Làm ơn gọi tôi là Jason.”

“Công nghệ máy tính sẽ phá huỷ thế giới này,” Bà nói, lơ đi bàn tay đang giơ ra của anh. “Chúng tôi không quan tâm chuyện bắt tay, cung à, chúng tôi chỉ ôm thôi.” Bà quàng một cánh tay quanh anh, bao bọc anh trong một hỗn hợp các mùi hương gây bối rối : sản phẩm chăm sóc tóc, nước hoa, chất khử mùi, kem dưỡng thể và một mùi rõ rệt của thuốc xịt côn trùng. “Tôi là bà ngoại của Priscilla,” Bà bảo Jason. “Cậu cũng có thể gọi tôi như thế.”

Người phụ nữ tóc kiểu vanilla cũng đến để ôm Jason, thân trên của bà mạnh mẽ, ngắn và tròn trĩnh như chiếc thùng tô-nô. “Tôi thường là Wilhelmina, nhưng dân làng cứ thích gọi tôi là Bean khi tôi là một đứa trẻ và mắc kẹt luôn với nó.”

Vì có vẻ như cả hai người phụ nữ đều không có khuynh hướng thả tay anh ra, Jason đi đến nhà xe với Granny và Bean mỗi người ở một bên người. Priscilla đi theo sau cùng với quyển sách ước. Một luồng hơi lạnh phả vào họ ngay khi cửa trước mở ra. Một chiếc máy điều hoà không khí kêu ù ù chỗ cửa sổ, làm mát lạnh khu vực bên trong nhà xe ở nhiệt độ bắc cực. Họ đi vào phòng sinh hoạt chung, bức tường chính được che phủ bằng những chiếc đĩa thiếc không trật tự.

Ngôi nhà sạch sẽ, nhưng lèn chặt những chiếc bàn và các kệ đồ sưu tập : những bức tượng nhỏ, liềm hái nho và những vại ruồi, nút chai, bánh cookie. Điều đó khiến cho Jason, luôn ưa thích sự thanh đạm và không gian gọn gàng, cảm thấy nỗi sợ bị giam giữ mờ nhạt. Khi anh nhìn thấy cả hai cửa sổ bếp bị lắp kín bằng các chai bia và bình giữ nhiệt kim loại, anh buộc phải lấy một hơi thở bình tĩnh.

“Bây giờ,” Granny nói với Priscilla, “chúng ta hãy nhìn một cái vào quyển sách ước xem nào.”

“Nó rất cũ,” Jason nói, bút rút trước viễn cảnh quyển sách phép quý báu của Justine nằm trên cùng một bàn với những thứ như xoong thịt hầm trắng kềm bốc mùi xúc xích và tương cà. “Tôi không thể để bất kỳ điều gì xảy ra với nó.”

“Chúng tôi sẽ cẩn thận.” Granny trao cho Jason một ánh mắt tinh ranh. “Không bao giờ nghĩ tôi sẽ nhìn thấy một trong những thứ này, đặc biệt không phải thứ có một cái tên.”

“Chúng tôi chưa bao giờ nghiên cứu pháp thuật từ một quyển sách phép,” Bean nói, nhìn theo ánh mắt của Jason đến nồi thịt hầm. Bà mang món ăn ra khỏi bàn, đặt nó trên mặt quầy bếp và lau tay vào chiếc áo ngắn của bà. “Chỉ những người có siêu năng loại tinh hoa mới có thứ đó. Chúng tôi luôn giữ những lời nguyện và cách thức của chúng tôi trên những tấm thẻ công thức.”

“Một quyển sách giống như thế này,” Granny nói, “có nhiều quyền năng hơn những thứ được viết trên những tờ giấy.”

Bà lão buột ra một hơi thở nhỏ tán thưởng khi Priscilla mở khăn gói Triodecad. Lớp bì da lập loè giống như sự hoàn thiện của quả mận đen. Một ổ khoá bằng đồng nằm ở trung tâm trong một thiết kế mặt đồng hồ lạ thường. Cho dù Jason không biết giá trị siêu nhiên của quyển sách, anh cũng sẽ nhận ra ngay lập tức đó là một cổ vật vô giá.

“Sao lại là một mặt đồng hồ ?”

“Đó không phải đồng hồ chỉ thời gian đâu,” Granny đáp. “Đó là những tuần trăng. Trái đất ở đây, tại trung tâm.” Bà lần theo ranh giới vô hình từ ổ khoá đến mỗi điểm ở vòng tròn bên ngoài. Một phần tư tuần trăng đầu tiên nằm trên đỉnh... trăng khuyết bên cạnh... trăng tròn ở ngay đó...” Ngón tay bà di chuyển đến rìa của bìa sách. “Mặt trời sẽ chiếu sáng từ hướng này.”

Một cái cau mày xáo trộn kéo nhãn vàng trán của Priscilla. “Tối nay là đêm trăng tròn, Granny. Đó có phải thời gian thích hợp để thả lời nguyện không?”

“Tuỳ thuộc vào lời nguyện. Chúng ta cần phải đọc một số, cháu và ta và Bean, để tìm ra điều gì tốt nhất. Granny quay nhìn Jason và nói với vẻ thương cảm. “Prissy đã nói với tôi những gì chúng ta đã thoả thuận. Giữa việc thiếu linh hồn và tai ương phù thủy, cậu có nhiều vấn đề hơn một quyển sách toán. Và chúng tôi chỉ có thể thả một lời nguyện mỗi lần, hoặc là chúng bắt đầu huỷ bỏ lẫn nhau.” Bà ngừng lại. “Ai giữ chìa khoá?”

“Tôi.” Jason nói, kéo ra sợi chuỗi từ bên dưới áo polo của anh.

Granny nhận nó từ anh với một cái gật đầu thiết thực. “Bean à, trước khi chúng ta mở quyển sách, tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên quét bếp bằng một cái chổi xể.”

“Tôi sẽ tìm nó.” Bean nói, lao xuống hành lang hẹp.

“Jason,” Granny tiếp tục, “Chúng tôi sẽ đọc một lúc. Nhắc chân cậu lên nếu cậu thích. Cậu có thể xem TV. Razorbacks* đang chơi cùng Aggies* đấy.”

*(*Razorbacks và Aggies là hai đội bóng bầu dục của trường đại học, Razorbacks của trường đại học Arkansas và Aggies của trường đại học Texas A&M)*

“Bà có phiền nếu tôi đi dạo một chút không?”

“Cứ đi đi.”

Khi Jason nhặt mắt kính mát của anh lên khỏi bàn và xoay người ra cửa, Bean lao đến anh với một bình phun và bắt đầu xịt. Anh lùi tránh theo phản xạ trong lúc Bean hướng vòi phun trên ống quần anh và thậm chí với đến gấu quần để phun lên mắt cá chân của anh. Mùi thuốc diệt con trùng điền đầy không khí trong một đám mây độc hại. “Không. Thật đấy. Tôi không...”

“Cần cần nó,” Bean nói với vẻ uy quyền, đi ra đằng sau anh, không ngừng xịt.

“Cậu không biết về giống muỗi Arkansas.” Granny bảo anh. “Trong mười phút chúng sẽ hút khô máu cậu y như con heo trong ngày giết mổ.”

“Ái chà chà,” Giọng Bean vang lên phía sau anh. “Đây là thứ mà tôi gọi là cặp móng siêu đẳng.”

Jason trượt một ánh mắt hẹp vào Priscilla, có vẻ như cô đang cố kèm một nụ cười toe toét. “Cám ơn.” Anh lầm bầm, và chuồn êm ngay khi Bean làm xong.

“Thêm một điều nữa,” Granny gọi với theo sau anh. “Nếu cậu trông thấy Cletus trên tầng trên, đừng quan tâm gì đến ông ấy.” Cánh cửa đóng lại.

Jason ngừng bước giữa chừng. “Làm quái gì có tầng trên trong một căn nhà xe lưu động chứ.” Anh nói thành tiếng.

Chậm rãi anh đi vòng quanh cầu trúc ọp ẹp. Anh khám phá ra rằng những cây sơn thù du ở phía trước căn nhà xe đã che khuất một chiếc ghế cắm trại, một thùng giữ lạnh bằng nhựa, và một chiếc dù gỗ, tất cả được sắp xếp trên một góc mái bằng. Chiếc ghế đã bị chiếm cứ bởi một ông già đội nón câu cá, quần short, và một chiếc áo thun với tuyên ngôn KHÔNG CHỈ LÀ MỘT NGƯỜI HOÀN HẢO, TÔI CÒN LÀ MỘT NGƯỜI MIỀN NAM NỮA. Ông già nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại di động trong một tay và tay kia giữ một chai beer.

“Cletus?” Jason thận trọng hỏi.

Người đàn ông đáp mà không dời mắt khỏi chiếc điện thoại. “Đúng là tôi. Cậu là người mà con bé Priscilla đưa về thăm đấy ư?”

“Vâng. Jason.”

“Lên đây đi và lấy một chai ướp lạnh.” Ông chỉ vào một chiếc thang chống vào bên nhà xe.

Jason trèo lên mái, thứ được che phủ bằng một lớp cao su dày đến mức bốc mùi vỏ xe mới nong nặc.

Anh tiến gần ông già, và họ bắt tay nhanh. Đôi mắt của Cletus là hai đồng xu xanh ngất bên dưới đôi chân mày sâu róm màu bạc. Làn da ông gần như nâu và có kết cấu như những chiếc lá thuốc khô. Phần lớn những người cao tuổi như Cletus sẽ không thể trèo được nữa. Nhưng ông rắn rỏi, phong sương với đôi cánh tay như sợi thừng và thân thể dẻo dai.

Vói tay vào bên trong thùng giữ lạnh, Cletus kéo ra một lon bia ướp sũng và trao nó cho anh.

“Cám ơn.” Jason ngồi trên rìa mái bên dưới chiếc dù.

“Đoán là cậu đến đây để nhờ Bean và Granny áp dụng một thần chú cho cậu.” Cletus nói.

“Kế hoạch là như thế.” Jason mở lon bia và uống một hơi dài. “Ông là ông chú của Priscilla sao?”

“Thông gia thôi. Anh sinh đôi của tôi, Clive, đã kết hôn với Bean, từ rất lâu rồi. Ông ấy chết khi bị một con ong tấn công sáu tuần sau đám cưới của họ.”

“Ông ấy bị dị ứng với nọc ong ư?”

“Dị ứng với những lời nguyện thì đúng hơn. Clive biết rủi ro khi cưới Bean. Mọi người đều biết về những phụ nữ Fiveash. Những goá phụ đen, tất cả bọn họ. Họ không thể ngăn được điều đó. Cậu kết đôi với một người trong số họ và rồi cậu sẽ chết.”

“Tại sao Clive cưới Bean nếu như ông ấy đã biết về điều đó?”

“Bean là một người xinh đẹp trong những ngày đó, và Clive điên cuồng vì bà ấy. Nói rằng anh ấy phải có được bà, bất kể có bị nguyện rủa hay là không. Không ai có thể biết được cảm xúc bên trong anh ấy, ngay cả Bean cũng không. Anh ấy đã là người chết ngay lần đầu tiên anh ấy để mắt đến bà.”

“Tôi biết cảm xúc ấy,” Jason nói không chút hài hước.

Uống xong beer, Cletus đập bẹp lon bia và ném ra khỏi mái nhà. “Lời nguyện theo đuổi tất cả những phụ nữ nhà Fiveash. Tôi hy vọng là cậu không để ý Priscilla.”

“Không, thưa ông.”

“Vậy thì tốt. Hãy giữ nguyên như thế. Cậu không muốn kết thúc giống như Clive đâu. Hoặc chồng của Granny, Bo.”

“Ông ấy chết thế nào?”

“Bị sét đánh trên bến phà Toad Suck, ngã ra sau khi vẫn còn những chuyến phà.” Cletus ngừng lại ngẫm nghĩ. “Một tuần trước khi việc đó xảy ra, Bo nói với tôi rằng bất cứ nơi nào ông ấy tới, những chiếc đồng hồ ngừng đếm nhịp. Đồng hồ đeo tay của ông ấy chết ngắc. Quý thật, ngay cả chiếc đồng hồ cát để đếm thời gian luộc trứng trong bếp cũng lộn xộn khi Bo lại gần nó.” Ông kéo tay nắm để mở một lon bia mới. “Điều kỳ lạ là, Clive đã kể với tôi anh ấy cũng gặp vấn đề tương tự ngay trước khi tai nạn xảy ra. Anh ấy luôn xuất hiện đúng giờ làm việc mỗi ngày trong cuộc đời anh ấy, nhưng bắt đầu đi trễ do mọi chiếc đồng hồ trong nhà đã ngừng hoạt động. Một tuần sau đó, Clive mất.”

Jason nhìn chăm chăm vào ông một cách cảnh giác. “Mỗi người họ đều chết một tuần

sau khi những chiếc đồng hồ ngừng hoạt động sao?” Ánh mắt anh hạ thấp xuống chiếc đồng hồ bằng thép không rỉ của anh. Nhẹ nhõm khi thấy nó vẫn đang hoạt động, anh buột ra một tiếng thở dài đã bị kềm nén lại.

Trước khi anh nhìn lên, anh nghe Cletus nói nhẹ nhàng. “Chàng trai, cậu đang gặp rắc rối, đúng không?”

Sau khi bầu bạn với Cletus trong khoảng một giờ, Jason trèo xuống và đi vào nhà xe. Ba người phụ nữ tập trung dữ dội vào Triodecad.

“Thế nào rồi?” Jason hỏi.

“Quyển sách này thật không thể tin nổi,” Priscilla nói. “Có những câu thần chú gần như cho mọi thứ mà anh có thể hình dung.”

“Chị có tìm ra được điều gì chống lại tai ương phù thủy không?”

Priscilla lắc đầu. “Không có gì đặc biệt. Thật phi lý, bởi vì trải qua tất cả các thể hệ phù thủy bẩm sinh, ai đó hẳn đã cố sửa chữa vấn đề này rồi. Tại sao không ai viết thứ gì đó xuống?”

“Bean và tôi đã cố cứu chồng của chúng tôi,” Granny nói “Khi điều đó không hiệu quả, chúng tôi cho rằng pháp thuật của chúng tôi quá yếu, vì chúng tôi chưa bao giờ được giáo dục trong việc hô thần chú. Nhưng tôi nghĩ một quyển sách như thế này sẽ có câu trả lời.”

Jason tập trung vào Priscilla. “Cú pitching khỏi hố cát ra sao rồi?”

“Chúng tôi tìm thấy một lời nguyện trường thọ,” Cô nói. “Một thần chú quyền năng, xét theo vẻ ngoài của nó.”

Anh giữ một vẻ mặt trung lập. “Có bất kỳ trở ngại nào đối với thần chú trường thọ không?”

“Không phải những gì chúng tôi nghĩ đến. Mọi người đều muốn sống lâu, đúng không?” Cô cau mày. “Nhưng anh đã hỏi không đúng người rồi. Không ai trong chúng tôi được huấn luyện ở mức độ này của pháp thuật. Về cơ bản anh đang hỏi người chỉ biết được Hamburger Helper* để triệu tập một món khai vị từ Mastering the Art of France Cooking*.

*(*Hamburger Helper : Một thương hiệu mì ống đóng hộp sẵn với nhiều loại hương vị để chọn lựa.*

**Mastering the Art of French Cooking : sách dạy nấu ăn gồm 2 tập do đầu bếp Pháp Simone Beck và Louisette Bertholle hợp tác với Julia Child của Mỹ phát hành tại Mỹ.)*

Jason không quên lời cảnh báo của Justine về lời nguyện trường thọ... rồi ngày nào đó anh có thể sẽ kết thúc với việc này nếu được chết. Tuy nhiên vào khoảnh khắc này, trường thọ là câu trả lời cho mọi thứ. Nó sẽ cho phép anh được ở cùng Justine, và đó cũng là cơ hội tốt nhất để tránh được tai ương phù thủy.

“Có một lời nguyện khác mà tôi muốn thêm vào.” Priscilla nói.

Chân mày của anh nhướng lên. “Tôi nghĩ luật quy định chỉ một lời nguyện cho một người thôi mà.”

“Lời nguyện thứ hai không phải dành cho anh. Nó được dành cho Justine.”

Jason im lặng, lắng nghe chăm chú.

“Chúng tôi mốn trói buộc một geas trên cô ấy,” Priscilla nói lạnh lẽ. “Gần với nguyên bản nhất có thể. Nó có thể không hoàn toàn tốt, nhưng chúng tôi nghĩ với ba người chúng tôi...”

“Không.”

“Cô ấy sẽ tốt hơn và anh cũng thế.”

“Không thảo luận thêm nữa.”

“Anh sẽ có những gì anh muốn ngay từ khởi đầu,” Priscilla khẳng định, trở nên đỏ bừng. “Anh sẽ có thêm nhiều thời gian được sống và anh sẽ được an toàn với Justine.”

“Nếu số phận của toàn thể giới được thăng bằng, tôi sẽ không để một geas trói buộc trên Justine một lần nữa.”

“Cậu sẽ vẫn còn trẻ,” Bean nói. “Cậu có thể tìm được ai đó khác.”

Anh lắc đầu. “Chỉ Justine hoặc không ai hết.”

Priscilla trừng mắt nhìn anh. “Anh hành động điên khùng y như con cá viền đỏ bị bơm thuốc ấy. Anh đâu đã biết cô ấy đủ lâu để kết luận lựa chọn đó.”

Jason đón lấy ánh mắt cô mà không chớp. “Dĩ nhiên là tôi có. Ngày nào đó cuộc đời chị sẽ thay đổi chỉ trong một giây ngắn ngủi. Thứ gì đó mà chị không bao giờ mong đợi sẽ đánh vào chị giống như một khúc gỗ hai nhân bốn (~5x10cm) Và chẳng có đủ thời gian để suy đoán tại sao hay điều gì vừa xảy ra. Chị chỉ có thể chấp nhận điều đó.”

“Không, Tôi sẽ tự nhắc nhở bản thân rằng vài thứ phải bị bỏ qua từ trước khi bắt đầu,” Priscilla nói.

Jason liếc nhìn gương mặt điềm tĩnh của Granny và Bean. “Cho tôi phát bắn tốt nhất của các vị với lời nguyện trường thọ, và tôi sẽ trả gấp đôi những gì chúng ta đã thoả thuận. Nhưng hãy để Justine bên ngoài chuyện này.”

“Tôi không nghĩ...” Granny nói.

“Gấp ba” Jason bảo bà.

Granny và Bean nhìn nhau.

“Chúng ta hãy tiến hành thôi,” Granny nói một cách lạnh lùng. “Priscilla, Cháu lo việc tạo hình vòng tròn. Bean, chúng ta cần chén lễ và khăn phủ bàn thờ.”

Bean đến bên bậu cửa sổ kiểm một chiếc vại có thành dày được in logo của hãng bia Budweiser.

“Đó là chén lễ ư?” Jason hỏi thẳng thừng.

“Chắc chắn là thế. Chúng tôi đã thực hiện phép thuật tốt nhất của chúng tôi với nó.” Với tay vào trong ngăn kéo, Bean kéo ra một chiếc khăn lau đĩa và trải nó trên mặt quầy bếp.

Sau khi liếc nhìn chiếc khăn phủ được in hình âm bản của Elvis* đang chơi guitar, Jason trao cho Priscilla một ánh mắt ngờ vực.

“Không quan trọng khăn phủ bàn thời trang như thế nào,” Chị bảo anh với giọng khe khẽ, trong lúc hai người phụ nữ già bận rộn với việc chuẩn bị. “Hãy để họ tiến hành theo cách của họ. Họ biết việc gì là tốt nhất với họ.” Sau một khoảng ngừng ngắn, chị nói thêm, “Và đừng lên cơn choáng nếu họ đề cập đến Dionne Warwick* một đôi lần trong suốt cuộc hô thần chú. Điều đó làm Bean vui vẻ, và các thần linh cũng chẳng phiền chút nào đâu.”

*(*Elvis Presley : Vua nhạc rock and roll, ca sĩ và diễn viên huyền thoại của Mỹ thời 60s, 70s. Sự nghiệp đỉnh cao kéo dài trên 2 thập kỷ, từ năm 20 cho đến khi mất vào tuổi 42. Chuyện ít người biết, ông còn là một môn đồ Karatedo với đai đen)*

*(*Dionne Warwick : nữ ca sĩ, diễn viên, MC người Mỹ gốc phi, cũng là đại sứ toàn cầu của Liên hiệp quốc về lương nông (FAO) và đại sứ Mỹ về sức khỏe. Warwick được xếp hạng trong 40 nhà sản xuất tác động lớn nhất của toàn bộ thời kỳ rock, dựa trên bảng xếp hạng Billboard Hot 100 Singles Charts Pop. Dionne Warwick cũng được xếp thứ hai chỉ sau Aretha Franklin trong danh hiệu Nữ ca sĩ của mọi thời đại với 69 đĩa đơn của Dionne làm cho bảng xếp hạng Billboard Hot 100 từ năm 1962 đến năm 1998.)*

CHƯƠNG 21.

Vào buổi sáng thứ ba sau khi Jason rời khỏi quán trọ, Justine đang đấu tranh để kềm lại nỗi đau. Cơn giận đã trao cho cô năng lượng để sắp đặt sẵn sàng cho một đợt khách mới : Công việc bảo dưỡng như là sửa chữa một toilet bị vỡ, cài đặt lại một điều khiển ti vi từ xa, thay thế xà bông và các sản phẩm vệ sinh cho mỗi phòng. Cơn giận cũng đẩy cô vượt qua sự tẻ nhạt của công việc sổ sách và thanh toán hoá đơn, đặt hàng các vật phẩm mới, và gửi e-mail xác nhận với khách trọ đặt phòng trước.

Vấn đề nằm ở chỗ Justine không chắc chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô buông thả cơn giận. Cô không muốn mềm yếu trước Jason. Và cô không muốn nhìn thấy hành động của anh trong ngữ cảnh : Tình yêu không phải một hoàn cảnh giảm nhẹ. Cô phải tập trung chỉ trên những gì anh đã làm, và lờ đi nguyên do phải làm điều đó. Đó là lý do tại sao cô đã giải bày ít nhất có thể về tình huống với Zoe, người cực kỳ tin tưởng vào ngữ cảnh. Và tình yêu.

Khi đang giặt khăn trải và khăn tắm, Justine nhận được một cuộc gọi từ Priscilla, người cho đến lúc này đã không trả lời bất cứ tin nhắn đầy phần nộ nào của cô.

Justine đã chờ đợi cuộc gọi đó, đã giữ cho bản thân thức tỉnh vào ban đêm diễn tập những lời huyênh hoang dài moi gan ruột sẽ để lại Priscilla trong một đồng hồi lỗi. Nhưng khi cô trả lời, Justine điên tiết khi nhận ra rằng tất cả những gì cô có thể nói là một tiếng ‘hello’ nghẹn ngào. Tất cả những từ ngữ kịch liệt đã đan rối lại với nhau giống như những sợi chuỗi mảnh mai.

“Jason không hề biết tôi đang gọi cho cô,” Priscilla nói. “Anh ấy sẽ giết tôi nếu anh ấy biết.”

“Quyển sách ước của tôi ở đâu?” Justine nghẹn ngào hỏi.

“Jason giữ nó. Anh ấy chăm sóc nó thực sự rất chu đáo. Anh ấy sẽ mang nó về cho cô vào cuối tuần.”

“Bây giờ anh ấy ở đâu?”

“Có một cuộc hội thảo ở San Diego. Đó là một cuộc hội họp hội hè lớn. Anh ấy phải làm một nhà bảo trợ tài chính cho quỹ từ thiện và...”

“Chị có ở cùng anh ấy không?”

“Không. Anh ấy ở lại Little Rock đêm trước và rời khỏi để đến California hôm qua.”

“Little Rock?” Justine lặp lại, bối rối. “Arkansas?”

Giọng của Priscilla dịu đi. “Bà ngoại và bà cô của tôi là những người có năng lực siêu nhiên. Họ đã giúp để tìm ra lời nguyện sử dụng cho Jason.”

“Dùng Triodecad của tôi,” Justine căng thẳng nói. “Điều đó đúng là tuyệt nhỉ. Các vị đã sử dụng loại lời nguyện nào thế?”

“Trường thọ.”

Cơn giận của Justine lao dốc giống như một người leo núi đang tuột xuống trên bề mặt đá. Rơi thẳng vào trong một màn sương dày u ám. Cô nhắm mắt và tựa người vào chiếc máy sấy quần áo, cần sức nóng của nó. Cô phải lấy hơi thở sâu trước khi có thể nói. “Chị có thường sử dụng pháp thuật cao cấp không?”

Giọng của Priscilla thận trọng. “Granny nói bà ấy nghĩ điều đó đã làm được rồi. Vì thế không có gì phải lo lắng đâu. Cô sẽ có lại quyển sách của cô và rồi...”

“Có hai điều phải lo lắng đến,” Justine nói sắc bén. “Một là nếu các vị hô thần chú sai. Cái kia là nếu các vị hô thần chú đúng.”

“Tôi không hiểu.”

“Để tôi đặt nó theo cách này : Chỉ bởi vì chị có thể làm được điều gì đó không có nghĩa là chị nên làm. Không có cách nào để biết được chính xác chị đã đặt thứ gì vào trong sự vận động. Chúng ta sẽ chỉ tìm ra khi đã quá trễ. Và nếu chị đã thực hiện đúng... Jason sẽ phải chịu đựng về điều đó sau này. Sự trường thọ siêu nhiên là một lời nguyện, Priscilla. Nó không có bất kỳ bảo đảm nào chống lại bệnh tật, hoặc mất trí hoặc những thứ đáng sợ có thể xảy ra trên thân thể con người. Bảo đảm duy nhất là anh ấy sống, và vẫn sống, và sống mãi cho đến khi anh ấy sẽ làm điều gì đó để kết thúc sự khốn khổ của mình.” Cổ họng cô thít chặt. “Tôi đã nói điều này với Jason rồi, đồ ngốc bướng bỉnh ấy!”

“Anh ấy làm điều này bởi vì anh ấy yêu cô.” Priscilla buột miệng.

“Cho phép tôi ngắt lời. Anh ấy sẽ làm điều đó bất luận thế nào, vì những nguyên do ích kỷ của chính anh ấy.”

“Anh ấy yêu cô.” Priscilla lặp lại.

“Tại sao cô nghĩ như thế?” Justine hỏi đầy mỉa mai. “Bởi vì anh ấy nói như thế ư?”

“Bởi vì đó là sự thật. Mọi người đều biết cô là thần chết của anh ấy. Lời nguyện trường thọ sẽ không chống lại được tai ương phù thủy. Nhưng Jason chẳng thêm bận tâm – tất cả

những gì anh ấy muốn là mua được thêm chút thời gian bên cô.” Priscilla buột ra một hơi thở thất vọng. “Cha tôi đã chết rất sớm, giống như cha cô vậy. Mọi người đã cảnh báo ông ấy đừng bao giờ cưới mama của tôi. Họ khuyên ông ấy nên chạy thật xa, để lờn nguyên không bao giờ chạm được vào ông ấy. Tôi đã luôn tự hỏi tại sao ông ấy không chịu lắng nghe. Tôi không thể đoán ra bằng cách nào một người đàn ông lại có thể mù quáng vì yêu đến nỗi ông ta thà chết hơn là sống mà không có điều đó. Chà, bây giờ tôi đang tận mắt chứng kiến. Chẳng có cách nào cứu được Jason hết. Anh ấy tìm kiếm thứ anh ấy còn ước muốn thậm chí nhiều hơn việc có được linh hồn, và đó là cô. Nếu cô không chấp nhận anh ấy, anh ấy sẽ đợi.”

“Anh ấy sẽ phải trải qua phần còn lại của cuộc đời anh ấy để chờ đợi.” Justine cúi kính.

“Tôi đã bảo anh ấy như thế.”

“Và anh ấy nói gì?”

“Vậy thì chờ đợi là cách tôi sẽ yêu cô ấy.”

Justine im lặng, bàn tay cô cuộn thành một nắm đấm trên bề mặt kim loại ấm áp của chiếc máy sấy.

“Tôi cầu Chúa là không người đàn ông nào sẽ từng muốn tôi theo cách đó,” Priscilla tiếp tục. “Và tôi xin lỗi về sự tham gia của tôi trong tất cả những thứ này. Nhưng tôi gọi để nói cho cô biết Jason ở đâu, phòng trường hợp cô không muốn lãng phí thời gian. Bởi vì cho dù lờn nguyên đó có hiệu quả... cô không có được mãi mãi đâu.”

“Đừng lo lắng gì hết.” Zoe nói một cách phấn khởi, đặt chồng quần áo vào trong chiếc vali để mở trên giường của Justine. Zoe không chỉ đồng ý khi Justine hỏi xem liệu cô ấy có thể quán xuyến thay cô hay không, cô ấy còn hết sức hăng hái. Thật ra, Zoe còn khăng khăng giúp cô đóng hành lý để đi San Diego. “Em gái của Nita sẽ đến để giúp lau dọn,” Zoe tiếp tục, “Và Annette sẽ ở đây sớm để giúp bữa điểm tâm vào buổi sáng, và chúng ta chỉ có một vài phòng được đặt chỗ. Vì thế hãy ở hết cuối tuần đi.”

“Cậu đang cố làm mọi thứ để tổng khứ tứ đi.” Justine càu nhàu.

Zoe cười. “Cậu xứng đáng với điều này. Không ai trong chúng ta có thể nhớ lần cuối cậu đi đâu đó cho một kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn.”

“Đây không phải một kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn. Tứ đến đó để đòi lại quyển sách ước của tứ từ Jason, và sau đó tứ sẽ la hét vào anh ấy và ở lại phòng riêng của tứ. Lý do duy nhất mà tứ không rời đi cùng ngày tứ đến là bởi vì tất cả những chuyến bay quay về đều đã đầy rồi.”

“Mang thêm một bộ trang phục dư ra chỉ để phòng hờ thôi. Và thứ gì đó xinh xắn để mặc cho bữa tối.” Zoe kéo ra một chiếc váy nhỏ từ tủ quần áo. “Thứ này sẽ hoàn hảo đây.”

“Tứ không định chực diện cho bữa tối nào hết. Tứ sẽ lấy một cái hamburger vào trong phòng tứ.”

“Đôi sandal dây của cậu đâu rồi nhỉ?”

Justine cau có với gương mặt đầy quyết tâm của Zoe. “Ở sau tủ.”

“Về vòng đeo cổ thì sao?”

“Tớ không có thứ nào đi cùng với chiếc váy đó hết.”

“Đây rồi. Thứ này sẽ hoàn hảo,” Zoe tháo chiếc trâm cài bằng pha lê cổ xưa đính trên chiếc áo len phong cách hoài cổ của cô và cài vào đỉnh thấp nhất của đường viền cổ của chiếc váy.

“Zoe à, cảm ơn, nhưng điều đó hoàn toàn không cần thiết. Tớ sẽ không ra ngoài ăn tối với Jason hay bất kỳ ai.”

Zoe xếp chiếc váy một cách cẩn thận. “Cậu không bao giờ có thể nói trước được.”

“Jason thậm chí còn chẳng biết là tớ làm điều này cơ. Tớ chỉ đến đó để nói với anh ấy lời chia tay mãi mãi, và rồi tớ sẽ trở lại đây để hồi phục lại cuộc đời hoàn toàn tuyệt vọng của tớ. Tớ không biết bằng cách tốt đẹp nào để tớ có được điều đó.”

“Tại sao cậu phải nói lời chia tay với anh ấy ở tận San Diego?” Zoe dịu dàng hỏi. “Cậu có thể để lại một lời nhắn trên hộp thư thoại của anh ấy mà. Hoặc nhắn tin.”

“Cậu không thể nhắn ‘chia tay mãi mãi’ với ai đó được.” Justine nói một cách phẫn nộ. “Điều đó phải được thực hiện bởi chính bản thân mình.”

“Trong đôi sandal dây,” Zoe thêm vào với vẻ thoả mãn, thả đôi giày vào trong va li.

Khách sạn Del Coronado kiếm được một địa vị mẫu mực ngay lập tức nhờ vào sự hoàn thành của nó trong những năm 1800s. Bất chấp kích thước đồ sộ của khu nghỉ dưỡng ven biển kiểu Victorian, những vạt cỏ rộng của những hàng hiên sơn trắng, những nhà thủy tạ, và những hàng cột cao tạo cho chúng đặc tính sáng và thoáng. Justine chưa bao giờ đến Del, nó được gọi như thế bởi các cư dân San Diego, nhưng cô đã đọc về chúng trong khi nghiên cứu về quản lý khách sạn.

Không thể đếm hết những nhân vật nổi danh từng ở tại Del trong lịch sử của nó, bao gồm hoàng thân Hollywood như là Rudolph Valentino*, Charlie Chaplin* và Greta Garbo*. Khách sạn cũng đã đón tiếp các vị tổng thống Mỹ, các hoàng thân ngoại quốc và những huyền thoại như Thomas Edison và Babe Ruth. Thậm chí có cả một hồn ma trú ngụ, với những phát hiện đã được ghi nhận kể từ khi một người phụ nữ trẻ không có người hộ tống đã chết ở đó vào năm 1892.

*(*Rudolph Valentino : Diễn viên nổi tiếng người Mỹ gốc Ý, một biểu tượng sex của những năm 1920s với danh hiệu “Lover Latin” hay đơn giản chỉ là Valentino. Mất khi mới 31 tuổi vì viêm phổi, để lại nhiều thương tiếc cho các fan hâm mộ.*

**Charlie Chaplin : Vua hề Sạc-Lô. Diễn viên Mỹ gốc Anh tên thật là Charles Spencer Chaplin, một nhân vật quan trọng nhất trong lịch sử ngành công nghiệp điện ảnh, ông đã viết, đạo diễn, sản xuất, biên tập, diễn xuất và sáng tác nhạc cho hầu hết các film ông tham gia. Với tuổi thơ cực kỳ gian truân, ở tuổi 19 ông đến Mỹ và bắt đầu sự nghiệp rực rỡ tại đây, sự nghiệp của ông kéo dài 75 năm cho đến khi ông mất lúc 88 tuổi.*

**Greta Garbo : Nữ diễn viên Mỹ gốc Thụy Điển, một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kỳ vàng son của Hollywood. Garbo nhận được giải Oscar danh dự cho “những vai diễn không thể quên trên màn ảnh”. Năm 1999 bà được Viện*

Đi bộ vào trong sảnh đón lộng lẫy với trần bằng mái vòm cao ngất, trái tim đỏ và vàng, và những phần hoàn thiện bằng gỗ sẫm màu sáng lóng lánh, Justine thoáng hồi tiếc cho trang phục quá đổi bình thường của cô. Mặc dù gần như mọi người trong sảnh cũng mặc quần Jeans, nơi này vẫn có vẻ là chốn nên chung diện đẹp.

Xếp vào trong hàng người đã được hình thành phía trước bàn dành cho người đã đặt chỗ, Justine đặt chiếc túi du lịch qua đệm dưới chân. Priscilla đã cho cô số phòng và thời gian biểu của Jason. Hội thảo gaming được đặt tại một hotel khác, có nghĩa là Jason đã ra ngoài vào lúc này. Nhưng khi anh quay lại, cô sẽ nói với anh chính xác những gì cô nghĩ về anh. Anh đã thấp kém ra sao khi lấy cắp Triodecad, và cô thật ngốc nghếch thế nào khi ngủ với anh, tin tưởng anh...

Ý nghĩ của cô bị cắt ngang khi một cảm giác ấm áp luồn dọc theo phía sau cổ cô, trườn xuống xương sống cô. Cô liếc mắt nhìn quanh cảnh giác. Những người khác đang đứng trong hàng trông có vẻ không quan tâm. Những người đang ngồi trong khu vực tiếp tục cười đùa và tán chuyện vu vơ.

Một nhóm nhỏ đàn ông rời khỏi lồng thang máy kiểu cổ điển để đi xuyên qua sảnh bằng những nhịp chân thư thả. Mãi mê trò chuyện, họ ngừng bước tại một chiếc bàn tròn lớn trưng bày sự sắp xếp hoa lớn nhất mà Justine từng thấy. Một trong những người đàn ông hết sức quyến rũ và sành điệu trong trang phục sẫm màu mảnh dẻ, toả ra một vẻ lôi cuốn gần như – không phải hoàn toàn – vượt qua giới hạn của sự tự tin thành về doạ dẫm. Mái tóc đen của anh đã được chải nhưng bắt đầu rơi vào trong sự mất trật tự thường thấy trên trán anh. Cô nhớ cảm giác mái tóc đó bên dưới đôi tay cô, áp lực ngọt ngào, chắc chắn của miệng anh trên miệng cô.

Justine quay đi và hụp đầu xuống tránh né. Cô thất kinh trước sức mạnh của sự vui thích chỉ với việc được ở cùng phòng với Jason. Trái tim cô bắt đầu nhịp điệu nhảy nhót của một đầu tàu chạy trốn. Cô tập trung vào việc đứng yên, khi tất cả các bắp cơ của cô căng lên với thôi thúc lao đi... thẳng đến hay cách xa khỏi anh, cô không hoàn toàn chắc chắn.

Cô nghĩ anh hẳn đang nhìn cô... Cô có thể gần như cảm thấy ánh mắt của anh. Nhưng khách sảnh đầy người, và Jason không mong đợi cô ở đó. Không có khả năng anh sẽ nhận ra cô. Sau một lúc, cô đánh liểu một cái liếc nhanh vào nhóm người đó. Họ đã đi khỏi.

Hàng người di chuyển tới trước, và cô khom người để nhặt chiếc túi lên.

Một đôi dày thắt dây màu đen sáng bóng tiến vào tầm nhìn. Chầm chậm thẳng người lên, Justine cảm thấy trái tim cô nhảy vọt lên cổ. Cô ngược nhìn anh, các ý nghĩ đảo lộn trong sự hỗn loạn của háo hức và nhu cầu.

Jason nói với giọng bình thường nhưng ánh mắt anh âu yếm. “Em không thể kiếm được một phòng ở đây. Họ đã kín tất cả chỗ rồi.”

Bên trong cổ họng cô có cảm giác như thể đã bị bao phủ bằng mật ong. Justine nuốt xuống khó khăn trước khi đáp. “Em có một chỗ đặt trước.”

Anh cầm lấy chiếc túi qua đêm từ những ngón tay không chút khí lực của cô. “Nó đã bị huỷ. Em có thể ở chung phòng với anh.”

Nhận thức tương tác tích điện của họ tự truyền đến những người khác quanh đó. Một vài ánh mắt đuối theo họ, một số hiếu kỳ, một số ghen tỵ.

Dẫn Justine đến một chỗ kín đáo cạnh một chậu cây ficus* cao, Jason đặt chiếc túi và cặp hồ sơ của anh sang một bên. Anh quan sát cô chăm chú. “Tại sao em đến San Diego?” Trước khi cô có thể trả lời, anh thêm vào, “Để anh làm rõ đã nhé, anh không phản nản gì đâu. Anh hết sức hạnh phúc khi có em ở đây.”

*(*Ficus : chi họ ficus gồm rất nhiều loài, phần lớn cho trái ăn được như : sung, vả, chà là, lựu, dâu tằm...)*

“Anh không ‘có’ em ở đây. Em đến để lấy lại Triodecad.”

“Anh đã định mang nó cho em vào ngày kia.”

“Em không thể đợi lâu như thế.”

“Về quyền sách ước,” Anh hỏi, “hay anh?”

Cô đã quyết định từ trước là sẽ không đùa cợt với anh, sẽ không cười hoặc mủi lòng hoặc chịu thua sự quyến rũ của anh. “Em muốn quyền sách của em.”

Không nói một lời, Jason nhặt chiếc cặp hồ sơ bằng da màu đen của anh lên và trao nó cho cô.

Sửng sốt, cô hỏi. “Anh mang theo nó đi loanh quanh cùng với anh sao?”

Jason mỉm cười yếu ớt. “Giống như nó là mật mã hạt nhân vậy.”

Quay đi khỏi anh, Justine mở chiếc cặp và nhìn vào bên trong. Cô với tay kéo ra một góc của lớp bọc bằng vải lanh. Một tiếng thở dài nhẹ nhõm thoát ra khỏi cô khi cô trông thấy bì của quyển sách phép thân thuộc.

Jason đến gần hơn phía sau cô. Đầu anh khom xuống, miệng anh nhẹ nhàng mơn trớn bên cạnh cổ cô.

Một cơn rung mình khoái cảm chạy xuyên qua cô. “Em vẫn còn muốn chiêm dòn cái móng anh.”

“Phải, làm đi.” Anh nói, ngay trước khi cô cảm thấy răng anh cắn nhẹ dịu dàng. “Bằng cả hai tay nhé.”

Giận bốc khói, Justine quay người đối diện với anh. “Anh đã nói dối em.”

“Nói nghiêm túc thì không.”

“Nhảm nhí. Nó không có gì khác một lời nói dối chưa trọn vẹn.”

“Đó là cách duy nhất để anh có thể được ở bên em.”

“Và mục đích biện minh cho phương tiện ư?” Cô hỏi một cách chua cay. “Anh thậm chí còn chẳng thể biện minh cho mục đích nữa kia.”

Jason nghiên cứu cô với vẻ ngoài điềm tĩnh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự tác động của cảm xúc mạnh mẽ khoá chặt bên dưới bề mặt. “Đây là lý do tại sao em tổng khứ Geas đi,”

Anh nói. “Em muốn tình yêu. Bây giờ em đã có được nó. Anh yêu em đủ cho một tá người. Có thể có thứ gì đó anh sẽ không làm để có được em – Một quy tắc hoặc luật lệ nào đó mà anh sẽ không muốn phá vỡ - nhưng chết tiệt anh nếu anh có thể nghĩ ra được một cái. Anh biết anh không hoàn hảo. Nhưng nếu em...”

“Anh là mặt đối nghịch của hoàn hảo,” Justine bám chặt chiếc cặp và nhìn anh với vẻ buồn bã. “Và em không muốn loại tình yêu khiến ai đó bị tổn thương và mọi thứ trở nên sai trái và anh thậm chí không chắc mình là ai nữa.”

Jason không có quyền trông có vẻ cảm thông quá như thế khi anh là nguyên nhân của sự khốn khổ của cô. Anh vươn đến tay cô, bàn tay anh ấm áp và vững vàng. “Chúng ta hãy đến nơi nào đó đi, cưng à. Anh không thoải mái thảo luận về những cảm giác sâu kín nhất phía sau một chậu cây trong khách sạn của một hotel.” Nhặt chiếc túi du lịch của cô bằng bàn tay tự do, anh kéo cô đến bàn của nhân viên phục vụ.

Trông thấy sự tiến đến của họ, một người đàn ông xuất hiện từ phía sau bàn, toả ra một vẻ thành thạo thích hợp với nhân viên của một khách sạn đẳng cấp quốc tế. Điều đó nói lên rằng một nhân viên giỏi phải có tài năng của Merlin*, của Houdini*, để có thể giải quyết một phạm vi rộng của nhiều vấn đề với tốc độ ánh sáng. Những thứ có thể là bất kỳ thứ gì từ chuyện thay thế một bàn chải đánh răng bị mất đến việc thuê một máy bay riêng. Có một từ duy nhất mà một nhân viên được huấn luyện tốt rất hiếm khi, nếu như có bao giờ, nói với một khách của khách sạn... là từ “no”.

*(*Merlin : Một pháp sư huyền thoại trong truyền thuyết về vua Arthur của Anh.*

**Houdini : là một ảo thuật gia lừng danh thế giới người Mỹ gốc Hungary nổi tiếng về trốn thoát, biểu diễn nhào lộn, diễn viên và nhà sản xuất phim về các màn trốn thoát giật gân của mình. Ông cũng là một người hoài nghi những màn trình diễn gian lận núp bóng dưới hình thức các hiện tượng siêu nhiên.)*

Buổi chiều tốt lành, Mr.Black. Có điều gì tôi có thể giúp ngài không?”

“Có, cảm ơn anh. Hoá ra là tôi cần một phòng khác.”

“Dĩ nhiên. Tôi có thể hỏi liệu có vấn đề gì với phòng hiện tại của ngài không?”

“Không, nó ổn. Nhưng tôi cần một nơi rộng rãi hơn một chút. Tôi muốn đổi đến một căn nhà bờ biển.”

“Chúng tôi không cần một căn nhà bờ biển,” Justine hấp tấp nói.

Jason lờ cô đi. “Một căn với nhiều sự riêng tư nhất có thể.” Anh nói.

“Nếu tôi không lầm, có một căn suite phù hợp ở cạnh xa của hồ bơi Sapphire. Hoàn toàn tách biệt. Nó có một phòng ngủ kích thước lớn với mái hiên riêng, hồ đốt lửa, bồn tắm nóng, và lối đi có cổng ra biển.”

“Thứ đó nghe có vẻ đắt đỏ...” Justine bắt đầu.

“Chúng tôi sẽ lấy chỗ đó,” Jason nói, trao cho anh ta chiếc túi du lịch của Justine. “Anh mang thứ này đến căn nhà đó và chuyển đồ của tôi luôn nhé?”

“Cho chúng tôi nửa giờ đến bốn mươi lăm phút,” Người nhân viên phục vụ nói, “Chúng tôi sẽ chuẩn bị thẻ khoá phòng mới và sắp đặt tất cả các thứ. Các vị có muốn ngồi bên hiên ngoài trong lúc đợi không? Tôi có thể mang rượu vang và nước giải khát đến không?”

Jason nhìn xuống Justine, “Điều đó nghe có vẻ thế nào?”

“Ồ... anh đang hỏi em sao?” Giọng cô ngọt lịm chết người. “Anh muốn biết ý kiến của em? Sở thích của em?”

Vẻ mặt của người nhân viên hoàn toàn lịch thiệp khi Jason quay nghìn anh ta. “Tôi nghĩ chúng tôi sẽ tản bộ trên lối đi lát ván,” Jason nói. “Chỉ cần báo cho tôi khi căn nhà đã sẵn sàng.Ồ, và vui lòng huỷ sự đặt phòng trước của bạn tôi. Cô ấy sẽ ở cùng tôi.”

“Vâng, thưa ngài.” Người nhân viên mỉm cười và nhìn Justine với vẻ mong đợi. “Tôi có thể biết tên đã đăng ký phòng không?”

“Justine Hoffman.” Cô lầm bầm.

“Thưa cô Hoffman. Chào mừng đến Del. Chúng tôi sẽ làm mọi thứ trong khả năng để chắc chắn cô có được thời gian thú vị tại đây.”

Justine đi cùng Jason xuyên qua hành lang của toà nhà chính kiểu Victorian. Khi họ đến gần lối vào khu vườn ở sân sau, một nhân viên chuyển hành lý mặc đồng phục nguyên bộ với áo vest màu đỏ và chiếc nón quả dưa màu đen nhận ra Jason. “Mr.Black. Ngài có cần xe hơi không?”

“Không phải lúc này, cảm ơn.”

“Chúc tốt lành, thưa Ngài.”

Khi họ tiếp tục đi xuyên qua hành lang, Justine cau mày với Jason. “Em không bị ấn tượng trước cách người ta bỏ dờ anh đâu.”

“Phải, em là thế. Cho dù anh bị ấn tượng bởi điều đó. Nào, hãy để anh xách cặp cho.”

“Em chỉ định ở lại một đêm,” Cô nói, trao nó cho anh. “Em sẽ dời đi vào sáng mai.”

“Ở lại hết ngày cuối tuần nhé,” Anh dỗ ngọt.

“Rất tiếc, em không thể.”

“Em vẫn giận anh vì đã mượn quyển sách ước,” Anh nói hơn là hỏi.

“Anh lấy đi vật giá trị nhất em sở hữu mà không hỏi trước. Em đã rất đau lòng khi thấy nó biến mất. Anh đã lấy đi mười năm của cuộc đời em.”

“Nói cho anh biết làm sao anh có thể đền bù cho em.”

“Chẳng điều gì anh có thể làm được hết.”

“Anh sẽ thuê một máy bay quảng cáo viết một lời tạ lỗi ngang qua bầu trời San Diego. Anh sẽ đưa em đến đền Taj Mahal*. Anh sẽ lập quỹ từ thiện cho những con mèo bị thương tật.”

*(*Taj Mahal : một lăng mộ bằng cẩm thạch trắng tại Arg, Ấn Độ do hoàng đế Shah Jahan xây cho người vợ yêu quý của ông, Mumtaz Mahal, lăng mộ được hoàn thành năm 1653 sau 21 năm xây dựng. Ngày nay được xem như một kiệt tác đáng chiêm ngưỡng trong số những di sản của Thế giới.)*

Cô trao cho anh một ánh mắt khinh thị.

“Em thích sách,” Jason tiếp tục, không nao núng. “Em có biết L.Frank Baum* đã viết quyển The Wizard of Oz trong lúc đang sống ở Del không?”

“Có, em có biết điều đó. Có gì về điều đó sao?”

“Ngay lúc này, có một khu trưng bày kỷ vật của The Wizard of Oz* tại sảnh. Bao gồm ấn bản đầu tiên có bút tích của chính tác giả và toàn bộ các vai diễn trong bộ phim năm 1939.”

“Điều đó thật tuyệt,” Justine nói, “Em muốn trông thấy những thứ đó. Nhưng tại sao anh...”

“Anh sẽ mua nó cho em như một món quà lưu niệm.”

Cô ngừng lại giữa đường đi, buộc anh cũng phải ngừng theo. Anh thật sự vừa đưa ra một đề nghị thái quá như thế ư? “Đó không phải một món quà lưu niệm. Một món quà lưu niệm là những thứ như một chiếc áo thun hoặc một quả cầu tuyết.”

“Em sẽ cần thứ gì đó để đọc trên đường về nhà.”

“Một cuốn sách như thế đáng giá cả một gia sản,” Cô nói, thêm vào bằng một giọng bị tổn thương trầm trọng. “Em đã nói với anh em sẽ không bị mua chuộc bao nhiêu lần rồi?” Cô ngừng lại. “Toàn bộ các vai diễn ư?”

“Bao gồm Toto*.” Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Jason nhấn mạnh thêm lợi thế của anh. “Dấu chân nhỏ xinh xắn của nó nằm ngay bên trong bìa trước.”

Có người phụ nữ nào từng đối mặt với một cám dỗ như thế chưa? “Em không muốn quyển sách,” Justine buộc bản thân nói. “Không ngay cả khi đôi hài hồng ngọc* đi cùng nó.”

*(*The Wizard of Oz được viết bởi nhà văn L.Frank Baum 1900, được dựng thành Film năm 1939, và phát hành lại năm 1955, được xem như bộ truyện và film trẻ em kinh điển nhất của Mỹ, được phát đi phát lại cho đến bây giờ. Câu chuyện về cuộc phiêu lưu của cô bé Dorothy cùng con chó Toto vào thế giới thần thoại Oz, gần cầu vồng. Nhờ đôi hài hồng ngọc mang ở chân cô đã chống lại được mụ phù thủy ác Phượng Tây. Trong quá trình phiêu lưu tìm đường về quê nhà Kansas, cô kết bạn với Bù nhìn Rom, Người Thiếc, và Sư Tử Nhát...)*

“Điều gì xảy ra nếu chúng ta cùng ăn tối nay? Một bàn cạnh biển, hai chúng ta cùng ngắm hoàng hôn?”

Justine muốn kéo dài sự lạnh nhạt của cô đối với anh. Tuy vậy, cô đã đói và mệt, và viễn cảnh một bữa ăn tuyệt vời với quang cảnh đại dương quá cám dỗ để có thể kháng cự.

“Điều đó có vẻ tuyệt,” Cô miễn cưỡng nói. “Nhưng cho dù em ăn tối cùng anh, điều đó không có nghĩa là anh đã được tha thứ.”

“Ít nhất anh cũng được tha thứ đôi chút chứ?”

“Có lẽ chỉ chút xíu thôi.”

“Đó là một khởi đầu.” Jason kéo điện thoại từ túi trong của áo khoác. “Anh sẽ đặt chỗ trước.”

“Tự anh thực hiện ư?” Justine hỏi với vẻ kinh sợ giả tạo. “Anh không có kẻ xu nịnh nào để làm điều đó sao?”

Anh trao cho cô một ánh mắt điệu cợt và bắt đầu nhấn số.

“Đợi đã.” Cô nói, nhớ lại thời gian biểu của anh. “Anh đã có kế hoạch cho bữa tối rồi.”

“Anh hoàn toàn rảnh rồi.”

“Anh được cho là phải ăn tối với vài gã mô phỏng máy tính tối nay.”

Jason ngược nhìn lên khỏi điện thoại. “Làm sao em biết được điều đó?”

“Priscilla đã trao cho em thời gian biểu của anh.”

Anh cau có với chiếc điện thoại. “Đồ bợ đỡ xấu xa,” Anh lầm bầm.

“Điều đó không thành vấn đề. Em sẽ chỉ thư giãn trong bồn tắm nóng riêng trong lúc anh ra ngoài với bữa tối công việc của anh.” Justine ngừng lại trước khi thêm vào. “Em hy vọng không có luật lệ nào về việc khoả thân. Em không mang theo đồ bơi.”

Cô nghe tiếng thở của anh bị bẫy lại. “Anh sẽ huỷ bữa tối.”

“Vào phút cuối cùng sao?”

“Anh huỷ bữa tối bất cứ lúc nào,” Anh cho cô biết. “Đó là một nét quyến rũ khoá nằm bắt của anh.”

Justine không thể nén cười. “‘Khó nắm bắt’ là một từ dành cho điều đó.” Khi họ đến lối đi lát ván, cô ngừng lại để quan sát, bãi biển bằng phẳng lóng lánh với sự phối trộn mạnh mẽ của mica, nước, màu xanh ngắt của Thái bình Dương. “Không ngạc nhiên L.Frank Baum đã viết một tác phẩm tuyệt vời như thế trong lúc ông ấy ở đây,” Cô nói. “Đó quả là một cảnh tượng kỳ vĩ, đúng không?”

“Phải.” Nhưng Jason đang nhìn vào cô. “Em đã đọc The Wizard of Oz chưa?”

“Khi em còn nhỏ. Còn anh?”

“Không, nhưng anh đã xem phim ít nhất sáu lần.” Dịu dàng anh vuốt mái tóc cô ra sau khi một cơn gió chơi đùa với những lọn tóc xoã. “Tình cờ... anh đã luôn về phe phù thủy.”

Căn nhà bờ biển rất tinh tế và xa hoa được trang bị sàn bằng gỗ cứng, thừa thãi những ô cửa sổ kính, và đồ nội thất cực kỳ thoải mái. Những mảng màu kem và trung tính trao cho nó một cảm giác thoáng mát với màu xanh của bầu trời và đại dương có thể nhìn thấy được từ mỗi phòng. Có một khu bếp cho người sành ăn, một phòng ăn tối, và khu vực sinh hoạt chính với một lò sưởi được phủ bên trên bằng một TV màn hình phẳng. Chiếc giường cỡ đại được phủ bằng khăn lạnh bóng mượt, dày dặn. Một bồn tắm bằng đá hoa cương khổng lồ thống trị căn phòng tắm liền kề, làm nổi bật một buồng vòi sen bằng kính tách biệt. Sau khi kiểm tra mọi phòng của căn villa tao nhã, Justine trở vào khu vực chính.

Jason đã cởi áo khoác và quàng nó qua lưng ghế. Cô đã bắt gặp anh trong một khoảnh khắc thiếu cảnh giác. Anh mệt mỏi, cô nhận ra, đường nét đẹp đẽ của anh mòn xơ quanh các góc cạnh. Không hiểu sao điều đó thậm chí lại khiến anh quyến rũ hơn, con người hơn, một người đàn ông với những thiếu sót và những nhu cầu.

“Em muốn tình yêu,” Anh đã nói với cô trong sảnh. *“Bây giờ em đã có được nó rồi.”*

Không quan trọng cô đã giận dữ hoặc tổn thương như thế nào, Justine biết đó là sự thật.

Và những lời lẽ của Priscilla vẫn còn vang vọng trong cô : *“Cho dù lời nguyên đó có hiệu nghiệm... cô không có được nó mãi mãi đâu.”*

Cô có nên lãng phí một khoảnh khắc yêu thương nào không? Có bất kỳ ai có thể không?”

Jason ngược nhìn lên khi cô tiến lại gần anh. Chiếc mặt nạ điềm tĩnh ngay lập tức hồi phục. “Em có thích căn nhà không?” Anh hỏi. “Bởi vì nếu em không...” Anh ngừng ngang, hành động duy nhất của anh là chớp mắt nhanh hai lần khi Justine khoan thai cởi áo và ném nó trên sofa. Ánh mắt anh gắn chặt trên thân hình mảnh dẻ của cô, trong chiếc áo nịt ngực bằng cotton trắng và quần Jeans. “Justine,” Anh nói một cách tả tơi, “Anh muốn làm rõ ràng rằng, không có bất cứ nghĩa vụ nào... rằng em không phải...”

“Anh đang cố nói em không cần phải ngủ cùng anh để trao đổi cho phòng trọ và thức ăn đấy ư?”

“Chính xác.” Anh không di chuyển khi cô vươn tay đến cà vạt của anh, những ngón tay thanh mảnh của cô tháo chiều dài của dải lụa.

Justine ném chiếc cà vạt sang một bên. “Vậy khi anh huỷ sự đặt chỗ của em và khẳng định rằng em phải ở lại căn nhà này cùng anh, không có ý tưởng về sex nào lẫn lút trong trí óc anh ư?”

“Không lẫn lút,” Jason nói, thở không đều khi cô bắt đầu cởi áo sơ mi của anh. “Chạy tán loạn thì có. Nhưng em vẫn không phải ngủ với anh.”

Justine để phía trước áo anh mở lơ lửng và trượt dây áo lót của cô xuống. Vươn tay ra móc khoá phía sau lưng, cô uốn cong đôi bầu ngực trước anh. “Vậy nếu em yêu cầu anh ngủ trên sofa đêm nay, anh sẽ hài lòng với điều đó chứ?”

“Phải.”

“Cô buống chiếc áo lót xuống sàn. Đứng nhón trên đầu ngón chân, cô quàng tay sau cần cổ căng thẳng của anh. “Khả nghi quá,” Cô thì thầm, và áp vành môi hé mở của cô vào cạnh dưới quai hàm của anh. “Nhưng anh đã ăn điểm khi cố trở thành một quý ông.” Sự ấm áp quen thuộc của mùi hương trên da anh khiến cô hư hỏng. Tất cả những dấu tích phiền muộn đã bị đánh tan bởi sự khuây khoả quá đổi ngọt ngào và choáng váng đến mức có cảm giác như đang bị say.

Jason lần tìm miệng cô trong một nụ hôn chậm rãi nóng bỏng. Những ngón tay dài của anh lướt qua những đường nét của quai hàm, gò má, mũi, trán của cô như thể anh bị mù và chỉ có thể nhận biết cô bằng cách chạm vào. Nụ hôn trở nên sâu và tham lam, cho đến khi cả hai người hôn hển, lóng ngóng cởi quần áo của nhau.

Chẳng bao lâu một đường dẫn đến chiếc giường được đánh dấu bằng quần áo. Đứng bên cạnh giường, Jason ôm sát và khum lấy bầu ngực của cô. Anh nâng niu đường nét lộng lẫy, ngón tay cái và ngón trỏ dịu dàng ngắt đỉnh ngực cho đến khi chúng cứng lại và đỏ hồng lên. Anh cúi đầu để xoa dịu chúng bằng lưỡi anh. Vào lúc sự thăng bằng của cô chông chênh, cánh tay anh đã ở đó để chống đỡ cho cô, hạ thấp cô xuống chiếc giường rộng lớn được bao phủ bằng những tấm trải giường màu trắng mát lạnh.

Không điều gì trên thế giới ngoài căn phòng yên tĩnh này với những cửa chớp đã đóng

lại. Không thời gian, bất chấp trái đất đang quay, bất chấp biển xanh sâu thẳm, bất chấp pháp thuật khổ đau hoặc số phận nghiệt ngã bởi những tiền định xấu xa. Chỉ có duy nhất người đàn ông này. Người tình của cô, kẻ bỏ bùa cô, trói buộc trái tim cô bằng những sợi dây vô hình.

Anh ép chặt lưng cô và khom người trên ngực cô, hôn những đỉnh nụ sưng phồng. Khoái cảm lao từ những đỉnh ngực xuống vùng háng trong những ánh chớp mạnh mẽ. Bàn tay anh lần đến vùng mềm mại giữa hai đùi cô, một trong những ngón tay luồn lách vào bên trong vùng chật khít, ngón tay cái của anh đặt nhẹ trên vùng đỉnh đang nhức nhối. Anh bắt đầu mơn trớn cô với những vòng tròn chậm rãi, trêu chọc, bên trong và bên ngoài. Khoái cảm bắt đầu khuấy đảo trong cô, tụ tập xung lực. Vẫn chưa. Cô vặn người thoát ra và khom người trên lòng anh để chiếm lấy anh vào trong miệng cô, để cho lưỡi cô đảo vòng tròn quanh vùng đỉnh mịn màng cứng ngắc của anh. Hương vị của anh cực kỳ khiêu khích, một dấu vết mặn mòi tươi mát giống như biển cả.

Jason bất động. Mắt anh nhắm chặt, và đôi tay anh cuộn thành nắm đấm như thể anh đang bị tra tấn. Chẳng bao lâu sau, anh chuyển động để ngừng cô lại, kéo đầu cô ra bằng đôi bàn tay run rẩy.

Anh đẩy Justine vào cằm tay và đầu gối, lòng bàn tay anh trượt dọc theo những đường nét căng thẳng trên thân thể cô. Khi anh chuyển ra phía sau cô, đôi chân nhám lông, rắn chắc của anh len vào giữa của cô, trải rộng chúng. Cô giật nảy người khi chạm phải vật cứng rắn thân mật, một cú nhấn thẳng thừng theo khe hở đã mở rộng. Rền rĩ, cô túm chặt khăn trải giường, chờ đợi một cách mê mụ. Anh nhắc hông cô nghiêng lên cao như thể cô là một con mèo đang giương vuốt.

Họ hít thở trong trạng thái hoà âm, tim và phổi đều gắng sức. Không cảnh báo, anh đi vào trong cô với một cú đâm cấp bách. Cô quần quai và lùi sát vào anh, da thịt cô rộn ràng quanh áp lực đòi hỏi của anh. Anh thực hiện một nhịp điệu không thương xót, mỗi chuyển động dậy sóng những cảm giác hoàn toàn nhục dục. Nhưng bó cơ trong nôi thầm kín của cô siết chặt và mở ra với sự căng thẳng đối nghịch của khoái cảm và nhu cầu. Một nhát đâm mạnh mẽ trơn trượt khác, rồi một cái khác, sâu thêm nữa cho đến khi không còn phần nào của cô mà anh không vươn tới

Quá nhiều khoái cảm, gương mặt cô bừng cháy với điều đó, da thịt cô nhức nhối. Cô đã đến quá gần, chỉ một vài nhịp nữa thôi. "Jason, làm ơn..." Cô ngừng lại với một tiếng thút thít khi đôi tay anh ôm lấy hông cô, xoay tròn để khiến cô cảm thấy áp lực căng thẳng đang đảo vòng của anh bên trong cô.

"Nói với anh," Lời thì thầm tăm tối của anh vang lên. "Nói với anh điều em cần." Cô nghe thấy chính mình đang hỗn hển buột ra những từ ngữ tuôn tràn ra khỏi trái tim rộng mở. "Yêu em. Em cần anh yêu em."

Cô cảm nhận sự đáp ứng của anh, một cái rùng mình sâu, một sự chấn động nóng bỏng bên trong cô. Anh đã trả lời bằng một từ hỗn hển. Nghiêng người trên cô, anh thì thầm âu yếm, kéo hông cô sát hơn vào của anh. Bàn tay anh trượt vào giữa đùi cô, nhào trộn phối hợp với những nhát đâm sâu vào vùng trung tâm. Một cực đỉnh vỡ oà trong cô, chết ngất và mê mụ.

Áp mặt xuống nệm, cô tạo những tiếng ồn thoả mãn sống sượng, da thịt cô siết chặt và

kéo giật anh. Anh dẫn sâu và giữ chặt, không di chuyển, thậm chí không thở trong một thoáng khi sự giải thoát bơm xuyên qua anh. Một cái rùng mình, một tiếng gầm gừ, khi anh đắm chìm trong sự siết chặt nóng bỏng của thân thể cô.

Sau đó khi họ nằm cùng nhau, chuyển choáng và kiệt sức, Justine nhận ra nhận ra những gì anh đã nói với cô trong khoảnh khắc sau cùng đó.

Luôn luôn.

CHƯƠNG 22.

Vì không ai trong họ có khuynh hướng rời khỏi giường, Jason huỷ sự đặt trước bữa tối. Anh ngừng lại để nhìn chăm chăm vào những đường nét đáng ao ước của thân thể Justine. Cô nằm sấp duỗi dài, tấm trái giường phủ trên bờ hông mảnh mai của cô. “Làn da em thật đẹp. Giống những cánh hoa violet trắng.” Anh lướt đầu ngón tay dọc theo xương sống cô, kinh ngạc trước vẻ xanh xao hoàn hảo của lưng cô. Cô đỏ bừng một cách dễ dàng, sắc màu của cơn sốt nấn ná kéo dài. Anh tìm thấy những vết màu đào phơn phớt hồng trên vai cô, và một vết khác trên cạnh bầu ngực. “Sau khi anh làm tình với em,” Anh nói, “những vết hồng nho nhỏ ngọt ngào này xuất hiện mọi nơi, đặc biệt trên...”

“Đừng làm em ngượng mà,” Cô phản đối, vùi mặt vào trong gối.

Jason khom người hôn lên mỗi vết hồng mà anh có thể tìm thấy, và tiếp tục mơn trớn cô bằng đôi tay sở hữu của anh. “Làm tình...” Anh trầm tư thành lời. “Anh chưa bao giờ gọi chúng như thế trước đây. Quá lạc hậu. Nhưng với em, những từ ngữ khác nghe không có vẻ thích hợp.”

Giọng cô bị bóp nghẹt trong chiều sâu của chiếc gối. “Tin em đi, chẳng có chút lạc hậu nào trong cách anh làm điều đó hết.”

Jason cười, nhấn những nụ hôn cách quãng dọc theo xương sống cô. “Em có đói không?”

Đầu cô nhấc lên. “Sắp chết đói luôn rồi.”

“Chúng ta có thể gọi một trong những đầu bếp chuyên nghiệp của khách sạn nấu thứ gì đó tại đây, trong căn nhà nghỉ này.”

“Thật ư?” Justine cân nhắc điều đó. “Nhưng em phải mặc quần áo vào.”

“Không, đừng bận tâm. Chúng ta có phục vụ phòng.” Anh rời khỏi giường, tìm kiếm quyển thực đơn bọc bì da trong phòng ăn tối, và mang nó lại cho Justine. “Gọi thứ gì đó từ mỗi cột,” Anh nói. “Anh đã bỏ lỡ bữa trưa.”

“Em cũng vậy.” Cô nhìn qua quyển thực đơn với vẻ thích thú rõ ràng. “Anh muốn em đặt món cho anh sao?”

“Nếu em không phiền.”

Anh nằm duỗi dài bên cạnh cô, hài lòng quan sát gương mặt biểu cảm của cô khi cô đọc. Anh yêu cách cô bày tỏ cảm giác của cô ra bên ngoài giống như một tấm thẻ ghi giá mà cô quên gỡ bỏ. Nhưng cho dù như thế, các động cơ của cô không luôn rõ ràng với anh.

Bàn tay anh vuốt ve cánh tay trên của cô. “Justine.”

“Mmmm-hmmm?”

“Tại sao chúng ta vừa có sex thế?”

“Anh thích làm thứ gì đó khác hơn sao?”

“Không,” Anh nồng nhiệt nói, “Nhưng nó đến sớm hơn anh mong đợi. Anh định trao cho em tất cả thời gian và không gian mà em cần. Anh sẽ không nói một lời phàn nàn nếu em yêu cầu anh ngủ trên sofa.”

“Em nhận ra thời gian quá quan trọng không nên lãng phí.” Dịu dàng cô lần đầu ngón tay theo những nét của mũi và miệng anh. “Cho dù mối quan hệ giữa anh và em thật điên rồ và phiền phức và bị đoạ đày về cơ bản... không gì trong những điều đó quan trọng. Vì dù sao thì em cũng đã yêu anh mất rồi.”

Jason cầm lấy tay cô, áp những ngón tay lên môi môi anh, và giữ chúng ở đó.

“Em đã luôn tin tình yêu không thể có thật nếu nó xảy đến quá nhanh,” Cô nói với anh một cách thâm nảo. “Đó là những gì khiến cho toàn bộ những điều này rối tung đến thế. Anh không thể chỉ gặp gỡ một người và biết rằng anh ấy chính là người đó... Anh phải trải qua thời gian bên nhau, hỏi han nhiều câu hỏi, quan sát anh ấy trong những tình huống khác nhau chứ.”

Jason nói xuyên qua tấm chắn của những ngón tay cô. “Chúng ta đã làm điều đó rồi.”

“Trong hai ngày.”

“Điều đó không đủ lâu sao?”

“Không, sa vào tình yêu nên là một tiến trình. Không giống như một tia sét... Có một thuật ngữ tiếng Pháp về điều đó... coup de gì đó... coup de gras?”

“Coup de foudre,” Jason nói. “Tiếng sét ái tình. Yêu từ cái nhìn đầu tiên. Coup de grâce là khi em mang cái chết phóng vào ai đó. Thứ mà với chúng ta...”

“Đừng đùa cợt về điều đó,” Cô cảnh báo, bịt chặt miệng anh. Khi Jason rơi vào im lặng, cô buông tay. “Anh không định phát âm nó như ‘coup de gras’ sao?” Cô hỏi. “Tại Pháp, anh bỏ đi âm cuối cùng mà.”

“Phải, nhưng từ đúng là ‘grâce’. ‘Coup de gras’ có nghĩa là ‘tai họa do chất béo’ Chẳng hạn như là chết bởi thịt bacon xông khói.”

Dạ dày cô sôi lên, và cô toét miệng cười ngượng ngùng. “Em đang định gọi món coup de bacon,” Cô nói, và quay sự chú ý của cô trở về quyển thực đơn.

Trong đôi phút, cô quay số nhân viên phục vụ và đặt vài thứ ngoài thực đơn, bao gồm một chai rượu vang. Khi cô cân nhắc đặt món tráng miệng, người nhân viên gợi ý mang đến những thành phần cho món s’more, để nướng trên hồ lửa riêng.

*(*s'more là một món ngọt gồm chocolate thanh và kẹo dẻo nướng lên rồi kẹp với bánh quy bằng lúa mạch.)*

Cô bịt một tay trên điện thoại và hỏi Jason, “Anh có thích s'more không?”

Anh nhìn cô với vẻ nghiêm trọng. “Thật tổn thương cảm giác của anh khi em còn phải hỏi.”

Cười toe toét, Justine nói với người nhân viên phục vụ. “Đồng ý món s'more.”

Sau khi Justine đặt chiếc điện thoại trở lại giá, cô bảo Jason. “Em hy vọng anh giỏi trong việc nướng kẹo dẻo...”

“Anh có giỏi.”

“...vì em luôn làm cháy chúng.”

“Anh biết.”

Justine nhăn mũi với anh. “Bằng cách nào?”

“Bởi vì việc nướng kẹo dẻo cần phải kiên nhẫn.”

“Anh đang ngụ ý là em thiếu kiên nhẫn ư?”

Anh bước những ngón tay dọc theo vùng đùi phủ khăn trải giường của cô. “Anh đang định tuyên bố điều đó như một sự việc hiển nhiên.” Anh nói, và cô cười toe toét.

Bữa tối được mang đến vào lúc họ rời khỏi giường và tắm vòi sen. Justine mặc vào một chiếc áo choàng của khách sạn và ở lại trong phòng ngủ trong lúc Jason, đã mặc đầy đủ quần áo, cho phép nhân viên phục vụ phòng vào trong căn nhà nghỉ. Họ sắp đặt một yến tiệc với những chiếc đĩa đã được chuẩn bị đầy trang nhã, mở chai rượu vang, và kín đáo rời khỏi.

“Trông chúng thế nào?” Justine hỏi, mạo hiểm ra khỏi phòng ngủ.

“Cực kỳ.” Jason nói, ánh mắt anh níu lấy hình ảnh của cô trong chiếc áo choàng tắm của khách sạn.

Cô mỉm cười với anh. “Ý em là bữa tối kìa.”

“Bữa tối cũng vậy.” Anh rót rượu và kéo ghế cho Justine ngồi vào bàn. Họ bắt đầu với những lát cà chua chín muối rưới dầu ô-liu xanh mượt và điểm những hạt muối trắng bông, sau đó là món salad với những lá thì là xoắn được sắp cùng những lát trái vả. Món đầu tiên của Justine là osso-buco*, một món thịt om béo ngậy thơm mùi tuỷ xương. Dành cho Jason cô đã đặt món bánh tạc rau với phô mai ricotta phủ những hạt thông trên bề mặt và những lát cá bơn Meyer xông khói. Đó là món ăn thực sự tuyệt, hương thơm của nó siêu phàm đến mức bạn sẽ nhớ chúng sau đó và sẽ hối tiếc nếu bạn không ăn hết mọi miếng. Họ thưởng thức bữa ăn, con đoi đã nén lại tất cả ngoại trừ những cuộc trò chuyện cần thiết nhất cho đến khi họ đã thoả mãn.

*(*Osso buco : một món đặc sản của Milan-Ý bằng thịt đùi bê cưa ngang thành từng khoanh với cả xương ống lẫn thịt dày chừng 3cm, om với rượu vang, rau củ và vài loại có mùi thơm như quế, lá nguyệt quế, cần tây, đặc biệt là loại bột gia vị gremolata làm từ vỏ chanh, cam, tỏi và cần tây)*

Khi họ ra bên ngoài nhà để ngồi bên hồ lửa, ánh lửa màu cam nháy nhót xua đi bóng tối và làm ấm không gian một cách dễ chịu. Jason nướng một loạt kẹo dẻo đều đặn, mỗi miếng kẹo đều vàng ươm hoàn hảo, lớp da đường nướng vàng nứt ra để lộ lớp ruột màu trắng thơm lừng.

Khi Justine quá no để có thể ăn thêm một miếng nữa, cô đến bên Jason, lấy que nướng khỏi anh, và đặt sang bên cạnh. “Không thêm nữa.” Cô nói, ngồi vào lòng anh. “Em đã ăn quá nhiều kẹo dẻo đến nỗi em cảm thấy giống như một món s’more khổng lồ luôn rồi.”

“Để anh nếm thử xem nào.” Căn giả vờ vào ngón tay cái của cô, Jason đưa nó vào trong miệng anh và liếm đi lớp dính ngọt ngào đó. “Tuyệt vời. Anh chỉ cần sắp lên trên em bằng chocolate nữa thôi.”

Dựa lưng vào anh, Justine rung mình khoan khoái với sự tương phản của lửa và đêm lạnh, âm thanh của những ngọn sóng Thái Bình dương lạnh giá vỗ về bờ cát. Đôi tay đàn ông mạnh mẽ quàng quanh cô, nhịp tim dội vào lưng cô.

Cả hai cùng lặng yên, thư giãn sâu khi sự ấm áp tích lũy giữa họ. Cô nhận ra đó là niềm vui, được đánh bóng bằng nhận thức buồn vui lẫn lộn với tính phù du của nó. “Em không biết hạnh phúc lại đến trong những hương vị này,” Cô nói lơ đãng, đầu cô ngả trên vai anh.

“Kẹo dẻo và chocolate ư?”

“Và anh. Hương vị ưa thích của em.” Cô xoay mặt cho đến khi môi cô chài nhẹ trên tai anh. “Người nào đó thật sự có được điều này trong suốt cuộc đời sao?” Cô thì thầm.

Jason im lặng một thoáng. “Không nhiều.” Cuối cùng anh nói, và cô không phàn nàn cho dù cánh tay anh có hơi quá chặt một chút.

“Anh không muốn đi ngắm cảnh sao?” Justine hỏi sáng trể hôm đó, trong hậu quả của phiên làm tình nhân nhả bắt đầu với việc Jason hôn lên mọi inch của cơ thể cô.

Anh nằm duỗi dài phía chân giường để chơi đùa với những ngón chân của cô. “Anh đang ngắm em đấy thôi.”

“Em đoán là mẹ anh không bao giờ bảo anh phải nhìn bằng mắt thay vì bằng tay nhỉ.” Một trong đôi bàn chân nhạy cảm của cô giật nảy lên khi anh nhấn một nụ hôn và chỗ cong. “Không được cù! Em tuyên bố bàn chân em nằm ngoài giới hạn.”

Jason bắt lấy mắt cá chân cô trong bàn tay anh, giữ cô bất động. “Em không thể. Anh vừa khám phá ra một thần vật tiềm ẩn.”

“Anh đã có đủ các thần vật rồi. Anh không cần một cái mới nữa.”

“Nhưng hãy nhìn đôi bàn chân này xem,” anh ve vuốt bề mặt láng bóng của móng chân cái được sơn màu kem điểm tím và trang trí bằng miếng dán nơ bướm màu hồng bé xíu. Anh cúi đầu, và Justine ré lên khi cô cảm thấy lưỡi anh liếm vào khoảng giữa những ngón chân cô.

“Ngừng lại,” Cô phản đối, giật mạnh bàn chân bị bắt giữ một cách vô dụng. “Em không chịu đâu và... sự suy đồi liên quan đến bàn chân của anh...”

“Podophilia.” Một cái liếm ẩm ướt khác khiến cô quần quai và cười khúc khích.

“G-gì cơ?”

“Từ để chỉ tình yêu với bàn chân.”

“Anh chơi quá nhiều Scrabble* rồi.” Cô nói nghiêm khắc.

“Anh bị mất ngủ mà.” Anh nhắc cô.

(*Scrabble : Trò chơi ô chữ có thể chơi nhiều người. Từng chữ cái tương ứng với số điểm riêng từ 1-10 điểm. Người chơi đầu tiên xếp từ theo hàng ngang hoặc dọc đi qua ô trung tâm của bàn (được đánh dấu sao). Những người chơi tiếp theo lần lượt xếp các từ mới theo hàng (cột) nhưng phải tiếp giáp với từ cũ, sao cho tất cả các từ trên hàng hoặc cột đều có nghĩa (theo quy tắc của ô chữ).

Xếp được mỗi từ, người chơi sẽ được cộng điểm bằng tổng số các chữ cái cấu tạo nên từ đó, với các điểm đặc biệt sau:

- Nếu xếp được một chữ cái vào ô double letter score thì chữ cái đó được nhân đôi điểm (triple letter score - nhân ba).
- Nếu xếp được một chữ cái vào ô double word score thì sau khi tính điểm của từ mới xếp, sẽ nhân đôi số điểm của cả từ đó (triple word score - nhân ba).

Nếu một người dùng hết toàn bộ bảy chữ cái trong một hàng (đạt được bingo) thì người đó được thưởng 50 điểm.

Người vừa ghép xong từ sẽ bốc thêm số miếng ghép cho đủ 7 miếng.

Người thắng cuộc trong từng ván được phân định theo số điểm ghi được sau khi các miếng ghép chữ cái đã được dùng hết.)

Họ đi bộ dọc theo bãi biển, đôi chân họ chìm trong lớp cát mịn như bột phấn em bé. Càng gần mép nước, địa thế bằng phẳng ấy càng ẩm ướt và lạnh buốt. Con sóng rút nhanh, làm mắc cạn một chùm sao biển màu cát đầy gai. Nhận ra vòng tròn trắng bóng của một đồng dollar cát, Justine nhặt nó lên và phúi đi lớp sạn để xem xét hình thể ngôi sao của lỗ khuyết.

Jason ngừng lại cách vài yard để nhìn ra ngoài vịnh Glorietta. Những con tàu hải quân, du thuyền, và những tàu buôn di chuyển chậm rãi gần vòng cung của cây cầu bằng thép không rỉ dài hai dặm nối San Diego và Coronado. Tiến lại gần anh từ phía sau, Justine trượt cánh tay quanh vòng eo rắn chắc của anh và mở bàn tay để khoe với anh thứ cô tìm thấy.

“Có kế hoạch gì cho phần còn lại của ngày không?” Cô hỏi, áp sát vào lưng áo của anh.

Cầm lấy đồng dollar cát, Jason quay lại đối mặt với cô. Đôi mắt anh ẩn sau cặp kính mát, nhưng miệng anh duy trì một đường cong thư giãn. “Kế hoạch là làm bất cứ thứ gì em muốn.”

“Chúng ta hãy kiếm ít bánh mì sandwich tại một trong những cửa hàng cạnh lối đi lát ván đó, và trở về căn nhà bờ biển để ngủ một chút. Rồi sau đó em sẽ cần chút thời gian để chuẩn bị cho bữa tiệc cocktail tối nay.”

Miệng anh căng thành một dấu nổi. “Anh cần huỷ cuộc hẹn đó.”

“Theo bảng kế hoạch của Priscilla trao cho em, anh được ghi trên thiệp mời như một nhà tài trợ. Và điều đó dành cho hội cứu trợ bệnh ung thư. Vì thế không cách nào anh có thể huỷ được.”

“Anh đang cân nhắc đến việc giả mạo một trận ốm.”

“Nói với họ là anh mắc chứng sưng phồng cục bộ rất khốc liệt,” Justine gợi ý một cách ngây thơ. “Nói với họ rằng cách điều trị duy nhất là đi thẳng đến giường. Em sẽ làm chứng cho anh.” Cười khúc khích trước vẻ mặt của anh, cô chạy vụt đi như trẻ con dọc theo bờ biển, buộc anh phải chạy theo.

Sau đó họ trở về ngôi nhà nghỉ và xối đi những hạt cát lấm tấm khỏi chân, Justine ngay lập tức lao bổ vào giường. Jason mất vài phút gởi tin nhắn và e-mail cho các đối tác kinh doanh của anh, và cài đặt đồng hồ để đánh thức họ dậy sau một giờ.

Anh đứng bất động khi nhìn thấy những con số điện tử trên đồng hồ đang loé sáng.

12:00

12:00

12:00

Trong khoảnh khắc đó anh không thể thở nổi.

Điều đó xảy ra suốt ấy mà, Jason tự nhủ. Hết năng lượng đột ngột, hoặc ai đó đã nhấn sai nút, một cô hầu phòng khách sạn đã quên cài đặt lại đồng hồ. Không có gì phải lo lắng hết.

Nhưng toàn thân anh lạnh ngắt, trái tim anh bắt đầu đập như vũ bão. Anh đi đến tủ ly chén, nơi anh để chiếc đồng hồ Thụy Sĩ kiểu quân đội. Kim giây đã bị đông cứng. Chiếc đồng hồ ngừng hoạt động lúc 2:15.

“Về giường đi nào,” Giọng lơ mơ của Justine vang lên từ chống gối. Jason khá ngạc nhiên là anh có thể nghe thấy cô qua những ý tưởng hỗn loạn của anh.

Bỏ rơi chiếc áo choàng tắm, Jason trượt vào bên cạnh cô và cuốn cô vào đôi cánh tay anh. Cô mềm mại điều chỉnh áp sát vào anh. “Anh có cài báo thức không?” Cô hỏi.

“Không.” Bàn tay anh lướt nhẹ nhàng qua dòng sông tóc óng ả của cô. “Đồng hồ không hoạt động. Đừng lo... Anh sẽ không ngủ lâu đâu.”

Anh sẽ không ngủ chút nào.

“Điều đó thật kỳ lạ,” Justine lầm bầm. “Em có kể với anh về những chiếc đồng hồ trong quán trọ chưa nhỉ?” Cô ngáp lần nữa và vùi sâu hơn nữa vào anh.

Bàn tay Jason ngừng lại giữa lòng chùng của một cái vuốt ve. “Gì cơ?” Anh hỏi êm ái.

Cô im lặng, ngủ lơ mơ.

“Bé con, đừng ngủ vội. Điều gì về những chiếc đồng hồ thế?”

Cô chuyển động và tạo ra một âm thanh phản đối.

Jason đấu tranh để giữ giọng anh được dịu dàng. “Chỉ cần nói với anh về những chiếc đồng hồ trong quán trọ thôi.”

“Đâu có gì to tát đâu.” Dụi mắt, Justine nói, “Đôi ngày trước khi em đi, tất cả các đồng hồ trong phòng dành cho khách đều ngừng hoạt động. Thật kỳ lạ bởi vì chiếc đồng hồ treo tường trong ngôi nhà gỗ của em cũng ngừng chạy, mà nó đâu có cần điện, nó chạy bằng pin.”

“Em cho rằng vì sao điều đó xảy ra?”

“Em chẳng có chút ý tưởng nào hết. Em sẽ ngủ ngay bây giờ đây.” Cô ngáp lớn. Trong đôi phút cơ thể cô chùng xuống và thư giãn, và cô thở sâu.

Cô nói điều đó xảy ra đã hai ngày rồi. Jason không nhận ra điều gì kiểu như thế, cho đến bây giờ.

Chiếc đồng hồ của anh đã đứng máy lúc hai giờ mười lăm phút... Đó là lúc anh gặp Justine trong sảnh vào chiều hôm qua, khi cô đến để nhận phòng.

Điều gì xảy ra nếu những chiếc đồng hồ ngừng hoạt động không phải vì sự hiện diện của

anh, mà là Justine? Một ý tưởng kinh khủng ủa đến với anh : Có thể nào khi lời nguyên trường thọ được tung ra, ảnh hưởng của tai ương phù thủy bằng cách nào đó đã chuyển sang Justine không?

Một came giác kinh hoàng cuốn quanh anh trong một tấm mền ớn lạnh.

Bản năng nguyên thủy nhất của một người đàn ông – một bản năng mà sự thúc ép không ít hơn nhu cầu lương thực hoặc sex – là giữ người phụ nữ của hắn được an toàn. Khởi bất kỳ ai và bất kỳ thứ gì. Nỗi hoảng sợ thiêu đốt anh khi nhận ra rằng anh không chỉ thất bại trong việc bảo vệ Justine... Anh đã khởi động cho cái chết của cô.

CHƯƠNG 23.

Jason vô cùng giận dữ, hướng trực tiếp đến chính bản thân anh, vì đã đặt những gì anh muốn – là chính bản thân Justine – lên trên lợi ích tốt đẹp nhất của cô. Anh đã cố vạch ra kết quả anh muốn, như thể cuộc đời là trò chơi chết tiệt nào đó mà anh có thể chi phối.

Đó là một sai lầm mà anh sẽ không bao giờ lập lại. Nhưng đã quá trễ để sửa chữa.

Chúa Jesus lòng lành.

Đây là những gì Justine đã sợ sẽ xảy ra với anh. Đây là những gì mẹ cô và Sage cũng như bà ngoại của Priscilla và Bean đều đã phải chịu đựng. Giết chết những gì bạn yêu quý nhất. Chỉ quý mới biết bằng cách nào họ có thể sống nổi với điều đó.

Anh nhận ra anh chưa bao giờ thật sự sợ hãi bất kỳ điều gì cho đến bây giờ.

Trải qua hơn mười năm vừa qua, anh đã trở nên quen thuộc với ý tưởng về cái chết của chính anh. Mặc dù anh đã kiên quyết làm nhiều nhất có thể để kéo dài cuộc sống của mình, anh không bao giờ cho phép bản thân hình dung xa xỉ về chính mình trong tương lai, ở độ tuổi già nua. Nhưng đó là tiền định, là bắt buộc, không phải như Justine, cô có một cuộc đời để sống cùng. Anh không muốn chịu trách nhiệm trong việc lấy đi dù chỉ một phút đơn lẻ của cuộc đời ấy khỏi cô.

Chậm rãi, anh tách khỏi thân hình mảnh dẻ của Justine và rời khỏi giường. Anh mặc đồ trong bóng tối lờ mờ, túm lấy điện thoại, và đi ra ngoài hiên. Sau khi đóng cánh cửa kính lại, anh thực hiện một cuộc gọi.

Anh nghe Sage trả lời. “Xin chào?”

“Sage,” Anh nói lặng lẽ. “Tôi là Jason. Bạn của Justine.”

“Thật là một ngạc nhiên thú vị.”

“Tôi sợ là bà sẽ không còn thấy thú vị sau khi tôi nói với bà những gì tôi đã làm. Bà có thể dành cho tôi vài phút không. Chuyện rất quan trọng.”

“Có, dĩ nhiên rồi.”

“Bà có thể để Rosemary cùng nghe không?”

Khi Jason đợi, anh biết anh sẽ phải thú nhận mọi thứ với hai phụ nữ già, bao gồm sự việc anh đã mượn... ăn cắp... Triodecad từ Justine.

Anh xoa trán với những ngón tay như thể để tẩy xoá những ý nghĩ tự căm ghét chính mình. Đó là một giải thích duy lý cho những hành động của anh trong sự riêng tư của chính trí óc anh. Nhưng khi anh phải giải thích hành động của anh với người khác, chúng trở nên khó bào chữa hơn nhiều.

Anh nghe thấy giọng của Rosemary. “Có vấn đề gì với Justine sao?” Bà hỏi mà không mào đầu.

“Vâng, tôi nghĩ cô ấy đang trong tình trạng nguy hiểm bởi vì tôi. Tôi chắc chắn điều đó. Tôi cần cả hai bà giúp tôi sửa chữa điều đó.”

Bữa tiệc cocktail được tổ chức tại căn hộ tầng thượng của Hotel hội nghị, trong lúc những cuộc thi đấu và trưng bày được đặt trong những phòng chiêu đãi tiệc đồ sộ dưới sảnh. Bức tường kính từ sàn đến trần để lộ một cảnh quan của dự án tái phát triển bến tàu thủy của cảng biển, với những lều vải, công viên, và một lối di dạo ven biển.

Justine cảm thấy thoải mái trong bầu không khí khiêm tốn của bữa tiệc. Đám đông bao gồm các cư dân địa phương San Diego và những người trong ngành công nghiệp Video-game, tất cả đều có vẻ thân thiện và thực tế. Một số mặc trang phục được thiết kế, một số với áo thun và quần khaki. Justine thấy biết ơn việc Zoe cứ khăng khăng đóng gói chiếc váy đen nhỏ - nó thật hoàn hảo cho một sự kiện giống như thế này.

“Em không nghĩ em có thể chuyện trò với bất kỳ ai,” Cô bảo Jason. “Em đã mong chờ cuộc trò chuyện sẽ xảy ra theo cách quá kỹ thuật, hoặc những người đó sẽ khó gần. Nhưng cho đến lúc này, tất cả bọn họ đều tử tế đến không thể tin được.”

“Vẫn thường như thế với những cuộc trò chuyện,” Jason đáp, mỉm cười với gương mặt biến chuyển của cô. “Tất cả bọn anh đều trải qua quá nhiều thời gian đơn độc trước máy tính đến nỗi được rong chơi với người thật có cảm giác giống như được thoát ra khỏi hầm tối vậy.”

Giọng cười cợt của một phụ nữ trẻ thêm vào, “Đó là lý do tại sao tôi thích gọi chiếc máy tính của tôi là anh bạn trai đầu vương hơn” Người phụ nữ và hai người đàn ông, tất cả đều trong độ tuổi hai mươi, tiến đến gần họ.

“Cô ấy cũng thích anh bạn trai thật theo cách đó,” Một trong số họ nói. Gương mặt anh ta hẹp và láu cá, đôi mắt sáng ngời vẻ hóm hỉnh vui tươi. “Tôi là Ross McCray” – anh ta vờ tay ra để bắt tay Jason – “và đây là các đồng nghiệp của tôi, Marlie Trevino và Troy Noggs.”

Khi mỗi người lần lượt bắt tay Jason, Marlie, một cô gái tóc vàng, khoẻ mạnh, gò má hồng hào, nói bằng một giọng thì thầm kịch hoá, “Tất cả chúng tôi đều làm việc cho Valiant

Interactive.”

Jason nhìn họ với vẻ suy đoán. “Hai chàng trai các anh có một trò chơi được lên kế hoạch tung ra vào tháng tới. Shadow Justice, nếu tôi nhớ không lầm. Tin đồn lan đi rất nhanh mà.”

Bộ ba trông có vẻ rúng động. “Tôi là một họa sĩ cho các nhân vật,” Ross nói, “và hai người này là các nhà lập trình.”

“Đây là Justine Hoffman,” Jason nói, quàng một cánh tay quanh vai cô. Một người bạn gần gũi nhất. Cô ấy làm chủ một nhà trọ có phục vụ điểm tâm tại San Juans.”

“Tuyệt quá,” Marlie la lên, lắc tay Justine. “Đây là hội nghị về trò chơi đầu tiên của chị sao? Hãy nghe lời khuyên của tôi... đừng bao giờ đi xuống phòng họp mà còn hoàn toàn tỉnh táo. Và cũng đừng, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, ngồi vào trong những chiếc ghế nhồi hạt đậu trong phòng thi đấu.”

Trong vài phút, Jason lắng nghe khi bộ ba mô tả vài vấn đề đồ họa đã làm chậm trễ ngày khai trương dự định ban đầu của trò chơi, và những lo lắng của họ trước phản ứng của những người hâm mộ về việc phải tải xuống một miếng vá trong lần đầu tiên trò chơi được chơi. “Tôi sẽ không lo lắng,” Jason nói. “Nếu miếng vá một ngày làm cho trò chơi có được trải nghiệm tốt hơn, họ sẽ nguyên rủa trong năm phút và sau đó họ sẽ quên ngay thôi.” Anh nhìn xuống Justine. “Anh có thể lấy cho em thứ gì đó để uống không?”

“Vang trắng, làm ơn.”

Liếc nhìn người phụ nữ còn lại, Jason hỏi. “Cô muốn uống một chút không, Marlie?”

Cô ấy có vẻ hài lòng và ngạc nhiên trước lời đề nghị. “Cám ơn, Vâng. Tôi muốn thử một trong những thức uống màu xanh mà tôi đã thấy người ta đang mang đi vòng quanh.”

“Tôi sẽ trở lại ngay.”

Marlie gần như đang làm dáng khi Jason đi đến quầy bar. Quay trở lại với Justine cô ta nói, “Ôi, lạy Chúa tôi. Tôi vừa gặp Jason Black và anh ấy đi lấy thức uống cho tôi. Tôi sắp qua mặt toàn bộ các fan hâm mộ nữ rồi.”

“Tôi đã luôn nghe rằng anh ấy là một vị thần trong thân thể của một mô hình đàn ông,” Ross nói, hoàn toàn ngây ra, “nhưng tôi không nhìn thấy điều đó.”

“Đó là bởi vì cậu bị mù bởi vẻ quyến rũ của anh ấy rồi.” Troy nói.

“Cứ làm như anh ấy là một ngôi sao nhạc rock ấy.” Justine nói, bật cười.

“Anh ấy còn hơn như thế ấy chứ.” Troy nói. “Anh ấy là một huyền thoại.” Nhìn thấy phản ứng của cô, cậu ta thêm. “Không, không đùa đâu. Mức độ nhân vật đáng được tôn sùng.”

Justine trao cho cậu ta một ánh mắt hoài nghi. “Tôi nghĩ có nhiều người khác cũng đã làm những việc Jason làm mà.”

Lời nhận xét được tiếp nhận gần như một lời báng bổ, và tất cả ba người họ đang vội vàng soi sáng cho cô. Phải, có hàng ngàn nhà điều hành và phát triển trò chơi tuyệt vời, nhưng Jason đã làm nên một thiên sử thi RPGs – trò chơi nhập vai (*Role-Playing Games*) – tuyệt hơn bất cứ ai khác trong nghề. Anh đã nâng chúng lên mức độ vượt xa hơn những gì mà người khác đã làm, đồng thời, anh thật sự không có người ngang hàng. Công việc của anh thường được trích dẫn như là một điển hình của những trò video-game mang hình thức nghệ thuật, mời chào thể

giới hấp dẫn đến nỗi bất kỳ ai chơi một trò chơi của Inary sẽ không cưỡng nổi bị cuốn vào trong vẻ đẹp chết chóc, đầy tai họa của nó.

Mặc dù những trò chơi của Inarry đã kiếm được danh tiếng về mặt ma thuật công nghệ, như là tính hiện thực kỳ tuyệt của hiệu ứng nước, hoặc chi tiết của gương mặt các nhân vật, pháp thuật thực sự nằm trong cách trò chơi tạo ra những kết nối cảm xúc.

“Inari luôn đặt người ta vào máy vắt,” marlie nói. “Skyrebels khiến cho mọi người khóc như một đứa trẻ vào lúc kết thúc.”

“Tôi không có.” Ross nói.

“Ôi, thôi nào,” Marlie nói. “Khi chàng trai làm tổn thương chí tử một con rồng và anh ta nhận ra đó là vợ anh ta mà không làm cậu khóc ư?”

“Và cô ấy bay đi đến nơi nào đó để chết một mình,” Troy thêm vào. “Cậu không cảm thấy gì sao, Ross? Thật không?”

“Có lẽ tớ có mờ lẹ trong một giây.” Ross thú nhận.

“Cậu ấy đã nức nở cho đến khi không còn nước mắt thì có,” Marlie bảo Justine.

Khi Jason quay trở lại với một ly vang cho Justine và một cocktail cho Marlie, Justine bảo anh. “Có lẽ em phải thử một trong những trò chơi của anh. Họ vừa kể với em tác phẩm của anh kỳ diệu như thế nào.”

“Công trạng thuộc về nhóm của anh ở Inari – Họ rất tuyệt với những gì họ làm.”

Một giọng nói mới góp vào cuộc trò chuyện khi một cặp thanh niên trẻ tiến đến gần họ. “Làm sao anh chỉ nói điều đó sau lưng chúng tôi thôi vậy?”

“Tán tụng quá nhiều sẽ mất động lực thúc đẩy,” Jason đáp, giơ tay ra để bắt tay họ. Anh giới thiệu họ như là những nhà thiết kế trò chơi của Inari, những người là một phần của nhóm hội thảo lúc sớm trong ngày. Cười toe toét, họ tiếp tục loan báo với anh rằng cho đến bây giờ, mức độ tán dương đánh mất động lực thúc đẩy không phải là thứ mà họ hoặc bất kỳ ai khác tại Inary từng được trải nghiệm.

Nhận ra rằng một trong những nhà tài trợ khác đang ra hiệu anh đến một cạnh khác của căn phòng, Jason trượt bàn tay anh vào bên dưới khuỷu tay của Justine. “Thị trưởng và đô đốc cảng vừa đến,” Anh nói với giọng thấp. “Em sẽ đi cùng anh đến gặp họ nhé?”

Cô mỉm cười với anh. “Dĩ nhiên rồi.”

Jason nói với nhóm người quanh họ. “Mong các bạn thứ lỗi, Justine và tôi phải đi rồi.”

“Anh sẽ không trải qua toàn bộ buổi tối với chúng tôi sao?” Troy hỏi, trông có vẻ hơi bối rối.

Jason cười toe toét. “Thật tuyệt được gặp các bạn. Chúc may mắn với sự khai trương trong tháng tới nhé.”

Nhưng ngay khi anh bắt đầu xoay bước rời khỏi cùng Justine, Marlie rụt rè hỏi, “Một điều nhanh thôi... Jason... có cách nào tôi có một bức ảnh cùng anh không? Tôi có điện thoại chụp hình được ngay đây rồi, và điều đó chỉ mất một giây thôi.”

Trông Jason có vẻ ân hận. “Rất tiếc, nhưng tôi tránh né việc chụp hình y như chạy khỏi bệnh dịch vậy.”

Marlie che dấu sự thất vọng của cô bằng một nụ cười. “Tôi đã hình dung như thế. Dù vậy, bất kể thế nào tôi cũng hỏi liệu thử xem.”

Một trong những nhà thiết kế của Inary nói một cách ranh mãnh. “Chúng tôi có một lý thuyết về nỗi ám ảnh trước ống kính của Jason. Anh ấy bí mật sợ rằng điều đó sẽ lấy mất linh hồn của anh ấy.”

Jason liếc nhìn Justine, một ánh đu đưa thích thú thầm kín trong mắt anh.

“Thêm một điều nữa thôi,” Marlie nói, “Sau tiệc cocktail, một nhóm chúng tôi định tham dự một trong những sự kiện dưới lầu. Cứ thoải mái đi cùng chúng tôi nếu các vị thấy thích nhé.”

“Sự kiện nào?” Justine hỏi.

“Cuộc diễu hành sắc đẹp Miss Klingon.”

“Tôi rất thích xem Star Trek!” Justine la lên, hài lòng bắt được một chủ đề mà cô thật sự biết được điều gì đó về chúng.

“Đó là một cuộc diễu hành tuyệt vời,” Ross nói. “Trong suốt sự phân chia tài năng, người chiến thắng của năm vừa qua đã bị khuấy đảo với một chiếc gậy trừng phạt Klingon. Nhưng thứ thật sự đưa cô ấy lên đỉnh cao là cuộc thi áo đầm dạ tiệc, khi cô ấy dọa toàn thể khán giả bằng chấn thương chẳng mấy ấn tượng.

“Điều đó nghe có vẻ vui,” Justine nói, bật cười. “Cô liếc nhìn Jason, “Chúng ta sẽ đi nhé?”

“Anh thích bị đập bằng cây gậy trừng phạt hơn.”

“Chúng ta có thể đứng ở cuối phòng,” Cô dễ dàng. “Sẽ không ai thấy anh đâu.”

“Anh lo lắng nhiều hơn về những gì anh sẽ thấy,” Jason nói. Nhưng khi anh nhìn Justine, anh mỉm cười thiếu não và thì thầm, “Làm sao anh có thể nói không với em được chứ?”

Sau tiệc cocktail, họ lấy thang máy đến phòng tiệc và hội nghị. Những cánh cửa trượt mở để lộ một sự hỗn loạn của không khí lễ hội mà dường như mọi thứ và bất kỳ thứ gì đều được cho phép. Gần như mọi người đều mặc trang phục hoá trang : Romulan, Robot, Storm Trooper*, các chiến binh trong Mortal Kombat* và Assassin’s Creed, ngay cả một bầy chó được phục trang như tập đoàn răng nanh của Starfleet*.

*(*Romulan, Robot, Storm Trooper : các nhân vật trong giải ngân hà trong phim Star Trek.*

**Starfleet: Một tổ chức trong film Star Trek thuộc liên đoàn vũ trụ chịu trách nhiệm nghiên cứu, thăm dò, quốc phòng, ngoại giao, gìn giữ hoà bình với đầu não đặt trên trái đất, nhưng điều hành bởi các thành viên của các hành tinh trong liên đoàn, trong đó người Trái đất vẫn đóng vai chủ đạo.*

**Mortal Kombat : cuộc chiến sinh tử là một series trò chơi điện tử về võ thuật mang tính đối kháng cực cao.*

**Assassin’s Creed : một game phiêu lưu mạo hiểm trong thế giới mở mang tính lịch sử-viễn tưởng.)*

Giữ bàn tay Justine chắc chắn trong tay anh, Jason kéo cô xuyên qua đám đông. Tiếng ồn

xấp xỉ với mức độ decibel của máy bay hạ cánh. Một trong những khu vực chung đặc biệt huyền ảo : có vẻ như ai đó trong trang phục Jabba the Hutt bị mắc kẹt trong cửa phòng vệ sinh nam, và những người ngoài cuộc đang cố gắng kéo anh ta ra.

Ai đó đã giải quyết tình thế khó xử đó bằng cách dúi những chiếc lỗ trên trang phục Jabba bằng một thanh kiếm cong. Đám đông được mua vui bằng sự xì hơi đó. Khi trang phục đã co rút lại một cách hiệu quả, các tình nguyện viên hè nhau kéo anh ta ra khỏi lớp cao su và vải. Tất cả bọn họ đều hò reo khi anh ta rớt cuộc cũng thoát ra được. “Chúng ta hãy cùng ôm nào,” Một trong những người giải cứu la lên với những người khác. “Chúng ta có thể ôm chứ?”

Cười khúc khích trước những hành vi tai quái, Justine ngược nhìn Jason. “Thứ này vui thật.”

“Thật là điên quá chừng.”

“Vâng. Em cảm thấy gần như bình thường trước sự tương phản này.”

Jason quấn đôi tay anh quanh cô, ôm cô với vẻ bảo vệ trong đám đông chen lấn. Điều đó có cảm giác như thể họ là một ốc đảo nhỏ bé, bình yên giữa một vùng biển náo động. “Em biết không,” Anh bảo cô, “có những thứ đáng khao khát nhiều hơn được trở thành người bình thường.”

“Như là gì?”

Cúi đầu, anh thì thầm sát bên tai cô. “Trở thành chính em.”

“Điều đó quá dễ.”

Anh bật cười lặng lẽ và bổ sung thêm, “Trở thành chính xác đúng như em là ai và yêu thích điều đó.”

“Điều đó quá khó.” Cô vươn tay lên và cong bàn tay tỳ sát vào bên cạnh gương mặt gầy gầy của anh, vào rìa quai hàm mạnh mẽ của anh. Một làn sóng thương yêu tràn qua cô, và trong khoảnh khắc đó, tất cả những gì cô muốn là ở một mình với anh. “Này,” Cô nói êm ái, “Anh sẽ nói sao nếu chúng ta bỏ qua cuộc diễn hành sắc đẹp và trở về Del?”

“Em có chắc không? Phòng khiêu vũ ở ngay bên kia thôi.”

“Em chắc chắn. Chân em đã bắt đầu đau rồi. Và ở đây quá ồn ào. Bên cạnh đó... Nếu anh đã xem một cuộc khiêu vũ trình diễn Klingon thì anh đã thấy tất cả họ rồi.”

Justine thức giấc sáng hôm sau, căng tràn kiểu thoả mãn chỉ có thể đến từ hai ngày tuyệt vời với thức ăn, sex, và giấc ngủ.

Thật không may, Jason không chia sẻ tâm trạng ấy của cô. Anh lo lắng, nghiền ngẫm điều gì đó mà dường như anh không có ý định thảo luận.

Đêm cuối cùng tại giường, cô nhận ra anh đang nằm thao thức bên cạnh cô, cho dù anh hoàn toàn bất động.

“Một ly rượu đồ giấc ngủ có giúp được gì không?” Cô hỏi trong bóng tối. “Em chắc chắn có một ít vodka trong quầy bar nhỏ.”

“Không, anh ổn mà.”

“Nếu anh muốn đọc sách hoặc xem tivi – bất cứ thứ gì anh thường làm trong những đêm khó ngủ - điều đó cũng ổn với em.”

Jason đã từ chối.

Sau vài phút im lặng căng thẳng, Justine nói, “Em có thể cảm thấy anh đang lo lắng. Anh có thể cho em một dấu hiệu nào đó không? Nếu có bất kỳ điều gì em đã nói hoặc làm...”

“Không, không có điều gì giống như thế hết.” Anh xoay người để đối mặt với cô, bàn tay anh đặt trên đường cong của hông cô. “Một vấn đề liên quan đến công việc. Quá mang tính kỹ thuật để có thể giải thích. Anh có thể đối phó với nó được mà.”

Cô di chuyển sát vào anh hơn, nâng gối cô lên. “Anh có cần một sự xao lãng không?”

“Có lẽ.” Hơi thở của anh tăng nhanh khi anh cảm thấy sợi tóc mát lạnh của cô trải dài trên da anh. “Có ý tưởng nào không?”

“Chỉ một thôi.” Cô đè ngửa anh ra và di chuyển lên trên anh, vợ vẫn dọc theo thân thể anh. Anh nằm bên dưới cô, mọi bắp cơ căng lên. Miệng cô chạm vào anh tại nhiều nơi như thể cô đang tô điểm anh bằng những nụ hôn. Đôi tay anh tìm kiếm tóc cô, chơi đùa dịu dàng.

Cô cười lên anh và hạ thấp bản thân xuống một cách thận trọng, rên rỉ với sự lấp đầy khoan khoái, lên, xuống chậm rãi. Anh bắt nhịp cùng cô cho đến khi họ chuyển động trong sự nhấp nhô dao động giống như loài sinh vật thay hình đổi dạng nào đó, một cơn sóng xúc cảm nâng họ lên trên những đợt sóng mới. Đó là tất cả những gì có ý nghĩa, sự tuôn tràn của cuồng nhiệt vào trong cuồng nhiệt, của tình yêu quện lấy tình yêu.

“Bất chấp những nỗ lực tốt nhất của em,” Justine nói vào sáng hôm sau khi họ uống café trong bếp. “Anh vẫn bất an.”

Jason cau có nhìn xuống điện thoại của anh, những ngón tay anh nhanh nhẹn gõ trên màn hình cảm ứng. “Điện thoại của anh tự động chuyển ngày và giờ theo vùng. Anh đã cố cài đặt lại chế độ thủ công, nhưng sự điều chỉnh chỉ kéo dài trong vài giây. Anh định đặt nó vào trong lò vi sóng và nướng chín nó cho rồi.”

Justine với tay lấy chiếc ví xách tay trên quầy bếp và kéo điện thoại của cô ra. Nhìn vào màn hình, cô nói với vẻ sững sốt. “Theo điện thoại của em, chúng ta đang ở Bắc Kinh và đó là tám giờ tối. Điều gì đang diễn ra vậy? Đồng hồ trong phòng ngủ và bây giờ là thứ này. Em tự hỏi liệu...”

“Trùng hợp thôi.” Jason nói một cách cộc cằn. “Đồng hồ trong phòng ngủ chết máy bởi vì hết năng lượng.”

“Còn những chiếc điện thoại di động thì sao?”

“Chắc là chúng đã tiếp nhận sự cập nhật phần mềm đã làm đảo lộn sự kết nối dữ liệu.” Jason trượt điện thoại trở lại túi anh. “Hành lý của em đã được thu xếp chưa? Chúng ta phải đi trong vài phút nữa.”

“Anh muốn tổng khứ em đấy à?” Justine hỏi nhẹ nhàng, thả điện thoại của cô vào trong ví xách tay.

“Không, anh muốn em đến sân bay với nhiều thời gian để kiểm tra an ninh thôi.”

Một nhân viên mang hành lý đến để chuyển những chiếc túi của họ đến chiếc xe thuê đậu phía trước khách sạn. Trong lúc anh ta và Jason trải qua cuộc trò chuyện xã giao việc-lưu-trú-của-anh-thế-nào, Justine nhìn qua căn nhà nghỉ để chắc chắn rằng cô không bỏ sót thứ gì lại. Cô nhặt chiếc cặp chứa Triodecad lên và đi theo Jason ra bên ngoài.

“Anh có nghĩ rằng chúng ta sẽ có lúc trở lại nơi này không?” Cô hỏi đầy băng khuâng, lấy một cái nhìn cuối vào bờ biển Coronado.

“Nếu em muốn.” Jason lấy chiếc cặp khỏi tay cô và giữ lấy tay cô khi họ đi bộ trở lại khách sạn. “Nhưng anh nghĩ rằng em không muốn đi du lịch.”

“Em có thể linh động. Nếu anh muốn ghé thăm đảo, em sẽ đền đáp bằng cách đến San Francisco hoặc bất kỳ nơi nào khác anh muốn. Hai người chúng ta cần chút nỗ lực cho một mối quan hệ tầm xa.” Cô ngừng lại. “Đó là những gì điều này có, đúng không?... Một mối quan hệ thực sự?”

“Nó có thể là điều gì khác được sao?”

“Chà, nó có thể là một trong những mối quan hệ mơ hồ trông có vẻ và có cảm giác giống như thật, ngoại trừ anh không bao giờ chắc chắn liệu anh có thể giữ một chiếc bàn chải đánh răng tại nơi ở của anh ấy hay không. Và anh không bao giờ nói ra từ ‘mối quan hệ’, anh chỉ thích nó như là ‘thứ mà chúng ta đang làm’. Và anh không thể nói về việc trở nên độc nhất, cho dù anh thậm muốn điều đó.”

“Không có gì mơ hồ về mối quan hệ này hết,” Anh nói. “‘Yes’ với bàn chải đánh răng, ‘No’ với việc nhìn ngắm người khác.”

Bàn tay cô siết chặt tay anh. Có những lúc anh có thể quá thẳng thắn. Nhưng vẫn còn quá nhiều thứ về anh đầy bí ẩn, cảnh giác, phức tạp.

“Em thức dậy sáng nay và nghĩ đến vài thứ các chàng trai Valiant Interactive nói đêm qua,” Cô nói, “Họ nói với em về kết cục của một trong những trò chơi của anh, khi một người đàn ông làm tổn thương một con rồng và sau đó phát hiện ra đó chính là vợ của anh ta, và con rồng đã bay đi để chết một mình.”

“Phải.”

“Điều đó quá buồn. Tại sao cô ấy phải chết vào lúc cuối như thế?”

“Cô ấy không phải chết. Có một mức độ bí mật trong trò chơi. Vài người chơi đã lâm phải cảnh đó, và những người khác nghe được những lời đồn thổi nhưng không biết cách truy cập chúng. Nếu em có thể xoay sở để đạt được mức độ đó, người đàn ông có một cơ hội khác để tìm kiếm vợ anh ta và cứu cô ấy.”

“Bí mật để truy cập được mức độ ấy là gì?”

“Trong suốt thời gian để chơi trò chơi, có hàng ngàn lựa chọn về cách nhân vật của em sống, chiến đấu, làm việc, hy sinh vì người khác. Em đối mặt với những cơ hội lựa chọn ra con đường dễ dàng, hoặc giữ vững các nguyên tắc của em. Vào lúc cuối cùng, nếu phần lớn những lựa chọn của em là những lựa chọn có đạo đức, mức độ cuối cùng sẽ tự bẻ khoá cho em.”

“Vậy nhân vật của anh phải hoàn hảo trong suốt trò chơi sao?”

“Anh ta không phải hoàn hảo. Chỉ đủ tốt là được. Anh ta phải học được từ những sai lầm và đặt lợi ích của người khác trên lợi ích của chính mình.”

“Nhưng tại sao lại có mức độ bí mật? Tại sao không nói với mọi người đặt điều đó lên trên hết, và cho họ một sự khuyến khích để đi theo một lựa chọn đúng.”

Anh cười nhẹ. “Bởi vì anh thích cái ý tưởng rằng đôi khi trong cuộc sống - hoặc trong tưởng tượng - em có được thưởng thưởng về việc làm điều hay lẽ phải.”

CHƯƠNG 24.

“Bọn em đã thay tất cả pin trong các đồng hồ, và kiểm tra các mạch điện,” Justine đang nói, “và mọi thứ vẫn y nguyên như thế.”

“Anh rất tiếc, cung à.” Jason nói vào điện thoại, sải bước khi họ nói chuyện. “Anh biết em hẳn rất buồn bực.”

“Em nghĩ có thể có một nguyên nhân siêu nhiên cho điều này.”

Jason ngừng bước. “Như là gì?” Anh hỏi, giữ giọng anh bình thường.

“Em không chắc. Em đang tự hỏi không biết liệu quán trọ có thể bị ma ám không. Nó là một toà nhà cổ. Có lẽ bọn em đã chứa chấp một con ma ám đồng hồ hoặc thứ gì đó.”

“Em nên hỏi Rosemary và Sage về điều đó.”

“Vâng. Em định đến thăm họ sớm, và em sẽ thảo luận điều đó với họ. Công việc của anh thế nào? Anh đã điều chỉnh được vấn đề mà anh đã lo lắng đến chưa?”

“Anh nghĩ là điều đó sẽ được giải quyết vào tối nay.”

“Ôi, tuyệt. Có lẽ anh có thể đến San Juans cuối tuần này.”

“Anh hy vọng như thế.”

“Anh có nhớ em không?” Justine hỏi.

“Không,” Anh nói. “Anh đã trải qua suốt cả ngày không cho phép bản thân nhớ em. Anh không cho phép bản thân nhớ những nụ hôn mang hương vị kẹo dẻo, hoặc những chỗ giữa các

ngón chân em mềm mại ra sao, hay anh muốn nói chuyện với em cho đến khi chúng ta sử dụng cạn kiệt tất cả lượng oxygen trong phòng như thế nào. Và anh đặc biệt không chăm chú vào sự việc rằng bất cứ nơi nào anh ở, luôn có một chỗ trống bên cạnh anh có kích thước và hình thể chính xác của em.”

Anh nói chuyện với Justine thêm vài phút nữa, giữ mắt anh khép chặt để anh có thể thưởng thức âm thanh của giọng cô. Anh không hoàn toàn chắc chắn họ đang nói về chuyện gì, và điều đó không quan trọng miễn là anh có thể nghe thấy cô.

Anh có thể nói gì với người phụ nữ anh yêu, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng anh còn có thể nói chuyện được với cô? Em là tất cả đối với anh. Em đã trao tặng anh những ngày đẹp nhất trong cuộc đời anh. Một trong nhiều đặc tính xấu xa hơn của tình yêu là anh chỉ có thể biểu lộ chúng bằng những lời nói sáo rỗng... điều đó khiến anh nghe có vẻ giống một kẻ lừa gạt, trong lúc anh đang cháy bùng với sự thành khẩn. Nhưng vào cuối cuộc trò chuyện, anh nghe thấy chính mình đang nói “Anh yêu em,” và cũng nói điều đó đáp lại.

Và như vậy là đủ. Bà từ cũ rích, tầm thường đó đã cung cấp đủ sức chịu đựng để hoàn thành mọi thứ.

Kết thúc cuộc gọi, anh đi đến phòng bên cạnh, nơi Sage đang phủ bụi và dọn dẹp, chuẩn bị cho hải đăng sẵn sàng đón khách. Mười người, chính xác bằng đó.

“Tôi đã thề là tôi sẽ không bao giờ nói dối cô ấy lần nữa,” Jason nói. “Hoặc lén lút sau lưng cô ấy. Và trong chưa đến một tuần sau đó, tôi đang thực hiện cả hai thứ.”

“Vì những nguyên cớ tốt nhất.” Sage nói.

Jason nhắc chiếc nón lặn của Jules Verne để bà có thể dọn dẹp ngăn kệ bên trên. “Gần đây, điều đó trở thành cách thức vận hành của tôi,” Anh nói. “Làm điều sai trái vì lý do đúng đắn. Cho đến lúc này chúng không hoàn thành tốt đẹp cho lắm.”

“Đừng lo lắng.” Sage vỗ nhẹ vào cánh tay anh khi anh đặt chiếc nón sắt xuống lại. “Chúng ta sẽ sửa chữa mọi thứ. Ngay khi chúng ta để cho Coven (*tổ chức phù thủy*) biết về những gì đã xảy ra, tất cả bọn họ sẽ bỏ mọi thứ để đến đây ngay tức khắc.”

“Không mấy khi có một người đàn ông trải qua một buổi tối cùng một tá các phù thủy đang bực tức nhí.”

“Chúng tôi thích được gọi là Crafter hơn. Hoặc Covener. Và trong khi một vài người trong Coven ít độ lượng hơn những người khác, mọi người đều đồng ý rằng cậu nên được tuyên dương vì dám chịu trách nhiệm. Phần lớn đàn ông sẽ bỏ chạy.”

“Trước hết, phần lớn đàn ông sẽ không gây ra tất cả những rắc rối này.”

“Tất cả chúng ta đều phạm sai lầm.” Sage nói dịu dàng.

Điểm sáng của hoàn cảnh là bà ấy và Rosemary đã tử tế vượt xa hơn Jason mong đợi hoặc đáng được hưởng. Khi anh gọi cho họ từ San Diego, anh đã giải thích về tình huống với sự trung thực tàn nhẫn, không cố miễm giảm cho bản thân, không đưa ra bất kỳ lời bào chữa nào. Cả hai người đều im lặng, nắm bắt mọi từ anh nói, thỉnh thoảng hỏi những câu hỏi.

Họ đồng ý rằng tình huống rất khốc liệt. Sage đã xác nhận việc những chiếc đồng hồ ngừng hoạt động là dấu hiệu cho sự tiến đến của tai ương phù thủy; hiện tượng tương tự đã

xảy đến trước cái chết của Neil, chồng bà. Phải làm điều gì đó ngay, hoặc kết quả sẽ là cái chết cho Justine.

Hai người phụ nữ đã kinh ngạc và thậm chí còn ngờ vực rằng bà ngoại và bà cô của Priscilla có thể xoay sở để tung một thần chú đầy quyền năng từ Triodecad.

“Nếu có ai tham khảo ý kiến chúng tôi,” Rosemary nói với vẻ chua cay. “Chúng tôi đã có thể giải thích tại sao một lời nguyện trường thọ là một ý tưởng tệ hại. Tuy vậy, với sự kiện rằng họ có thể làm trọn được điều đó cũng đã rất ấn tượng rồi.”

“Lẽ ra tôi nên xin ý kiến các bà.” Jason thú nhận, “nhưng tôi luôn có khuynh hướng ép buộc mọi thứ thuận theo cách tôi muốn. Rõ ràng là tôi đã hỏi quá trễ - nhưng điều gì đã trở thành sai vậy?”

“Cho dù người ta có thể tránh né được tai ương của phù thủy,” Rosemary giải thích, “Điều đó không làm cho nó biến mất, nó chỉ tấn công vào một người khác. Có vẻ như đó là những gì đã xảy ra trong trường hợp này. Lời nguyện trường thọ đã chuyển hướng tai ương từ cậu đến Justine.”

“Bằng cách nào chúng ta có thể đặt mọi thứ trở lại theo cách chúng đã có trước đây?”

Một sự yên lặng thiếu thoải mái để đoán chắc.

“Tôi sợ rằng chúng tôi không thể,” Sage nói. “Mọi thứ không thể trở lại như cách nguyên thủy được. Sẽ có sự khác biệt. Tôi nghĩ chúng tôi có thể gỡ bỏ lời nguyện trường thọ, nhưng điều đó không phải là thứ dễ thực hiện. Trường thọ là một lĩnh vực vô song của pháp thuật. Pháp thuật cao cấp. Có những rủi ro.”

“Điều đó không quan trọng đối với tôi.”

“Những rủi ro nghiêm trọng.”

“Tôi muốn tiến thẳng đến đó.”

“Cậu có thể chết.” Rosemary nói. “Và vì cậu không có linh hồn, đó sẽ là kết thúc cho sự tồn tại của cậu.”

“Nhưng Justine sẽ ổn chứ? Cô ấy sẽ được an toàn?”

“Con bé sẽ được an toàn,” Sage nói. “Còn có ổn không thì tôi không biết.”

Họ đã quyết định hội ý Coven. Mọi người đều nhất trí rằng họ sẽ tham gia như một nhóm trong việc phá bỏ lời nguyện trường thọ, và rằng, trên tất cả, điều đó phải được tiến hành thật nhanh. Họ sẽ gặp nhau tại đảo Cauldron và thực hiện nghi lễ tại Crystal Cove, trong ngôi trường cũ bỏ hoang, nơi họ đã sắp đặt nhiều nghi thức và nghi lễ thành công trong quá khứ.

Không ai trong Coven chống đối lại yêu cầu của Jason về việc giữ Justine tránh xa điều đó. Rõ ràng rằng Jason dự định đặt Justine trong vị thế không phải lựa chọn đau đớn, hoặc cố hy sinh bản thân vì anh. Bảo vệ cô khỏi những điều đó là thứ ít nhất anh có thể làm được.

Suy nghĩ của anh bị kéo trở lại hiện tại khi ai đó gõ vào cửa trước của hải đăng. Phù thủy... covener đầu tiên... đã đến.

Theo sau Sage vào trong phòng chính, Jason thấy Rosemary đang chào đón một người

phụ nữ trung niên, mảnh mai và cao, với mái tóc đỏ mang phong cách nghệ thuật và gương mặt xương xương. Cảm hứng phong cách rock kiểu Stevie Nicks* của bà được tôn thêm bởi chiếc váy nhung mịn, chiếc áo cánh ôm sát được phủ bởi chiếc áo khoác bằng những nút thắt nghệ thuật trang nhã, và đôi giày ống gót nhọn có tán đỉnh.

*(*Stevie Nicks : Nữ ca sĩ hát solo-nhạc sĩ người Mỹ từng đoạt 8 giải Grammy và được tôn vinh là nữ hoàng Rock and Roll, được biết đến với giọng hát độc đáo, phong cách trực quan huyền bí và lời bài hát mang tính biểu trưng)*

Rosemary và Sage đến để ôm bà ta, Và bà ta bật cười với vẻ thích thú rõ ràng khi nhìn thấy họ.

Ngay khi nghe thấy tiếng cười trầm sâu đặc trưng ấy, Jason nhận ra bà ấy là ai.

Nhìn qua vai của Sage, người phụ nữ trông thấy Jason. Vẻ thích thú tắt lịm khỏi vẻ mặt bà. Bầu không khí chợt ớn lạnh. Đôi mắt bà trong vắt như pha lê và bị bôi đen với lớp trang điểm quá đậm, ánh mắt nhìn không chớp khi bà tiến đến gần anh.

“Jason Black,” Anh nói, giơ tay để bắt tay , rồi rút ngắn lại động tác khi anh thấy bà ta không định đáp lại. “Tôi đã hy vọng gặp bà dưới hoàn cảnh tốt hơn thế này. Nhưng thật vui ...”

“Cậu hầu như không thể làm điều gì tồi tệ hơn với một crafter khi đánh cắp quyền sách phép của cô ấy.” Marigold nói đầy quả quyết.

“Tôi đã trả nó lại rồi.” Jason chỉ ra, thận trọng tước bỏ tất cả sự phòng thủ khỏi giọng anh.

“Cậu muốn ghi công về điều đó ư?” Marigold gay gắt hỏi.

Jason giữ miệng anh ngậm chặt. Không cách nào anh hoặc bất kỳ ai có thể đổ lỗi cho bà về việc không thích một người đàn ông đã đặt mạng sống của con gái bà vào nguy hiểm.

Anh nghiên cứu bà, tìm kiếm những dấu hiệu của Justine ở đôi chỗ : dáng dấp mảnh mai, chân dài, hình thể quai hàm, làn da hoàn hảo như đồ sứ. Nhưng gương mặt của Marigold, với tất cả vẻ xinh đẹp của chúng, mang tính chất của một chiếc mặt nạ, một vẻ bên ngoài che dấu cho sự cay đắng thôi thúc của người mà nỗi sợ hãi tệ hại nhất của họ về thế giới đã được gia cố vững chắc.

“Như tôi hiểu,” Marigold nói, “Cậu đã thuê một cặp crafter miền núi để thực hiện một lời nguyện phức tạp, và thật ngạc nhiên, ngạc nhiên... khi có thứ gì đó không đúng.”

Rosemary đã trả lời trước khi Jason có thể đáp. “Lời nguyện đã được hô rất điêu luyện. Thật ra, sức mạnh của lời nguyện mới là vấn đề.”

“Phải. Tai ương phù thủy đã chuyển sang cho Justine. Con bé có biết về những gì sắp xảy ra tối nay không?”

“Không,” Jason nói. “Cô ấy sẽ chỉ cố tranh cãi với tôi thôi. Đó là lỗi của tôi. Trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ quan tâm đến điều đó.” Jason ngừng lại trước khi thêm vào một cách chân thành. “Tôi rất cảm kích bà đã đến đây để trợ giúp, Marigold.”

“Tôi không nói là tôi sẽ giúp.”

Rosemary và Sage mang cùng một vẻ mặt sững sờ.

“Tôi có một điều kiện,” Marigold tiếp tục. “Tôi chỉ làm nếu cậu hứa sẽ không bao giờ gặp

hoặc nói chuyện với Justine nữa. Tôi muốn cậu biến mất khỏi cuộc đời con bé.”

“Hoặc gì?” Jason hỏi. “Bà sẽ để con gái ruột của bà gánh chịu tai ương phù thủy ư?”

Marigold không đáp. Nhưng trong một phần giây, sự thực lộ ra trên gương mặt bà, và điều đó khiến máu của Jason muốn đông lại. Phải. Bà đã chuẩn bị đầy đủ để ném Justine vào trong miệng núi lửa.

“Marigold,” Rosemary hỏi gay gắt. “Sự mặc cả này có thực sự cần thiết không?”

“Nó là thế. Cậu ta là người đã gây nguy hiểm cho con bé trước. Và Justine cũng chịu trách nhiệm tương đương khi bẻ gãy geas. Tôi muốn con bé học được một bài học từ điều này.”

“Hãy dạy cô ấy những bài học bằng thời gian của riêng bà,” Jason cúi kính nói. “Ngay lúc này đích đến được mở rộng cho cuộc sống của cô ấy không quá ba ngày khốn kiếp kế tiếp.”

“Vậy thì con bé có thể tiếp tục giữ rịt lấy chúng sao?” Marigold khiến anh choáng váng bởi câu hỏi.

Jason trao cho bà một ánh mắt ngờ vực. “Bà có quyền làm như thế, đúng không?”

“Nếu cậu là bậc cha mẹ, cậu sẽ hiểu rằng đôi khi điều tệ nhất chúng ta có thể làm là bảo vệ đứa trẻ khỏi hậu quả của những hành động của nó. Justine có lẽ đã học được điều gì đó từ đòn trừng phạt đích đáng này.”

Có một dấu hiệu xa lạ và nhiễu loạn đầy thoả mãn trong giọng của Marigold. Nếu Jason có bất kỳ câu hỏi nào về sự ghẻ lạnh giữa Justine và mẹ cô, chúng đã được sáng tỏ vào lúc này. Đây không phải một người mẹ sẽ chào đón sự trở về của một đứa con hoang đàng, trừ phi đứa trẻ đó trở về trong cảnh bỏ lết và chẳng còn hình người.

“Có lẽ.” Jason nói. “Nhưng nếu đứa trẻ của tôi đang đối mặt với đòn trừng phạt đích đáng của nó, tôi sẽ không mua chỗ ngồi ở trung tâm toà án và mang theo bóng ngô, và gọi điều đó là kỹ thuật làm cha mẹ tuyệt hảo.”

Bà bắn cho anh một ánh mắt thù địch và nói với Rosemary và Sage. “Toàn bộ vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng nếu chúng ta quăng hấn ta khỏi vách đá.”

“Tôi sẽ nhảy ngay nếu đó là cách duy nhất để giúp Justine,” Jason nói. “Nhưng với hy vọng giữ gìn được thời gian ít ỏi mà tôi còn lại, tôi thích trao cho thứ có khả năng bẻ gãy lời nguyền một cú bắn thử trước.”

“Vậy hãy trao cho tôi lời hứa của cậu.” Marigold khẳng khẳng. “Nói với tôi cậu sẽ bỏ Justine lại bất luận sẽ xảy ra điều gì.”

“Tôi không thể hứa khi tôi biết tôi sẽ không thể giữ được.”

Không nói thêm một từ, Marigold quay gót và tiến về phía cửa.

Rosemary vội vã theo sau bà ấy. “Marigold! Hãy suy nghĩ cẩn thận về những gì cô đang làm. Cuộc sống của con gái cô đang treo lơ lửng. Cô phải làm điều này cho con bé.”

Chiếc mặt nạ của Marigold vỡ ra đủ lâu để thấp thoáng hé lộ một cơn thịnh nộ đau đớn. “Con bé đã làm gì cho tôi nào?” Bà la lên, và đóng sầm cánh cửa khi bà rời khỏi nhà.

Jason và Sage đứng trong yên lặng. “Tôi cũng có một trong số những bậc phụ huynh như

thế,” Jason nói sau một lúc. “Đó là cha tôi.”

Sage hoang mang. “Marigold không thường như thế này.”

“Bà ấy chắc chắn luôn chính xác như thế này. Bà ta chỉ tệ hại hơn bằng việc che dấu điều đó.” Jason nhét bàn tay anh vào túi quần và đi đến cửa sổ, nhìn chăm chăm vào cảnh sắc hoàng hôn đỏ như máu. “Có thể nào chúng ta vẫn phá bỏ được lời nguyện mà không có bà ấy không, hay tôi nên bắt đầu thực hành cú nhảy dài của mình?”

“Chúng ta có thể vẫn phá bỏ được lời nguyện. Nhưng... Tôi chắc chắn Marigold sẽ quay lại để trợ giúp. Cô ấy sẽ không quay lưng lại với chính con gái mình.”

Anh trao cho bà một ánh mắt sắc bén. “Lung của bà ấy đã quay đi từ bốn năm nay rồi, Sage à.”

Rosemary bước vào hải đăng, trông có vẻ buồn phiền. “Taxi biển vẫn đang đợi ngoài cầu tàu. Marigold không có ý định ở lại. Cô ta chỉ đến đây vì một góc khán đài thôi. Tôi đã bảo nếu cô ấy không giúp coven vào lúc cần thiết, đặc biệt khi lợi ích của chính con gái cô ta dính líu vào – sẽ không có nhiều nhánh trong họ hàng để cô ấy nương tựa đâu.”

Đôi mắt của Sage mở to. “Cô ta trả lời thế nào?”

“Cô ta không trả lời.”

“Cô ta sẽ không bao giờ tình nguyện rời khỏi coven đâu,” Sage nói.

“Không. Điều đó là lý do tôi sẽ không yêu cầu cô ta rời khỏi một cách tự nguyện. Sau khi tôi nói chuyện với các covener, tôi sẽ chắc chắn cô ta bị ném đi bằng móng.” Bắt được vẻ mặt của Sage, Rosemary nói, “Tôi đã che chở cho Marigold trong nhiều năm. Tôi đã luồn cổ tập trung vào điều tốt đẹp trong cô ta và bỏ qua phần còn lại. Nhưng điều này không thể bỏ qua được, Sage. Điều này không thể bao biện được nữa, với Justine, hoặc chính chúng ta, rằng Marigold chẳng quan tâm đến ai ngoài bản thân.”

Đau buồn, Sage đi đến để sắp cho ngay một chồng tạp chí trên bàn. “Tôi nghĩ cô ta có thể xuất hiện tối nay và làm chúng ta ngạc nhiên.”

Rosemary nhìn người cộng sự với vẻ pha trộn của yêu thương và căm tức. Bà xoay sự chú ý vào Jason. “Cô ta sẽ không xuất hiện đâu,” bà nói thẳng thừng.

“Về mặt cá nhân, tôi rất vui lòng,” Jason nói. “Giác quan thứ sáu của tôi nói với tôi bà ta sẽ thêm vào một bước vượt trội cho nghi thức của tôi. Chẳng hạn như moi nội tạng.”

Khi đốm nắng tàn dần khỏi bầu trời tối sẫm, coven đã đến theo nhóm từ hai đến ba người. Tất cả đều ăn mặc thoải mái với quần jeans hoặc váy dài, được tô điểm bằng những chiếc khăn quàng đầy màu sắc và nữ trang bằng đồng. Họ là nhóm người vui vẻ, thích chuyện phiếm, rõ ràng vui thích với cơ hội được gặp gỡ người khác. Vì họ lướt qua chỗ thức ăn mà Sage đã sắp đặt, thit quay tẩm tiêu đỏ với vụn bánh mì, bánh nướng a-ti-sô và nấm, bánh bí ngô trên những chiếc que xiên, có lẽ họ đã tham dự những cuộc họp câu lạc bộ sách hàng

tháng.

“Jason,” Rosemary thì thào với anh lúc mười một giờ đêm, “Chúng ta cần bắt đầu chuẩn bị trường học cho nghi lễ. Nó cách đây khoảng hai phần ba dặm. Nếu cậu không phiền lái xe chở các covener đến đó theo từng nhóm ba người, họ có thể bắt đầu thực hiện.”

“Chắc chắn. Có điều gì quan trọng về nhóm ba người không?”

Giọng bà tỉnh khô. “Đó là số chỗ ngồi cho hành khách trên chiếc xe phục vụ sân golf.”

“Xe phục vụ sân golf?”

“Không ai có xe hơi trên đảo hết. Các cư dân ở đây dùng xe đạp hoặc xe điện nhẹ. Chúng tôi giữ những thứ đó trong lán bằng cây xanh bên ngoài. Cậu có phiền tìm và đưa nó đến cửa trước không? Chúng ta có nhóm covener đầu tiên và các vật dụng đang đợi.”

“Không có vấn đề gì.” Jason nói.

Ánh mắt bà suy đoán và ân cần. “Điều này không thường là hoạt động đêm cuối tuần của một người trong vị trí của cậu, đúng không?”

Anh cười nhẹ. “Việc chở các phù thủy bằng một chiếc xe phục vụ sân golf đến một ngôi trường làng bỏ hoang vào giữa đêm ư? Không thật sự. Nhưng đó là một sự thay đổi thói quen rất tuyệt.”

Một trong những crafter, người phụ nữ lớn tuổi với mái tóc trắng như bông và đôi mắt xanh rạng rỡ, đến gần Rosemary và đập nhẹ vào vai bà. “Đã trễ rồi đấy,” bà nói, “Marigold lẽ ra nên đến vào lúc này chứ?”

“Marigold không đến,” Rosemary nói, miệng bà mím lại. “Có vẻ như bà ta đã có kế hoạch khác.”

Sau đôi lần nỗ lực tức điên để cố chỉnh sửa thời gian và ngày tháng cho chiếc điện thoại của cô, Justine bỏ cuộc và tải xuống ứng dụng Scrabble. Có lẽ chơi một vài vòng chống lại máy tính sẽ trao cho cô vài sự thấu hiểu lý do tại sao Jason là một fan hâm mộ game. Cuộn người vào một góc sofa, cô cài đặt trò chơi ở mức “easy” và bắt đầu chơi.

Nửa giờ sau đó, cô tìm được vài kết luận : Cô sẽ là một người chơi thành công nhiều hơn nếu từ điển Scrabble cho phép quyền dùng những từ có bốn ký tự*, rằng quat là tên của một loài cây lùm bụi luôn xanh tươi ở Châu Phi, và có thứ như là nghiện nặng âm thanh của những mảnh điện tử của trò chơi đang được nhấp vào. (*Từ có bốn ký tự thường để chỉ những thán từ chửi thề : Hell, damn, shit, fuck...)

Cô đang nghiền ngẫm chỗ khuyết trong từ những từ ngữ bắt đầu bằng z khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Tự hỏi không biết có vấn đề gì với khách trọ, hoặc liệu Zoe có quyết định nghỉ ngang hay không, Justine nhảy lò cò khỏi sofa và đi đến để trả lời tiếng gõ cửa với đôi chân mang vớ.

Cửa mở, cô cảm thấy trái tim cô ngừng đập khi giáp mặt với người cuối cùng cô mong nhìn thấy.

“Mom?”

CHƯƠNG 25.

Bất cứ khi nào Justine cố hình dung một cảnh sum họp với mẹ cô, cô đã cho rằng điều đó sẽ xảy ra trong sự nhân bội của những lời quở trách... Một e-mail, một bức thư, một cuộc điện thoại, một cuộc ghé thăm vội. Cô nên hiểu rõ hơn thế. Marigold luôn là một sinh vật bốc đồng, đuổi theo mọi ý thích bất chợt và làm bất cứ thứ gì để né tránh hậu quả. Xuất hiện tại cửa trước là một lợi thế của Marigold; sự ngạc nhiên sẽ đẩy Justine khỏi thế cân bằng.

Justine đã luôn hy vọng rằng, ngày nào đó, cô và mẹ sẽ đạt được sự thấu hiểu mới và chấp nhận lẫn nhau. Một giải pháp nào đó không dính líu đến chiến thắng và mất mát, mà thay vào đó là... hoà bình. Nhưng sau bốn năm trời ghe lạnh nhau, đôi mắt mẹ cô vẫn cay nghiệt với cùng cơn giận dữ đã làm nền móng cho mọi khoảnh khắc của tuổi thơ ấu của Justine. Không một dấu vết có thể nhìn thấy nào của sự dịu xuống.

“Mom, mẹ đang làm gì ở đây vậy?” Mở rộng cửa, cô bước lui lại để cho phép Marigold vào bên trong.

Marigold chỉ liếc nhìn vượt qua ngưỡng cửa và nhìn quanh.

Đã có lúc Justine lo lắng về phản ứng của mẹ cô đối với căn nhà gỗ, quán trọ, cuộc sống mà cô đã xây dựng. Cô đã tuyệt vọng muốn có được đánh giá cao của Marigold, thứ rất hiếm khi trao tặng. Đã đến lúc bộc lộ ra rằng cô không còn cần đến sự phê chuẩn của mẹ cô nữa. Đã quá đủ để biết rằng cô đã có những lựa chọn đúng cho chính bản thân cô.

“Có vấn đề gì sao?” Justine hỏi. “Tại sao mẹ đến đây?”

Giọng của Marigold rin rít với sự khinh miệt. “Có quá khó để tin rằng ta có thể muốn gặp con gái của chính mình không?”

Justine nghĩ về điều đó. “Có.” Cô nói. “Mẹ không bao giờ muốn sự bầu bạn của con, và con vẫn không làm những gì mẹ muốn. Vì thế chẳng có lý do gì để mẹ ghé thăm trừ phi có vấn đề.”

“Vấn đề, như vẫn luôn thế, chính là mi.” Marigold nói thẳng thừng.

Như vẫn luôn thế. Những từ mang quá khứ vào trong phòng với chúng như thể nó là một sự hiện diện sống động. Một gã khổng lồ đứng giữa hai người họ, đang ném ra một bóng đen không thể trốn thoát của sự trách mắng.

Không có chút mềm yếu nào trong trái tim của Marigold. Bà đã hoá xương, giống như

một bức tượng bằng đá xinh đẹp, cho đến khi bất kỳ sự thay đổi về tư thế nào cũng sẽ gây ra cho bà sự nứt vỡ và sụp đổ. Bà sẽ không bao giờ có thể xoay đầu để nhìn về một hướng mới, hoặc lấy một bước lên phía trước, hoặc ôm con gái bà trong vòng tay. Điều đó hẳn là đáng sợ biết bao, Justine nghĩ với một chút thương cảm, giữ nguyên sự cứng nhắc như thế trong khi cuộc sống thay đổi quanh bạn.

“Điều này có dính líu gì đến geas không?” Justine hỏi dịu dàng. “Rosemary và Sage hẳn đã kể với mẹ rồi. Chắc mẹ đang giận dữ ghê lắm.”

“Ta đã hy sinh vì mi, và mi ném nó đi. Ta nên cảm thấy thế nào đây, Justine?”

“Có lẽ có đôi chút giống với cách con đã cảm thấy, khi con phát hiện ra điều đó.” Cô nhận ra từ cơn thịnh nộ đầy ngờ vực của Marigold rằng trong tâm trí bà không hề loé lên sự băn khoăn về cảm giác của Justine.

“Mi luôn là kẻ vô ơn,” Marigold cáu kỉnh, “Nhưng ta không bao giờ nghĩ mi là kẻ ngu ngốc. Ta đã trao tặng mi những gì mi cần. Ta đã làm những gì tốt nhất cho mi.”

“Con ước là mẹ có thể đợi cho đến khi con lớn hơn,” Justine nói lạnh lẽ. “Con ước mẹ có thể giải thích với con trước. Có lẽ cho phép con có tiếng nói về điều đó.”

“Ta đoán ta nên hỏi sự cho phép của mi trước khi cho mi ăn, mặc đồ cho mi, đưa mi đến nha sĩ và bác sĩ nhi...”

“Điều đó khác. Những điều đó là tất cả nhiệm vụ trong việc nuôi dưỡng một đứa trẻ.”

“Ồ vô ơn.” Marigold nạt.

“Không. Con biết ơn mẹ đã chăm sóc con và nuôi dưỡng con. Con phải tin mẹ đã làm điều tốt nhất mẹ có thể làm. Nhưng có điều, mẹ đã thực hiện một quyết định cho con mà quyết định đó không phải là của mẹ để có thể làm. Việc trói buộc một lời nguyện suốt đời cho con gái của mẹ không thuộc phạm trù của các cuộc thăm viếng nha sĩ hoặc tiêm ngừa bại liệt. Và mẹ biết điều đó, hoặc mẹ sẽ phải đề cập gì đó về chúng với con.”

“Ta giữ bí mật bởi vì ta biết nếu mi phát hiện, mi sẽ phá huỷ mọi thứ. Ta biết mi sẽ làm điều gì đó ngu ngốc. Và mi đã làm.” Màu trắng xác của gương mặt Marigold tương phản với màu đỏ mãnh liệt của mái tóc, với đường chân mày hung đỏ trên đôi mắt khắc nghiệt. Bà bùng cháy giống một thiên thần báo thù khi bà tiếp tục. “Ta vừa rời khỏi đảo Cauldron. Họ sắp trình diễn một nghi thức nửa đêm vì mi và tính ích kỷ của mi. Và nếu họ không thành công, mi sẽ chết. Tai ương phù thủy đã xoay chuyển vào mi.”

Rốt cuộc, Justine đã khám phá ra rằng trái tim cô không trọn vẹn an toàn. Ai đó luôn có thể tìm ra cách để làm tổn thương nó một lần nữa.

“Mi đã sa và tình yêu với một người đàn ông đã phản bội mi,” Marigold huyên hoang, “và tai ương phù thủy sẽ giết mi trừ phi họ làm điều gì đó. Đó là lỗi của mi. Mi đáng nhận điều này.”

Justine cố tập hợp trí tuệ của cô. Giọng của chính cô dường như đến từ nơi xa xăm nào đó. “Họ đang làm gì cơ? Loại nghi lễ nào?”

“Họ đang cố phá bỏ một lời nguyện khỏi người đàn ông mà mi dính líu đến. Anh ta đã ở

đổ vào lúc này. Ta đã gặp anh ta. Anh ta hẳn sẽ chết vì mi. Và nếu điều đó xảy ra... máu sẽ đổ trên tay mi.”

Khi nhóm covener cuối cùng đã được chở đến ngôi trường làng cũ, Jason hộ tống họ vào bên trong.

Các Crafter đang bận rộn. Nơi thực hiện nghi lễ trông giống một cảnh trong phim kinh dị, với khăn trải màu đen phủ lên mọi nơi và thừa mứa những ngọn nến đang bập bùng. Hương trầm được đốt cháy trong một cái xô có bệ đỡ, điền đầy không khí bằng khói thơm. Một ngôi sao năm cánh khổng lồ được vạch bằng phấn trên sàn nhà, với một nhóm pha lê đặt tại nhiều nơi quanh ngôi sao trung tâm. Các cốc lễ và gậy phép được đặt vòng quanh ngôi sao.

Tóc gáy của Jason dựng lên.

Violet, một crafter trong độ tuổi ba mươi, tiến lên trước, giữ lấy cánh tay anh và siết nhẹ chúng. “Rất tiếc. Tôi biết điều này trông có vẻ đáng sợ. Nhưng chúng tôi muốn làm điều tốt nhất chúng tôi có thể làm cho anh, vì vậy chúng tôi sẽ không giữ lại điều gì.”

“Tim Burton* sẽ bị ấn tượng cho xem.” Anh nói, và chị mỉm cười.

(***Timothy Walter "Tim" Burton** (sinh ngày 25/8/1958) là đạo diễn, nhà sản xuất, nhà văn, nhà thơ và nghệ sĩ và nghệ sĩ hoạt hình động người Mỹ. Ông được biết nhiều qua những bộ phim có màu sắc tối tăm, rừng rợn, gothic và châm biếm như *Beetlejuice*, *Edward Scissorhands*, *The Nightmare Before Christmas*, *Ed Wood*, *Sleepy Hollow*, *Corpse Bride*, *Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street*, *Dark Shadows* và *Frankenweenie*, cùng với đó là những bom tấn như *Pee-wee's Big Adventure*, *Batman*, *Batman Returns*, *Planet of the Apes*, *Charlie and the Chocolate Factory* và *Alice in Wonderland*.)

Khi anh liếc nhìn gương mặt của những người phụ nữ quanh anh, Jason được cam đoan một lần nữa. Họ đang cố giúp anh, và khi làm điều đó, họ cũng đang giúp Justine. “Có vài thứ tôi cần phải biết.” Anh nói, ngạc nhiên khi tất cả bọn họ đều im lặng và nhìn anh. Một đôi Covener ngừng việc quét dọn của họ lại, trong lúc một người khác đang sắp xếp những viên pha lê ngược nhìn lên từ công việc của bà. “Tôi cần biết kết quả của những gì tôi đã làm sẽ không gây rắc rối cho Justine trong tương lai. Nói cách khác, bất cứ thứ gì các vị phải làm để bảo đảm rằng Justine sẽ được an toàn... đều được áp dụng. Không quan trọng hậu quả đối với tôi là gì. Các vị có hiểu những gì tôi đang nói không?”

“Chúng tôi hiểu.” Violet nhìn anh với vẻ quan tâm rõ rệt. “Rosemary đã giải thích những rủi ro, đúng không? Lời nguyện này rất khó tẩy trừ. Giống như việc tách cát bị lẫn trong đường vậy, Và ngay khi tai ương phù thủy tập trung trở lại trên anh lần nữa, anh hẳn sẽ còn lại rất ít thời gian. Không ai biết anh sẽ ở trong tình trạng nào khi lời nguyện được xua đi, hoặc điều gì sẽ xảy ra.”

“Điều đó ổn.” Anh nói một cách cộc cằn. “Chỉ cần nói với tôi những gì tôi phải làm.”

Sage đến bên anh và cầm lấy tay anh. “Chỉ cần ngồi vào giữa ngôi sao năm cánh trong lúc chúng tôi làm việc của chúng tôi. Hãy cố thư giãn và để trống tâm trí.”

Jason đi đến trung tâm của vòng tròn được vạch bằng phấn và ngồi xuống, trong lúc các Crafter tụ tập tại các cạnh của ngôi sao.

“Ngay khi chúng tôi bắt đầu,” Rosemary bảo anh, “Cậu phải yên lặng. Không cắt ngang. Tất cả chúng tôi cần duy trì sự tập trung.”

“Hiếu. Không nói chuyện, không nhả tin.” Anh nhìn vào nhóm người quanh anh. “Mọi người có cần tắt điện thoại di động không?”

Rosemary trông có vẻ nghiêm khắc, nhưng góc miệng bà cong lên. “Như vậy là đủ với cậu rồi. Trừ phi cậu còn bất kỳ câu hỏi nào nữa.”

“Chỉ một.”

“Gì?”

“Con dao cán cong đó dùng để làm gì?”

“Để cắt thảo mộc.”

Trông anh có vẻ ngờ vực về con dao cán dài đó.

“Đã đến nửa đêm,” Ai đó nói.

Rosemary nhìn Jason. “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Sage đã giải thích trước với Jason rằng nghi lễ sẽ bao gồm một loạt những bài hát, kinh cầu và những lời cầu nguyện trước khi nghi thức phá lời nguyện thật sự được tiến hành. “nếu cậu có khả năng nhập thiền trong suốt nghi lễ,” Sage đã bảo anh, “Điều đó sẽ rất hữu ích cho chúng tôi. Hãy tập trung vào nhịp thở của cậu, buông trôi các ý tưởng ...”

“Tôi có thể nhập thiền.” Anh đã cam đoan với bà.

Anh ngồi thẳng người và tập trung sự chú ý vào hơi thở. Anh cố tập trung vào một hình ảnh đơn lẻ. Trí óc anh chạm vào một ký ức sau một cái khác cho đến khi anh tìm thấy con sóng nhấp nhô của bãi biển Coronado vào ban đêm, sự dào dạt êm dịu bất tận của nước, cách anh thư giãn và lắng nghe với sức nặng ấm áp của Justine trên lòng anh, đầu cô dựa trên vai anh. Những con sóng xô nhau, nhịp nhàng theo cách của chúng từ những chiều sâu đen tối nhất cuộn ngược lên bờ biển. Một cảm giác bình yên ôm lấy anh.

Anh nghe giọng của những người phụ nữ đang gọi những thần linh vô hình, triệu tập và dỗ dành. Một năng lượng lạnh lẽo, tăm tối thấm vào trong bầu không khí quanh anh. Anh mang chúng vào bên trong với mỗi hơi thở, cảm thấy chúng thanh tẩy các ý tưởng lan man, cơn giận, và nỗi sợ cho đến khi trí óc anh trải ra giống như những ngón của bàn tay để mở, và ở nơi mà lẽ ra một linh hồn nên sống ở đó, chỉ còn lại sự trống trải nguyên sơ và bị phơi bày. Sự thật đến với anh giữa những nhịp thở.

Anh không còn lại chút thời gian nào nữa.

Anh tiếp nhận mặc khải ấy trong sững sờ và thoáng chống đối mê mụ theo bản năng. Chưa đâu. Không phải bây giờ. Nhưng với sự thiếu vắng một linh hồn, trái tim anh bồi thêm những nhịp đập nhức nhối của sự nhận biết... đừng nghĩ, đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa...

Justine không ở trong tâm trạng để chấp nhận từ ‘không’ cho câu trả lời. Khi không có chiếc taxi biển nào sẵn sàng, cô gọi cho một người bạn làm chủ một chiếc tàu đánh cá nhỏ và nói cô ấy đưa cô đến đảo Cauldron với vẻ tuyệt vọng. “Tớ biết là đã rất trễ rồi, tớ sẽ trả bất kỳ thứ gì, làm bất kỳ điều gì, chỉ cần cậu đưa tớ đến đó, cậu biết nó không xa lắm...” Người bạn ấy đã nói ‘yes’, dường như hiểu rằng dù thế nào thì Justine cũng sẽ không cho cô ấy lựa chọn.

Trong mười phút, Justine đã đến được bến tàu Friday Harbor và lên chiếc tàu đánh cá đang đợi. Mỗi phút trôi qua trước khi bắt đầu hành trình là thêm một cái đập đau đớn vào thần kinh cô cho đến khi những sự dội âm khiến toàn thân cô hợp xướng trong nỗi hoảng loạn. Jason lại lén lút sau lưng cô lần nữa, và Coven cũng thế. Tất cả bọn họ đều khoá cô bên ngoài thứ sẽ ảnh hưởng đến cô nhiều hơn bất kỳ ai khác. Lời nguyện trường thọ là thứ cực kỳ nguy hiểm khi tẩy trừ so với việc tung nó ra trước đây. Một lời nguyện như thế sẽ hoạt động theo cách của riêng nó đâm sâu xuống bên trong bạn với những chiếc ngạnh ngược, nó sẽ giết bạn bị kéo ra. Gần giống như tình yêu.

Chiếc tàu tách khỏi bến trong tốc độ nhàn rỗi cho đến khi nó rời khỏi phạm vi không có lần tàu. Động cơ gầm gừ tăng tốc khi mũi tàu ăn xuyên qua sóng nước răng cưa trong lúc gió giận dữ và quất vào mặt Justine, làm rối mái tóc buông lơi của cô. Sức nặng của Triodecad, được chứa trong một chiếc túi vận chuyển bằng vải bạt, đập mạnh vào đùi cô.

Trí óc cô hoạt động ở tần số cao. Cô đã nói chuyện với Jason lúc sớm trong ngày, và Jason chẳng hề nói điều gì. Anh để cô nghĩ anh vẫn ở San Francisco. Hẳn là anh đã ở hải đăng vào lúc đó rồi. Anh dễ chịu và bình thường, không để lộ một dấu hiệu về những gì anh đã lên kế hoạch.

“Cô nghe thấy giọng của Marigold : *“Tai ương phù thủy đã xoay chuyển về mi”*”

Đó là hậu quả không lường trước. Một sự hiến tế bằng máu đã được đòi hỏi, đó là cái giá của tình yêu cho loại người như cô. Ai đó sẽ phải trả giá, và Jason đã quyết định sẽ là anh.

Máu sẽ vấy trên bàn tay mi.

Thật dễ dàng làm sao nếu nó chuyển sang Marigold. Tất cả những gì bà sẽ phải làm là bỏ mặc bản thân. Và khi tất cả những nỗi niềm cay đắng đó đã ăn đến mục ruỗng bên trong bà, khuynh hướng duy nhất nó có thể làm là hướng ra bên ngoài.

Chiếc tàu đánh cá đậu tại đảo Cauldron chỉ đủ lâu để Justine nhảy lên lớp ván cầu tàu nhuộm phong sương trơn trượt. Cô trèo lên những bậc thang vô tận với sự lao tới kiệt sức cho đến khi đùi cô bện vào nhau và bùng cháy, nhưng cô phớt lờ cơn đau và tiếp tục tiến lên. Ngọn hải đăng yên tĩnh, vắng lặng, sân sau tắm tối như nghĩa trang và im lìm. Những đám mây chồng chất qua vầng trăng khuyết giống như bị chôn vùi trong buồng giặt, từ từ che mờ đôi vành cong cong.

Vẫn thở hổn hển từ đoạn đường lên dốc khó nhọc, Justine đi đến chiếc lán bên ngoài và kéo ra một trong hai chiếc xe đạp. Cô hướng xuống đường mòn lỏm chỏm dẫn đến Crystal Cove, bánh xe xóc nảy trên những viên đá nhô lên giống như những khớp ngón tay, rồi lún vào những hố nông khiến bao tử muốn lộn nhào.

Những ô cửa sổ của ngôi trường làng bập bùng ánh đỏ và đen, nhấp nháy chậm rãi với cô khi những chiếc bánh xe đảo tròn và phun cát tung toé. Justine nhảy khỏi xe trước khi nó

ngừng lại, cấu trúc kim loại của nó kêu loảng xoảng trên mặt đất.

Cô đẩy mạnh cánh cửa và đột nhập vào trong.

Nghi lễ vừa kết thúc, Vòng tròn covener đã vỡ, hai hoặc ba người trong số họ túm tụm trong giữa ngôi sao năm cánh.

“Justine,” Cô nghe Rosemary nói bằng một giọng kỳ lạ.

“Ai đó bật đèn lên đi,” Justine nói một cách thiếu kiên nhẫn.

Ánh sáng từ một ngọn đèn xách tay cháy bùng lên. Một vùng trắng phi tự nhiên xua đuổi bóng tối trên sàn đến chỗ nối của các bức tường.

Jason đang nằm trong trung tâm của ngôi sao năm cánh, hai cánh tay anh lỏng lẻo quần quanh đôi chân cong lại của anh, trán anh áp vào đầu gối. Anh không chuyển động hoặc thậm chí nhìn lên khi cô đến gần. Sage, Rosemary, và Violet đang tụ tập quanh anh.

“Lùi lại!” Justine thét lên. Cô lao đến với Jason, thả Triodecad xuống, và khụy gối bên cạnh anh. “Jason? Jason, Sao thế này?” Anh không phát ra âm thanh nào để cho cô biết là anh nghe thấy cô. Cô ném ánh mắt hoang dại vào các covener. Bất luận họ nhìn thấy gì trên gương mặt cô cũng đủ để khiến họ thoái lui. Cô nhận thấy rằng Jason vã rất nhiều mồ hôi, vùng tóc trên gáy anh ướt đẫm. “Các người đã làm gì anh ấy?” Cô hỏi gặng.

“Lời nguyện đã được phá bỏ,” Rosemary nói, “bây giờ con được an toàn rồi, Justine.”

“Bà lẽ ra không được làm điều này mà không có cháu,” Cô nói dữ dội. “Bà biết là cháu muốn được có tiếng nói.”

“Đó là quyết định của cậu ấy.”

Quay sự chú ý trở lại Jason, Justine chạm vào sau đầu anh, cổ anh, cổ dỗi ngọt anh nhìn cô. “Hãy để em thấy anh,” Cô nói. “Jason, làm ơn...”

Cô sững người khi đầu anh lắc nhẹ với sự chống đỡ yếu ớt của cổ anh. Nước da anh xám ngắt, lấp lánh mồ hôi, đôi mắt anh thiếu tập trung. Cơn đau kéo căng da anh trên cấu trúc xương, biến gò má anh thành những con dao. Mỗi hơi thở đều hỗn hển nóng và khô.

“Sao rồi?” Cô gấp gáp hỏi. “Anh đau ở đâu, có đau lắm không?”

Cô nhận thấy anh muốn nói điều gì đó, nhưng răng anh nghiến quá chặt để cho phép từ ngữ thoát ra. Bàn tay phải của anh túm chặt phần trên của cánh tay trái, những ngón tay bấm sâu trong cơ. Ngay lập tức cô hiểu ra.

Truy tìm.

“Thời gian của cậu ấy sắp hết, Justine,” Cô nghe Sage nói với giọng nghèn nghẹn. “Cậu ấy đã được cảnh báo...”

“Không.” Justine túm chặt một cách hoang dại vào Triodecad, giật mạnh nó ra khỏi túi vận chuyển. “Em sẽ sửa chữa điều này. Em sẽ tìm ra lời nguyện đúng. Chỉ cần kiên trì, em sẽ quan tâm đến chúng, em hứa đấy. Em hứa...” Ít nhất đó là những gì cô đang cố nói, ngoại trừ những từ ngữ cứ run rẩy và rạn vỡ. Cô không nhận ra cô đang khóc cho đến khi cô nhìn thấy nước rơi trên những trang giấy cổ xưa, mực đang nhoè đi, đôi mắt cô ngập nước. Điên cuồng,

cô lỏng ngóng với quyển sách, trang giấy bị vò nhàu và rách toạc bên dưới đôi tay hồi hải của cô.

“Justine,” Cô nghe Sage thét lên với vẻ mất tinh thần. Vài crafter bắt đầu di chuyển về phía cô.

“Tránh xa khỏi tôi.” Cô nhìn chăm chăm vào họ với đôi mắt hoang dại, bàn tay cô giờ ra trong không trung như một thứ vũ khí.

Cô cảm thấy Jason chạm vào cánh tay cô, buông rơi Triodecad, cô quay đến anh. Đôi mắt nâu sâu thẳm thẳm của anh nhìn vào trong đôi mắt cô. Xuyên qua sự đờ đẫn của cơn đau, có một ánh thấu hiểu thẳm lặng. Anh nghiêng gần hơn để nói gì đó, và cô giữ vững anh trong đôi cánh tay cô.

Lời thì thầm của anh nóng và dịu dàng phả vào tai cô. “Dù sao thì cũng không bao giờ có đủ thời gian.”

Đầu anh rơi xuống vai cô, sức nặng của anh nói lỏng dựa vào cô khi anh đổ sập chậm chậm trong vòng tay cô. Cô hít thở hương thơm quen thuộc và trêu người của làn da và tóc anh. Thân thể anh nặng và rung chuyển với những cơn run.

“Anh sẽ ổn,” Cô tuyệt vọng nói, khép chặt mắt lại, nặn óc tìm kiếm bất kỳ loại lời nguyên nào, bất kỳ thứ gì.

Những ngón tay của Jason lồng vào trong tóc cô, kéo đầu cô xuống với anh. “Đáng mà,” Anh thì thầm.

Cô có thể cảm thấy sự sống đang thoát ra khỏi anh như thể lọt qua một tấm lưới, cho dù cô cố giữ lại bằng bàn tay cô, lòng bàn tay ấn trên ngực anh, lưng, cánh tay, đầu... “Đừng, đừng, đừng mà...”

“Hôn anh.”

“Không.” Nhưng cô đã làm, tìm kiếm môi anh bằng môi cô, mềm và ẩm, trong lúc những giọt nước mắt trượt trên gương mặt anh. Đôi mắt anh khép lại. Đôi môi anh bị kéo trong một cái nhăn mặt đau đớn, và đôi tay cô khoá chặt quanh anh. Cô sẽ ôm anh chặt đến nỗi cái chết không thể mang anh đi. Cô sẽ giữ anh ở lại cùng cô, neo chặt anh bên trong chính cô.

Một hơi thở cuối cùng, một sự thoát hơi tĩnh lặng. Những ngón tay trong tóc cô lỏng ra, và bàn tay anh trượt đi, thả xuống lòng cô. Thời gian ngưng đọng, giờ khắc bị bắt giữ và va đập giống những giọt mưa trong tách trà.

Đặt anh trên sàn, Justine nhìn chăm chăm vào gương mặt không còn biểu cảm của anh, cách đôi mi anh phủ trên gò má, màu xám trên miệng anh. Sức mạnh của một nguồn năng lượng đáng sợ chất cao dần bên trong cô, chạy đua xuyên qua xương, xuyên qua những lớp sụn, những dây thần kinh và máu. Một áp lực hoang dại đe dọa làm nổ tung mạch máu của cô. Anh sẽ không biến mất. Cô sẽ giữ anh trong một nơi giữa sự sống và hư vô, cô sẽ giữ anh ở một nơi nào đó.

Gương mặt cô hoà trộn những suối mồ hôi và nước mắt. Cô đặt đôi tay trên ngực anh. Thân thể anh nảy lên khi một cú choáng năng lượng bắn xuyên qua anh. Cô nghe thấy những tiếng la kinh hãi của các covener quanh họ.

“Justine, không...”

Tiếp tục lần nữa, rồi lần nữa, trong lúc cô giữ bàn tay trên anh và để cho điện áp nguy hiểm chết người nung nấu xuyên qua hai người họ. Cô nghe Rosemary nài nỉ cô ngừng lại, điều đó không có tác dụng, cô sẽ tự làm tổn thương chính mình...nhưng không ai dám lại gần... Cô và Jason được bao quanh bằng thứ năng lượng xanh-trắng, nóng cháy như trái tim của một ngôi sao sắp tắt. Họ đã hình thành một chu vi, nóng chảy và bùng cháy, chói loà và bền vững. Cho phép anh mang cô cùng anh. Cho phép linh hồn cô đến với cả hai, để anh không bao giờ có thể bỏ cô lại và cô sẽ không bao giờ phải tiếc thương.

Cô trườn trên anh, túm chặt đầu anh trong đôi tay cô, miệng cô tìm đến miệng anh. Sự rực rỡ sáng bùng lên, tiếp theo sau là bóng tối đáng kinh sợ.

Không nhịp mạch, không cảm giác, không còn sự chấn động của năng lượng. Chỉ có duy nhất tiếng khóc của linh hồn cô trong chốn lãng quên tĩnh lặng.

Anh ở đâu?

Một quyền năng nhiều sức mạnh hơn lực hấp dẫn lôi cô ra khỏi bóng tối, kéo cô vào trong một chỗ dốc, một cuộn sóng tròn trành, tình yêu cuộn vào trong tình yêu.

Đây.

Anh đã ở cùng cô, không thể xảy ra, không thể thay đổi.

Và thời gian bắt đầu trở lại.

Chầm chậm, cô quay trở về với bản thân, đôi mắt cô mở ra. Cô nhận ra các covener gần đó, nhận ra những bức tường của ngôi trường ở Crystal Cove, ánh sáng lung linh của những ngọn nến, và những ngọn đèn thủy tinh. Nhưng sự chú ý của cô hút chặt vào Jason, vào hình dáng bất động của anh, đôi tay cô ôm lấy hai bên mặt anh. Cô thận trọng gọi tên anh.

Mi mắt anh nhắc lên trong màn sáng của ánh đèn màu hổ phách, đôi tròng mắt sẫm màu yếu ớt và lơ mơ.

“Em không thể để anh đi,” Cô nói, vuốt ve gò má anh, cạnh hàm anh.

Anh bắt giữ ánh mắt cô, đôi mắt anh đầy ngạc nhiên khi anh lĩnh hội được những gì cô vừa cho biết. “Có thứ gì đó thật khác thường.” Anh nói khàn khàn.

Cô gật đầu và hạ thấp trán cô trên trán anh. “Bằng cách nào đó,” Cô thì thầm, “chúng ta đang chia sẻ một linh hồn. Nhưng em nghĩ một nửa đó đã là của anh ngay từ đầu rồi.”

Có thứ gì đó mềm mại chải nhẹ trên trán cô. Justine lơ đi cái chạm nhẹ như lông vũ đó, cố duy trì giấc ngủ dễ chịu. Một cái ve vuốt dịu dàng khác, lần này trên má cô. Với một âm thanh cấu kỉnh, cô xoay người vui sâu vào trong chiều sâu căng phồng của những chiếc gối.

“Justine,” Một tiếng thì thầm mượt như nhung... giọng của Jason... đôi môi anh đang chơi đùa cạnh tai cô. “Đã gần trưa rồi. Thức dậy đi để anh có thể nói chuyện với em.”

“Không muốn nói chuyện đâu.” Cô làu bàu. Trí óc kiệt sức của cô sắp xếp những ký ức của đêm trước. Về giấc mơ kỳ quái mà cô đã có... gặp Marigold, sợ hãi cho cuộc sống của Jason, chạy đua đến Crystal Cove...

Đôi mắt cô chớp chớp mở ra, và cô nhìn vào một gương mặt đàn ông ngay bên trên cô. Jason chống trên một khuỷu tay, một nụ cười nhạt đi trên môi anh. Anh vừa mới tắm, và đã mặc quần áo, gương mặt anh cũng đã cạo nhẵn. “Anh đang đợi em thức dậy,” Anh nói, những ngón tay anh chậm chậm lần theo hình thể của xương đòn đến chỗ cong trên vai cô. “Anh không thể chịu đựng lâu thêm được nữa.”

Một cái liếc nhanh vào những thứ quanh họ cho thấy họ đã ở trong phòng ngủ trên tháp hải đăng ở đảo Cauldron. Cô khoả thân bên dưới những tấm trải giường, thân thể cô thư giãn và khá mệt mỏi. “Em cảm thấy giống như vừa chạy marathon ấy.” Cô nói với vẻ sững sốt.

“Không ngạc nhiên, sau đêm qua.”

Cô ngồi dậy, giữ tấm chăn bên trên ngực. Một cách hiệu quả, Jason dựng những chiếc gối phía sau lưng cô lên. Ngay khi cô nhận ra điều đó, miệng cô khô khốc một cách khó tin, anh trao cho cô một ly nước.

“Cám ơn,” Cô nói, uống như gần chết khát. “Chính xác thì điều gì đã xảy ra đêm qua?”

Anh nhìn cô chăm chú. “Em không nhớ sao?”

“Em có, nhưng em không chắc điều gì là thật và điều gì là tưởng tượng.”

“Em muốn nghe phiên bản dài hay ngắn?”

“Ngắn.” Cô trao lại cho anh chiếc ly, và anh đặt nó trên bàn đầu giường.

“Với anh, buổi tối khởi động với một nghi thức phá bỏ lời nguyền vào lúc nửa đêm, tiếp sau đó là trải nghiệm cận kề cái chết và một ca cấp cứu truy tìm bằng đôi tay trần được trình diễn bởi em, sau khi em thắp sáng ngôi trường giống như một sông bạc ở Las Vegas. Các covener nói họ chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ điều gì giống như thế - Anh rất tiếc đã bỏ lỡ mất cuộc trình diễn đó.”

“Em nghĩ rằng anh mới là cuộc trình diễn,” Justine nói. “Bây giờ mọi người đâu rồi?”

“Rosemary và Sage đi ngủ một chút. Vài Covener đã rời khỏi đêm qua. Một số khác ở lại và chuyện trò cho đến bữa điểm tâm và vừa mới rời đi. Anh không bao giờ biết các phù thủy giữ vững được trong những giờ trễ tràng điên rồ đến thế.

“Họ có thứ tương đồng với chúng mất ngủ mà.”

Jason mỉm cười, với tay để vuốt mượt khối tóc hoang dại của cô. Anh đẹp đến mức gần như đau đớn khi nhìn anh. Mọi thứ quyến rũ và năng động về anh trước đây dường như đã được khuyếch đại lên, nếu điều đó thậm chí có thể được.

“Cộng đồng coven nói gì?” Cô hỏi.

“Về phần nào?”

“Bất kỳ phần nào.”

“Một điều mà tất cả bọn họ đều đồng ý là bằng cách nào đó anh được trao tặng một món

quà không thể xảy ra được. Bởi em.” Anh nhìn vào trong mắt cô, không làm chút nỗ lực nào để che dấu một sự phối hợp giữa sùng bái và kính sợ. “Sage nghĩ rằng bằng cách nào đó em đã truyền một phần linh hồn của em sang cho anh, theo cách tương tự một ngọn lửa có thể bắt đầu một ngọn lửa mới. Nhưng chưa ai từng nghe thấy điều đó đã được thực hiện trước đây. Và không ai có thể đoán ra bằng cách nào em làm được điều đó.”

“Em không biết,” Cô nói, lúng túng. “Em chỉ... muốn anh. Em phải giữ anh ở cùng em.”

“Em đã có được anh,” Anh nói. “Thật ra, em sẽ có anh ngay cả khi em muốn tống khứ anh đi.”

Cô cười và lắc đầu. “Không bao giờ.” Từ ngữ bị nghiền nát giữa đôi môi họ khi anh nghiêng người để trao cho cô một nụ hôn mạnh mẽ.

Nhắc đầu lên, anh nhìn cô dịu dàng, vẻ mặt anh khó hiểu nhiều hơn nữa. “Cộng đồng coven cũng đã bàn luận vài thứ khác,” Anh nói. “Họ nghĩ rằng tai ương phù thủy có lẽ không còn tác dụng trong tình huống của chúng ta... bởi vì một sự hiến tế đã được thực hiện.” Trước ánh mắt dò hỏi của cô, anh nói, “Em có thể thử làm cái thứ nổ lách tách của em không? Đặt thứ gì đó trên lửa ấy?”

Sửng sốt, cô tập trung năng lượng và búng lách tách những ngón tay. Ngọn lửa mong đợi không có ở đó. Cô chớp mắt ngạc nhiên và thử lần nữa.

Không có gì.

Những vết khía quan tâm xuất hiện giữa chân mày của Jason. “Anh không thể nhớ những từ siêu nhiên mà họ sử dụng,” Anh nói. “Nhưng về mặt cơ bản là có lẽ em đã sử dụng vượt quá năng lực của em. Thối bùng lên một phạm vi như thế.” Anh ngừng lại, ánh mắt anh tìm kiếm mắt cô. “Em có buồn nếu em không còn sức mạnh nữa không?”

“Không, em... em chỉ không bao giờ hình dung... Không. Đặc biệt không nếu điều đó cứu được anh.” Cô cố khiến bản thân linh hội điều đó đầy đủ. Nếu cô không còn sức mạnh của một phù thủy truyền đời, cô có thể vẫn thực hiện được vài lời nguyện đơn giản, thỉnh thoảng phối trộn thuốc. Vì tất cả điều tốt đẹp đã có với mình trong quá khứ, cô nghĩ một cách châm biếm. Một cảm giác choáng váng trườn qua cô khi cô nói thành lời. “Em không cần pháp thuật để được hạnh phúc.” Đó là sự thật.

Jason khum lấy gò má đỏ bừng của cô trong bàn tay anh, ánh mắt anh âu yếm. “Em cần điều gì để được hạnh phúc?” Anh hỏi. “Trao cho anh danh sách dài nhất mà em có thể liệt kê ra. Anh sẽ không ngại nghỉ cho đến khi em có được mọi thứ trên đó.”

“Đó là một danh sách cực ngắn.” Cô nói.

“Chúa ơi, anh hy vọng anh có trên đó.”

Cô lắc đầu như thể lời bình luận nghe thật lố bịch. “Anh là tất cả trên đó.”

Jason ôm cô một lúc lâu, hôn lên môi cô, gò má, cổ họng, nhấn sự quý chuộng lên khắp làn da cô. “Justine,” Cuối cùng anh hỏi, nhắc đầu lên chỉ đủ để nhìn cô. “Bằng cách nào em phát hiện những gì đang tiến hành đêm qua? Anh rất mừng là em đã làm thế, nhưng... Anh không muốn để em trải qua bất kỳ điều gì như thế. Anh đã cố bảo vệ em.”

Cô khiến bản thân cau mày, thứ chẳng dễ dàng gì khi hạnh phúc đang nhảy múa trên mọi dây thần kinh của cô. “Chúng ta sẽ nói về điều đó sau nhé.” Cô nói. “Anh đã hứa sẽ không làm bất kỳ điều gì sau lưng em lần nữa...”

“Anh xin lỗi. Có những hoàn cảnh giảm nhẹ.”

“Anh vẫn ở trong rắc rối.”

“Anh biết. Nói với anh làm sao em tìm ra đi.”

Justine mô tả cuộc viếng thăm đột ngột và mang tính đối chất của Marigold với vẻ thực tế nhất có thể, trong lúc Jason lắng nghe với vẻ hoàn toàn cảm thông. “Bà ấy không yêu em,” Justine kết thúc, cố nghe có vẻ sự-việc-vốn-dĩ-như-thế.

Jason thu cô vào trong sức mạnh ấm áp của cơ thể anh, trao cho cô tất cả sự an ủi mà cô có thể ước ao. Bàn tay anh chải nhẹ theo tấm lưng trần của cô. “Nếu bà ấy không thể,” Anh nói, “điều đó chẳng liên quan gì đến em hết. Ngay lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã yêu em mà thậm chí không chút cố gắng.”

“Em cũng yêu anh.”

Anh tiếp tục xoa dịu và mơn trớn cô, cho đến khi vòng ôm bắt đầu có vẻ gì đó gợi dục nhiều hơn an ủi. “Em biết đấy,” anh nói với vẻ trầm tư, bàn tay anh trượt vào bên dưới tấm trải, “Toàn bộ mối quan hệ này đã biến chuyển quá sức nhanh, lúc này anh không thấy bất kỳ vấn đề nào trong việc làm chậm lại. Anh sẽ hỏi em theo cách thức đúng sau, nhưng Justine à, tình yêu ngọt ngào của anh... em sẽ phải cưới anh thôi.” Anh ngừng lại. “Đó không phải một mệnh lệnh, nhân tiện. Đó là... lời nài nỉ khẩn thiết.”

“Kết hôn,” Cô lặp lại, choáng váng. “Ôi, chúng ta còn chưa đến được đó. Quá sớm.”

“Chúng ta đã cùng chia sẻ một linh hồn rồi,” Anh chỉ ra. “Chúng ta có thể cũng bắt đầu khai thuế chung được rồi.”

Justine buột ra một tràng cười dữ dội, biết rằng ngay khi Jason đặt vào trí óc anh điều gì đó, sẽ không điều gì khiến anh chùn bước. “Em không thể bắt đầu hình dung chuyện hậu cần sẽ hoạt động như thế nào.”

“Chuyện hậu cần dễ thôi mà. Hôn-nhân-trọn-vẹn, hai-mươi-bốn-trên-bảy, sống trong cùng một nhà và trải qua mọi đêm trong cùng một giường. Chúng ta sẽ trải qua phần lớn thời gian của chúng ta trên đảo, nhưng thỉnh thoảng em sẽ tiêu tốn một tuần ở San Francisco cùng anh. Chúng ta sẽ thuê một người quản lý để giúp em trông coi Artist’s Point bất cứ khi nào em đi khỏi,”

“Nhưng không phải ai cũng có thể làm được những gì em làm,” Cô phản đối. “Thông thường khách trọ đến với một nhà trọ có phục vụ ăn sáng mong đợi một trải nghiệm ấm áp và riêng tư, giống như họ đang ghé thăm nhà người nào đó.”

“Chúng ta sẽ thuê một người quản lý ấm áp và riêng tư. Anh sẽ nói Priscilla tìm ai đó.”

“Em không muốn bất kỳ sự giúp đỡ nào từ Priscilla hết.”

Anh thận trọng hỏi, “Em vẫn còn bực bội với cô ấy vì đã giúp anh mượn Triodecad sao?”

“Trộm. Và phải, cũng quan trọng như khi chị ấy có tất cả lời ta thán về việc tìm ra một

sợi tóc trong một hộp bánh biscuit.”

“Đó không phải là lỗi của chị ấy. Anh là một ác quỷ đã khiến chị ấy làm điều đó.”

“Phải.” Cô buột ra một tràng cười hụt hơi khi anh giật mạnh tấm khăn trải ra khỏi cô.
“Nhưng anh là ác quỷ của em.”

“Và em là cô phù thủy nhỏ kỳ diệu của anh.”

“Một phù thủy không chút pháp thuật nào.” Cô nói, nhưng cô đang cười khi anh kéo cô lên lòng.

“Có pháp thuật trong mọi phần của em,” Anh bảo cô.

“Chứng minh đi.” Justine nói sâu trong cổ họng, nổi cánh tay cô quanh cổ anh.

Cả hai đều biết Jason Black không phải là người đàn ông lùi bước trước thách thức.

HẾT.

Tiếp tập 5 trong series này : LIGHTNING BAY by Lisa Kleypas. Coming in September 2013.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>